

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF *LAST GUARD*

NALINI
SINGH

STORM
ECHO

A PSY-CHANGELING TRINITY NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Nalini Singh'in Berkley kitapları

Psy-Changeling Serisi

DUYGULARIN KÖLESİ

SICAKLIĞIN

HAYALLERİ

SAHIP OLMAK İÇİN BUZ

MADENİYLE OKŞANDI

ZEVK REHİNESİ

HAFIZANIN ATEŞİYLE

DAĞLANDI ADALET

BAĞLARI

TUTKU OYUNU KAR

ÖPÜCÜĞÜ İHTİYAÇ

KARMAŞASI

OBSIDYENİN KALBI

KIŞIN KALKANI

UMUDUN PARÇALARI

ONUR BAĞLILIĞI

Psy-Changeling Üçlü Serisi

GÜMÜŞ SESSİZLİK

OKYANUS IŞIK

KURT YAĞMUR

ALFA GECESİ

SON MUHAFİZ

FIRTINA YANKISI

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI

ARCHANGEL'İN ÖPÜCÜĞÜ

ARCHANGEL'İN

KONSORTU

BAŞMELEK'İN BİÇAĞI
BAŞMELEK'İN FIRTINASI
BAŞMELEK'İN LEJYONU
BAŞMELEK'İN GÖLGELERİ
BAŞMELEK'İN MUAMMASI
BAŞMELEK'İN KALBI
BAŞMELEK'İN ENGEREK'İ
BAŞMELEK'İN KEHANETİ
BAŞMELEK'İN SAVAŞI
BAŞMELEK'İN GÜNEŞİ
BAŞMELEK'İN IŞIĞI

Gerilim Filmleri

KEMIKLERİNDE SESSİZ BİR
GÜNEŞ IŞIĞI ÇILGINLIĞI

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM
(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)
BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)
CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR OLMALI.
(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)

YANIYOR
(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

KARANLIĞIN MELEKLERİ
(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)

MELEKLERİN UÇUŞU
VAHŞİ DAVET GECE
VARDİYASI
(Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte)

VAHŞİ KUCAKLAŞMA

Özel Ürünler

MELEKLERİN PIYONU

MELEKLERİN DANSI

MAHREMIYETİN

DOKUSU

KUR İLANI

GECE YARISI GÜNAH

SIRLARININ FISILTISI

StormEcho

bir psikolojik uğleme romani

JNAÎ JN1 GÜNEŞ GH

BERKLEY
New York

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2022 yazar Nalini Singh

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Singh, Nalini, 1977- yazar.

Başlık: Fırtına Yankısı / Nalini Singh.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley, 2022. | Seri: Bir psikik üçleme romanı; 6

Tanımlayıcılar: LCCN 2022000421 (basılı) | LCCN 2022000422 (e-kitap) | ISBN 9780593440674 (ciltli) | ISBN 9780593440698 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PR9639.4.S566 S76 2022 (baskı) | LCC PR9639.4.S566 (e-kitap) | DDC 823/.92-dc23/eng/20220107 LC kaydı

<https://lcn.loc.gov/2022000421> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022000422> adresinde mevcuttur

Kapak illüstrasyonu: Tony Mauro

Kapak tasarımı: Rita Frangie E-kitap

için uyarlayan: Kelly Brennan

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_140632920_c0_r0

İçindekiler

[Kapak](#)

[Nalini Singh'in Berkley kitapları](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[15 Ay Önce](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Günümüz](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Vahiyler

Yazar Hakkında

Scarab Qu tr

PSYNET.

Dünyayı kapsayan bir psişik ağ.

Psy ırkının onsuz hayatta kalamayacağı bir ağ. Bir başkasının PsyNet bağlantısını kesmek cinayet işlemek demektir. Hiçbir mantıklı insan Psy kardeşine bunu yapmaz. Ama Mimar rasyonel değil.

Mimar sadece Psy ırkı üzerinde değil, insanlar ve Dönüşenler üzerinde de tam bir hakimiyet kurmayı hayal eder.

Ve Mimar'ın elinde, şiddetli psişik güçle dolup taşan yüzlerce işkence görmüş zihnin işbirliği vardır.

Mimar ve Bokböcekleri.

Psy ırkının tarihini değiştirmek üzereler. Asla geri dönüş olmayacak.

Bölüm 1

Çocuğun ciddi bağlanma sorunları var. Bu sessizlik değil. Sadece psikolojik olarak hiçbir zaman bir başkasıyla herhangi bir düzeyde bağ kuramayacak kadar hasar görmüştür. Bu nedenle aileye sadakati garanti edilemez. O bir risktir.

-Ivan Mercant hakkında özel PsyMed raporu, yaş 8 (20 Haziran 2059)

3 Mayıs 2083

Ivan yaş bakımından Ena'nın torunlarının en yaşlıları arasındaydı. Canto'dan daha genç, Silver ve Arwen'den daha yaşlı. Ayrıca her zaman aileye en az sorun çıkaran kişi olmuştu - aslında hiç sorun çıkarmayan. Canto bir boğa kadar inatçı, Silver ise çelik gibi bir omurgaya sahipti ve ikisi de istemedikleri sürece Ena için boyun eğmezlerdi.

Arwen'e gelince, nazik, empatik Arwen kendi tarzında inatçı olabilirdi. Taşın üzerinden akan su gibi. Kayanın kenarları artık o kadar keskin olmayana ve su, kaya değişimin farkına bile varmadan yeni bir kanal açana kadar yavaş ve inatçı.

Buna karşın Ivan, hayırdan çok evet demeyi tercih ederdi. Diğer üçüne de sorsanız, Ivan' ilgili olarak "inatçı" ya da "dik kafalı" kelimelerini asla kullanmazlardı. Ailenin genç üyelerinden biri Ivan'ı tanımlamak için "soğuk" terimini kullanmıştı ve Ena bu terimin bu bağlamda kullanıldığında ne anlama geldiğini araştırdığında aynı fikirde olmak zorunda kalmıştı.

Ivan, Ena'ya asla karşı çıkmadan, boyun eğmeye istekli bir şekilde hayatın içinde akıp gitti. . . ve hala tam olarak ne istiyorsa onu yapıyor, başka hiçbir şey yapmıyordu. Ena'nın, torunları arasında en az inatçı olanın aynı zamanda sessiz iradesinde en acımasız olan olduğunu anlaması uzun zaman almıştı. Ne de olsa Ivan, hiçbir zaman

Ena'nın güçlü arzusuna rağmen yükseköğrenim gördü; ve Ena'nın başlangıçta takip etmesini yasakladığı bir yolda yürümeyi seçen Ivan'dı.

Ivan canı ne isterse onu yaptı... ama bir zayıf noktası vardı.

"Ivan?" dedi şimdi, San Francisco'ya yapacağı yolculuk için son eşyalarını toplamasını izlerken. İvan'ın aile yerleşkesinde tuttuğu süite nadiren girerdi ama bugün ayrılacağı için bu konuşmayı yapmanın zamanı çoktan gelmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette, Büyükanne." Cüzdanının bir yan cebini açtı, sonra da içinde diş fırçası ve sabun ya da silah olabilecek küçük ve yassı siyah bir çantaya uzandı.

Ivan söz konusu olduğunda bunu bilmenin bir yolu yoktu.

"Emin misin?" Kapının eşiğinde , çünkü Ivan'ın onu geri çevirmeyeceğini bilmesine rağmen yatak odasının özel alanına girmeyecekti. Sorun buydu ve bu yüzden ondan çok az şey istiyordu. Çünkü Ivan ona her şeyi verirdi. Hayatı ve yaptığı seçimler söz konusu olduğunda kendi bildiğini okurdu ama Ena ondan bir görev talep ettiğinde hiç tereddüt etmeden yerine getirirdi.

İster birinin kafasına bir kurşun sıkmak için olsun, isterse onun kendi alanına girmesine izin vermek için.

Ivan'ın tek zayıf noktası buydu.

"Ben iyiyim," dedi cebinin fermuarını çekerek. "Neden sordunuz?"

"Teksas'taki eğitimden döndüğünden beri farklısın." Neredeyse bir buçuk yıl önce. İlk başta emin olamamıştı ve Ivan bir şekilde bu konuyu açmaya çalıştığı tüm konuşmaların dışında kalmış, sonra da çeşitli görevler için gözünün önünden kaybolmuştu. "Bir şey mi oldu?"

Etkili hareketlerindeki en küçük duraklama. O kadar küçüktü ki muhtemelen Canto, Arwen ya da Silver bile fark etmeyecekti ve Ena dışında Ivan'a en yakın olanlar onlardı. Ama Ena her zaman Ivan'a kuzenlerine baktığından daha dikkatli gözlerle bakmıştı. Hepsinin bir şekilde ona ihtiyacı vardı ama Ivan . . bu ihtiyacı en az dile getiren ya da açıkça gösteren oydu.

Yardım istemenin faydasız olduğunu çok genç yaşta öğrenmişti. Hiç kimse gelmezdi. Bu çirkin dersi unutturmaya çalışmıştı ama Ena hayatına girdiğinde bu ders yerleşmişti. Tek yapabildiği onun dile getirilmemiş ihtiyaçlarına cevap verdiğinden emin olmak ve bir gün ondan bir şey istediğinde *her zaman* cevap vereceğini öğrenmesini ummaktı.

Şimdi çantasının son kapağını da kapatıp yüzünü ona döndü; soluk mavi gözleri, siyah saçlarına ve teninin soğuk beyazına vuran daha koyu parçacıklarla doluydu. "Sadece baldırımda bir kesik var," dedi, "o da iyileşeli çok oldu." Çantasının kayışını omzuna atarak kapı aralığında ona katılmak için yürüdü.

"Emin misin, Ivan?" Ena yerinden kıpırdamadı; bu aileyi Sessizliğin soğuk hükümdarlığı boyunca iradesi zayıf olduğu için bir arada tutmamıştı ve Ivan'ın bunu gizlemesine izin verecek değildi. Çünkü Ivan ona asla yalan söylememişti. Sadece bir şekilde ona sadece istediği kadar bilgi vermeyi başarmıştı.

Canto'nun, Ivan'ın çok Ena'ya benzediğini mırıldandığı biliniyordu: kendi öğütlerini tutan ve sadece zamanı geldiğine karar verdiğinde bilgi paylaşan bir Mercant.

Ena buna saygı duyuyordu. Ama son zamanlardaki hali... sanki içindeki ışık sönmüş gibi... bu onu et ve kemiğin ötesinde bir düzeyde rahatsız ediyordu. Çünkü Ivan'ın ışığı bir keresinde neredeyse sönüyordu. Yıllarca ellerini ışığın etrafında dolaştırmak zorunda kalmış, ışık kendi başına hayatta kalabilecek kadar güçlenene kadar onu acı rüzgârlarından ve yara izlerinin fırtınalarından korumuştı.

Bakışlarını onun üzerinde tuttu, içinde o kadar sessiz bir güç vardı ki havada uğuldadı, sonra gözlerini kaçırdı. "Seninle bu konuda konuşamam büyükanne." Gözleri ona döndü. "Bu, hakkında konuşabileceğim bir konu değil."

İşte oradaydı, her zaman herkesten, hatta Ena'dan bile ayrı tuttuğu o dokunulmaz çekirdek. Bunun bilinçli mi yoksa Ena'nın dünyaya kafa tutabilen bu güçlü adam olmadan çok önce aldığı yaraların bir sonucu mu olduğunu asla anlayamamıştı.

Onu zorlamanın bir anlamı yoktu. Hele de ona alışılmadık derecede açık sözlü bir yanıt vermişken. Sadece bu bile, her ne olduysa, onun üzerinde derin bir etkisi olduğunu gösteriyordu.

Yatak odasından çıkabilmesi için geri çekildi. Süitten çıkmak için yürürken onun yanına çöktüğünde, "Fikrini değıştirirsen her zaman burada olacağımı biliyorsun," dedi.

Kapıyı açarken durakladı ve tekrar göz göze geldiler. "Biliyorum, Büyükanne."

Sonra dışarı çıktı, torunu uzun boylu, güçlü ve ölümcüldü. Onun için ikincisini istememişti, sakın ve huzurlu bir hayatı olmasını istemişti. Ama Ivan bunu kabul etmedi. Onun için aydınlık bir hayat seçmesine izin vermeyecekti. Çünkü karanlıkta yürümek için doğduğuna inanıyordu.

15 MONTHS EARLIER

Bölüm 2

Çocuğun aile birimine bağlılığı ve buna bağlı sadakati mutlaktır. Bu küçük çemberin dışındakilerle bağ kurma yeteneği bilinmezliğini korumaktadır, ancak benim görüşüme göre böyle bir bağ kurduğunda, bu sınırsız bir bağ olacaktır - sadakatini bir kez verdiğinde sınırlama kapasitesine sahip görünmemektedir.

-Ivan Mercant hakkında özel PsyMed raporu, 14 yaşında (9 Kasım 2065)

IVAN elini ağacın gövdesine dayadı, orman etrafında sessizleşti, sonra baldırındaki kesiğe baktı. Kesiğin üzerine bir turnike bağlamıştı ama kanama durma belirtisi göstermiyordu. Daha iyi bilmeseydi, kayanın keskin kenarına düşmenin ana atardamarı kopardığını söyleyebilirdi.

Ama daha iyisini biliyordu; bu yaranın sakatlayıcı ama tehlikeli olmadığına karar verecek kadar ilk yardım kursuna gitmiş, anatomi ve kendi vücudu hakkında yeterli bilgiye sahipti. Yine de şimdiye kadar kanaması durmuş olmalıydı. Böyle devam ederse yardım çağırmak ve o günkü eğitim kursunu bırakmak zorunda kalacaktı.

Ivan'ın asla yapmayı tercih etmediği bir şey varsa o da yardım istemektir. Suskunluğu, bunun ölümcül bir kusur olabileceğinin farkında olmasına yetecek kadar kötüydü, ama bunu bilse bile, yardım elini uzatmadan önce dayanma gücünün sınırında olması gerekiyordu - çünkü bazen bir sorunun farkında olmak, var olma nedenini düzeltmek için yeterli değildi.

Ivan bunun yerine bu farkındalığı kendini mümkün olduğunca kendine yeterli hale getirmek için kullanmıştı. Bir şifacıdan hayal edebileceği en uzak şeyken ilk yardım kurslarına gitmesinin nedeni buydu. Temel bilgisayar mühendisliğini öğrenmek için çaba sarf etmesinin ve uçuş sertifikası almasının nedeni de .

Diller onun için hiçbir zaman sorun olmamıştı, muhtemelen küçük bir çocukken çok sayıda dile maruz kaldığı için, ancak aile içinde birbirinin yerine kullanılan Rusça ve İngilizce dışında üç dilde akıcı olmak için bilinçli bir çaba sarf etmişti.

Bazıları ona saplantılı derdi. Ivan buna hazırlıklı olmak derdi.

Büyükanne ondan yeteneklerini ailenin genel güvenliğini denetlemek için kullanmasını istemeseydi, mükemmel bir paralı asker olurdu. Güvenlik uzmanı unvanı hâlâ omuzlarına garip bir şekilde oturuyordu ama bu dünyada asla hayır diyemeyeceği tek bir kişi varsa o da Ena Mercant'tı.

Büyükannesi ondan dilediğini isteme hakkını kazanmıştı. Ama unvanı onun ne olduğunu değiştirmiyordu: Doğuştan katil. Doğuştan bir canavar. Büyükanne bile yılmaz iradesi ve ailesine olan acımasız bağlılığıyla bunu değiştirememişti. Yapabildiği tek şey onu şiddetten ziyade korumayla ilgili bir göreve yönlendirmek olmuştu. İşte bu nedenle bu koyu yeşil arazideydi.

Bir kez daha, kanaması olsun ya da olmasın, kesiğin iz sürme kursuna katılımını durdurmak için yeterli olmadığına karar vererek, birkaç saat önce yağın yağmurun son kalıntılarıyla hala damlayan yoğun ormanlık bölgede ilerlemeye devam etti; yapraklara sarılmış yağmur damlaları, gölgeyi delmeyi başaran donuk kış güneşi ışığında mücevher gibi parlıyordu.

Burası onun doğal ortamı değildi; o bir şehir yaratıyordu. Ancak bilgisindeki herhangi bir boşluk ailenin güvenlik sistemlerinde ve prosedürlerinde açıklara yol açabilirdi. Özellikle de şimdi, Dönüşenler büyük güç oyuncularına dönüşürken. Ivan hazırlıksız yakalanmak istemiyordu, bir Dönüşen avcısının neler yapabileceğini tam olarak bilmesi gerekiyordu.

İşte burada, Teksas'ta, küçük bir kurt sürüsü tarafından yönetilen bir parkurdaydı. RockStorm küçük olabilirdi ama kursları paralı asker çevrelerinde büyük saygı görüyordu. Tüm cinayetleri kayıt dışı olsa ve parasal ödemeye hiçbir ilgisi olmayan nedenlerle işlense bile Ivan hâlâ bunların bir parçasıydı.

Dış dünyaya göre Ivan Mercant, sofistike bir saç kesimi ve ısmarlama takım elbiselerle dolu bir gardırobu olan kibar bir şehir sakiniydi. Hatta geniş

Paralı asker bağlantılarının çoğu sadece alternatif kimliğini biliyordu ama bu kursa kabul edilmesinin nedeni de o bağlantılardı. RockStorm sadece diğer güvenilir Dönüşenler tarafından incelenmiş ve tavsiye edilmiş Psy kursiyerlerini kabul ediyordu; kurtlar düşmanı eğitmek için yola çıkmamıştı.

Onu RockStorm'a bağlayan Striker adında bir kaplandı ve Ivan'ın ailesini savunmak dışında şekil değiştirenlere karşı şiddet kullanmadığına kefil oldu. İkincisi, sürü zihniyetli ırk için kabul edilebilir bir nitelikten daha fazlasıydı. Bir Dönüşen'e saldırırsanız tüm sürünün düşmanı olurdunuz.

Ivan'ın bir keresinde Psy holdingiyle sorun yaşayan savunmasız bir geyik sürüsüne yardım etmiş olması da canını yakmamıştı. Bunu brownie puanı kazanmak için yapmamıştı, yönetim kurulunun her birinin kafasına bir kurşun sıkılmıştı çünkü operasyonları bir uyuşturucu üretim tesisi için bir kılıftı ve Ivan bu zehri pompalayan herkesi yok edecekti.

Ve işte buradaydı, yaralıydı ve yabancı bir ortamdaydı.

Bugünkü görevi basitti: A noktasından B noktasına, manzaranın sağladığı yön bulma işaretleri dışında hiçbir yardım almadan gitmek ve kendi başına su ve yiyecek bulmak.

Ivan'ın durumu iyi olabilirdi ama ani bir kaya düşmesi onu keskin bir taş parçasının üzerine itmişti. Kendi hatasıydı. Kendine aşırı güveniyordu ve bu nedenle, sürünün isminin doğuşu da dahil olmak üzere tüm faktörleri göz önünde bulundurmamıştı: RockStorm.

Bu hatayı ikinci kez yapmayacak, vahşi doğada hiçbir şeyin önceden tahmin edilemeyeceğini hatırlayacaktı.

Bacağı titredi.

Yarayı incelerken turnikenin etrafında mavimsi bir renk değişikliği olduğunu fark etti. Bu iyi değildi. Durdu, telepatik duyularıyla çevresini taradı ve çevrede başka bir zihne işaret eden pingler alamayınca, bacağını daha iyi kontrol edebilmek için yaprakların aydınlatığı yere oturmaya karar verdi.

Pantolonunun paçasını bir taraftan kesmiş ve turnike için kullanmak üzere kumaşı yırtmıştı, bu yüzden yarayı görmekte sorun yaşamadı. Kızarıklık belirtisi yok

ve enfeksiyonun başlangıcına işaret edebilecek şişlikler vardı ama bugünlük bu kadar yeter demesi açıktı. Bir göreve atandığında inatçı olabilirdi ama hiç kimse onu aptallıkla suçlamamıştı.

Tam o sırada ağaçlarda bir kıpırtı duydu, yapraklar doğal olmayan bir şekilde hışırıyordu - çünkü yaklaşıyordu. Tekrar taradı ve bir zihne ulaştı. Bütün bilgisi buydu. Zihnin orada olduğunu biliyordu ama onun için boş bir duvardı.

Changeling.

Nadiren birkaç insanın zihni bu kadar opak olabilirdi ama bu dönüşenlerde standarttı ve o da dönüşenlerin bölgesindeydi. Muhtemelen kurtlardan biri Ivan'ı kabaca takip etmekle görevlendirilmişti ve belirli bir yön işaretinden geçmediğinde onu aramaya gelmişti.

Omurganın tabanına yaslanacak şekilde tasarlanmış özel bir kılıfın içindeki küçük tabancasına hızla erişebilmek için hâlâ yer değiştiriyordu. Pek çok insan silahlarını kemerlerinin içine sokardı. Kendilerini vurmak ya da silahlarını kaybetmek için harika bir yol. Bu özel silah, piyasada çok az bulunan şık bir modeldi.

Ivan onu dün gece inleyen bir adamın hayatına son vermek için kullanmıştı. Üzgün müydü? Hayır. Ne o adam için ne de ondan önce gelenler için. Büyükanne onun bir psikopata dönüştüğünden endişeleniyordu ama Ivan'ın psikiyatri sonuçları her zaman temiz çıkıyordu. O bir psikopat değildi; çok sağlam ahlaki çizgileri vardı. Sadece bunlar her zaman medeni dünyanınkilerle örtüşmüyordu.

Ama ağaçların arasından elinde bir sepetle çıkan kişi ne vurulması gereken bir düşman ne de savaş kıyafetleri giymiş sert bir kurt eğitmeniydi. Uzun boylu, kıvrımları gür, sırtından aşağı bir bulut gibi inen gece yarısı saçları ve gölgelikten sızan zayıf kış güneşinin altında parlayan orta kahverengi bir teni vardı.

Eski ve gergin bir yara izi sağ kaşını ikiye bölüyor, göz kapağının üzerinden geçip yanağından aşağı inerek kulağına doğru ilerliyordu. Ama bu yara izi boynuna doğru geri dönüyordu ya da belki de bu başka bir yara iziydi.

Kıyafeti yorgunluktan daha uzak olamazdı: bileklerine kadar uzanan, canlı su renginde bir elbise giymişti ve eteğinin etrafında beyaz bir firfır vardı.

Alt tarafı. Hırkası da aynı beyaz renkteydi ama kulaklarından sarkan değerli taş kümeleri, elbisesine hiç dünyanın tüm tonlarını taşıyordu.

Ivan kendini bakarken buldu, onun bu zaman ve mekânda var olması imkânsız görünüyordu. Halüsinasyon gördüğünden endişeleniyordu. Bu *da* enfeksiyon kaptığı anlamına gelirdi.

"Kan kokusu aldığımı biliyordum!" Uzun bacakları üzerinde ona doğru yürürken, yüzünde sert bir çatık kaşla, çok gerçek olan kötü huylu bir homurdanmayla sepetini yere bıraktı. "Bu konuda kurtlarla konuşmam gerekecek," dedi turnikesini çözmeye başlarken. "Çaresiz insanları vahşi doğaya salmaya devam edemezler!"

Ivan insanlarla arasına mesafe koymayı tercih ederdi ama nasıl olduysa hiç itiraz etmeden ona bu kadar yaklaşmasına izin vermekle kalmamış, sonra da homurdanmasına göz yummuştu. "Çaresiz olmaktan çok uzağım."

Adamın ses tonundaki buzdan irkilmedi, dikkatini tıbbi bir mendile benzeyen bir şeyle ellerini dezenfekte etmeye verdi. "Ve ne yaptığımı biliyorum, o yüzden sus ve konsantre olmama izin ver."

Kimse Ivan'a susmasını söylemedi.

Ama yarayı incelerken elleri bacağında kendinden emin ve yetkin bir şekilde durduğundan, sessizliğini korudu ... ve onu uzun, çok uzun zamandır hissetmediği bir hayranlıkla izledi. Belki de çocukluğundan beri. Hatırlayamıyordu. Tek bildiği, yağmurla ıslanmış ormanın içinden çıkıp gelen bu kadının, daha iki dakika önce imkânsız olduğunu düşündüğü bir şekilde ilgisini çektiğiydi.

O bir kurt değildi, bunu içten içe biliyordu. Tanıştığı kurtlar gibi hareket etmiyordu. Ayı da değildi. Moskova'da bundan emin olmak için yeterince ayı görmüştü. Ama kesinlikle bir Dönüşen'di. Zihnindeki duvar dışında, bu çevrede insan ya da Psy olamayacak kadar rahattı.

Ona uyuyordu, vahşi doğaya.

Turnikeyi çıkardıktan sonra kanamanın yeniden başlamasına sinirlenmiş gibi bir ses çıkardı ve elini sepetine atarak küçük bir dezenfektan şişesi çıkardı. Ivan halüsinasyon görmediğinden artık o kadar emin değildi.

Onu. Ne tür bir kadın göz kapaklarını parlatan ve dudaklarını parlatan bir makyaj yapar, sonra da minyatür tıbbi malzemelerle dolu bir sepetle ormanda dolaşır?

"Acıyacak," dedi ve sonra onu rahatlatmak istercesine diğer bacağını okşadı.

Yaranın üzerine dezenfektan dökmeden hemen önce.

Sikeyim. Evet, bu gerçektir.

Dişlerini sıkarak ses çıkarmadan yanmaya devam etti. Acı nihayet azalmaya başladığında başını kaldırıp kadının sepetinden çok küçük bir dikiş aleti çıkardığını gördü. "Seni kesen şey kemiğe denk gelmediği için şanslısın," dedi. "Görünüşe göre yarayı temizlemişsin ve dezenfektan işini bitirmiş olacak - güçlü bir madde. Böylece yarayı kapatabilirim."

Ona bir bakış attı, gözleri ormanın zengin toprağı kadar karanlıktı ve bir o kadar da bilinemezdi. "Uyuşturucu jelim yok, sadece seni uyuşturacak tek bir doz anestezi var."

Ivan'ın tüm benliği geri çekildi. "Buna hiç gerek yok." Psişik zihinler kural olarak ilaçlarla pek iyi geçinemezdi ama Ivan'ın düşünce süreçlerini etkileyebilecek herhangi bir ilacı kullanmayı reddetmesinin nedeni bu değildi. "Acı tepkilerimi düzenleyebilirim." Büyükanne nasıl yapılacağını öğrenmesini sağlamıştı. "Ben hazırım."

Şifacı elleri olan kadın bir kaşını kaldırdı. "Psy? Ben de öyle düşünmüştüm. Ya da huysuz bir kurt olabilirsin sanırım. Hırlamayı çok severler."

"Ben. Değilim. Huysuz değilim."

Kıvrak bir omuz silkme. "Tamam, tatlı turtam. Şimdi mutlu şeyler düşün."

Kadın hızlı ve becerikli elleriyle dikiş atmaya başladığında Ivan henüz bu ifadenin şaşkınlığını yaşıyordu. Bağırsaklarını sıktı, dişlerini tekrar gıcırdattı. Ağrı kontrolü her derde deva değildi. Sadece bayılmayacağı anlamına geliyordu. Ayrıca adam hâlâ ona hitap şeklini sindirmeye çalışırken yaranın yarısını kapatmıştı.

Zekice.

Bitirdiğinde nefes alış verişi sertleşmiş, kalp hızlanmıştı ama kızın böyle bir durumda nazik davranmaya özen gösterdiğini biliyordu.

şeyler. "Teşekkür ederim," demeyi başarırken, kadın sepetinden küçük bir dezenfektan mendil aldı ve yarayı sildi.

Bir nefes daha çekerek, "Her zaman ilk yardım malzemeleri taşıyor mısınız?" diye sordu.

"Evet. Öğretmenlerimden biri sağlık görevlisiydi ve en kötü hissettiği anın, birkaç temel malzeme eksik olduğu için yaralı bir arkadaşına yardım edemediği an olduğunu söylediler. Bize sınırlı bir mutlaklar listesi verdi ve ceplerimizde ya da çantalarımızda taşıyabileceğimiz küçük versiyonlarını almamızı söyledi." Kabaca avuç içi büyüklüğünde, ışıltılı gümüş bir çantayı havaya kaldırdı. "Benim günlük tıbbi çantam. Tam olarak paketlenirse her şey sığar."

İşıltılı çantasından çıkardığı şeffaf bandaj şeritlerinden oluşan ince bir paketi açarak hepsini düzgün bir şekilde dikişli bacağının üzerine yerleştirdi. "İşte," dedi topuklarının üzerine oturarak. "Bir aptal olmayı ve kurtların sana yaptırdığı saçma şeyi bitirmeyi planlasan bile hayatta kalacaksın."

Kadın kullanılmış tıbbi malzemeleri üzerinde biyolojik tehlike sembolü olan ince bir plas pakete koymaya başladığında, Her Şey geri kalanının ormandan toplanan yenilebilir malzemelerle dolu olduğunu fark etti. Mantarlar, adını bilmediği bitkilerin taze yeşil uçları, ona yabani yemiş gibi görünen şeyler. "Sen bitki uzmanı mısın?"

"Hayır." Ellerini dezenfekte etmek için bir mendil daha kullandı, onu da plas poşetinin içine soktu, sonra poşetin ağzını kapatıp sepete koydu. "Ama yeşil alanları ve vahşi yerleri bilirim." Ayağa kalkmadan önce ağaç gövdesini uzun uzun okşadı.

Onu takip ettiğinde, ağırlığını bacağında test edebilmek için bir eliyle kendini ağaca dayadı. Dayanmıştı. Fazla acımadı bile. "Mükemmel bir iş çıkardın."

Bir homurtu. "Yarmamaya çalış." Topuklarının üzerinde dönerek, bir renk ve hayat kasırgası gibi, uzaklaşmaya başladı.

Ivan kimseyi aramadı. Kimseden bir şey istemedi. Ama dedi ki, "Bekle! Adın ne senin?"

Omzunun üzerinden bir bakış, gözleri gizem dolu sıvı havuzları. "Bana Lei diyebilirsin."

Sonra gitmişti, ormanın içinde o kadar akıcı bir şekilde ilerliyordu ki, şu anki haliyle onu takip etme şansı yoktu. Changeling, kesinlikle Changeling. Ama Ivan parkurun sonuna ulaştıktan sonra -çünkü görünüşe göre o bir aptaldı- ondan sorumlu kurt teğmen, Ivan'ın Lei'den bahsederken kimden bahsettiğini bilmiyordu.

"Sağlık görevlisi mi?" Jorge Herrera kaşlarını çatı. "Şifacılarımızdan ya da diğer eğitimli tıbbi personelimizden hiçbiri tarifinize uymuyor. Ve RockStorm o kadar küçük ki, kara gözlü sevimli bir ziyaretçimiz olsa haberim olurdu." Bir sırıtma. "Ne de olsa bekârım ve yaşımın başındayım."

"Değişken olduğuna eminim."

Jorge kahverengi tenine karşı koyu renkli kirli sakallarıyla ağırlaşmış çenesini ovuşturdu. "Evet, öyle olabilir. O sırada içinde bulunduğunuz orman parçası, sürümüzün bölge sınırları dışında kalan kamuya ait bir arazi. Herkesin kullanımına açık. Gerçi bize yakın başka sürü yok, bu yüzden muhtemelen bir insan arkadaşını ya da aile üyesini ziyaret ettiğini tahmin ediyorum."

Kurt teğmen omuz silkti. "Sanırım hemşireniz bir gizem olmak zorunda kalacak."

Ivan hiçbir şey söylemedi ama o bir tüccardı. Bilgi, veri, bağlantılar, bunlar ailesinin temelleriydi. Onu bulacaktı. Onu bulmak zorundaydı, onu tekrar görme dürtüsü kanında nabız gibi atıyordu.

Ivan Mercant hayatında ilk kez bir şey *istiyordu*... birini.

Bölüm 3

Nörolojik değışiklikler kalıcıdır. Uzun vadeli etkileri bilinmemektedir.

-Dr. Jamal Raul'un 17 yaşındaki Ivan Mercant hakkındaki özel raporu (8 Ağustos 2068)

IVAN verilere erişim konusunda şımarık olduğunu biliyordu. Casus bir ailede büyümenin yan etkisi. Büyükanne, Ivan ve kuzenlerinin bu terimi kullanmasını onaylamıyor, ailelerinin istihbarat işinde olduğunu söylemeyi tercih ediyordu.

Başka bir deyişle, bir casus ailesi.

Ancak, Lei hakkında sahip olduğu sınırlı bilgi ve Dönüşenlerin yaya olarak geçebildiği geniş alanlar göz önüne alındığında, kimliğini saptamanın zor olduğu ortaya çıkıyordu. Dönüşenler insanlardan ya da Psy'lardan daha dağınıktı, bu yüzden olasılıkları daraltmak için Dönüşen şifacıların listelerine bile bakamıyordu.

Sürüler bu tür bilgileri internete koymuyordu ve Ivan'ın ırkından olanlar uzun süredir Dönüşenleri görmezden geldiği için, PsyNet'te onun çıkarabileceği hiçbir bilgi yoktu.

Yine de aramayı bırakmadı. Görevi, onu birden fazla tamamlayıcı beceri setine sahip kılan aynı saplantılı dikkatle üstlendi. En azından zihni için tamamlayıcı. Gezegendeki herhangi bir el silahıyla ölümcül bir atış yapmak, onun için bir sorunu teşhis etmek için bir bilgisayar veya mekanik cihazı nasıl parçalarına ayıracağını bilmek kadar kritikti.

Dünya, her şeyin kırılıp döküldüğü ve kötü insanların var olduğu bir yerdi. Ivan gibiler, daha yumuşak, daha nazik yaratıkların var olabilmesi için diğerlerini tahtadan silmek üzere doğmuşlardı. Onun gibi yaratıklar.

Sevimli pasta.

Huysuz.

Açmamaya çalış.

Yapabileceği tek şeyi yapana kadar aralarındaki kısa konuşma zihninde tekrar tekrar dönüp durdu; bir günlük antrenmanı kaçırdı, ki bu onun karakterine hiç uymuyordu ve onunla tanıştığı yere geri döndü. Orman kilometrelerce uzanan geniş bir çölken bunun işe yarayacağını düşünmek saçmaydı ama denemek zorundaydı.

Yeni yeni gelişmeye başlayan orman izi sürme becerilerini kullanıp onun izini takip etmeye çalıştı ama kızın ayakları çok hafıftı ve fark edebileceği gerçek bir iz bırakmamıştı. Onu asla takip edemeyeceğini anladığında küçük bir açıklığın ortasında durup etrafına baktı ... ve sepetindekilere tıpatıp benzeyen mantarlar gördü.

, parmağını birine dokundurdu. Lei daha fazlası için geri gelecek miydi?

Elindeki tek şey bu olduğu için, sırtını büyük bir ağacın gövdesine dayayarak ve gözlerini ormanın sayısız yeşil ve kahverengisine dikerek beklemeye koyuldu. Ivan sabırlı olabilirdi. Büyükannesine göre, sessizlik yeteneğine sahipti.

Annesi "dinlenirken" yalnız bir sessizlik içinde geçirdiği onca saat boyunca bu hastalığı nasıl geliştirdiğini ona hiç anlatmamıştı, büyükannesinin onun için seçtiği PsyMed uzmanına bile bundan bahsetmemişti ama büyükannesinin tahmin ettiğini düşünüyordu. Geçmişini bildikten sonra bunu anlamak zor değildi.

Annesinin ona bıraktığı tek iyi hediye bu olduğunu düşündü.

Zihnindeki çok daha çarpık hediye dengelemeye yetecek kadar değil ama en azından bir şey.

Saatler ilerliyordu ve PsyNet'te onu meşgul edecek çok şey olmasına rağmen, ormanın değişimini ve kıpırdanışını izlemek için geniş psişik alanı görmezden geldi. Onu bekliyordu.

Ama o gün geri gelmedi. Ya da ertesi gün.

Üçüncü gün için geri dönmek için hiçbir nedeni yoktu, özellikle de Jorge devamsızlığının onu kurstan atılma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktığı konusunda onu uyardığında.

Ivan başladığı işi asla tamamlamazdı. O böyleydi: takıntı derecesinde inatçı ve acımasız.

Ancak şimdi farklı bir odağı vardı.

Açıklığa gitti ... ve işte oradaydı, sonbahar yaprakları ve gün batımı renginde ayak bileğine kadar uzanan bir elbise, uzun örgülü saçları ve kolunda tanıdık bir sepetle ormandan çıkıyordu. Kulaklarından küçük metal yapraklar sarkıyordu, teni gibi narindi.

"Ah." Durdu, mantarların yanında oturan adamı görünce gözleri büyüdü. "Yine kendini mi yaraladın?"

Başını iki yana salladı. "Seni görmeye geldim."

Göz kırptı, yanaklarında bir renk belirdi, ayakları kaydı.

"Bacığınızda bir bakayım," dedi sonunda ve adımlarını hızlandırdı.

Kadın siyah savaş pantolonunun paçasını nazik bir dokunuşla yukarı ittiğinde karşı koymadı. Alnında bir çatık kaş ve bir omzunun üzerinden düşen saç örgüsüyle, iyileşmekte olan yarayı dikkatle inceledi.

Bu kadar yakından, yara izinin düzensiz olduğunu görebiliyordu. Büyük ihtimalle bıçakla yapılmamıştı. Bir pençe mi? Kırık bir cam parçası mı? Eğer bu bir şiddetin sonucuysa, bir başkası ona kötü niyetle zarar vermişse, onların işini bitirirdi. Etrafta yaralı yabancılarla ilgilenen bir kadın böyle bir şiddeti hak edecek hiçbir şey yapmazdı.

Ivan bu konuda son derece emindi.

"Acımıyor," dedi , saçlarının yumuşaklığına dokunmamak için mücadele ederken, bu dürtü alışılmadık bir şeydi. "Kaşınmaya başladı." Daha önce bir kesiği iyileşmiş olan herkes bunun iyiye işaret olduğunu bilirdi.

"Mükemmel." Pantolonunun paçasını aşağı sıyırdıktan sonra başını garip bir şekilde tanıdık gelen ama tam olarak tanımlayamadığı bir şekilde eğdi. "Gerçekten beni görmeye mi geldin?" Sesinde bir yumuşaklık vardı.

"Evet." Bu fikir onu neden bu kadar ürkütmüştü ki? Şimdiye kadar tanıştığı en büyüleyici insandı, yeteneği aşikârdı ve varlığı unutulmazdı.

"Oh." Ellerini kalçalarının üzerinde gezdirdi. "Mesele şu ki, sen gülünç derecede güzelsin. Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Bakışlarını onunkilere dikerek parmaklarını yara izine dokundurdu.

"Estetik açıdan hoş bir görünüme sahip olduğumun farkındayım." Bu sadece gerektiğinde kullandığı bir başka araçtı; bir güzellik katmanı eklediğinde insanlar en bariz tehlikeyi görmezden geliyor, onları takip eden canavarı görmeyi reddediyordu. "Yara izinle ilgili beni rahatsız eden tek şey, onu sana birinin vermiş olabileceği. Kimdi o?"

Ona baktı, gözlerini kırıştırdı. "Araba kazası," dedi yavaşça, vahşi bir hayvanı izler gibi onu izliyordu. "Ben çocukken. Öldürmen gereken kimse yok."

Başıyla onayladı. "Diğerine gelince, sen çok güzelsin. Bu inkâr edilemez bir gerçek. Koyu renk gözler, gür dudaklar, kusursuz bir cilt, kalın ve yumuşak saçlar. Ayrıca doğru yüz oranlarına sahipsiniz."

Başını geriye atıp gülmeden önce dudakları kıpırdadı, sesi dolgun ve sıcaktı ve ona baktığında gözleri tam olarak insani değildi - ama bu sadece hafif bir değişimdi, tam bir değişim değil.

Işıkla vuran altının soluk kenarından etkilenerек, "Sen ne tür bir Dönüşensin?" diye sordu.

Gülümsemesinde muziplik vardı. "Bir yolunu bul," dedi, ormandan çıkıp gelen ve hiçbir uyarıda bulunmadan onu büyüleyen bu vahşi yaratık. "Mantarları topladıktan sonra benimle yürümek ister misin?"

Başını salladığında, yakınlardan birkaç mantar toplamak için pozisyon değiştirdi. "Bunları beğendin mi?"

"Ben hiç yemedim." Sessizlik Protokolü altında büyümüş olan Psy için zevk için yiyecek tüketmek hâlâ yeni bir kavramdı.

"Besin içecekleri ve barlar, ayrı yiyecek maddelerinden çok etkili bir besin kaynağıdır, ancak bu tür bazı ürünler kabul edilen Sessizlik diyetinin bir parçasıydı." Her zaman yavan olan ya da Psy için o şekilde yapılmış olan ürünler. Çünkü ırklarındaki tüm duyguları yok etmek üzere tasarlanmış bir protokol için her türlü his bir riskti.

"Yemek sadece beslenme demek değildir!" Nefes nefese kaldım. "Yemek neşeyle, aileyle, damak zevkiyle ilgilidir." Eğildiği yerden doğrulup, "Sana karamelize mantarlı tart yapacağım. Eminim beğenirsin. Adın ne senin, güzellik için doğru yüz oranlarına sahip olduğumu düşünen gizemli adam?" Sesinde yine kahkaha vardı.

"Ivan."

"Ivan," dedi gülümseyerek. "Aksanını sevdim. Tam olarak çıkaramıyorum. Sanki pek çok yerden olabilmış gibi geliyor."

"Yıllar içinde aksanımdaki pürüzleri giderdim." Bir casus için özel ve akılda kalıcı bir şekilde göze çarpmazsa uyum sağlamak çok daha kolaydı. "Şu anda Moskova'da yaşıyorum," derken buldu kendini, gerçi kişisel bilgilerini kimseyle paylaşan bir adam değildi.

"Oh, her zaman orayı ziyaret etmek istemişimdir - çok güzel bir yer olmalı." Lei bununla birlikte ayağa kalktı. "Gel bakalım. Bugün çok şeye ihtiyacım yok."

Ayağa kalkarak onun yanına gitti. Onun omzuna erişebilecek kadar uzundu ve kısa boylu bir adam değildi. Boyu ona uyuyordu, onunla ilgili her şey ona uyuyordu. En çok da yüzündeki cıvıl cıvıl duygular, dudaklarını hiç terk etmeyen gülümseme. Işıl ışıldı. "Ormanı her gün ziyaret ediyor musunuz?"

Başını salladı. "Bir arkadaşımı görmeye geldim, dün garaj satışlarını karıştırmak istedi. Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Ivan bunun ne olduğundan bile emin değildi, ama onu dinlemek istiyordu, bu yüzden ona sordu ve o da ona tozlu ahırların ve gerçek garajların, her şeye bir dolar fiyat biçen tuhaf satıcıların ve uyumsuz çatal bıçak takımları veya tamamlanmamış retro DVD setleri için tam "yeni gibi" fiyatlar isteyen diğerlerinin hikayelerini anlattı.

Başka bir evrene bir bakış gibi hissettirdi.

"Zıplayan kedi şeklinde üç küçük saksı aldım," diye itiraf etti. "Komik renklere boyanmışlardı ve pahalı da değillerdi ama ben aptalca, güzel şeyleri seviyorum."

Ivan'ın aptal ve güzel diye bir kavramı yoktu ama onun sessizleşmesini, gülümsemesinin solmasını istemiyordu, bu yüzden şöyle dedi: "Apartmanımdaki insanlardan birinin sık sık ortak yeşil alana çıkan bir kedisi var. Dışarıdayken onu izliyorum; saatlerce güneşin altında uyukluyor, sonra da hiç biriktirmeden şimşek gibi hareket ediyor."

Kirpiklerinin altından bir bakış. "Kedileri sever misin?" "Sessizlik döneminde evcil hayvan diye bir kavram yoktu."

Husky kahkahaları, durduramadığı kıkırdamalara .

Ivan neşeyi anlamıyordu. Hiçbir zaman Sessiz olmamıştı - bu gemi, annesinin rahminde beşikte yatarken ilacın annesinin kan dolaşımına ilk girdiği zaman yelken açmıştı, zihinsel yolları daha oluşmadan çarpıtılmıştı - ama Sessizlik araçları ona uyuyordu. Dünyadan ve duygu bağlarından uzak durmayı tercih ediyordu.

Bu tür şeyler yalnızca zayıflığa, kayba ve acıya yol açardı.

Başarısız olduğu tek yer ailesiydi. Uyumsuz çocuktan vazgeçmeyi kararlılıkla reddederek onun bir parçası haline gelmişlerdi, ancak Büyükanne bile çocukluğunu silememişti. Sonsuza dek ilacın yarattığı canavar olarak kalacaktı; bunu değiştirmenin hiçbir yolu yoktu. Ve canavar neşeyi anlamıyordu.

Ama onun gülüşünü dinlerken iç çekti. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sonra anlatırım," dedi, gülümsemesi gözlerinde parıldıyordu. "Sana muhteşem bir şelale göstermek istiyorum, bu taraftan."

Bölgeyi daha önce keşfetmiş olmasına rağmen onun kendisini yönlendirmesine izin verdi. Ama doğal oluşumu onun gözünden hiç görmemişti. Spreyin gökkuşaklarını nasıl yakaladığını ve suyun nasıl cam kadar berrak olduğunu, altındaki taşların nasıl pürüzsüz bir parlaklıkta cilalandığını gösterdi.

"Yüzmeyi severim," dedi ona. "Ama bu kadar soğuk suda değil." Ayakkabısını çıkardıktan sonra bir parmağını suya daldırdı ve titredi. "Tüylerimi diken diken ediyor."

O anda bakışlarında *neredeyse* tanımlayabileceği bir vahşilik vardı, ama sonra kayboldu ve ayakkabısını tekrar giymeye başladı. "Arkadaşımla buluşmam gerekiyor. Tiyatroya gideceğiz - biletleri iki ay önce aldı."

Ivan, tanıştığı insanların büyük çoğunluğu tarafından pürüzsüz ve sofistike biri olarak görülüyordu, uzun zamandır mükemmelleştirdiği bir maskesi vardı, ama ona karşı bunu takamadığını fark etti. Sanki böyle bir şey , sanki onunla sadece en ham haliyle etkileşime girebiliyormuş gibiydi.

"Benimle tekrar buluşacak mısın?" diye sordu, onu görme ihtiyacını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmeden.

Uzun bir bakış, artık gülümseme yok, sadece yoğun bir odaklanma var.

"Yarın gece geleceğim" diyene kadar nefes almadı.

Ivan ona ne teklif edeceğini, fikrini değiştirmedikten nasıl emin olacağını bilmiyordu. "Keşif yaparken küçük bir mağara buldum. Üzerinde bir fosilin izi var."

"Gerçekten mi?" Parmak uçlarında yükseldi, geriye doğru sallandı, yüz ifadesi aydınlandı. "Oh, bunu görmeye gidebiliriz."

Ertesi gece de tam olarak bunu yaptılar; bir saat boyunca oraya doğru hafif bir yürüyüş yaptılar ve bir saat boyunca da geri döndüler. Aysız bir gecede hava tamamen karanlıktı, ama bir el feneri vardı ... ve Lei'nin karanlıkta ya da ona yakın bir yerde görebildiğinden oldukça emindi. Onu tanımak için duyduğu takıntılı ihtiyaca rağmen, daha fazla bilgi edinmek için agresif bir şekilde araştırmadı.

Kız onun için önemliydi ve bu ilişkiyi bozma riskini göze alamayacak kadar yeni, kırılgandılar. Kızın, sanki hiç yokmuş gibi savunmasının yanından geçip gittiğini kabul etmek onu rahatsız ediyordu ama bunun için kendini üzemezdi. Ondan hoşlanıyor gibi görünen bu parlak ve vahşi yaratık varken olmazdı.

Sadece o. Maske yok. Karmaşıklık yok. Merkant gücü yok. Sadece Ivan.

"Yarın gece gelemem," dedi birlikte geçirdikleri zamanın sonunda, dişleri alt dudağına batarken. "Arkadaşıma onunla vakit geçireceğime söz verdim."

Bu -sözleri tutmanın önemi- Ivan'ın anladığı bir şeydi. "Öğleden sonra vaktin var mı?" Bu kez sormak daha kolaydı, reddedilme riski daha azdı. "Yarın sadece yarım seansım var." Sabahın acımasız olması gerekiyordu, öğleden sonra ise dinlenme ve onarım içindi.

O göz kamaştırıcı gülümseme ona imkânsız olması gereken şeyler yaptı. "Evet. Ben de tam özel bir yağ yapmak için yabani ot arayacaktım. Bunu başka bir gün yapabilirim."

"Bunu birlikte yapabiliriz." Ivan sadece onunla birlikte olmak istiyordu; faaliyetin konuyla ilgisi yoktu. "Bana ne aramam gerektiğini öğretebilirsin."

Başındaki o tuhaf, tanıdık eğim, el fenerinden yayılan parıltıda görebildiği gözlerindeki ışıltı. "Benimle iki buçukta buluş o zaman... tatlı turtam." Bir saniye sonra gitmişti, kahkahası arkasında kalmıştı.

O gece onu hayal etti, ter içinde ve onu hayal ettiği düşüncesiyle kalbi hızla çarparak uyandı. Eşofmanını yukarı çekip

onun bir hayal olmadığına kendini ikna etmek için dikişlerine baktı. O vardı ve ondan hoşlanıyordu. Onunla vakit geçirecek kadar.

Onun ne olduğunu bilseydi yine de ondan hoşlanır mıydı? Eğer ona kafasının içinde yaşayan şeyden bahsetseydi? Sinir yollarında meydana gelen ve asla "normal" olamayacağı anlamına gelen hasarı?

Bölüm 4

Kullanıcı 231i: Kimse bir Merkant'ın peşinden gidip hayatta kalamaz. Suikastçı hedefi ortadan kaldırmayı başarsa bile, o ailenin geri kalanı suikastçıyı aralıksız bir odaklanma ile avlayacak ve hayatlarını hayatta kalmak için sürekli bir yarış haline getirecektir. Sadece bir aptal onları hedef alır.

Kullanıcı 47x: İletişim kurabilir. 6nvy kullanıcısını hatırlıyor musunuz? Bazı CEO'lar Ena Mercant'ın resimden çıkarılmasını istedi ve 6nvy tavsiyemizi görmezden gelmeye karar verdi. Ena hala hayatta ve tekmeliyor. CEO için aynı şeyi söyleyemem ve 6nvy o işi aldıktan sonra bir daha burada paylaşım yapmadı. Tahminimce, asla keşfedilmemek üzere uzak bir yerde, yerin metrelerce altındalar.

-Paralı askerler tarafından kullanıldığı bilinen anonim bir ilan panosundaki konuşmalar ve suikastçılar (kesinleşmemiş)

Ona kendi gerçeğini gösterse LEI yine de ona gülümseyecek miydi?

Ivan önündeki duvara baktı, soruyu bir kenara iterken içi daralıyordu. Cevabı biliyordu ve bununla yüzleşmek istemiyordu. O yüzden . Bugün değil. Ama kaçınılmaz olana karşı giderek artan paniği yüzünden -çünkü ona gerçeği söylememek bir seçenek değildi- o sabah, pençeleri ve dişleri olan son derece eğitilmiş bir Dönüşen'le göğüs göğüse dövüşmeyi konu alan seansta başarılı oldu.

Onlarla birlikte olduğu süre boyunca kurtları izlemiş, ne kadar hızlı hareket edebildiklerini, ne kadar esnek olabildiklerini öğrenmiş ve tüm bu bilgilerini rakibine karşı kullanmıştı. Rakibi uyarıda bulunmadan yer değiştirip tam kurt formunda üzerine geldiğinde, bunun da üstesinden geldi.

Kurt-Flint-sonrasında onun sırtına vurdu. "Lanet olsun, Ivan. Bir sürüye katılmak istersen, sanırım alfamız seni memnuniyetle teğmen olarak kabul edecektir." Ağzının kenarındaki kanı sildi ve yüzünü buruşturdu. "En azından sana birkaç pençe attım."

Ivan ağrıyan kaburgalarına dokundu. "Birkaç taneden fazla." Kolay bir savaş olmaktan çok uzaktı.

Flint'in dişleri parıldadı, gözlerindeki yırtıcı hayvan memnun oldu. "Birkaç gün sonra tekrar yaparız. Bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacağım."

Ivan'ın bu konuda hiç şüphesi yoktu. Bu yüzden eğitim alıyordu. Çünkü öğretmenler iyiydi ve hem kendilerini hem de öğrencilerini zorluyorlardı. Ama duş almak ve Lei'yle buluşmak üzere orman açıklığına gitmek için zamanında uzaklaştığı için mutluydu.

Ona daha iyi görünebilmek için daha sofistike giysiler getirmiş olmayı diledi ama kaba bir kışlık ceket dışında elindeki tek şey bir çift basit savaş pantolonu, tişört ve iki ince yün kazaktı.

Açıklığa girdiğinde Lei onun giysileriyle ilgili hiçbir şey fark etmemiş gibiydi. Kaşlarını çatarak elindeki sepeti yere bıraktı ve ona doğru koşmaya başladı. "Ne yaptın kendine böyle?"

O ana kadar morarmış gözünü unutmuştu. Elmacık kemiğindeki kesiği de. Bir de şimdi düşününce boğazında bir pençe darbesi yakalamıştı. "Göğüs göğüse dövüş," dedi. "Eğitim."

"Eğitim mi?" Sesi dişlerini sıkıyormuş gibi geliyordu. "Bunu bilerek mi yaptın?"

"Dönüşenlere karşı kendimi nasıl idare edeceğimi öğrenmem gerekiyor."

Lacivert hırkasının kollarını geriye iterek, elbisesinin koyu pembesine karşı ellerini kalçalarına koydu ve ona dik dik baktı. "Bana bunu kimin yaptığını söyle. Onlarla eğitim yöntemleri hakkında konuşmak istiyorum."

Kadının tam olarak bunu yapacağını, Jorge'nin üzerine yürüyüp yüzüne karşı azarlayacağını hissediyordu. Yani hangi hayvan olursa olsun, kurtlardan korkan bir hayvan değildi. Ya da dominantlardan. Ama ondan bir baskınlık izlenimi almamıştı -artık kurtlarla yeterince uzun süre birlikte olduğu için güç farklılıklarını sezmeye başlamıştı. Değişkenler için olduğu gibi onun için de açık değildi ama şeffaf da değildi.

Bu yüzden Lei'nin bir dominant olmadığını söyleyebilirdi. Ama bir itaatkârla aynı hissi de yaymıyordu. Kurtlar daha savunmasız sürü arkadaşlarına karşı inanılmaz derecede korumacı oldukları için bugüne kadar sadece bir itaatkârla tanışmıştı ve bu itaatkâr da Flint'telefonunu bırakıyordu.

evde unutulmuştı. Ama genç adam kısa aralıklar dışında Ivan'ın gözleriyle karşılaşmamıştı. Yine de Flint'in bakışlarıyla buluşmuştu, aralarındaki derin güven aşikârdı.

Öte yandan Lei, Ivan'ın gözlerinin içine bakmaktan hiç çekinmemişti. "Ben iyiyim," dedi ona. "Hepsi yüzeysel yaralar."

Kollarını kavuşturarak ayağını yere vurdu. "Bacağındaki yaradan ne haber? Yırtarak mı açtın?"

"Hayır, ben mühürledim" diyebildiği için çok mutluydu. Bir RockStorm hemşiresi gelip onarımı yapmış ve Lei'nin düzgün dikişine hayran kalmıştı. "Hemşire yeteneklerinizden övgüyle bahsetti."

Burnunu biraz havaya kaldırarak kokladı. "Hmm." Sonra sepetini aldı ve onun öfkesinin ayazı havada asılı kalırken bitki avına çıktılar.

Ivan'ın ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığından, çoğunlukla sadece onu izledi ve dinledi. Ona bir bitki gösterdiğinde, onu aradı ve tanımlamalarda yüzde yüz başarı oranına sahipti.

"Bu inanılmaz," dedi bir saat sonra, buzlar çoktan çözülmüştü. "Hafızan inanılmaz olmalı."

"Sadece eğitim aldım," dedi. "Hafıza becerileri casuslardan oluşan bir ailede işe yarar."

Şaşkın bir kahkaha patlaması. "Gerçekten mi? Bir casus ailesi mi?"

"İstihbarat bizim işimiz," dedi. "Aile sloganımız da olabilir."

"Sizin var mı? Bir aile sloganınız?"

Cevap vermekte tereddüt etmedi. Bu saklamak zorunda olduğu bir sır değildi. Sadece iyi bilinmiyordu. Yeterince derine inerseniz, yeterince geriye giderseniz bulursunuz. "*Cor meum familia est*. Kalbim ailemdir."

Topuklarının üzerinde geriye yaslandı, gözleri parlıyordu. "Oh, ne kadar harika." Ellerini kalçalarına götürerek, "Ama bu Psy kurallarına aykırı değil mi? Halkınız hakkında çok fazla şey bilmiyorum ama ufak tefek şeyler öğrendim ve bu slogan . . şey, çok dokunaklı."

"Evet, bu kurallara aykırı - ya da liderliğimizdeki son değişiklikten önce öyleydi," dedi, duygusuz Sessizlik Protokolü'nün düşüşü henüz çok yeniydi

bilginin içine bekledi. "Çok fazla içsel duygu." "Peki nasıl hayatta kaldı?"

"Atalarımız onu halka açık binalardan ve dışa dönük eşyaların üzerindeki armalardan kaldırdı ve zamanın yöneticileri bunun ondan kurtulduğumuz anlamına geldiğini düşündü." Kızın istediği bir bitki öbeğini buldu. "Aptalca, gerçekten. Ailenin eskisi kadar sıkı olduğu belli olmalıydı."

Lei'nin dudakları, onun için seçtiği bitkileri kabul ederken kıvrıldı. "Aileni şimdiden sevdim. Benim ailem de bana karşı böyleydi - her şeyleriyle, anlıyor musun?"

Geçmiş zamanı yakalamış, içindeki tüm nezaketle araştırmıştı ve söz konusu Lei olduğunda, beklenmedik derinliklere sahipti. "Gittiler mi?"

Başını salladı. "Uzun zaman önce. Bir kasırgaya yakalandık. Babam bizi çıkarmaya çalışırken rüzgâr arabasını devirdi."

Ivan, iç tepkilerinin dış göstergelerini kontrol etmeyi uzun zaman önce öğrenmemiş olsaydı kaşlarını çatardı.

Yirminci ve yirmi birinci yüzyılın başlarındaki yıkımlardan bu yana hava takibi n'inci dereceye kadar ilerlemişti. Kasırgalar ve hortumlar artık çoğu zaman olaydan önemli bir süre sonra doğru bir şekilde tahmin edilebiliyordu ve yetkililer, çoğu gidecek yeri olmayan milyonlarca insanı tahliye etmeye çalışmaktansa durumu yerinde atlatmanın daha mantıklı olduğunu fark ettiklerinden, tüm şehirlerde çok sayıda insan için sığınak görevi görecektir yapılar inşa edilmişti. Sığınaklar en ölümcül fırtına kategorilerine bile dayanacak şekilde inşa edilmişti ve bunu birçok kez başarmıştı.

Evlerinde kalmayı tercih edenlerin bile hazırlanmak için bolca zamanı vardı.

Fırtına sırasında dışarıda kalmaktan kaynaklanan ölümler son derece nadirdi. Ama herkes bir yere sığınırken ailesinin neden yola devam ettiğini sormadı. Cevabı biliyordu. Cevabı yaşamıştı. Azınlıktaki bir grup insan ya toplum onları unuttuğu için ya da öngörülemez koşullar nedeniyle ya da tahmin edilemeyecek ya da düzeltilemeyecek bir şekilde yeteneksiz oldukları için her zaman çatlaklardan düşerdi.

Ivan'ın annesi kristal çiçeğin taç yapraklarını gezdirirken fırtına haberi gelseydi, onu bir sığınağa götürebilecek kapasiteye sahip olamazdı. Olduğu yerde kalırdı, şehri parçalamak üzere olan fırtına rüzgarlarından habersiz bir çocuk olarak.

Onun yerine, sözlerinin geri kalanına odaklandı. "İyi bir çocukluk geçirdin mi?"

"Mutlu bir tane," dedi ona, hüznü eski ve soluktu. Sanki kaybını uzun zaman önce kabullenmiş gibiydi. "Babam akıcı bir şekilde İspanyolca ve İngilizce konuşurdu, annem ise sadece akıcı bir şekilde İngilizce konuşurdu ama Fransızca bilgisini yeterince muhafaza ettiği için üçümüz Fransızca, İngilizce ve İspanyolca karışımı bir dilde konuştuk. Arada bir, ölmeden önce büyükannesinden öğrendiği bir Māori sözcüğünü de ."

Hüznü kıran bir gülümseme. "Sanki kendimize ait gizli bir dilimiz vardı. Babam anneme 'te amo, my belle' derdi, annem de bayılmış gibi yapar, sonra da babama 'benim küçük bıldırcınım' gibi komik bir Fransızca sevgi sözcüğüyle hitap ederdi. İspanyolca gramerim berbat çünkü sürekli karıştırmaya çalışıyorum."

Bakışlarındaki ışıktan, Ivan'ın kusurlu dil becerilerini umursamadığı anlaşılıyordu. "Çok seyahat ederdik. On yaşıma geldiğimde bu kıtanın çoğu köşesine gitmiştim."

"Sürün aldırmadı mı?"

İfadesi hafifçe soldu, dikkati aniden sıkı bir şekilde elindeki bitkilere yoğunlaştı. "Annem ve babam yalnızlardı. Birbirlerine aşık olan ve bir bebekleri olan iki yalnız. Sürü hayatı onlara göre değilmiş."

Peki ya çocukları ne olacak?

Ivan bu soruyu da sormadı. Tek dayanağı olan anne babasını kaybetmenin Lei için ne kadar zor olduğunu çok iyi . "Babam hiçbir zaman hayatımda olmadı, kimliğini bile bilmiyorum," diyerek, bir üreme anlaşması için genetik bir eşleşme araması durumunda Psy ailelerinin büyük çoğunluğu arasında kara listeye alınmasına neden olacak bir gerçeği söyledi.

Genetik materyalini aktarmak gibi bir niyeti olmadığı için bunun onun için hiçbir önemi yoktu. "Çocukken annem tarafından büyütüldüm. Ben sekiz yaşındayken öldü."

Parmakları sanki bilinçli kontrolü dışında açılmış gibi esneyen Lei, elindeki bitkileri düşürdü. "Ah." Ona bakmak için döndüğünde yüzünde bir yumuşaklık belirdi ve "O halde biliyorsun" dedi.

"Evet." Yaşam çizgisi olan kırılğan ve kırık çapadan bile yoksun, demirsiz olma hissini asla unutamayacaktı. "Seyahat etmek için hatırladığın en sevdiğin yer neresiydi?"

Kaşlarını çattı, sonra parmaklarını şıklattı. "Amazon yağmur ormanı. Oraya gitmek için yerel sürülerden izin almamız gerekti ama vay canına, asla unutmayacağım. Tarif edilemeyecek kadar zengin bir yeşil, kuşların şarkıları, diğer hayvanların sesleri. Yer değiştirdik, koştuk, koştuk, havada o kadar çok koku vardı ki."

Onu dinlerken, ailesinin maceralarını, yolda geçen saatleri ve günleri, yıldızların altında geçirilen geceleri, uçsuz bucaksız ve nefes kesici manzaraları anlatmaya devam etti. Başka hiç kimseden bahsetmedi. Yol boyunca tanışıp edindiği arkadaşlarından bile. Sadece Lei'nin ailesi ve Lei.

Babasının geceyi geçirmeleri için bir kar mağarası inşa ettiği bir kış gezisi hakkındaki hikayesini bitirdikten sonra, "Sana olağanüstü anılar bıraktılar," dedi.

"Evet." Bir duraksamadan sonra sesi daha sakin bir şekilde, "Keşke bir gün orada olmazlarsa ne olacağını daha iyi planlamış olsalardı," dedi.

Bu sözlerde o kadar çok acı vardı ki, körelmiş duygusal çekirdeği bile acıdı. "Sonunda koruyucu aileye mi verildin?"

"Kısa bir süre." Sıkı bir gülümseme. "Sonra büyükbabam benim için geldi."

Ses tonundan, büyükbabasıyla yaşadığı deneyimin Ivan'ınkiyle aynı olmadığı anlaşılıyordu. Ona daha fazla acı çektirmek istemediği için nedenini sormadı. Bunun yerine, konuşmalarının rotasını onun seçmesine izin verdi ve o da ayağa kalkmayı seçti. "Genellikle su yollarının yakınında yetişen bir kamış istiyorum. Sanırım bir dere sesi duyuyorum."

On dakika sonra Ivan dikkatle kamışı ararken yüzünün yan tarafına su parçaları çarptı. Başını kaldırıp baktığında onun da kendi arayışına odaklanmış olduğunu gördü ve suyu bir şekilde kazara üzerine sıçratmış olabileceğini fark etti.

Küçük damlacıkları silerek araştırmasına geri döndü.

Yüzünün yan tarafına daha fazla su çarptı.

Döndüğünde onun dereden aldığı bir taşla masumca baktığını gördü. "Çok güzel değil mi?" dedi, taşı ışığa tutarak.

Ivan bir şey söylemedi ama aramaya devam ediyormuş gibi yaparak göz ucuyla onu izledi. Taşı yere bıraktı, tekrar kamışı arıyor gibiydi ... sonra sırtarak ona baktı ve tekrar fiske vurdu.

Başını ona doğru çevirdi ve sıçradı.

Gülümseyen bir çığlık atarak sepetini bıraktı ve koşmaya başladı, saçları arkasından akıyordu ve elbisesinin etekleri ağaçların arasında göz kamaştırıcı bir renk bayrağı oluşturuyordu. Çok iyi eğitilmiş ve son derece formdaydı ve yoluna çıkan engelleri kolaylıkla aşıyordu ama o bir Dönüşen'di, burası onun doğal alanıydı.

İkisi bir ağacın iki yanında durup birbirlerini alt etmeye çalışırken sağa sola hareket edene kadar eşit bir maç oldu. Adam diğer tarafa atladı. Ama kadın çoktan tersini yapmıştı ve aynı pozisyonlarına geri döndüler.

Sırtışı vahşiydi ve ne insana ne de Psy'a benziyordu. Değişkendi. İlkel ve zevk doluydu. Ve bunun bir oyun olduğunu fark etti. Onunla oynuyordu. Nasıl oynanacağını bildiğine hiç inanmamıştı, gerçi numara yapabiliyordu ama bu ona teni ve nefesi kadar doğal gelmişti.

Bu sefer atladığında, kız ondan kaçamayacak kadar gülüyordu ve onu yakalayabilirdi ... ama ondan sadece birkaç santim uzakta durdu, birbirlerine bakarken aralarında ani bir gariplik oldu. Boğazının çukurunda bir nabız atışı, kendi düzensiz kalp atışını yankılayan hızlı küçük bir kelebek.

Sıcaklık tenini parlattı ve dokunmayı çok istedi, bu hakka sahip olmayı çok istedi. Ama bu donuk an çok uzun sürdü, ta ki kız aşağı bakıp eteklerini fırçalayana kadar. "Eve gitmeliyim."

Bulutlar özel ufkunu kararttı ama onunla birlikte geri yürüdü ve sepetini aldı. "Yarın gelecek misin?" diye sordu, her ne kadar tek yapmak istediği onu tutup kalmasını sağlamak olsa da.

Mantıklı değil, bu mantıklı değildi. Ayrıca onu korkuturdu.

Sepeti kabul ederken kirpiklerinin altından bir bakış. "Akşam pikniği mi?" Boğuk bir soruydu bu. "Karanlık olacak ama arkadaşımından bir dizi şarjlı güneş ışığı ödünç alabilirim. Sen de benim mantarlı tartımı deneyebilirsin."

Başını salladı. Kızın önerdiği her şeye evet diyebilirdi. "Ne getireyim?"

"Sadece kendin, tatlım." Yine başını eğdi, gülümsemesi gizliydi. "Yarın görüşürüz." Onu gafil avlayan hızlı bir hareketle dudakları çenesini okşayarak kısa öpücük kondurdu ve ardından en narin parfümün, zapt edemediği vahşi bir yaratığın esintisiyle kayboldu.

Sarsılmış bir halde elini kadının dokunduğu yere doğru kaldırdı ve üzerinde gezdirdi. Ona neler olduğunu, savunmasının içine nasıl girdiğini ve kendine nasıl bir yer açtığını bilmiyordu... ama olan olmuştu ve üzgün değildi. Şimdi yapması gereken, tüm yaptıklarını ve ne olduğunu öğrendikten sonra bile kalmasını nasıl sağlayacağını bulmaktı: zihni başkalarının ruhlarını yiyen ve onları boş, ölü kabuklar olarak bırakan bir avcı.

Bölüm 5

Nörolojik profiliniz önceki taramalara göre değişmemiş. Örüntünüzdeki anormal varyasyon yetişkin formuna yerleşmiş gibi görünüyor.

-Dr. Jamal Raul'dan Ivan Mercant'a (2 Ocak 2071)

ARWEN o akşam eve erken vardığında Ivan'ın kulübesinin dışında bekliyordu, Flint'i birkaç saatlik ekstra göğüs göğüse eğitim için çağırmıştı. Bu sefer bir dövüş değil, Psy ve Dönüşen arasındaki farkların bu bağlamda daha yavaş bir şekilde keşfedilmesi idi. Sık sık eğlenen kurt da Ivan kadar ilgisini çekmişti, ikisi de tuhaf bir şekilde eğitim ortağı olarak çok uygundu.

"Nihayet!" Arwen verandadaki cılız banktan kalktı ve üzerine tam oturan takım elbise ceketinin serin grisini üzerine geçirdi. "Hiç geri dönmeyeceksin sanmıştım."

Ivan, kuzeninin kapısının eşiğine kadar gelmesine hiç şaşırmamıştı. Ivan bir haftadan uzun bir süredir kendisinden haber alamıyordu. Tüm ailesi son derece bağımsız bireylerden oluşuyordu ama aynı zamanda bir bütün oldukları için de güçlüydüler. Bu nedenle düzenli olarak iletişim halindeydiler -ya da Canto'nun deyimiyle "yaşam kanıtı" sağlıyorlardı. Özellikle de bilmedikleri bir ortamda tek başlarına olduklarında.

Ancak çoğu insan onu arar ya da bir mesaj gönderirdi.

Büyükanne değil. Arwen de değil.

"Neden içeri girmedin?" Ivan kapıyı iterek açtı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Arwen salonda kusursuz görünen koyu renk başını ihtiyatla kapı aralığından içeri soktu. "Kim bilir ne bubi tuzakları kurmuşsundur."

"Burası sadece bir yer. Burada korumak istediğim bir şey yok." Bir besin içeceği yapmaya gitti. "Aç mısın?"

"Bunun için değil," diye mırıldandı Arwen ürpererek. "Artık gerçek yemek yiyorum." Arwen her zaman farklı, daha nazik, daha kibar, daha savunmasız olmuştu.

Çünkü Arwen bir empattı ve sadece varlığıyla bile aileyi daha iyi bir hale getirmişti. Bir empat üzgün olduğunuzu düşündüğünde size oyuncaklarını vermeye çalışırken, bir yeriniz çizildiği ya da kesildiği için ağlarken kötü olmak zordu.

Ivan, Arwen'in dünyaya bu kadar açık olup nasıl hayatta kalabildiğini bilmiyordu; bu konuda o, Canto ve Silver hemfikirdi. Arwen'in dış görünüşünü korumak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

Gerçek şu ki, söz konusu kendisinden olan insanlara bakmak olduğunda adamın kendini koruma duygusu yoktu; Ivan'ın ihtiyacı olsaydı, Arwen kendi kolunu keser ve ona verirdi. O böyle biriydi. İyi biriydi. Ivan'ın hiç olmadığı ve olamayacağı bir şekilde iyi. Ama Lei. . evet, kuzeniyle aynı ışıltılı merkeze sahipti.

Ivan onu korumak için gözünü kırpmadan kan dökebilirdi.

Çünkü empatların olduğu bir dünyada canavarlar da olurdu.

Olaakları, ona söylemesi gerekenleri düşününce içi daraldı ve arkasını dönüp küçük tezgâha yaslandı; Arwen'in duvarda asılı duran tabloya suratını astığını gördü.

"Bu o kadar klişe bir country klasiği ki, o kitsch tebrik kartlarına koydukları teneke müzikle birlikte de gelebilirdi," dedi ürpererek.

Yine de Ivan aynı adamın bir evsizin yanında sessizce oturduğuna, kirli bir elden bir fincan çay aldığına tanık olmuştu. Arwen tam bir çelişkiydi ama bir şey hiç değişmedi: içindeki nezaket. Moda ve dekor onun küçümsemesinin hedefi olabilirdi ama bu keskin yargısını asla bir insana yöneltmezdi.

Ivan'ın empati sahibi kuzeni Ivan'ın cinayete meyilli küçük hobisini bilmiyordu, asla da bilemezdi. Bazı lekeler çok koyuydu, sadece etkilenen kişi tarafından giyilmesi gerekiyordu. Büyükanne elbette bunu anlamıştı ama

Ena Mercant taştan ve iradeden yapılmıştı. Onun bu konudaki duruşuna katılmamaya devam etse bile üstesinden gelirdi.

Ivan bazı insanların öldürülmesi gerektiğini düşündü. O da icabına baktı. Sonunda. " nereden buldun?" Arwen mırıldandı, o devam ederken küçük alanda dolaşmak. "Log Cabins United?"

"Özel kiralama. Bulabildiğim RockStorm inine en yakın yer." Besin bardağının yarısını içti. "Arwen?"

Arwen tereddütle doldurulmuş bir hamstera benzeyen şeyin tozlu paltosunu kurcalıyordu. "Oh, şükürler olsun. Sahteymiş." Nefes verdi. "Gerçi Sanırım Dönüşenlerin bölgesinde olup da kaidelerin üzerine gerçek doldurulmuş hayvanlar koymak istemezsiniz."

Döndü, elleri kalçalarında, ceketini geriye itti. "Seni daha sık kontrol etmem gerekecek yoksa bir bakmışım kareli gömlekler ve kamuflaj pantolonlar giyip 'Yee-haw ben bir dağ adamıyım' şarkısını söylüyorsun. "

Ivan bazen Arwen'in hangi medyayı tükettiğini ve bu ifadeleri nasıl bulabildiğini merak ediyordu. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

Hafifçe açılmış gözler.

Ivan bu sözleri aile empatisine bir kez bile söylememişti. Ve Arwen de, hakkını yemeyelim, onu hiç zorlamamıştı - yine de Ivan, Arwen'in onun yanında sıkıntılı olduğunu uzun zaman önce hissetmişti. İğrenmenin verdiği sıkıntı değil, bir şeylerin yanlış olduğunu bilmenin ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın verdiği sıkıntı.

Zavallı Arwen, sevgili ailesinin bir üyesini tamir edemedi.

"Bana her şeyi sorabilirsin, Ivan," dedi kuzeni şimdi. "Özel konuşmalar söz konusu olduğunda ben bir kasayım." İfadesi ciddiydi, kulübenin dekorunu kınayan o sığ adamdan eser yoktu.

Ivan başını eğdi; ona oyuncaklarını vererek yardım etmeye çalışan Arwen'in, o çocuğun dönüştüğü sofistike adamın içinde hâlâ yaşadığını biliyordu. "Bir kadından büyüledim." Doğru olduğunu hissettiği tek kelime buydu. "Onu düşünmeden duramıyorum. Onu hayal ediyorum."

Arwen'in gözleri giderek daha da büyüdü. "Gerçekten mi?" Bu bir fısıltıydı. "Kim?"

Ivan soruyu duymazdan geldi, henüz Lei'yi herhangi bir şekilde paylaşmaya hazır değildi. "Hiç kimseye karşı böyle bir tepki vermemiştim." Onunla birlikte olmak, ona bakmak, sesini duymak, onu gülümsetmek için neredeyse bir dürtü. "Onu görebileceğim küçük bir şans için eğitimi kaçırdım."

"Tamam, oturmam gerek." Arwen eski püskü koltuğa alaycı bir bakış attıktan sonra koltuğa oturdu ve bir nefes verdi. "Kulağa önemli bir şeyin başlangıcı gibi geliyor." Başını kaldırdı, dudaklarında nazik bir gülümseme vardı. "Kalkanların çok yüksek kuzen. Ailenin içeri girmesine bile zor izin veriyorsun. Savunmanı aştığına göre özel biri olmalı."

Ivan, savunmasının ötesine kimsenin geçmesine izin veremeyeceğini söyleyen dırdırcı sesi bir kenara itti. İstikrarlıydı, neredeyse yirmi yıldır istikrarlıydı. Onun hakkındaki gerçeği öğrendiğinde kendisini kabul ettiğini varsayarsak, bu riski alabilecek, hayatına beklenmedik bir şekilde giren kahkahayı ve sıcaklığı kucaklayabilecek durumdaydı. Bunu hiç aramamıştı, hiç istememişti ama şimdi onu bulmuşken geri dönemezdi.

Artık onu bulmuştu.

"O özel biri," dedi basitçe. "Herhangi bir romantik ilişki içinde nasıl olacağımı bilmiyorum. Bağlanma konusunda iyi değilim." Bu sözler, bir yetişkin olarak eriştiği tıbbi dosyasındaydı. Onlara katılıyordu.

Arwen'in dudakları yukarı doğru çekildi. "Ivan, yardıma ihtiyacım olduğunda seni arayabileceğimi ve beni soğukkanlılıkla, sakince beladan kurtarmaya hazır bir şekilde geleceğini biliyorum."

Ivan konuşmak üzereyken elini kaldırdı. "İnsanlarla bağ kurmak için sıcak ve yumuşak olmanız gerekmez; sadece orada, sadık ve mevcut olmalısınız. Onlara keyif verecek şeyler yapmaya hazır olmanız da yardımcı olur ama bunu size söylememe gerek yok. Beni Moskova'daki en iyi terziyle kişi büyükannem değildi."

"Aile farklıdır." Arwen'le birlikte büyümüşü, usta zanaatkârla tanışmaktan memnun olacağını biliyordu. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu nasıl mutlu edeceğimi bilmiyorum."

Arwen'in gülümsemesi derinleşti. "Bu en iyi başlangıç. Onu mutlu etmek istediğin gerçeği. Şimdi onu dinle ve onu neyin sevindirdiğini, ona neyin neşe getirdiğini öğren."

Ivan onun kendisine "aptalca, güzel şeylerden" hoşlandığını söylerken nasıl güldüğünü ve renkten renge girdiğini düşündü, renkli küpelerini ve elbiselerini, bugün saçında küçük ışıltılar olduğunu zihnindeki dosyaya geçirdi.

Yavaşça başını salladı. Belki bunu yapabilirdi, daha önce hiç inanmadığı bir şekilde normallik için bir şansı olabilirdi. Çünkü bir şeyleri fark etme yeteneği vardı. Çoğu Paralı Asker'de vardı; casus bir ailede büyümenin bir yan etkisi. "Teşekkürler, Arwen."

Arwen'in gülümsemesinde onun çok iyi yapabildiği kibirli zarafetten eser yoktu; Ivan'ın hiç olmadığı kadar masumdu. En azından hatırladığı kadarıyla. Belki de çok küçük bir bebekken o da Arwen gibi olmuştu ama bu pek olası değildi. Kristal çiçeği çoktan zihninde canlandırmış, onun zehirli yapraklarında çoktan yürümüşü.

"Senin adına çok sevindim." Arwen ayağa kalkarak sana doğru yürüdü ama fiziksel temasta bulunmadan önce durdu; Ivan'ın bu konuda çoğu Psy'dan daha az rahat olduğunu biliyordu. "Mutluluğu hak ediyorsun."

Ivan elindeki besin bardağını ağzına götürmüş kuzenine bakıyordu. Arwen'in durup dururken kalbinin tam ortasından geçen şeyler söyleyebilmesi çok . O ana kadar Ivan hiçbir zaman iyi bir hayatı hak etmediğine inandığını bu kadar net bir şekilde anlamamıştı. Zihninde yaşadıklarının çirkinliği göz önüne alındığında.

Ama otuz iki yaşına kimseye zarar vermeden ulaşmıştı ve kalkanları hava geçirmezdi. Yüzlü kristal örümcek kontrol altına alınmıştı. Sessizlik çökmüştü. Annesini çalan ilacı almak için hiçbir zaman zorlama hissetmemişti. Ve . . . Lei vardı.

Çekip gitmesi için bir sebep yoktu. Henüz yoktu. İçinde uyuyan örümceği ona gösterdiğinde onu reddetmeme ihtimali varken olmazdı.

- - -

Pikniğe renkli küçük kedi saksılarından birini getirdi. Sanki saldıracakmış gibi duran mavi ve pembe çizgili yaratık, piknik masasının üzerine kolayca oturdu.

Ivan'ın avucunun içindeydi. Bir patisinde bilinmeyen geçmişini anlatan küçük bir çentik vardı ve kedinin sırtındaki delik o kadar küçüktü ki Lei'ye içinde hangi bitkinin yetişebileceğini sordu.

İfadesindeki kahkahayla ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Bilmiyorum. Öğrenmek eğlenceli olacak. Kararını bana söyle."

"Ne?"

Başını hafifçe eğdi, bağlanmamış saçları kot ceketle eşleştirdiği canlı kırmızı-mor elbisesinin omzuna döküldü. "Bunu senin için getirdim." Hızlıca yukarı baktı. "Çok aptalca, değil mi? Geri götüreceğim. Üzgünüm, yapmamalıydım-"

Onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Hayır. Alabileceğimi söylemiştin."

Yarı havaya kaldırdığı elini bırakarak, büyük ve tuhaf bir şekilde yumuşak gözlerle ona baktı. Savunmasız olduğunu fark etti. Arwen'inki kadar savunmasız. Ve hediye istemeyeceğinden gerçekten korktuğunu biliyordu.

Yumuşak dudaklarını ayırarak, "Beğendin mi?" diye sordu.

Tekrar aşağı indirdi, tekrar baktı. "Evet." Hayatında sahip olmayı hiç düşünmediği bir şeydi ama şimdi onu her şeyiyle koruyacaktı. Çünkü bunu ona o vermişti. "Teşekkür ederim."

Gülümsemesi gökyüzünde şafağın sökmesi gibiydi; kalbinin anlamadığı bir şekilde çarpmasına neden oldu. O da gülümsemedi. Gerçekte nasıl gülümseyeceğini bilmiyordu, bunu sadece bir maske olarak takmıştı ve onun yanında maske takamazdı - ama o aldırıyor gibiydi.

"Pikniğimiz için bir sürü şey hazırladım, sadece tart değil." Neşesi, ona karşı titreyen, sonsuza dek soğuk olan yerleri ısıtan hoş bir ateşti.

Denemesi için ona küçük lokmalar verdiğinde, hiç itiraz etmeden denedi. Tatlar dilinde bir his patlaması, aşırı bir girdi yüklemesiydi. Bir tepki vermiş olmalıydı çünkü kadın güldü - bunun ortak bir eğlence olduğunu söyleyen türden bir gülüş. Daha önce hiç gülmemiş olmasına rağmen bunu biliyordu.

"Onun yerine bunu deneyin," dedi ve ona başka bir çerez sundu.

Aldı ama bekledi. "Sen de." Ivan bu tür ilişkiler hakkında pek bir şey bilmiyordu ama onunla ilgilenmek, mutluluğunu devam ettirmek istediğini biliyordu.

Yüzünü.

Gülümsemesi yanaklarının yuvarlaklığını çukurlaştırdığında, bunun o kadar da zor olmadığını fark etti. Arwen haklıydı; sadece dinlerse her şeyi anlayabilirdi. O da tam olarak bunu yaptı, Arwen arkadaşıyla neler yaptığını, turtayı nasıl yaptığını ve sayısız başka konuyu anlatırken sessiz kalmakla yetindi - yetinmekten de öte. Zihni cıvıl cıvıl bir yerdi, parlak ve coşkuluydu.

Ama onun tek başına dinlemesine izin vermedi. Hayır, ona sorular sordu, onun hakkında bilmek istediği kadar kendisi hakkında da bilmek istedi. Dürüstlikle cevap verdi; ona yalan söylemeyecek, zihnindeki ve ruhundaki yaraları saklayarak onu çalmayacaktı.

"Ben alışılmadık bir PsyNet ailesinin parçasıyım," dedi. "Bir hafta boyunca iletişim kuramadığım kuzenim dün ölmediğimi kontrol etmek için geldi. Sanırım bize bir sürü diyebilirsiniz."

Kahkaha, ama ışıltının içinde çok daha karanlık ve daha az neşeli bir iplik gizliydi. "Bir sürü tam da böyle olmalı; güçlü, uyumlu, sevgi dolu bir birlik."

"Sürünüz bu şekilde değil mi?"

"Hayır. Arkadaşımı ziyaret ediyorum çünkü bir karara varmak için zamana ihtiyacım vardı." Yutkundu. "Sürüden ayrılmayı düşünüyorum." Sürü, Dönüşen yaşamının çekirdeğiydi. Psy bile bunu biliyordu. Lei'nin kalıcı bir kopuşu düşünmesi, özellikle de sürüsündeki istikrar eksikliği göz önüne alındığında geçmişte, işler korkunç bir şekilde ters gitmiş olmalıydı. "Karar verdiniz mi?"

"Hayır." Dudaklarını büktü. "Sürü arkadaşlarımı seviyorum ama-" Bir nefes. "Artık bu konu hakkında konuşmasak olur mu? Sürümle ilgili detayları sana anlatmayarak sinsilik yapmıyorum. Anlatacağım. Ben sadece Onlardan ayrı bir zamana ihtiyacım var, kendi kafamın içinde bile."

"Bana bir şey daha söyle, orada güvende misin?" Söylenmeyen, eğer güvende değilse, bunu halledeceğiydi.

Göz kırptı, göz bebekleri büyüdü. "Evet," diye fısıldadı, sonra elini yüzüne dokunacakmış gibi kaldırdı.

Adam yerinden kıpırdamayınca, parmak uçlarını tenine değdirdi ve bu temas onu sarsan dokunsal bir yumruk oldu. Karnını sıktı,

Nefesini tuttu, ürküp onun dokunmasını istemediğine inanmasına neden olmak istemiyordu. İstiyordu. Ama vücudu buna alışık değildi, bu hisleri nasıl işleyeceğini bilmiyordu.

Elini bırakarak, "Sen tehlikeli bir adamsın," dedi.

Ivan sağ eliyle sol elinin bileğini kavradı ve sıktı. "Evet." "Öldürdün mü?" Yumuşak bir soru.

Bölüm 6

Enfeksiyon Ağ'da ... ona çok yaklaşırsak hepimiz zehri solumaya açık hale geliriz.

-Vasic Zen, Tp-V, Arrow Squad (Ocak 2082)

Ivan başıyla onaylayarak, "Birçok kez. Bazı suçlar affedilemez, tek uygun ceza idamdır."

Çekinmek yok. Geri çekilme yok. "Değişkenler de aynı yasaya sahiptir." Kollarını kaldırdığı dizlerine dolayarak, "Ama ölümle yüzleşmek insanı değiştirir," dedi. Ona bir bakış. "Alınan her can ruhunuzun bir parçasını karartır."

Sadece başını sallayıp konuyu kapatmalıydı ama ete kemiğe bürünmüş bir rüya gibi olan bu kadın için hiçbir şey basit değildi. "Hiç pişmanlık duymuyorum, Lei." Bu bir zorunluluktan, ona her şeyini göstermek ve kaçıp kaçmayacağını görmek istiyordu. Bunu şimdi, o neredeyse bir serapken, bir gün unutabileceği bir rüyayken yapmak, varlığının dokusunun bir parçası haline gelene kadar beklemekten çok daha iyiydi.

Ama artık çok geç olduğunu hissediyordu. Kendisi için hayal etmeye bile cesaret edemediği bir vaadin vücut bulmuş hali olan kızın ormandan çıktığı gün çok geç olmuştu. "Hedeflerimi yok edilmesi gereken haşaratlar olarak görüyorum."

Kocaman gözleri ona dikkatle bakıyordu, sanki sözlerindeki gerçeği ya da yalanı görmeye çalışıyormuş gibi ... ama yine de kaçmadı. "Söyle bana," dedi beklenmedik bir sertlikle. "Bana hedef aldığın son kişiyi ve nedenini söyle."

Bileğini daha da sert bir şekilde sıkarak Ivan kısa bir baş selamı daha verdi. Bu o başlamıştı ve bitirecekti. "Parasını ve nüfuzunu

evinin etrafındaki sokakları 'temizledi'. Evsizleri ve bağımlıları öldüresiye dövmeleeri için bir grup haydut tuttu. Haydutları daha sonra cesetleri ticari bir fırında yaktı."

Nefesi hızlanan ve gözbebeklerinin etrafında altın bir halka oluşan Lei, "Nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Çünkü çoğunun konuşmadığı insanlarla konuşuyorum." Sokağı uzun zaman önce geride bırakmıştı, geri dönmeyi hiç düşünmemişti ama sokak insanın iliklerine işliyordu. Bu yüzden bağlantılarını iyilik için kullanmaya karar - her ne kadar bazıları bunu böyle görmese de.

"Bana başka bir hedeften bahset," dedi.

O da öyle yaptı. Üç kez daha. Sonunda gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve başını sallıyordu. "Ivan, hayır. Onların kötü olduğunu, dünyanın onlar gittiğinde daha iyi bir yer olduğunu seninle tartışamam, ama kendini bu şekilde görmek seni incitiyor. Bir suikastçı, bir katil olarak."

Ivan başını salladı. "yakmıyor. Hiçbir şey hissetmiyorum - bu bir iş. Yapıyorum işte. Sonra da bitiyor." Ona dokunmaya cesaret edemedi, ama kilitlenmiş bakışlarını ayırmayı da reddetti. "Bunlardan herhangi birinin anlaşmayı bozup bozmayacağını bana söylemeni istiyorum. Şimdi bilmem gerek, önce ..." *Sana kendimden daha fazla parça vermeden önce.*

Sanki sessiz koda'yı duymuş gibi, "Artık çok geç" dedi. Bir fısıltı, parmakları tekrar yanağına dokunmak için yükseldi. "Sen zaten içimdesin." Avuç içi yanağında düzleşti, dudakları yumuşak ve ayrıktı. "Çok hızlı hissettirmeli, ama hissettirmiyor. Tam olarak olması gerektiği kadar hızlı hissettiriyor."

"Dahası da var," diye devam etti, ona ruhunun en karanlık köşelerini gösterme kararlılığında inat ederek. "İnsanları köleleştirebilen psişik bir yeteneğim var. Zihnimdeki bir kafesin içinde yaşıyor ama dışarı çıkmasına izin verirsem, diğer zihinleri ağına düşürür ve onları kurutur."

"Yine de , değil mi? Çünkü iyi ve kötüye inanıyorsunuz ve iyi olmayı seçiyorsunuz."

"Ben-"

"Beni kovalamaya çalışmaktan vazgeç." Bir nefesten ibaret olan kelimeler, kadının sıcaklığı tenine ve ruhunun soğuk kalbine kadar işliyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ivan yakın fiziksel temas hakkında bir şey bilmiyordu, tecrübesi yoktu. Ama başkalarının öpüştüğünü görmüştü. Ve şimdi nedenini anlıyordu. Onun nefesini, dudaklarını tatmak, onu *tanımak* istiyordu. Bu yüzden başını ona doğru eğdi, bekledi, geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için izledi.

O yapmadı.

Onunla yarı yolda buluştu.

Nefes nefese, dudaklar dudaklara... İşlenemeyecek kadar çok his vardı ama umurunda değildi. Hareketsiz kalarak öpüşmeyi onun yönetmesine izin verdi. Onun kendisine öğretmesine izin verdi. Elini onun üzerine koyduğunda - kaburga kafesinin yanından kıvrılarak- kalp atışları düzensizleşti, görüşü bulanıklaştı.

Nefes nefese geri çekildi ve gözleri hiçbir şekilde insana benzemiyordu. Altın rengi kenarları ve hafifçe uzamış siyah gözbebeği olan soluk bir kahverengi. Vahşi bir ışıkla dolu gözler. Hızlı bir PsyNet araştırması yapabilir, bu tür gözlere sahip hayvanların kısa bir listesini bulabilirdi ama kız ona kendini parça parça gösteriyordu ve artık kaçmayacağını bildiğine göre sabırlı olabilir, kızın her şeyini ortaya koymaya hazır olmasını bekleyebilirdi.

"Bu ... idi." Titreyen parmaklarını dudaklarına götürdü. "Senin geldiğini hiç görmedim, Ivan."

Adam eğilip bir öpücük daha alacaktı ama kadın hiç uyardıktan yerini değiştirdi ve pikniği kaldırmakla meşgul oldu. Elmacık kemiklerinde bir kızarıklık, her hareketinde bir tedirginlik vardı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu, işlerin nasıl ters gittiğinden emin değildi.

Dondu kaldı. "Hayır, Tanrım, hayır." Titreyerek nefes verdi. "Ben sadece Bunaldım." Perili bir bakış. "Sanırım benim için kim olman gerektiğini biliyorum ve buna hazır değilim. Şimdi değil, zaten bu kadar kaybolmuş, kafam karışmış ve berbat durumdayken değil."

Eğilerek, saf bir adrenalin sarsıntısıyla dudaklarını onunkilere değdirdi. "Ama bunalmış ya da bunalmamış, bundan, *bizden* asla kaçmayacağım. Yarın gece döneceğim ve sana kendimden bahsedeceğim. Söz veriyorum."

Ivan başını salladı. "Burada olacağım."

Öyleydi de. Ama Lei hiç gelmedi.

Karanlık çöktükten çok sonrasına kadar, gece boyunca, şafak sökene kadar bekledi, onun sözünü tutmayan bir kadın olmadığına olan inancından vazgeçmedi. Hatta ertesi gece geri geldi.

Üçüncü şafağa kadar, ona anlattıklarını -ellerine bulaşan kanı, aldığı canları ... ve beyninde yaşayan kötülüğü- düşünecek zamanı olduktan sonra ona karşı karar verdiğini kabul etmesi gerekti.

Bu kararı vermek için her türlü hakka sahipti.

Hâlâ onu arıyordu. Ve ancak o zaman onun hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti. Ne hayvanını, ne arkadaşının adını, hatta ne de hangi şehirde yaşadığını biliyordu.

Üçüncü günün öğleden sonrasında eşyalarını toplarken, kursun ilk bloğunu kaybetmenin verdiği bir rahatlıkla bitirmiş, kendisini kadının ona verdiği küçük kediye bakarken bulmuştu.

Aptalca, güzel ve hafızanın fiziksel bir sembolü.

Kendisine onu geride bırakmasını, reddedildiğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacı olmadığını söyledi ama yine de onu eski ve yumuşak bir tişörte dikkatlice sardı, ardından giysisinin ortasına düzgünce önce yedek kazağına tekrar sardı.

Yanağına dokunan parmaklarının anısı, "*Artık çok geç*" derken gözlerindeki parıltı. *Sen çoktan içimdesin.*

Hayatının temellerini değiştiren o öpücük gibi çok gerçek, çok sahici hissetmişti. Onu asla unutmayacaktı, onu aramaktan asla vazgeçmeyecekti, bunu biliyordu. Sadece neden ona çekip gittiğini söylemediğini sormak için bile olsa.

"Çünkü sen bir katilsin, Ivan," dedi kendi kendine. "Senden korkuyor." Ve korkmakta *haklıydı* - çünkü o bir katildi. Ama ona asla zarar vermezdi. Asla. Onu korumak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Kabinden çıkıp çantayı bu yolculuk için kiraladığı sağlam SUV'un arka yolcu koltuğunun ayak boşluğuna koydu, sonra geri dönüp kabini kilitledi ve anahtarı dışarıya sabitlenmiş kilit kutusuna attı. Metal metale çarparken, aynı boşluğu hissetti

kendi içinde. Aptalca, böylesine güzel ve parlak bir yaratığı kana bulanmış ellerinde tutabileceğine inanmaya cüret etmek aptallıktı.

Gülüşünün sesi, dudaklarının hissi, son birkaç gündür yağan şekerimsi kar tabakasının içinden geçerken aklından . Bu bölgede kar nadiren yağardı ama yine de oluyordu ve hava son birkaç gündür sanki ruh hali kendini dünyanın üzerine atmış gibi sertleşmişti.

Her renk parıltısı bir acı dalgası, gördüğü her kadın bir umut seliydi. Aptalcaydı. O bir Mercant'tı. Bir insanın ortadan kaybolmak istediğinde ne kadar kolay kaybolabileceğini çok iyi biliyordu. Özellikle de içinde kaybolacakları koca bir hayatları varsa. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir hayat.

Ne de olsa gözleriyle ilgili bir araştırma yapmış ve birden fazla seçenek bulmuştu.

Mantıklı yanı bu izlerin hiçbirini takip etmemesi gerektiğini biliyordu. O kendi seçimini yapmıştı. Buna saygı duyması gerekiyordu, yoksa avladığı bazı insanlar gibi olma riskiyle karşı karşıya kalırdı, seçim yapmak avlarından esirgedikleri bir ayrıcalıktı.

Yine de ona duyduğu saplantılı ihtiyaç beyninin arkasında bir kükreme gibiydi.

Bul onu, dedi. Tutun onu.

Boyun kasları gerildi, parmaklarını direksiyon simidinde sıktı. "Hayır," dedi yüksek sesle. "Özgürce verilmeyen bir şeyi almayacağım." Kimsenin ona bu dersi öğretmesine ihtiyacı yoktu; bunu çocukken sokaklarda öğrenmiş, boyun eğmekten başka çaresi olmamanın insanı nasıl kırdığına tanık olmuştu.

Annesi uyuşturucunun kölesi olmuştu. O hiçbir şey yapamadan izlerken diğerleri bu ihtiyaçtan yararlanmıştı. Onu kurtarmak için çok küçüktü. Neler olduğunu anlamak için bile çok küçüktü.

Başka bir kadını asla aynı duruma sokmazdı.

Taş gibi soğuk kalbini paramparça eden sözünden uzaklaşarak yoluna devam etti... ve ölüm tarlasına daldı. Katliamla karşılaştığında ertesi gün öğleden sonraydı. Yoluna devam edebilirdi, orada olmak gibi bir görevi yoktu ama bu görevle ilgili değildi.

Durdu, dışarı çıktı ve temizlik ekibinin yüzüne baktı.

Ekibin her bir üyesi bitkin görünüyordu; geçtiğimiz haftalarda yarışlarını vuran korkunç delilik dalgaları göz önüne alındığında bu pek de sürpriz sayılmazdı, salgınlar o kadar rastlantısaldı ki bunlara hazırlanmak mümkün değildi. Ivan parkurda bulunduğu süre boyunca gözünü haberlerden ayırmamıştı, gerektiğinde yardıma hazırды. Ancak bu olay sırasında yardım edemeyecek kadar uzaktaydı.

En azından temizliğe yardımcı olmak için bunu yapabiliirdi.

Çünkü bu özel operasyonun iyileşme kısmı çoktan sona ermişti. Bu yerleşim yerindeki Psy'ların kendilerini öldürücü şiddet dürtüsüne üzerinden kırk sekiz saat geçmişti. Bu sinisi hastalıktan etkilenenlerin çoğu kendi kendilerine saldırdı, ancak diğerleri açıklanamayan öfkelerini dışarıya vurdu.

Ivan yetkili kadını buldu ve gönüllü olarak hizmet etti. Belki de rastgele bir Tüccar tarafından teklif edilen yardım başka bir zaman kabul edilmeyecekti, ailesinin sır saklamak ve iskeletleri ortaya çıkarmak konusundaki ünü çok güçlüydü. Ama bu bir sır değildi. Bu sadece ölümdü ve o cesetleri torbalara koyup morg kamyonlarına taşımaya yardım edebilecek kapasitede güçlü bir adamdı.

Katliamdan iki gün sonra temizliğin hâlâ devam ediyor olması, kaynakların sınıra dayandığının söze dökülmemiş bir göstergesiydi. Bu kadar kötü olduğunu fark etmemişti, yoksa çok daha erken gelirdi. Kışın göbeğinde olmasalardı tüm yerleşim yeri kokuşmuş bir çukura dönerdi. Etrafındaki cesetlerin üzerini beyaz bir toz kaplamış, ölüm anından beri değişmeyen sessiz heykeller oluşturmuştu.

Küçük, kürklü bir beden, beyazın altında siyah ve altın rengi parıltılar.

Çömeli eldivenli eliyle karları temizledi, nefesi havada puf puf görünüyordu. Dönüşenlerin insan formundayken hayvan formlarından bu kadar farklı bir kütleye sahip olabilmeleri olağanüstü bir şeydi. İnsan formundayken, bu küçük kedi muhtemelen tam bir yetişkindi.

Morg görevlisi, diğerlerinden uzağa park edilmiş bir kamyonu göstererek, "Tüm ocelot cesetleri bu kamyonu gidiyor," dedi. "Hayatta kalanlar kendi ölüleriyle ilgilenmek istiyor."

Ivan başını salladı, sürünün kayıp sürü arkadaşlarının saygılı bir şekilde gömülmesine ihtiyaç duymasına şaşırmamıştı. "Çapraz ateşte kalan komşular mı?"

"Evet, ocelot sürüsünün ana yerleşim bölgesi bu yerleşim yeriyle karşı karşıya." Görevli, cesetlerin büyük çoğunluğunu barındıran geniş park benzeri şeridin diğer tarafındaki bir dizi ağacı gösterdi; burası bu küçük kasabanın açık hava rekreasyon alanı olarak işlev görmüştü. Şimdi ise geçici mezarlarıydı.

Görevli başka bir ocelot cesedinin yanına diz çökerken, Ivan bunu kendi başına kaldırdı. Göründüğünden daha ağırdı -değişkenleri sıradan hayvanlardan ayıran bir başka şey. Vücutları aynı şekilde yapılmamıştı.

"Enfekte Psy'ların komşularına saldırdığına ve kedilerin kendilerini savunmaya çalıştığına şüphe yok," diye ekledi görevli, ölüleri takip etmek için kullandığı veri tabanına not alırken. "Önemli sayıda ocelot kaybı var."

"Neden hayatta kalanlar cesetleri çoktan almamışlar?" Değişkenler kendi başlarının çaresine bakardı; buna Moskova'daki ayılarda birçok kez tanık olmuştu. Yaralı ya da başka bir şekilde güçsüz düşmüş hiçbir ayı asla kendi başına bırakılmazdı. Bir sürünün ölülerini bu şekilde açıkta bırakması fikri ... hayır, doğru gelmiyordu.

"Sürünün çoğunluğu öldü," diye ayıltıcı bir yanıt geldi. "Diğerleri yaralı. Yardım teklif ettik ama ölülerini yardım almadan gömmekte kararlılar."

Ivan iki ölü ocelotu da kardeşleriyle birlikte kamyonu koyana kadar başka soru sormadı. Dönüşenlerin hepsi hayvan formunda değildi. Bazıları insan formundaydı ama vücutlarında bulunan kimliklerden ya da yarı değişim belirtilerinden ocelot oldukları anlaşılmıştı: kınından çıkarılmış pençeler, ölümle diğer donmuş gözler, derilerinde kürk parçaları.

İkincisini hiç duymamıştı bile, bu yüzden bunun ağır bir travmanın eseri olduğunu varsaymak zorundaydı, şekil değiştirme yeteneğinde bir arıza. Tam insan formunda bulunan ve Dönüşen statüsüne dair görünür bir işaret taşımayanların kimlikleri, eldeki kaynaklar kullanılarak daha sonra belirlenecekti. Eğer

Tahmin etmek gerekirse -ve cesetler bu kadar iyi korunmuşken- sürünün ölümlere bakması için hayatta kalan birini göndereceğini söylediler.

Değişkenler parmak izlerini ya da DNA verilerini Psy ile paylaşmayı sevmezlerdi.

Bu görevi tamamladıktan sonra, ortağı olarak atanan görevlinin yanına döndü ve acımasız işlerine devam ettiler. Diğer adam parmak izi ya da DNA veri tabanını kullanarak Psy kurbanlarının kimliklerini hemen tespit edebiliyordu. Ivan'ın ailesi bilgilerini bu veri tabanlarından uzak tutmaya özen gösteriyordu ama çoğu Psy bu takibi doğal karşılıyordu. Pek çok insan için de aynısı geçerliydi - DNA'dan ziyade parmak izleri.

Başka bir görevli Ivan'ın ortağına danışmak için geldiğinde Ivan devam etti. Küçük cesetleri kendi başına halledebilirdi ve görevli cihazını Ivan'ın telefonu ile eşleştirmişti, böylece Ivan kimlikleri çalıştırabilirdi.

Her şeye rağmen, aynı anda iki ya da üç kişiyi taşıyabilecek kadar küçük bedenler görmeye hâlâ hazır değildi.

Ama elbette çocuklar da burayı evleri olarak görüyorlardı.

"Onlar da ölü sayılır," dedi kendi kendine, her şeyi tüyler ürpertici bir pragmatiklikle ele alarak. Lei dışında herkesle bu şekilde çalışıyordu, deli olmamasının nedeni buydu: onu daha geniş dünyadan ayıran soğuk bir sofistike duvar.

O buzu şimdi kendi etrafına çekti. Yapılması gerekeni yapamazsa, bu küçük bedenlerde otuz yıl kadar önce acımasız bir hayatın içine doğmuş küçük bir çocuk için neler olabileceğine dair bir fısıltı görürse, ölümlere bir faydası olmazdı.

İlk çocuğun cesedinin kimliğini tespit edip kaydını tuttukten sonra, katliam bölgesinde bulunan kutulardan birinden küçük bir ceset torbası aldı. Geri dönüp cesedi nazikçe torbaya koyması, etikete kimliğini yazması ve özenle soğutuculu kamyonu taşıması iki dakika sürdü.

"İyi uykular ufaklık," derken buldu kendini, aptalca olduğunu bildiği halde; bu çocuğun kulakları bir daha hiçbir şey duymayacaktı.

Yine de cesede son derece özenli davranmış, hatta cesedi üst rafa yerleştirebilmek için kamyonun içine tırmanmıştı.

Hiçbir şeyin o küçük, soğuk formu ezemeyeceği bir yere. Sonra devam etti. Ceset üstüne ceset.

Onu park alanının en çalkantılı yerinde buldu. Diğer beş cesedin altına gömülmüştü ve gözle görülemiyordu. Görebildiği cesetleri teşhis etmeyi, sonra da ölenlerin hepsi yetişkin erkekler olduğu için ceset torbalarına koymaya yardım etmesi için ortağını çağırmayı planlıyordu. Çünkü Ivan kıvrak vücudunun gösterdiğinden çok daha güçlü olsa da, ölülerin üzerlerinde karanlık bir ağırlık vardı.

Sonra her an yaptığı arka plan telepatik tarama, ikinci doğası olan düşük seviyeli bir güvenlik taktiği, aniden takıldı ve duvar olan bir zihne çarptı. Korumalı değildi. Doğal olarak opaktı. Sadece Dönüşen zihinler böyle hissedirdi.

Bu kadar kapalı bir zihne en son ne zaman çarptığını hatırladı.

Buzu aşmakla tehdit eden duygu dalgasını bastırarak, bir ocelot gözcüsü olduğunu varsayarak bu yerleşimi çevreleyen ormana doğru baktı ama ağaç sırası çok uzaktaydı, taramasının uzak kenarında bile yakalanmamıştı. Bölgeyi tekrar gözden geçirdi. Bildiği kadarıyla buradaki diğer tüm işçiler Psy'dı ve hayatta kalan siviller temizlik süresince tahliye edilmişti.

Geriye tek bir olasılık kalıyordu: Ölüler arasında yaşayan bir Dönüşen zihin.

Bölüm 7

Bir zamanlar bir kralın şövalyeleriydik, sadakatimiz kırılmazdı. Artık krallara hizmet etmiyoruz ama onurumuzla yaşamaya devam ediyoruz. Aile, , dürüstlük. Mercant olmanın anlamı budur

-Ena Mercant'tan Ivan Mercant'a (2061 civarı)

İmkânsız, diyordu Ivan'ın beyninin en mantıklı kısmı, ama Lei ile bağ kurma girişiminin de kanıtladığı gibi, o kısımdan çok daha fazlasıydı. Zihni çocuklukta tamamen açılmıştı, sahip olduğu anılar tatlı bir delilik kaleydoskopuydu. Ve yaşayan bir zihin aradığını fark ettiği anda onu harekete geçiren de bu parçasıydı.

Kazazedenin, geçmişte buz gibi soğuk su kütlelerine düşen insanlarda olduğu gibi donarak askıya alınmış olması ya da üzerlerindeki cesetler tarafından soğuktan yalıtılmış olması mümkündü. Sadece kalplerini pompalamaya yetecek kadar sıcaklık.

Olması gerektiği kadar nazik davranmayarak en yakın yığındaki erkek bedenlerini teker teker kenara kaydırmaya başladı. Eğer yanılıyorsa, öyle olsun. Eğer haklıysa...

Sonra işte oradaydı; uzun bacaklı, bileklerine kadar uzanan canlı pembe-kırmızı elbisesinin içinde buruşmuş, kot ceketini neredeyse parçalara ayırmıştı. Üstü yapışkan bir kıvamda kurumuş kanla kaplıydı, saçları daha fazla kurumuş kanla yüzünün yan tarafına yapışmış, dağınık bir siyahtı.

Kollarından en az biri ve sol bacağı açıkça parçalanmıştı. Çürükler ve kesikler yüzünü şişirmiş ve parçalamıştı ve teninin sıcak kahverengisi artık düzdü ve çürük olmayan yerlerde mavi ile kenarları hastalıklı bir yeşile dönmüştü.

Hiçbirinin önemi
yoktu. Onu
taniyordu.

"Lei," diye fısıldadı, sesi zımpara gibiydi ve nabzını kontrol etmek için kendini zorlarken elleri titriyordu.

Parmak uçlarında buz, buranın ölümlere ait olduğuna dair soğuk bir fısıltı.
Ama . . .

Thud . . thud . . thud . . .

Vuruşlar arasındaki duraksamalar tehlikeli derecede uzundu. Pırıl pırıl Lei'sini bu kadar kırılmış ve incinmiş bulmanın dehşetini düşünürken bile onu kollarının arasına alıyordu. Onu topraktan kurtarmak için çekiştirmek zorunda kaldı. Hayatı söz konusu olduğunda kırık kemiklerinin sarsılması önemli değildi. Dünyaya zar zor tutunuyordu, nabzının donuk hızı ölüm için bir geri sayımdı.

Altında küçük bir balta yatıyordu, bıçağı yukarı bakıyordu ... ve taze kanla kayganlaşmıştı. Sırtından koluna ıslak sıvı sızmaya başladığında, baltanın kadının sırtına saplanmış olduğunu fark etti.

Hayatta kalan biri var! Kadının bedenini göğsüne bastırırken telepatik mesajı geniş bir bantta yayınlayarak, alanın tepesine park etmiş küçük ambulansa doğru koştu. Ambulans temizlik ekibi için oradaydı, sağlık görevlileri su ve besin dağıtıyor, ayrıca küçük yaralanmalarla ilgileniyordu. *Sırttaki derin kesikten kaynaklanan ağır kanama! Birden fazla kırık uzuv, ciddi morarma, olası kırık yüz kemikleri!*

Ivan ona ulaştığında kadın sağlık görevlisi sedyeyi yeni açmıştı. Lei'yi beyaz yüzeye yerleştirdikten sonra, sağlık görevlisinin boynuna bir tarayıcı yerleştirebilmesi için geri çekildi.

Düz çizgi.

"Nabzını hissettim. Ve kanaması var." Ivan hayal görmüyordu ve Lei'den vazgeçmeye de hiç niyeti yoktu. "Tekrar kontrol et!"

Sağlık görevlisi itaat etti, bir flatline daha aldı.

Lei'nin son kalp atışının üzerinden saniyeler geçmiş olmalıydı. Beyninin pragmatik yarısının ürpertici kesinliğine güvenen Ivan, telepatik enerjisini kullanarak onun zihnine girdi. Psy Dönüşenlerin zihinlerine giremezdi ama onları parçalayarak açabilirdi. Ancak gerçek bir vuruş söz konusu zihne onarılamaz bir zarar verme eğilimindeydi, ki onun amacı da bu değildi.

Lei'ye *asla* zarar vermezdi.

Darbeyi güçlü ama ölümcül olmayacak şekilde ayarladı. Şok edecek ve irkiltecek kadar güçlüydü.

Lei kıpırdamadan önce belli belirsiz bir soluk aldı, göz kapakları çırpındı, sanki telepatisi geri yansımış gibi garip bir sarsıntı onu yaktı. Ama bu kadarı yeterliydi. Sağlık görevlisi, onlara yeni ulaşan bir meslektaşıyla birlikte işe koyuldu, olaylar hızla ilerliyordu.

"Bekle!" Ivan, Lei'yi ambulansa yükledikten sonra bağırdı ve arkada sağlık görevlisine katılması için yeterli yer olmadığını gördü. "Onun adı Lei! O bir Dönüşen!"

Şoför kapısını kapatırken sözleri onaylamak için başını salladı. Sonra araç yola dönmek için geri geri giderken ışıkları yanıp sönüyordu.

"Kimliği sende mi?" diye sordu ortağı, elinde datapad, Ivan'a ulaşmak için çılgınca koşarken göğsü kabarmıştı. "Bunu kaydetmem gerekiyor."

Ivan geri çekilen aracın ardından bakakaldı, Lei'nin kanı eldivenli ellerine ve ceketine metalik bir koku olarak yapışmıştı. "O ölmemiş."

"Onu hayatta kalanların listesine ekleyeceğim. Aileler kayıp üyelerini arıyor."

"Kimlik yok," dedi Ivan, onu öpen kadının ateş ışığına hiç benzemeyen soğuk tenini düşünerek. "Onu tanıyorum." Ondan asla unutamayacağı küçük parçalar. "İlk adı: Lei. O bir Dönüşen."

"Ocelot?"

"Bilmiyorum ama en güçlü olasılık bu." Zihninin içinde bir çürük zonkluyordu. Vurduğu darbenin pençeleyen yankısı, zihnindeki derin psişik oluklar. Bu geri tepme normal değildi. Psişikti ... ama tam olarak değil.

"Eğer onlardan biriye Ocelotlar onu teşhis edecektir," dedi ortağı ve sonra -omuzları çökerek- ölülerin olduğu alana geri döndü. "Onu bulmak, morali korumaya yardımcı olacaktır . . ama daha yüklenecek çok ceset var."

Ivan aracına yönelmeye, ambulansı takip etmeye, Lei'yi hastaneye kadar takip etmeye hazırlanıyordu ama Lei'nin böyle bir seçim yapmasını istemeyeceğini biliyordu. Yaralı bir yabancıya, yapılacak en doğru şey olması dışında hiçbir sebep olmadan yardım etmişti. Ve şu anda yapılacak en doğru şey

O an, ölümlere elinden gelen saygıyı göstermek ve soğukta bir gece daha geçirmemelerini sağlamaktı.

Lei emin ellerdeydi ve yaralarının ciddiyeti göz önüne alındığında doğrudan ameliyata alınacaktı. Bu karanlık görevi tamamladıktan sonra onun yanına gidecekti; savunmasız ve bilinçsizken kimsenin ona zarar vermemesi için yanında kalacaktı. Gözlerini açıp gitmesini söyleyene kadar ona göz kulak olacaktı.

Çünkü yapardı.

Bu katliam yaklaşık iki gün önce gerçekleşmişti ama Lei onunla bir gün önce buluşmamayı tercih etmişti. Kararını vermişti ve bu karar Ivan Mercant'sız bir gelecekti.

Bölüm 8

"Soleil Bijoux Garcia. Ah, Arturo, kızına ne kadar uzun bir isim vermişsin!"

"Bu daha sonrası için, zaman. Şu anda o benim tatlı Leilei'm; öyle değil mi prensim? Baban seni seviyor."

-Arturo Garcia ve Yariela Castaneda arasındaki konuşma (7 Ağustos 2056)

SOLEIL koyu gri bir ufkun kenarındaydı, ona çarptığında ışık son bir parıltıyla soluyordu. Tüm vücudunu sarsan ve ufku beyaz bir ateşe çeviren zorlu bir enerji dalgası.

Neredeyse acı veren keskin bir soluk, zaten kapanmakta olan ciğerlerinde soğuk hava parçaları ... ve sonra kedisi sıçradı. Kendini pençeleriyle, etrafında koruyucu bir duvar gibi kıvrılan gümüşü enerji akımlarıyla elektriklenmiş soğuk ve siyah bir alana saplanmış halde bulana kadar nereye gittiğini bilmiyordu.

Buranın kokusunu biliyorum. Oh, bu o. Tabii ki o.

Yaralı zihninin kaldıramayacağı kadar tuhaf bir düşünce.

Kedisi patilerini gümüşün vahşi akıntılarına vurmak istiyordu ama tutunmak zorundaydı, bırakmanın her şeyin sonu olacağını biliyordu. Gri ufkun içine düşecekti. Ölecekti. Bu bilgi onun doğasının ilkel yarısından değil, insan olan yarısından geliyordu. Ölümü anlıyordu, bedeni görünmeyen ve acımasız bir darbenin altında kalmadan önce onu çok fazla görmüştü.

Hayır.

Ölümün reddi.

Tutması gereken sözler vardı, bunu biliyordu, ancak artık bu tam şeklini göremiyordu, zihni bedeni gibi donuk ve ağırdu

tüm enerjisini onu hayatta tutmaya yönlendirdi.

Çok kötü yaralandım.

Yavaş bir farkındalık.

Hiçliğe düşmemek için savaşıarak elektrik boşluğuna tutundu, onu korumasına izin verdi ve bunu yaparken donuk renkli halılı pis bir odanın, kayalara çarpan bir okyanusun masmavi sularının, bir alfanın gözlerine sahip yaşlı bir kadının zarif yüzünün, kare şeklinde tırnakları ve soğuk beyaz teniyle bir çift güçlü elin anlık görüntülerini gördü.

O ellere baktı, içe doğru büküldüklerini, sıkıldıklarını gördü.

Görüntü bir anda yok oldu ve yerini karlar içindeki cesetlere bıraktı. Sarsılarak ondan uzaklaştı ve başka bir yüze geldi. Gözleri sabahın gümüşü ışığının unutulmaz tonunda olan genç bir adamdı bu; köşelerindeki eğim ona neredeyse bir kedi görünümü veriyordu. Kedisi bundan hoşlanmıştı.

Güzel biriydi. Ama nazikti. O kadar nazikti ki bunu kalbinde hissetti.

Siyah saçları düzdü ve özenle kesilmişti. Kare çene çizgisine ve yüksek elmacık kemiklerine yakışıyordu. Yüz ifadesi nazik ve tanıdıktı ama onu tanıımıyordu. Bundan emindi.

O eller bir kez daha, şimdi siyah eldivenlerle kılıflanmıştı.

Tekrar esnediler, bu sefer aradaki ince bir teli germek için. Bu seferki nazik değildi. Tehlikeliydi. Bir yırtıcıydı.

Korkması gerekirdi. Ama korkmadı.

Şimdi önündeki görüntü, soluk yeşil duvarları, köşede bir bitkisi ve pencerenin yanında kurulu bir masası olan küçük bir odaydı. Üzerinde bir çocuğun ders kitabından denklemler içeren bir datapad duruyordu.

Her şey çöktü, kristal çiçeklerden oluşan otoyollar beyninde patladı, renkleri sonsuzdu. Çok güzeldi. Çok güzel. Zihninin kenarları tekrar solmaya başladı, çiçekler bulanıklaştı ama bu sefer solmanın ölüm olmadığını biliyordu. Olamazdı da. Çünkü kedi pençelerini serbest bırakıp kendi zihnine geri döndüğünde, beraberinde renklerin ötesinde renklerle dolu kristal bir şimşek kolyesi getirmişti.

O ŐimŐeđi kendi etrafına saran kedisi, iyileşmeye hazır bir Şekilde içine kıvrıldı.

Yıldırım, beyninin etrafında bir kalkan oluŐtururken saf gümüş rengine ıtırđadı. Karanlığın içine düşerken i çekti. Adamın onu koruyacağını biliyordu. Ellerinde lm olan adam. Onu güvende tutacaktı.

Bölüm 9

Biriyle tanıştım, Farah. Harika biriyle.

-Soleil Bijoux Garcia'dan Farah Khan'a (5 Şubat 2082)

Yorgunluk, IVAN'ı şantiyeden ayrıldıktan on dakika sonra bir gelgit dalgası gücüyle vurdu. Ve bu, sıkı çalışmanın verdiği bedensel bir yorgunluk değildi; daha iyi bilmeseydi, psişik gücünü en üst düzeye çıkardığını, tehlikeli bir zihinsel düzleşmenin eşiğinde olduğunu söylerdi. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu; Lei'ye verdiği sarsıntı bile psişik rezervlerinin sadece çok küçük bir yüzdesini kullanmıştı.

Durumu o kadar kötüleşti ki, tekrar işlev görebilmesi için gece karanlığındaki otoyoldan çekilmesi ve üç besin çubuğu alması gerekti. O zaman bile araba kullanmasının güvenli olmadığını biliyordu. Aracıyla kaza yapıp kendini öldürmesi de hastaneye yetiştmesi kadar olasıydı.

Ivan Mercant uyumadı.

Bugün de uyumadı. Bu uyku zorlu ve çok derindi; beş saat kadar sonra, dünya henüz karanlıkken, nihayet uykusundan sıyrıldığında kendisini kurşuni ve uyuşmuş hissetmesine neden oldu. Açlıktan ölüyordu, çocukluğundan beri hatırlayabildiği kadar çok açlık çekiyordu.

Takip eden on dakika içinde o kadar çok besin maddesi yedi ve içti ki tüm stoğunu tüketti ve daha fazlasını almak için otomatik bir markette durmak zorunda kaldı. Sanki dipsiz bir boşluk gibiydi. Yiyecekler içinde kaybolup gitti ve ancak yarım saat sonra kendini dengede hissetti.

Lei'yi kontrol etmek için hastaneyi çoktan aramıştı. Yerini tespit edememişler. Çok fazla yaralı geldiği söylenmişti. Çok fazla karışıklık var. Hayır.

önemli. Oraya vardığında onu bulacaktı.

Yirmi dakika sonra geldi ve doğruca hasta bölümüne girdi. Oraya aitmiş gibi davrandığınızda girebildiğiniz yerler inanılmazdı. Kimse ona orada ne aradığını sormadı ve o da her odayı tek tek kontrol edebildi, her hastaya gözlerini dikti.

Lei'nin henüz kullanamayacağını bildiği için hediyesini araçta bırakmıştı.

Bu, marketi barındıran küçük otomatik alışveriş merkezinde bir giyim mağazası gördükten sonra satın aldığı bir elbiseydi. Bu tür otomasyonlar hiçbir zaman tahmin edildiği gibi tutmamıştı - hatta çoğunluğu Psy olan bölgelerde bile, ki bu da başlı başına ilginçti - ama bunun gibi ıssız yerlerde işe yarıyorlardı, yoldan geçen sürücüler günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun temel ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri bir yer bulduklarına seviniyorlardı.

Giyim mağazasının stokları sınırlıydı ama Lei'nin renk ve stil anlayışına hitap edecek gibi görünen parlak limon sarısı renkte, ayak bileğine kadar uzanan bir elbise bulmayı başarmıştı. O her zaman parlaktı, Lei. İnsan formundaki güneş ışığı. Lei'nin kot ceketini de değiştirmeye çalışmıştı ama mağazada ne o ne de yeterli olabilecek başka bir şey vardı, bu yüzden onu daha sonra almak üzere not almıştı.

yapmaya gittiğinde, otomatik servis istasyonu ona önerilen diğer alışverişlerin bir listesini sunmuş ve o da hepsine evet demişti. Daha sonra ona, içinde iç çamaşırı, diş fırçası ve diş macunu, genel bir cilt kremi ve "orta" cilt tonları için küçük bir makyaj paleti olduğu belirtilen küçük bir kutu sunmuştu. Göz pudrasını kullanabileceğini düşünmüştü.

Lei göz kapaklarına ısıltı koymayı severdi.

Bazıları hediyesini bir rüşvet, hayatına geri dönmek için bir yol olarak görebilirdi. Ama öyle değildi. Onun kendisini seçmesi için her şeyi yapardı; gizlice dikkatini çekerek, incinmiş ve savunmasız durumdayken ondan yararlanarak... hayır, bu onu kırırdı. Bunun sahte olduğunu her zaman bilecekti.

Çok erken. Çok hızlı. Ama olmuştu. Kendisini bu kadar uzun süre işlevsel ve hayatta tutan aynı saplantılı odaklanmayla ona bağlanmıştı.

Şimdi onsuz yaşamayı öğrenmek zorundaydı.

Hediyeyle gelince, Ivan sadece temiz olmanın ve kendine ait kıyafetlere sahip olmanın gücüne değer veriyordu. Büyükannesi onu eve getirdikten sonra ona verdiği ilk şeyler bunlar olmuştu; banyodan sonra aynanın karşısında durup elini daha önce kimsenin giymediği ve büyükannesinin kimsenin ondan alamayacağını söylediği yepyeni gömleğe dikkatle dokundurduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu.

Onun, sadece onun.

Lei elbiseyi beğenmese bile, bu ona üstünü değiştirebileceği kurumsal olmayan bir kıyafet verecekti. Ancak çok katlı hastanenin tamamını oda oda, hasta hasta dolaşmasına rağmen onu bulamadı. Uzun uzuvları ve kendine özgü yaraları olan bir kadın yoktu.

"Çok fazla hasta naklediyoruz," dedi telaşlı bir insan hemşire ona sorduğunda, yüzünün abanoz derisini işaretleyen derin oluklar. Sık bukleli saçlarının üzerine taktığı tıbbi tül, ameliyattan yeni çıkmış olduğunu gösteriyordu. "Son olaylar nedeniyle çok sayıda yaralı var."

Yorgun olduğu belli olmasına rağmen bir bilgisayar monitörüne gitti ve "Arkadaşınızı sizin için arayabilirim" dedi.

"SkyElm ocelot sürüsüne bölgeden soyadı bilinmeyen Lei olarak getirildi. Değişken olarak tanımlandı, büyük ihtimalle ocelot."

Hemşire bilgileri girdi ve kaşlarını çattı. "Burada bir Lei var ama notlar onun bir ocelot olarak tanımlanmadığını söylüyor. SkyElm alfa, Lei getirildikten bir saat sonra bilinmeyenleri teşhis etmek için geldi ve onu tanımadı."

Ivan buna bir anlam vermeye çalıştı; aklına gelen tek şey Lei'nin kendi sürüsüne dönerken buradan geçmekte olduğu ve yardım etmek için araya girdiğiydi. Yaptığı şey buydu, kim olduğuydu. "Nereye nakledildiği yazıyor mu?"

"Öyle olmalı." Bir dakika sonra, arka arkaya birçok farklı sayfa açtıktan sonra iç çekti. "Üzgünüm, görünüşe göre birisi işleri berbat etmiş ve nakil detaylarını not etmemiş. Hastaları ülkenin dört bir yanına gönderiyoruz - bazen bir hastayı jet-helikopterine bindirme telaşıyla kayıt izleri bozuluyor."

Hemşire başka bir belge getirdi. "Son on sekiz saat içinde ölen ya da süresi dolan kadın hasta yok, bu yüzden endişelenmenize gerek yok. O yaşıyor, sadece başka bir hastanede. Eminim mümkün olan en kısa sürede sizinle temasa geçecektir."

Ivan başıyla onayladı. "Teşekkür ederim," dedi ve hastaneden çıkıp soğuk ve koyu gri kış ışığına girer girmez Canto'yu aradı. Lei'nin yerini bulabilecek biri varsa, o da en büyük kuzeniydi; Canto'nun dünyanın her köşesine ulaşan çok geniş bir istihbarat ağı vardı.

Ama Canto bile görünmez bir ipliği takip edemiyordu. İki saat sonra Ivan'a "Tıbbi kayıtlar kaos içinde," dedi. "Pure Psy'dan esinlenen uç bir gruba atfedilen kötü amaçlı yazılım saldırısı bir ton veriyi sildi."

Ivan, Sessizlik yanlısı fanatiklerin farkındaydı. "Geri alınabilir mi?"

"Bilinmiyor. Organizasyonların virüs bulaşmamış olup olmadığına bağlı. yedekler. Bana verdiğiniz tanıma uyan herhangi bir hastayı taramak için otomatik bir uyarı ayarlayacağım."

Canto, Lei'nin Ivan için kim olduğu gerçeğini bilmiyordu; Ivan'ın sadece kurtardığı kadına karşı bir sorumluluk hissettiğine inanıyordu. Bu bir Merkant için alışılmadık bir şey değildi. Efsaneye göre bir zamanlar bir kralın sadık şövalyeleriydiler -Mercantlar himayeleri altındaki insanlara bakarlardı.

Ancak Canto'nun taraması hiçbir zaman meyve vermedi. Canto veri bulmaya alışkındı ve Ivan için sınırları zorlayarak birden fazla güvenli veritabanına girdi. Hepsi boşunaydı. "Üzgünüm Ivan," dedi haftalar sonra. "Kötü amaçlı yazılım bulaşması o kadar kötüydü ki, birçok hastane tüm sistemlerini sildi ve ardından SnowDancer-DarkRiver tasarımı güvenlik duvarları kurdu."

SnowDancer kurtları ve DarkRiver leoparları kendi saflarında gezegendeki en iyi bilgisayar kalkanlarını inşa eden bir ekibe sahipti. Zaptedilemez olmaları gerekiyordu. Ivan kuzeninin en iyinin de iyisi olduğunu bilse de, yine de bu güvenlik duvarlarını test etmek için başka hackerlar buldu. Her biri geçmeyi başaramadı.

Ivan bağlantı ağını da harekete geçirmişti ama hepsi boş çıktı. İşin içinde çok fazla hastane, revir ve iyileşme merkezi vardı. Ve bunlar hiçbir zaman ailesinin uzmanlık alanı olmamıştı - tıp alanında yeterli bağlantıları .

Ivan aramaya devam etti ve beynindeki pençe izleri zonklamaya devam etti. Lei'nin güvende ve iyi olduğunu görmesi gerekiyordu. Ölülerin arasında uyanmanın ne demek olduğunu biliyordu. Eğer umuda inansaydı, o beş cesedin altında gömülü olduğu zamana dair hiçbir anısı olmadığını umardı.

Haftalar aylara, aylar bir yıla dönüştü ve hâlâ ona dair hiçbir iz bulamıyordu. RockStorm kurtlarına onun için bir mesaj bırakıp bırakmadıklarını sorduğunda, olumsuz yanıt aldılar. Lei isteseydi onu bulabilirdi çünkü şimdiye kadar hayatta olduğuna ve iyileştiğine inanmak zorundaydı. Denememiş olması bile başlı başına bir mesajdı.

Ivan onu aramayı bırakmak zorunda kaldı.

Eğer yapmazsa, onu bir av haline getirecek ve avladıkları kadar büyük bir canavara dönüşecekti. Onu bırakmanın zamanı gelmişti.

P R E S E N T D A Y :

10 A U G U S T 2083
S A N F R A N C I S C O

Bölüm 10

Changeling yasası açık. Cezası ölümdür.

-Lucas Hunter, DarkRiver'ın alfası (Haziran 2082)

SOLEIL, San Francisco'nun Çin Mahallesi'nin renkli kalabalığında yürürken nefes alış verişini düzenli tutmaya ve hareketlerine dikkat etmemeye özen gösterdi. Kendisinden çok daha büyük ve güçlü yırtıcıların kokuları her yanını sarmışken bunu yapmak zordu. San Francisco'nun bir leopar şehri olduğunu biliyordu ama sınırlarını geçene kadar bunu tam *olarak anlamamıştı*.

Yanında Farah titredi. "Tüylerim diken oldu."

"Şşşt." Soleil en yakın arkadaşına sakinleştirici bir bakış attı, her ne kadar ikisi arasında onları yakalatması en muhtemel kişi Farah olmasa da. "Her yerde keskin kulaklar var. İnsan gibi düşün."

Farah gözlerini Soleil'e dikti.

Soleil neredeyse kahkaha atacaktı ama kalbi çok hızlı atıyor, korkusu teninde kaygan bir tabaka oluşturunuyordu. En kötüsü de etrafındaki tek kokunun leoparlar olmamasıydı. Başka bir koku -daha koyu, daha ağır, farklı bir ısırıkla- havaya karıştı. Daha önce hiç böyle bir koku almamış olsa da, bunun kurtlara ait olması gerektiğini biliyordu. Başka bir yırtıcı Dönüşen olamayacak kadar çok koku vardı ve leoparların kurtlarla olan güçlü ittifakı Dönüşen çevrelerinde iyi biliniyordu.

Bu bölgeye izinsiz girmeye cüret eden diğer tüm yırtıcı şekil değiştirenler hayatlarını tehlikeye atıyordu. Kurtların "önce ateş edip cesetlere soru sorduğu" söylenirken, leoparların

daha yumuşak bir üne sahipti - bu sadece sizi pençeleriyle parçalamadan önce bir soruya cevap vermeniz için size zaman tanıyabilecekleri anlamına geliyordu.

DarkRiver leopar sürüsü bölge sınırlarını son derece ciddiye alırdı. Bir Dönüşen grubuyla bağlantısı olmayan insanlar ve Psy'lar aynı kurallara tabi değildi çünkü Dönüşen kalplerinde yaşayan hayvan için insanlar ve Psy'lar bir tehdit değildi. En azından bölge için.

Soleil, diğer ırkların da acımasızca zarar verebileceğini kanıtlayacak yara izlerine sahipti.

Farah'ın anlayışlı bakışları, çok bilge ve nazikti. "Sorun yok, Leilei. Buraya kadar gelebildik, değil mi?"

Uzaklara bakarken boğazı düğümlenen Soleil, "Evet," dedi.

Güçlü bir koku ipliği, vücudundaki tüm küçük tüyleri kaldıracak kadar baskın bir koku. Tökezlemesini, gevşemiş bir ayakkabı bağı gibi davranarak ve düzeltmek için bir dizinin üzerine çökerek örttü. Parmakları titriyordu.

Soleil artık onu göremese de Farah, "Alfa'nın kokusu olmalı," diye mırıldandı. "Ölümcül, saldırgan, yabancılar için bir uyarı."

Lucas Hunter.

Soleil onunla yüz yüze gelirse bir saniye içinde ölürdü. Sürüsünün hayatta kalan birkaç üyesi, genç, yaşlı ve hatta yavrular bile ölmüştü. Bu alfa onların infazını kendine nasıl haklı gösterebilirdi? Sanki onun için bir tehdit oluşturmuyorlardı.

Farah'ın eli omzundaydı ama ağırlığı yoktu. "Emin misin, Leilei?" Sıkıntılı bir endişe. "Bu öfke senin kimliğin değil."

Gözleri ateş gibi yanan Soleil cevap vermeden ayağa kalktı. Hiçbir anlamı yoktu. Farah gitmişti. Soleil bunu düşünmemeye çalıştı, Farah'nın neden bazen orada olduğunu, bazen de gittiğini bilmemeye çalıştı. Ve neden hep aynı kıyafetleri giydiğini. Soleil deli değildi. Cevabı biliyordu. Ama bunu kabul etmek zorunda değildi. Henüz değil.

İçgüdüsel olarak etrafı tarıyor ve bir Dönüşen olarak görünmediğinden emin oluyordu. Neredeyse hiçbir yırtıcı Dönüşen bunu başaramazdı.

-Ama Soleil'in kedisi o kadar uzun zaman önce geri çekilmişti ki artık onun kokusunu taşımıyordu.

İnsan.

İnsan gibi
kokuyordu. Yarım
bir insan.
Yarım ruh.

Gözleri sokağın diğer tarafındaki bir adamınkilere kilitlendi. Çarpıcı bir maviydi -solgunluk kırıntıları canlı kobalt rengiyle karışmıştı- gözbebekleri, güneşin zar zor dokunduğu beyaz teninde göze çarpıyordu, özenle taranmış saçlarının siyahı mükemmel bir folyoydu.

Temiz, keskin kemik yapısı, kare çenesi, altı-ikiyi aşan boyu ile takım elbiseyi de en az şu anda giydiği mavi kot pantolon, sade beyaz tişört ve siyah deri synth ceketini kadar kolay çıkarabiliyordu.

Ve doğrudan ona bakıyordu.

Pençeler derisinin iç kısımlarına batarken nefesi kesildi, kedisi ani ve şiddetli bir uyanıklıkla sarsıldı. Hiçbir uyarı ya da sebep yoktu. Bir yıldan uzun süredir olmadığı gibi oradaydı, derisinin altında dişlerini gösteriyor ve derisinin karıncalanmasına, nefesinin kesilmesine neden olan yabancıya bakıyordu.

Gözleri yarı kaymakla tehdit ediyordu.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı, başka bir parçası kalıcı olarak kırılmadığına dair bu işaret karşısında hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bile.

Dönüşen statüsüne bir anlık bakış ve her şey bitti. Şu anda bu sokakta leoparlar vardı. En az iki tane görmüştü. Baskın gibi görünmüyorlardı ama bu önemli değildi. Onu bir tehdit olarak görüp hemen en yakın dominantı uyaraçaklardı.

Acımasız bir adanmışlıkla onun izini süren.

Sonra kedisine söyledi.

Onu görmezden gelerek, sanki Soleil'in en sevdiği pastaymış gibi karşıdaki adama saldırmak için derisini gerdi: taze kremalı çilekli vanilyalı. Çilek ve vanilyaya *daha az* benzeyen bir adam hayal bile edemiyordu. Yine de ona bakmaya devam etmek, onu sonsuz bir susuzlukla içmek istiyordu.

Belki akıl sağlığını sorgulaması gerekiyordu. Kedisi içinde hırladı.

Soleil tekrar, "Hayır," diye mırıldandı.

Geriye kalan tek amacını tehdit eden istenmeyen göz temasını keserek, iki kadınla sohbet eden uzun boylu bir adamın soluna kaydı. Hiçbiri Dönüşen değildi ve grup manzarayı kapatacak kadar kalabalıktı.

Kalbi güm güm atıyor, teni yanıyor, nabızı kulaklarında uğulduyordu. Ve tek mantıklı kararı vermiş olmasına rağmen kedisi ona *son derece* kızgındı. Adama geri dönmeleri gerektiği konusunda o kadar ısrarcıydı ki dişlerini sıkarak ve bilinçli bir şekilde savaşmak zorunda kaldı - sadece gözlerini insan gibi tutmak için değil, aynı zamanda arkasını dönüp ona doğru yürümek için.

Şimdi ? dedi o ilkel parçasına. Şimdi uyanmaya mı karar verdin?

İçinde huzursuzca dolaşan kedi, neredeyse bir değişim başlatarak derisine saldırdı.

Soleil küfür etmezdi. Yariela onu hanımefendi olarak yetiştirmişti ama DarkRiver'in bilinen leopar olmayan üyelerine çılgınca koşarken bile zihninin içinde mavi bir çizgi küfür ediyordu. Mavi gözlü adamın Dönüşen olmadığından kedisi emindi.

Psy ya da insan o zaman.

Ama medya tarafından DarkRiver'in bir parçası olarak tanımlanan bir kişi değil. Bu pek bir şey ifade etmiyordu. Lucas Hunter hem sürünün başı hem de Trinity Anlaşması'ndaki Dönüşen temsilcisi olarak görünür olsa da, kedilerin çoğu düşük profilini koruyordu.

Ensesi kaşınıyordu; kedisini uyandıran mavi gözlü adamın onu takip ettiğini biliyordu. Nöronlarını karıştırmış olabilirdi ama ondan kurtulması gerekiyordu, yoksa her şey biterdi. DarkRiver'a karşı kazanabilmesinin tek yolu gizlenmekti, tek başına alfaya ulaşarak intikamını almak için gereken gücün yakınından bile geçemezdi.

Onun sürü arkadaşlarını öldürmüş, Psy salgınından sonra geriye kalan azıcık şeyi de yok etmişti. Bunu ödemek zorundaydı.

"Leilei," diye mırıldandı Farah onun kulağına. "Öldüremeyeceğini biliyorsun. Sen böyle biri değilsin. Bu seni deliliğe sürükler."

Ben hiç kimseyim, dedi sessizce, gözyaşları tehdit ederken bile. *Delilik bundan daha iyi .* Soleil yapayalnızdı, bir zamanlar SkyElm adı verilen sürüden hayatta kalan tek kişiydi.

Ama Farah buna izin vermedi. "Sen benim en iyi arkadaşımısın. Dünyadaki en parlak renkleri giyiyorsun, herkes kıkırdayana kadar gülüyorsun ve o kadar şiddetle sarılıyorsun ki bu bir hediye. Sen bir katil değilsin."

Farah'ın sözleri ona işkence ederken omzunun üzerinden bir bakış atarak mavi gözlü adamın sokağın diğer tarafında kaldığını gördü - ama onu volta atıyordu.

Kedisi derisinden dışarı çıkmaya hazır bir şekilde gerildi, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde değişimi zorladı. Vahşi bir çaresizlikle ona gitmek istiyordu. "Hayır," dedi nefesinin altından, elleri kemik beyazlığına kadar yumruk olmuştu. "Ta ki-"

İşte o zaman dünya cehenneme döndü, insanlar dizlerinin üstüne ya da yüzüstü düşerken çığlıklar havayı yarıyordu. Kemikler kırıldı, kan döküldü ve kaos hüküm sürdü.

- - -

IVAN bir hayaleti takip ederek karşıdan karşıya geçmek üzereyken sert asfalta tek dizi üzerine düştü. Onu diz kapağının çatlamasından kurtaran tek şey, yılların eğitiminden doğan içgüdüsiydi; elini önünden geçmekte olduğu kafenin kerpiç duvarına çarpmış ve vücut ağırlığını o yöne doğru fırlatarak darbenin çoğunu omzu, kolu ve vücudunun üst kısmıyla emmişti.

Morarmıştı ama kırık yoktu.

Tüm bunlar saniyeler içinde olup bitmiş, aynı anda görüşü bulanıklaşmıştı. Sonra zihni, kanını donduran siyah bir hiçliğe doğru kaymaya başladı.

Bunun ne olduğunu biliyordu: büyük bir PsyNet kopması.

Ve zihni uçurumun kenarında sıkışıp kalmıştı. Kendini sabitleyemezse kayıp düşecek ve PsyNet'le olan bağlantısı acımasızca kopacaktı. O noktada da ölecekti.

Psy psişik bir ağla bağlantısı olmadan hayatta kalamadı.

Ve yeniden bağlantı ancak beyindeki psişik yolların zarar görmemiş olması halinde mümkündü. Böyle şiddetli bir ayrılık onları

kullanılmaz düğümler, beyin hücreleri büyük bir şok dalgasıyla ölüyor.

Dişlerini gıcırdatarak PsyNet' dokusuna telepatik kancalar fırlattı. Bunu ona Canto öğretmişti. Büyük kuzeni bir çapaydı - PsyNet'in temel unsurlarından biri ve tüm kuzenlerine "acil ilk yardım" öğretmeye özen göstermişti. İşe yaradığı anlaşıldıktan sonra, çapalar aynı bilgiyi PsyNet'e serbestçe yaymışlardı.

İlk kural, tutunmak için elinizden *gelen her şeyi* yapmaktı.

Ivan psişik olarak kardinal kuzeni kadar güçlü değildi, ancak özel ve ürkütücü psişik yeteneğiyle Gradyan'da 8.9'a ulaştı. İkincil telepatik yeteneği ise 6.1'di. İkincisini psişik düzleme bakmak için kullandığında tek gördüğü dehşet oldu. Psişik Ağ etrafında yıpranıyor, zihinler ışık hızıyla yanıp sönüyordu.

sonra hayat. Gitti. Silindi. Bu
bir kopuş değildi.

Çok derin, çok karanlık, çok sonsuzdu.
Hayatta kalma ya da yeniden bağlanma
şansı yoktu.

Düşmekte olan bir başka zihni kurtarmak için psişik eliyle kavrayarak kancalara daha da fazla enerji aktardı ... ve sonra bunu hissetti. Bir *şey* -birisi-kancalarını kavramış ve onları PsyNet'in o kadar derin bir kısmına çekmişti ki Ivan onu göremiyordu bile.

Çapa.

Canto değil. Payal değil. Tanıdığı biri değil. Sadece ne yapmaya çalıştığını fark eden ve ona yardım eden bir çapa.

Ivan yeni bulduğu dengeyi, bağlanmamış zihni tam anlamıyla PsyNet'in derinliklerine fırlatmak için kullandı; onu tam bir kopuştan önce yakaladığı için içgüdüsel olarak yeniden bağlanacaktı. Psiler bir ağa bağlı *olmak* için yaratılmışlardı. Bağlantının kopması hataydı.

Fiziksel dünyada önünde, yere düşmüş esmer bir kadın soluk soluğa kaldı ve sarsıntılı bir hareketle doğruldu. Artık güvende olduğu için onu görmezden gelerek başka bir zihni, sonra bir başkasını, sonra bir başkasını yakaladı.

Bir noktada, tüm bu zihinlerin artık ince gümüş ipliklerle kendisine bağlı olduğunu fark etti. Devam eden erozyon ile beklenmedik değil

kalkanları. Bununla daha sonra başa çıkacak, çocukken istemedi ağına düşürdüğü kuzenlerini nasıl serbest bırakmayı öğrendiyse onları da öyle serbest bırakacaktı.

Arkasında, Ağ'daki gedik büyüdükçe büyüdü, o kadar büyük bir bölünme vardı ki düzeltilemeyeceğini biliyordu. İşte o zaman onu gördü. Yarığın *diğer* tarafındaki bir zihin uçuşuma doğru kaymak üzereydi. Ölüme doğru.

Bunu düşünmedi bile, sadece kırığın üzerinden o kişiye doğru bir yakalama kancası fırlattı. Kanca zihne çarptı ve çırpınan bir çaresizlikle yakalanırken, Ivan diğer zihne en yakın PsyNet parçasına bir kanca daha fırlattı.

Ona tutunan kişi ne yaptığını açıkça görüyordu ve telepatik hatları değiştirecek ve bu onarılamaz kırık olan hiçliğin diğer tarafındaki güvenli zemine "tırmanacak" kadar mantıklıydı.

İnce gümüşü bir iplik kanyonun üzerinde süzülerek ikisini birbirine bağladı.
Örümcek, , benim güzel örümceğim.

Hafızasının unutulmaz sesini duymazdan gelen Ivan, büyüyen uçuşunun her iki tarafında da daha fazla insanı yakaladı. Bir yanı, psişik enerjiden yoksun ölü bir alanda o kadar uzağa ulaşamaması gerektiğini biliyordu.

Aynı zamanda, genetik geçmişinin yarısını bilmediğinin ve bildiği yarısının da rahme ve bir zamanlar olduğu fetüsün hücrelerine sızan bir ilaç tarafından tehlikeye atıldığının ve yeniden şekillendirildiğinin farkındaydı.

Ivan'ın zihninde ve kanında ne taşıdığını kimse bilmiyordu.

Ayrıca zehirli ikincil yeteneğini de hiçbir zaman tam olarak keşfedememişti. Büyükanne sayesinde sadece telepat olarak sınıflandırılmıştı; başka herhangi bir sınıflandırmanın onu işaretleyeceğini ve Konsey için hedef haline getireceğini . O siyasi yapı artık ortadan kalkmış olabilirdi ama Ivan'ın yeteneği her zamanki gibi acımasız ve soğuk kalmıştı. Bunu bir etiket olarak taşımaya hiç niyeti yoktu - ama belki de daha önce hiç fark etmediği bir yan faydası vardı.

Zengin demir. Islak.

Burnu kanamaya başlamıştı.

Bunu küçük bir psişik aşırı yüklenmenin işareti olarak değerlendirerek, yakalayabildiği kadar çok zihni yakalamaya ve geri atmaya devam etti. Tüm bunlara rağmen, takip ettiği kadına dair farkındalığını asla kaybetmedi, yaklaşma dürtüsü, *onun o* olup olmadığını öğrenme dürtüsü diğer tüm ihtiyaçlarının önüne geçecek kadar güçlüydü.

Gözleri koyu renkti, dudakları onu öptüğü dudaklar kadar gürdü, teni tanıdık bir orta kahverengiydi ve saçları mürekkep siyahı rengindeydi, bukleleri o kadar gevşekti ki dalga gibiydi.

Ama Lei'nin boyuna sahip olsa da, acı verecek kadar zayıftı. Genetiğin zayıflığı değil. Yeterince yemek yemediği için zayıftı. Cildindeki ışık ve yüz hatlarının tam olarak oturmaması bunun kanıtıydı.

Elmacık kemiklerinde oyuklar vardı, bıçaklar yuvarlak yerine sivriydi -Ve yüzünde hiç yara izi yoktu. Kıyafetleri de Lei'nin giyeceği türden değildi: bol gri bir sweatshirt ve dar kot pantolon.

Yine de tüm içgüdüleri onu bulduğunu .

Onu uyandıran ve sonra karanlıkta bırakan kadını buldu.

Saçlarının yumuşaklığı yaz güneşinin altında parıldarken, yere sert bir şekilde çarparak kafatasında bir yarık açan bir kadına yardım etmek için görüş alanına koştu.

Görünürdeki kırılganlığına rağmen, bir omzunu düşen kadının kolunun altına sıkıştırdı ve yaralı kadın kendisinden çok daha ağır görünmesine rağmen onu tek bir kaldırıpta ayağa kaldırdı.

Changeling.

Bulmacanın bir parçası daha yerine oturuyor.

Avı Psy kadını caddenin kenarına götürdü ve nazikçe bir duvara yasladı. Bir dükkân sahibi elinde haç işaretli kırmızı bir kutuyla dışarı fırladı ve Lei olması gereken tanıdık yabancı -eğer aklını yitirmediyse- kutudan gazlı bez alıp kadının başının yan tarafına tutmadan önce bir şeyler söyledi.

Dükkân sahibi başını sallayıp baskıyı devralırken, Lei yaralanmaya neden olacak şekilde yere yığılan diğerlerine yardım etmek için geri koştu. Aklının büyük bir kısmı Ağ'a odaklanmış olsa da Ivan onun hareketlerini fark edemeyecek kadar etkilenmişti; o kadar akıcı, hızlı ve zarıftı ki.

Lei onunla oynarken de aynı şekilde hareket etmişti. Ancak bu kez bir avantajı vardı: San Francisco'da hareket halindeki pek çok leoparı görecektik kadar uzun süre kalmıştı. O bir kedi idi. Hangi türden olduğunu bilmiyordu ama göz kamaştırıcı bir öpücük için avının bir kedi olduğuna bahse girebilirdi.

Sonra uçuşunun genişlemesiyle birlikte beş zihnin aynı anda uçuşunun kenarından aşağı yuvarlandığını gördü ve tüm enerjisini onları dünyaya tutundurmaya harcadı. Hayata.

Bölüm 11

Annenin kalbi, oğlum, vahşi bir , iradesinde vahşidir. Şifacılar böyledir.

-Carlo Hunter'dan Lucas Hunter'a (2058)

SOLEIL, etrafındaki insanlar düşmeye devam ederken boğazının arkasında yükselen ve içten içe yakan dehşeti görmezden geldi ve işine devam etti. Kimliğini açığa çıkardığı gerçeğini düşünmedi - o bir şifacıydı; yardım etmek ya da etmemek, bu bir soru değildi.

Kedisi isyanından vazgeçmiş, her adımında onunla birlikteydi. Onlar bu işte birdi ve her zaman bir olacaklardı. Önemsemek, yardım etmek, iyileştirmek, Soleil'in ruhunun doğası buydu.

Etrafındaki dünya yıkıldığında kedi henüz uykuda olsaydı, pençe gibi bir sarsıntıyla uyanacağını içten içe biliyordu. Geri çekilmesi bir Dönüşen'in yaşayabileceği en büyük şokla, sürüsünün tamamını kaybetmesiyle tetiklenmişti ama bu travmatik şok bile bir şifacının kalbindeki dürtüyü öldürememişti.

Bir adam kafasına aldığı mide bulandırıcı bir darbe ile yere yığıldı ve ona yardım etmek için çok geç olduğunu söyledi. Çok geç kaldığı için fısıltıyla özür dileyerek onu bıraktı ve grup halinde yere yığılan genç kızların yanına koştu. Beşi de o anda nefes nefese kaldı, gözleri parlayarak açıldı, göz bebekleri irislerini kaplayacak şekilde genişledi.

Soleil'in kalbi küt küt atıyor, başı kedisinin arzuladığı adama doğru sarsılıyordu. Adam sokağın diğer tarafında diz çökmüş, ellerini duvara dayamış ve gözleri obsidyen rengindeydi.

Beyazlar yok, irisler yok. Sadece siyah.

Psy'nin gözlerinin bunu varlığının en kötü gününde, dünyanın acı ve ölümle dolu olduğu bir zamanda yaptığını görmüştü. Ama kontrolden çıkmamıştı, saldırgan değildi. Çenesinin inanılmaz, gülünç derecede mükemmel çizgisi sabitti, vücudu öylesine acımasız bir konsantrasyon içinde kaskatı kesilmişti ki havada bir nabız gibiydi.

Kedisi ona vuruyordu, yabancılar arasında çok tanıdık gelen bir şekilde ondan hoşlanıyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Bu kızların hayatta olmasının sebebi o olmalıydı. Sokaktaki tüm Psy'lar arasında işlevsel olan tek kişi oydu ve o siyah gözler bir hikâye anlatıyordu.

Fiziksel bir yara almadıklarından emin olmak için kızları kontrol ettikten sonra, zihni ve eylemleri yılların pratiği ve çalışmasıyla yönlendirilen bir sonraki kişiye geçti. Tüm bu süre boyunca ağzında ölümün kokusu, beyninin arkasında dehşete düşmüş çığlıkların fısıldayan yankısı vardı.

Çok fazla kan var.

O zamanlar çok fazla kan vardı.

Sürüsü psişik bir enfeksiyonla delirmiş Psy tarafından yok edilmişti. Cinayet işlemeye niyetli olmayanlar kendi gözlerini oymuş, kendi kafalarını kanlı bir şekilde duvarlara çarpmıştı. Ve bazıları çok sessizdi. Bir şiddet seli içinde kendilerini yok ederken korkunç, şok edici bir sessizlik.

Soleil, şiddeti içe çevirenlere yardım etmek için mücadele etmiş, pençelemesini engellemek için birinin ellerini bisiklet park istasyonuna bağlamıştı. Kadın kaybolmuş gibi görünüyordu ... sonra kafasını yaya kaldırımına çarptı.

Soleil kafatasının bir yumurta gibi çatladığını duymuştu.

Bu Psy'lar delirmiyor, diye hatırlattı kendine kırık bir kolu kontrol ederken, *ölüyorlar.*

Kolu kırık adama "İyi olacaksın," dedi. "Ambulanslar gelene kadar burada kal-"

Derisi uyarı vermeden buza , son bir nefesle boğazından hava kaçtı.

Kedi içinde tıslarken, Soleil neredeyse kolunu bırakıyordu.

Neredeyse.

Yeterince akli başındaydı, içi yeterince yamalıydı, onu hızla soğuyan bedenine nazikçe yaslayacak ve kayıptan kırılmış bir kadın gibi değil, bir şıfacı gibi dūřünecek kadar. Az önce olanlar normal değildi, tüm yaşam belirtilerinin bu kadar çabuk emilmesi, yüzünün rengini bu kadar hızlı kaybetmesi. Psy'ye her ne oluyorsa felaketti.

stne yığılmış ölüleri, ağırlıkları altında kan kaybederken sıcaktan soğuga, kaskatı kesilen bedenlerini bir kenara iterek bir sonraki yaralıya doğru ilerledi. Bunu yapmak için kaza yapmış bir aracın etrafından koşmak zorunda kaldı, aracın buruşmuş kaputundan buhar tıslıyordu. Sürücü ölmüştü, omurgası doğal olmayan bir şekilde bklmşt.

Ama çok uzakta olmayan bir sokak lambasının direğine yaslanmış bir kadın oturuyordu, gözleri göz kamaştırıcı bir yeşildi. O gözler Soleil'in tehlikeli yabancısına dikilmişti.

Düştüğü yerden yüzünün bir tarafı kanla ama Soleil dn aldığı ilk yardım çantasıyla diz çöktüğünde tepki vermedi. Bir zamanlar sığınağı olan yerden kaybolan kendi şıfa kitindeki malzemelerin yanına bile yaklaşamıyordu ama insanları iyileştirmeye, sağlık görevlileri onlara ulaşana kadar nefes almalarını sağlamaya yetiyordu.

"Yanağınızda ciddi bir yara var," dedi kadına, önce anne babasının, sonra da Yariela'nın Soleil'in her gün özlediği bir sıcaklıkla beslediği bir güvenle.

Kiti karıştırarak kk bir cihaz aldı. "zerinde kullanacağım basit bir dikiş zımbası var, kanamayı durduracaktır. zgnm, uyuşturma jelim yok."

Kadın yabancıya bakmaya devam etti. "Onu hissedebiliyorum." Törpülenerek ıktı. "İçimde. Beni hayata bağlıyor. O çok güzel. Soğuk kristal ateş."

Sözleri, neredeyse kle gibi odaklanması Soleil'in vücudundaki tüm tüyleri diken diken etmeliydi. Bunun yerine kedisi patisini yaladı, yabancı *Soleil*'in olduğu için hastasına sinirlenmişti. Akıl almaz düşünceleri ne olursa olsun - kedisi bu teşhise şiddetle karşı çıkıyordu- iyileşme her şeyden önce geliyordu. Bu yüzden kadının endişesini keşiği zımbalamaya başlamak için kullandı.

Kadının sarsılması ve irkilmesi üçüncü zimbaya kadar sürdü. "Acıyor." Gözleri aniden ıslanmıştı, hayalperestliği acıyla silinmişti.

"Biliyorum ama kesik açık kalmasına izin vermeyecek kadar derin." Kadına söylemediği şey, zımbalama işleminden önce Soleil'in ağzının içini görebildiği idi - yüzünün bir tarafı tamamen açıktı.

Görünüşe göre sarışın, kaza yapan arabadan çıkan keskin bir metal parçasının üzerine düşmüştü. Neredeyse yüzünün yarısı kesilmişti. Ancak dikişler yara izini en aza indirmeye yardımcı olacaktı ve daha sonrası için kozmetik prosedürler vardı.

Soleil aklını bu yolda tuttu. Tıbbi, iyileştirici. Güzel yabancı.

Kedisi içinde mırıldandı, ona odaklanmaktan çok mutluydu.

Ölümü, bedenlerin nasıl sertleşip soğuduğunu ve kokmaya başladığını düşünmesine izin veremezdi. İnsanların parçalanırken nasıl çığlık atıp yardım istediklerini düşünemiyordu. Ve sırtında bir balta, ağzında kanla nasıl düştüğünü, yüzünün yarıya kadar toprağa gömüldüğünü düşünemiyordu.

Burun deliklerinde nemli toprak

kokusu. Çürüme kokusu.

Cesetten sonra cesedin ezici ağırlığı.

Hafızasını acımasız bir güçle iterek kadını zımbalamayı bitirdi, elleri kan içinde kalmıştı. Bir sonraki kişiye geçmeden önce ellerini hızlıca temizlemek için kitteki tıbbi güçte dezenfektanı kullandı. Çünkü bu iş henüz bitmemişti. İnsanlar hâlâ düşüyor, hâlâ ölüyordu.

İşte o zaman vücudu kasılmakta olan hamile kadını gördü.

Soleil yanına çöktü, onu iyileşme pozisyonuna getirmeyi başardı ve kadının hava yolunun açık olduğundan emin olmak için elini riske attı. Hasta titremeye başlamadan önce birkaç saniye daha kasıldı, nefesi kesilmişti.

Gözleri Soleil'inkilerle buluştuğunda derin bir korkuyla bulutlanmıştı, abanoz teni terden kayganlaşmıştı. "Bebeğim. *Lütfen*. Bebeğime yardım et."

Soleil'in kadının karnına koyduğu elin altında şiddetli kasılmalar dalgalanıyordu. "Ben bir şifacıyım," dedi kararlı bir şekilde, kedisi hazıroldayken. Doğum, şifacılığın en sevdiğı kısmıydı ama bu şekilde, anne acı ve korku içindeyken değıl. "Sadece dediklerimi yaparsan bebeğın iyi olacak."

Yariela ona doğum yapan annelerin sertliğe naziklikten daha iyi tepki verdiğini öğretmişti. "Ne yaptığını bildiğini ve kontrolün sende olduğunu bilmeye ihtiyaçları var, güzelim," demişti kıdemli şifacı. "Özellikle de bu kadar genç ve güzel bir yüzün varken."

Soleil'in yaralı yüzü hiçbir zaman güzel olmamıştı ve bugünlerde de bitkin görünüyordu ama Yariela'nın tavsiyesine uymaya devam etti. "Adın ne?" diye sordu, nabzını ölçmek için parmaklarını kadının bileğine dokundururken. "Ben Soleil. Arkadaşlarım bana Leilei der."

Kadın yutkundu. "Zoula." "Tamam, Zoula, istiyorum."

"Daha çok erken." Zoula, Soleil'in onu bir dükkânın duvarına yaslayıp oturtmasına izin verirken hıçkırarak ağladı.

"Bakışlarıma göre sekiz ay." Soleil tekrar hayati değerlerine baktı, hissettiklerinden hoşlanmadı ama ses tonunu eşit ve sakin tuttu. "Hastane dışında bile hayatta kalınabilir." Kadının bacaklarını dizlerinden bükülecek şekilde yukarı itti, ardından kendi kazağını çıkarıp Zoula'nın dizlerinin üzerine örttü ve ona biraz mahremiyet sağladı.

Hıçkırarak ağlayan, korkmuş kadının umurunda değildi.

Soleil, Zoula'nın bol bir elbise giydiğine şükrederek, "İç çamaşırını çıkaracağım," dedi. "Nazik olacağım."

"Lütfen onu kurtarın," diye yalvardı Zoula. "*Lütfen*. Onu seviyorum. Artık buna iznim var. Sessizlik çöktü. Bebeğimi sevmeme *izin verildi*." Her kelimesinde çaresizlik.

Soleil bir çift tek kullanımlık cerrahi makas kullanarak kadının iç çamaşırlarını nazikçe kesti ama altında bıraktı. Sonra yakındaki kaldırımda oturan şok geçirmiş bir adama döndü. "Ceketinize ihtiyaçım var."

Solgun ve titriyordu, yine de hemen soydu ve uzattı. Katlayarak hamile kadının etrafına sıkıştırdı. Kadın

bebeğin asfalta dokunmasına izin vermek gibi bir niyeti yoktu ama bu aynı zamanda eldivenlerini ve ellerini sıyrıklardan korumasına da yardımcı olacaktı.

İyileştirme enerjisinin bir gramını bile boşa harcama riskini göze alamazdı.

Ellerine doğru bir fişkırmaya, Zoula'dan çok fazla kan geliyor. *Kahretsin.* "Sen," dedi adama tekrar, sesinin sabit kaldığından emin olarak. "Acil servisi ara, onlara bunun öncelikli olduğunu söyle. Hamile kadın tehlikede. Bebek geliyor." Böylece sağlık görevlileri bu hastada neyle karşılaşacaklarını bileceklerdi.

Adam titreyen bir elle telefonunu çıkardı.

Görevini tamamlayacağına güvenen Soleil kendi işine döndü. "Yapabilirsin," diyerek çok sessizleşen Zoula'yı yatıştırdı. Çok fazla kan kaybı. Çok fazla travma. "Sen yanımdasın ve küçüğün de yanımda."

Beş dakika sonra, Zoula'nın gözleri çırpınırken ve açık kalmak için mücadele ederken, Soleil doğum sıvılarıyla kaplı minik bir bebeği tuttu. Sanki annesinin bedeni onu dışarı atıyormuş gibi şaşırtıcı bir çabuklukla ortaya çıkmıştı çünkü dışarıda hayatta kalma şansı, tekrar kriz geçirebilecek bir bedenin içinde olmaktan daha yüksekti.

Ağlaması ince, öfkeli ve hoştu.

Göğsünden mutlu bir ses çıkaran kedi Soleil, temasın her ikisine de iyi geleceğini bildiği için bebeği hemen Zoula'nın ellerine bıraktı, ardından göbek bağını kesmek için acil durum kitinden bir çift steril makas daha kullandı.

Elinde battaniyeyle koşarak gelen bir DarkRiver kedisi -beyaz-sarışın bir erkek- Soleil'e onu gördüğünü, tanıdığını ve onunla daha sonra ilgileneceğini belirten bir baş işareti yaptı. Soleil doğum sonrası ile ilgilenirken o da anne ve bebeği battaniyenin sıcaklığıyla örttü. Başka bir şey yerine kitten büyük bir biyolojik tehlike torbasına koydu, dikkatini hastalarından asla ayırmadı.

Zoula bebeğini sallıyordu, yüzünde yeni bir ışık vardı. "O yaşıyor." Sarsılmış bir fısıltı. "Teşekkür ederim. Oh, teşekkür ederim."

"Bütün işi sen yaptın anne," dedi Soleil, bir ambulans çığlık atarak sokağa girdiğinde sessiz bir rahatlamayla nefes verdi. Ceketini bırakan adamın sallanan kolları sayesinde hemen yanlarında durdu.

Soleil diğ er yaralılara yardım etmek için harekete geçmeden önce sadece Zoula ve bebeği ambulansa bininceye kadar bekledi.

Her ne olduysa, hâlâ devam ediyordu.

Ve obsidyen gözlü yabancı orada diz çökmeye devam etti, kasları kilitlenmi ti ama gözleri etrafı tarıyordu. Yaşam solukları onun dikkatini takip etti. O siyah bakış Soleil'inkiyle kısa bir anlığına kilitlendi, alev alev yanan bir g   ve soğuk kontrol  oku ... ve kedisinden sahiplenici bir hamle.

Sonra gitmiş, kedisini huysuz, insan yanını ise uyandığından beri *hiçbir şeyin* farkında olmadığı bir şekilde çok edici bir şekilde onun farkında bırakmıştı. Nefesi boğazında düğümlendi, kedisi ona dokunamadığı için huysuzlandı.

Benim, diye hırladı. *Benimki*.

Kuyruğunu ve burnunu kibirli bir meydan okumayla havaya kaldıran kendi kedisine ters ters bakarak, ya lı bir Psy'ye yardım etmeye çalışan  ekil değiştiren bir  ifte doğru ko tu. Tüm bu süre boyunca, sokağın neresinde olursa olsun, yüzü ona dönük ya da sırtı ona dönük olsun, yabancının yerini tam olarak tespit edebiliyordu.

Sanki içinde sadece ve mükemmel bir şekilde ona ayarlanmış bir fener varmış gibi. Gece kadar siyah gözleri olan bir Psy'a.

Bölüm 12

Son zamanlardaki tüm çöküşler, tüm kırılmalarla birlikte, PsyNet ne olursa olsun parç. Bunu kontrollü bir şekilde yapmak daha iyi.

-Payal Rao, Psy İktidar Koalisyonu Çapa Temsilcisi ve Rao CEO'su
Conglomerate (16 Haziran 2083)

KALEB, ağ kopmalarıyla başa çıkmaya alışmıştı.

Gözyaşlarının sıklığı ve yıkıcılığı, Sessizliğin çöküşünün bir yan ürünü olan güçlü ve kontrolden çıkmış Psy'lar olan Bokböceklerinin yükselişinden beri artmıştı. Çünkü Sessizlik protokolü Psy ırkının azınlığı için işe yaramış, kurallar ve bu kuralların gerektirdiği kalkanlar zihinlerinin etrafında bir duvar oluşturarak kaotik güçlerini kontrol altına almalarına yardımcı olmuştu.

Sessizlik'ten önce, aynı Psy'lar çocukken yeteneklerinin cehenneminde yanarak yok olurlardı. Ama Sessizlik onların yetişkinliğe ulaşmalarına izin vermişti. Ve bu yetişkin Bokböcekleri acımasızca güçlüydü ve ölüm yolundaydı. Psy zihinlerinin büyük çoğunluğu bu kadar psişik enerjiyi işlemek için yaratılmamıştı, bunun ağırlığı altında çöker ve yanardı.

Ancak Bok Böcekleri kendi kendilerini yok etme yolunda büyük hasara yol açabilirlerdi ve açıyorlardı da.

Şimdi de bu.

"Bu bir kopma değil," dedi PsyNet'in yıldızlarla aydınlatılmış karanlığında yanında duran pelerinli zihne. Arrow Squad'ın lideri Aden Kai de Kaleb'le aynı anda yanıt vermişti; çünkü bu kopuş normal bir şey değildi.

"Anlaştık." Aden'in varlığı kaostun içinde sakin bir okyanus gibiydi. "Bunu mühürleyemeyiz."

"Hayır." İki de ilk defa bir ihlali düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmadı. "Kurtarabildiğimiz kişileri kurtarıyoruz, mümkün olan yerlerde Net hasarını azaltıyoruz." Onlar konuşurken bile Aden gibi o da bunu yapıyordu.

Şimdi, karar verildi, farklı yönlelere ayrıldılar. Etrafındaki diğer güçlü zihinleri görebiliyor, eğitimsiz olanları eğitimsizlerden ayırt edebiliyordu. Bunun bir önemi yoktu. Güç güçtü ve eğitimsizler zihinlerin Ağ'a tutunmasına yardımcı olmaya odaklandıkları için zarar veremezlerdi.

Kendi enerjisini -çift kardinalin acımasız enerjisini- PsyNet'in "yıpranmış" kenarını mühürlemeye hedefledi. Sistemin ötesindeki o devasa kara boşlukla nasıl çalışacağını bilmiyordu. PsyNet her zaman tüm dünyayı kapsayan tek bir bitişik ağ olmuştı. Bugün, bütün bir parça koparak bir adaya dönüşmüştü.

Ve adanın etrafındaki hendek büyüyordu.

Bir hendek.

İşte o zaman PsyNet'in bitişik bir varlık olarak kaldığını fark etti - zaten adanın etrafında akmak için kendini yeniden yönlendiriyordu. PsyNet adayı çevreliyordu ama iki parça artık birbirine bağlı değildi. Onları ayıran siyahlık hiçbir şeyle dolu değildi ve giderek büyüyordu.

İşte o zaman gördü.

Kaybolmadan önce diğer tarafta, adanın kenarında bir zihin yanıp sönüyordu.

Bir Bokböceği kendi gücüyle yanıyor.

Tesadüf mü yoksa sebep mi? Öğrenecek ve bununla başa çıkacaktı. Şu anda Ağ'ın kanamasını durdurmalı, ölüm nehrini durdurmalıydı.

Bir zamanlar bu yabancıları hiç düşünmeden feda edebilirdi ama bu Sahara ondan onları kurtarmasını istemeden önceydi. Ve onun için, Kaleb'in içindeki çarpık karanlık bile ışığı arayacaktı.

Payal, dedi çalışırken. Ada PsyNet'in ana gövdesinden her seviyede ayrıldı mı?

Ağın temeli olan A'yı temsil eden kadının cevap vermesi birkaç saniye sürdü. *Belirsiz, dedi sonunda. Substrat'ta büyük dalgalanmalar, her yerde yırtıklar. Bir kez değerlendirmemiz gerekecek*

her şey sakın. Size söyleyebileceğim şey, o adada birden fazla çapa kaybettüğümüzdir.

Kaleb'in soğuk ve hesapçı yanı -Sahara'nın gördüğü ve bir şekilde kabul ettiği, ruhunun kalıcı bir yönü- az önce olanların potansiyelini tarttı. Çapaları olan bir ada.

Bu, böyle bir ayrılığın işe yarayıp yaramayacağına dair mükemmel bir testti.

Fikir ilk ortaya atıldığında çapa eksikliği nedeniyle bunu yapmamışlardı - ve bu olay sadece eksikliği artıracaktı - ancak işe *yaradıysa*, uzun vadeli plan, planı bütünüyle harekete geçirmek için yeterli sayıda yeni nesil çapaya sahip olana kadar beklemek olabilir.

Güncelleme. Payal'ın keskin psişik sesi. *Ana kanaldan dört sunucu kayboldu. Büyük yapısal hasar. Kademeli çöküş yakın.*

Fiziksel düzlemde çenesini sıkkan Kaleb, muazzam psişik gücünü dalgalanma etkisini engellemeye harcadı. Ama yine de PsyNet ile ada arasındaki ölü boşlukta asılı duran bir zihin gördü.

Sadece bir anlığına duraklayarak duyularını kontrol etti.

Hata yok. Orada bir zihin vardı, gizlenmiş bir zihin, diğer zihinlere yardımcı olmak için ortaya çıktıkça soluk gümüş ışık patlamalarıyla kendini ele veriyordu. Varlığı var olan her psişik yasaya meydan okuyordu. Psişik zihinler yalnızca psişik bir alanda var olabilirdi ve hendek saf bir hiçti. Psişik iplikler yoktu. Biyolojik geri besleme yok. Uzayın boşluğuna benzer mükemmel bir siyahlık.

Ancak uçuşunun ortasında biri asılı duruyordu ve bu kişi bir müttefik gibi görüldüğünden, Kaleb bu tuhaflığı daha sonra ilgilenmek üzere bir kenara itti.

Şu anda PsyNet'in düşmesini engellemek zorundaydı.

Bölüm 13

Hafif fizyoterapi için hazır. Prognoz iyi ancak özellikle bacağının iyileşmesi zaman alacak.

-Hasta hakkında tıbbi notlar: Lei, :01, 9 Ekim 2082

SOLEIL, kâbusun başlamasından saatler sonra bir kaldırım ağacına yaslandı. Elleri titriyordu, adrenalinin etkisi çok sertti. Vücudundaki tüm enerjiyi en az bir saat önce tüketmişti. İyileştirme yeteneğini kullanmak zorunda kalmamış olması önemli değildi - bu sadece sürü halinde olanlarda işe yarıyordu ve Soleil kalbi kırık, yalnız bir Dönüşen'di.

Kaynakları üzerindeki çekim, kritik hastaların ardından gelen hastalara rağmen durmaksızın devam ediyordu. Daha fazla sağlık görevlisi ve tıp bilgisine sahip Dönüşenler şeklinde yardım geldikten sonra bile durmamıştı.

Kendisini eğitilmiş bir hemşire olarak tanıtan sarışın SnowDancer kurdu Lucy, olay sırasında Çin Mahallesi'ne yakın bir yerdeydi ve sonrasında Soleil ile yan yana çalışmıştı. Soleil onun sakinliğini çok takdir etmişti.

Şimdi ikisi birlikte, köklerini kaldırırma kadar uzatmış bu ağaca yaslanmış oturuyorlardı. Başka bir zaman olsa, bu manzara onu gülümsetirdi. "Sen de bu ağaç gibisin," dedi Farah diğer tarafından. "İnatçı, güzel, insanların örmeye çalıştığı tüm duvarları çatlatan." Soleil'in kalbini acıtan bir kahkaha.

"Yavruyken çok huysuz biriydim ama yine de sen kalbimin arkadaşı."

"İç." Lucy'nin sesiydi, diğer kadın bir dükkan sahibinin Soleil'in eline tutuşturduğu elektrolit yüklü su şişesini gösteriyordu. "Benimkini neredeyse boşalttım."

Soleil şişeye baktı, zihni durgunlaşmıştı. Ve bir deve karşı intikam arayışında sahip olduğu tek şey zihniydi. Bulanık da olsa bu farkındalık şişeyi kaldırması, kapağını açması ve sıvıyı boğazından aşağı dökmesi için yeterliydi. Bir şifacı olarak, acil bir duruma müdahale etmeye hazır olduğundan emin olmak onun göreviydi. Bir kez başarısız olmuş, hiçbirini kurtaramamıştı. Bir daha asla.

Ceset torbalarına konan ölüleri izlemek yerine kucağına baktı, kedisi geri çekilmesine itiraz edemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Ölüm nedenleri öğleden sonraki gökyüzünün bulutsuz mavisi kadar açıkken bu ölümlere otopsi yapılacak mıydı?

Tüm gezegen, Psy grupları uyarı vermeden çöktüğünde, bunun dünya çapındaki psişik ağlarındaki bir arızayla ilgili olduğunu biliyordu. Soleil sık sık PsyNet'in en başından beri neden bu kadar büyük bir sır olduğunu merak ederdi; insanlar ya da Dönüşenler bu psişik alana girip zarar veremezdi. Sadece Psy zihinleri oraya erişebilme yeteneğine sahipti.

"Leilei, burada ne yapıyorsun?" Lucy ateşte dövülmüş bir dostluğun rahatlığıyla sordu. "Yasalarımızı ihlal ettiğini biliyorsun."

Soleil şişesinin üzerindeki etiketi karıştırdı, kederden kaynaklanan intikam planının kalıntılarına uyan küçük konfeti parçaları. "DarkRiver beni idam edecek mi?"

Atkuyruğundan terden ıslanmış tenine yapışan saç tellerinin altında çatılmış kaşları ve kurt bakışlı kahverengimsi ela gözleriyle Lucy ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Sen bir şifacısın," dedi, sanki bu bir cevapmış gibi.

Soleil anlamadı ama aniden başka bir önceliğe sahip oldu, başı yükseldi ve gözleri doğrudan kedisinin takıntılı olduğu Psy erkeğine gitti - sanki kedi beynindeki şaşırtıcı hedef işaretini aydınlatan bir yayıcıyı etkinleştirmiş gibiydi.

Kedisi bilincinin ön saflarına doğru ilerledi.

Yabancınn kontrolü ele geçirme çabalarına kaşlarını çatı ama sonunda dikkat kesilmiş duruşunu hafiflettiğini görmekten memnun oldu. Kadın onu izlerken, adam duvara yaslanıp oturdu, elini bir bacağının kalkık dizine dayadı ve başını duvara yasladı. Bir ceketini çıkarmıştı,

şimdi sadece mavi kot pantolon ve beyaz tişört giyyordu, ayaklarında ise bağcıklı siyah botlar vardı.

Sanki onun dikkatle baktığını hissetmiş gibi, gözleri hiç uyardan açıldı ve ona kilitlendi. Artık siyah değillerdi ama kanını donduran ve kedisinin tenine sürtünmesine neden olan, onu daha yakına gitmeye, onu koklamaya teşvik eden o yakıcı mavilerin karışımıydılar.

Koklamak mı?

Soleil dehşete düşmüştü. Yariela onu etrafta rastgele erkekleri koklaması için yetiştirmemişti. Soleil'in özgür ruhlu ebeveynleri bile bu fıkre şaşırırdı. Ama insansı kedisi tarafından yönlendirilerek, sanki havada onun kokusunu yakalayabilirmiş, ilkel tepkisinin ardındaki nedeni anlayabilirmiş gibi derin bir nefes aldı.

Hissettiği şey taze kandı ve etrafları katliamla çevrili olmasına rağmen kanın ona ait olduğunu biliyordu.

Kedisi hırladı. Ona zarar vermeye nasıl cüret eder?

Ayağa kalkmaya çalışan Lucy'ye, "Sorun değil," dedi. "Hızlı iş."

Yakında bir DarkRiver hapishanesinde pörsüyüp gideceğine göre, belki de kedisini tatmin etmek için gidip güzel ve tehlikeli yabancıyı koklayabilirdi. Tüm bu dehşetin ortasında küçük bir parça kedi vahşiliği, kedisinin her zaman kendi davulcusunun ritmine göre yürüdüğünü hatırlatan bir hatırlatma - ancak daha önce hiç bir yabancıya takılmamıştı.

İlk olarak, bir sağlık görevlisinin kendisi için temin ettiği çok daha iyi stoklanmış ilk yardım çantasını açtı. Bu noktada neredeyse boştu ama birkaç gazlı bez bulmayı başardı. Onları kaptığı gibi, insanların yüzlerine kapanan fermuarların sesiyle dolu bir caddede ilerlemeye başladı.

Midesi bulandı. Kedisi ürktü.

Bakma. Düşünme. Hatırlama.

Emirleri kafasında bir mantra haline getirerek, gözlerini ondan ayırmayan yabancıya kadar ilerledi. Adamın ne kadar yakışıklı olduğu bir kez daha dikkatini çekti - gülünç derecede yakışıklı. Kadınları aptal yerine koyan türden bir yakışıklılık.

Kedisi hırladı ve tekrar saldırdı. *Benimki* hırladı.

Doğasının en ilkel parçası olan vahşi canavarla savaşılamayacak ya da ayaklarını tutamayacak kadar yorgun olan kadın, güçlükle kontrol ettiği bir inişle yabancının önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Neredeyse bir kedi kadar hızlı bir hareketle elini uzatarak, onu sabitlemek için üst kolunu kavradı. Soleil yıldızları gördü. Gerçek yıldızlar. Uçsuz bucaksız bir karanlığa karşı göz kamaştırıcı ışıktan iğne uçları. Bu sırada kedisi de tüylerini kabartıyordu. Biraz daha kalsa kirpiklerini kırıştıracaktı.

Kadın hafif bir çekilme hareketi yapınca yabancı onu serbest bıraktı. Kedisi bundan hiç hoşlanmamıştı. Onu *koklaması* gerekiyordu, reddetmesi değil. Elini kürkünde birkaç kez gezdirmesi de kabul edilebilirdi.

Deli, deliriyordu.

Ama o kaldı. Ve gazlı bezi kaldırdı. "Burnun."

Teklifi kabul etmeden ve kan akışını durdurmak için gazlı bezi kullanmadan önce bir göz kırpması -sanki henüz başlamış olan kanamayı fark etmemiş gibi-. "Teşekkür ederim." Gözleri yakından daha da çarpıcıydı, dikkatleri elektrikliydi.

Kendi gözleri kedinin iradesinin gücü altında yarı kayma tehdidiyle karşı karşıyaydı. "İlaçlı," dedi, ses tonunda aynı kediden gelen hafif bir sertlik "Küçük travmaların iyileşmesine yardımcı olur."

Hayatının büyük bir bölümünde Psy'in yanında yaşamış olmasından ve son zamanlarda bilgi kanallarının daha açık olmasından öğrendiğine göre, Psy'daki bu tür burun kanamaları genellikle gücün aşırı kullanımına işaret ediyordu ama bu, kanamanın kendisinin kırık kan damarları ve benzerlerinin bir sonucu olmadığı anlamına gelmiyordu. En kötü senaryoda, büyük bir beyin travmasının işareti olabilir.

İki parmağını kaldırdı. "Kaç tane?" Etrafının farkındaydı ve sağlık görevlilerinin onu es geçmesinin nedeni olan belirgin bir yaralanması yoktu ama bu yanlış bir izlenim olabilirdi, beyni içten içe kanıyordu.

"İki," dedi, bir değişkenden bir dikkatle onu izlemeye devam ederek. "Beynimde bir hasar yok."

Soleil'in kedisi göz temasını sürdürmek istedi, ona itaatkâr olmadığını göstermek istedi ama içindeki şifacı öncelikliydi. Kendini görmezden gelmek

teşhisini koyduktan sonra, zihinsel keskinliğini ve reflekslerini kontrol etmek için prosedürü uygulamaya devam etti.

Yüzünde hiçbir duygu olmadan işbirliği yaptı. Sessizlik, Psy'ları çocukken duygulara şartlandıran ürkütücü protokol çökmüştü - en azından Psy'ların Yönetici Koalisyonuna göre. Ama bu protokolün uygulandığı yüz yıllar kıyaslandığında, çöküşten bu yana sadece bir kalp atışı kadar zaman geçmişti.

Pek *çok* Psy soğuk kaldı ve kendini .

Soleil onları suçlamıyordu. Hayatınız boyunca hissetmiş olsanız bile duygular zordu. Çocukluğundan beri tüm duygularını bastırması öğretilmiş insanlar için ne kadar zor olmalıydı?

Soleil çocukken üzüntüsünü ve korkusunu bastırmayı öğrenmişti. Yariela olmasaydı, taştan bir kabuğun içinde kırılğan bir yaratık olarak büyürdü. Bu Psy'nin hayatında hiç Yariela olup olmadığını merak etti.

"Yedi yüz dört," diye cevap verdi, beri kullandığı o soğuk ses tonuyla, bu sefer karmaşık bir matematik sorusuna cevap olarak.

Titremesine engel oldu, adamın sesinin ayak parmaklarını kıvrıracak kadar beklenmedik bir şekilde yumuşayabileceğinden anda emin oldu. O sert dudaklar da sıcak ve- Düşüncelerinin halüsinatif yönünü başını sertçe sallayarak kesti. *Bu sadece yüzünün etkisi*, dedi kendi kendine. Tüm hislerini kaybetmesine neden olacak kadar güzeldi.

"Güzel," dedi bir öksürükten sonra, kedisi onu yalamak yerine patisini yalarken. "Çözümü zaten bilmiyor olsaydım, bunu hesap makinesi olmadan cevaplayamazdım."

"Endişen için minnettarım," dedi duygudan o kadar yoksun bir şekilde ki anlamsız olduğunu düşünüp geçiştirmek kolaydı... ama yine de gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Yüzünün yan tarafını yakan lazerler gibi.

"Sadece bir şifacı olarak işimi yapıyorum," dedi, sesi törpülenmişti, sonra onun yanındaki duvara doğru çökmek için kaydı, omuzları çıplak birkaç santimle ayrılmıştı. Sadece kokusunu içine çekebileceği kadar yakındı. Onu koklayabilecek kadar.

Ve güzel kokuyordu.

Onu tanıımıyordu.

Ve bir hata yapmamıştı. Bu Lei'ydi. Ivan o zeki gözleri, dudaklarının kıvrımını, yüzünün şeklini ama en da yaralı birine yardım ederken takındığı nazik tavrı asla yanlış anlamazdı.

Ivan'ın onaylamasına gerek yoktu ama artık onun yara izini de görebiliyordu. Kendince nedenlerle yarayı makyajla kapatmıştı ama geçen saatlerin stresiyle makyaj akmış, cildini belirleyen o tanıdık kabarık çizgi ortaya çıkmıştı.

Rol yapmıyordu, hafıza eksikliği vardı. Kimse o kadar iyi bir oyuncu olamazdı. Bu bir travmaydı. Fiziksel ya da zihinsel olabilir. Yaraları felaketti ve böylesine korkunç yaralardan kurtulan birinin, yaralanmasından önceki haftalarda meydana gelen olayları hatırlamaması bilinmeyen bir şey değildi.

Ivan, Lei için bir hayalet olarak bile var olmadı.

Onu terk ettiğinde kesip attığını ve gömdüğünü sandığı kalbi çarpık bir şekle bürünmüş, bükülmüş ve kırılmıştı. Kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Artık tanıştıklarında olduğu adam değildi, ona karanlığa inişten başka bir şey sunamazdı.

Yine de kendini onun profilinin ana hatlarını izlemekten alıkoyamıyor, varlığını çok tehlikeli olan doymak bilmez bir ihtiyaçla içiyordu. Yorgunluktan çökmüş olsun ya da olmasın, omuzları çökmüş Lei'nin inkâr edilemez ve belirgin bir varlığı vardı. Ancak aldığı yaralar ve sonrasında yaşananlar bir iz bırakmıştı ve bu izler sadece fiziksel değildi.

Tanıdığı Lei parıldıyordu.

Bu Lei ... içe doğru kıvrılmıştı, tüm ışığı dünyadan gizlenmişti.

Eli bükülmemiş, düz duruyordu ama içindeki örümcek soğuk, karanlık bir öfkeyle dışa doğru bükülüyordu. Lei hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki, onu istemediğine karar vermeden önce ona hiç söylememişti ama bugün onun hareketlerini izlerken öğrendiği bir şey vardı.

"Ocelot," dedi, çünkü kedi soy ağacında bir yerden başlaması gerekiyordu.

Başını o kadar hızlı ona doğru çevirdi ki insanlıktan çıkmış gibiydi; gözleri de artık koyu kahverengi değildi. Hafifçe uzamış siyah

Altın rengi bir ışık halkasıyla çevrili soluk kahverengi irislerle karşı gözbebekleri kendi gözlerine baktı, diğer yarısı olan hayvan yüzeye çıktı. Kedinin onu tanıdığına, hatırladığına inanmak istedi ama bu büyümlü bir düşünceydi ve hiç kimse Ivan'a sert bir pratikten daha azını söylememiştir.

Gözleri irileştir, nefesi kesildi ... sonra göz kamaştırıcı bir gülümseme adamın karnını yumrukladı. Elini adamın yüzüne doğru kaldırmadan önce başını sertçe salladı.

Örümcek dondu.

Ivan da öyle.

Parmak uçlarını yanağına dokundurmasına izin verdi, yakın ateşlenen bir merminin gücüyle içinden geçen hissi yumrukladı. İçindeki kaosa rağmen hareketsiz kaldı, çünkü tepki vermek onu kontrol altında tutan zincirleri kırmak olurdu.

"Seni tanıyorum." Bir kedi gürlemesi, pençeleri onun tenine uzanmak için dışarı çıktı. "Oh, kedimi dinlemeliydim!" Farkına varma, onun canlı renklerinin kısa süreli ortaya çıkışı. "Karanlığın içindeki yıldızlar. Zihnindeki gümüş iplikler. Bu *sensin*."

Beyninin içinde bir türlü iyileşmeyen çürük yeniden nabız gibi atmaya başladı ama acıımıyordu. Bu . . . ağrıyordu. Onun için. Onun her şeyi hatırladığına ve her zaman ona geri dönmek istediğine inanmak istiyordu ama eğer her şeyi bilseydi ona böyle masum bir şekilde bakmazdı.

Böylesi daha iyiydi, diye hatırlattı kendine. Çok daha iyi.

Onu sonsuza dek değiştiren öpücükten bu yana her şey daha da kötüye gitmişti. Artık o hayalleri kurmaya cesaret eden adam değildi. Hayır, artık taşması zorlukla bağlanmış bir canavardı, ailesinin tanıdığı Ivan olarak geçirdiği zaman - ve Lei'nin bir zamanlar tanıdığı Ivan - sona doğru keskin bir geri sayımdaydı.

Ama Lei'ye bir şey söylemekte bir sakınca görmedi. Bu ona güvenmesini sağlayabilirdi. O zaman ona yardım edebilir, ona göz kulak olabilirdi. Çünkü içindeki canavar örümceğin bile onun acı çektiğini görmeye dayanamayacağı ortaya çıkmıştı.

"Seni karda buldum," dedi, sesi sertti.

Söylemediği şey, daha sonra onu kaybetmiş olduğuydu. Ama o yaşıyordu ve önemli olan da buydu. Nefes alıyordu, vardı. Ve o sadece gülümsedi

Sanki hayatında gördüğü en harika şeymiş gibi.

Kaybedilmiş anılar, unutulmuş kan lekeleri üzerine kurulmuş güzel bir yalandı ama Ivan bunu reddedecek değildi. Ivan olarak, Lei'nin bu caddeden binlerce mil ötedeki bir ormanda tanıştığı adam olarak çok az zamanı kalmışken değil. Lei söz konusu olduğunda, kırıntıları kabul edecek, onları bir cimrinin paralarını sakladığı gibi saklayacaktı.

"Bacağın ağrıyor mu?" diye sordu. "Kötü bir şekilde parçalanmıştı."

"Soğukta." Pençeleri adamın tenine sürtündü, ona doğru eğilirken nefesi yumuşaktı ... sonra kaşlarını çatarak geri çekildi. "Kimsin sen?" Bir talep.

"Ivan." Kafasında bir kâbus olan ve kadının kendisini pençelemesine, işaretlemesine izin verdiğini yeni fark eden bir adam.

O soğuk günde ölülerin arasında onu işaretlediği gibi, morluk aslında bir morluk değil, bir kedinin pençelerinin kaydırma izleriydi. "Adın ne?" diye sordu, çünkü onu tanıtmadan Lei demek çok fazla şey ele verirdi.

"Bana o gün ne olduğunu anlat," dedi cevap vermek yerine, pençelerini geri çekerek ama güzellikteki gözleriyle ona bakmaya devam ederek. "Bilmem gerek."

Kesin bir istekle sarsılmıştı, altındaki zemin titriyordu, ona her şeyi anlattı. Onu bulduğu andan, zihnini kendi zihniyle "çarpıştırdığı" ve onu hayata döndürdüğü ana kadar.

"Kedim seni tanıyor," dedi. "Sanki içimdeymişsin gibi." Kaşlarını bir kez daha çattı, eli şakağına gitti ve sonra geri indi. "İçimde bir şey mi bıraktın?"

"Psy bir Dönüşen'i bu şekilde etkileyemez ve eğer bir şey bırakmış olsaydım, onu takip edip seni bulabilirdim." Dünyasında sinsice dolaşan bir ocelotun rüyalarını görmek yerine.

Daralmış gözler. "O gün bir şey oldu."

"Evet." Ona dokunmamak için tüm iradesini kullanırken bunu görmezden gelmek imkânsızdı. "Ama sana ne olduğunu söyleyemem - gerçi bence sende tam tersi var."

Bir dükkân sahibinin tüm kurtarıcılara dağıttığı bir kutu enerji barını alarak açtı ve kucağına birkaç bar koydu. Yıldızların aydınlattığı pikniklerini ve ona tattırdığı yiyecekleri düşündü; o anı o kadar çok ya amı tı ki, anı zihninde cam bir biblo içinde donup kalmıştı.

"Başka türlü m ?" diye mırıldandı adam devam etmeyince. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanırım *içimde* bir şey bıraktın." O zamandan beri her gün ona musallat olan k rk ve di lerden oluşan bir şey.

Bölüm 14

Scarab Sendromu vakaları genel popülasyonda artmaya devam etmektedir.

-PsyMed SF Echo'dan Dr. Maia Ndiaye'nin Pacific Adaları Birleşik Tıp Birliğinden
tıp uzmanlarının sanal meclisine hitabı

Konsorsiyum, sağlam bir liderlik olmadan uyumlu bir birim olarak çalışamaz. Bize bu malı
satan Mimar nerede?

-Konsorsiyumun bir üyesinden gelen öncelikli soru (cevaplanmamış)

Bokböceklerinin Kraliçesi olan MIMAR memnundu. Bu görev için seçtiği
çocuklarına, "İyi iş çıkardınız," dedi.

Cevap vermediler, veremediler, zihinleri onlara verdiği işi yapmakla çok
meşguldü. Kendisinin de bir görevi vardı, hem de en kritik olanı. Fiziksel
düzlemdeki ofis koltuğuna geri yerleşerek, zihninin tüm gücünü psişik
düzlemde serbest bıraktı.

Ve bu sefer, o yaşlı ve zayıf ırk olan Psy'ların hiçbiri onu göremedi.

Bölüm 15

Psy, insan, şekil değiştiren, her üç ırk da hayatlarını farklılıkları aramak ve geçiriyor, oysa gerçek şu ki birbirimize benzemediğimizden çok daha fazla benziyoruz.

-Keelie Schaeffer'in "Kimlik Üzerine Düşünceler" adlı kitabından alıntı, PhD, *Antropoloji ve Psychology Quarterly* (Mart 2074)

"Hepimiz şifacıların psişik bir yeteneğe benzer bir yeteneğe sahip olduğunu biliyoruz."

Soleil ona baktı, daha önce sadece bir kez karşılaşmış insanlar arasında fazla samimi bir şekilde kendisine dokunmasına izin veren bu güzel yabancıya - biri bayginken. Kedisinin inanabileceğinin aksine, bu bir ilişki sayılmazdı.

Burnu havada, kedisi kuyruğunu seğirtti.

"Zihinlerle oynayan Psy'dır," dedi ve gözlerini adamın bakışlarındaki çarpıcı maviden kaçırdı. "Bir şey denemeye kalkma."

"Bulabilseydim seni bulurdum," dedi tekrar. "Seni aradım ama nakledilmiştin ve hiçbir nakil kaydın yoktu. Ve SkyElm ocelot'u olarak listelenmemişsin. Orada aileni mi ziyaret ediyordun?"

Neden bu kadar tanıdık geldiğini öğrenmenin verdiği garip sevinç, Soleil'in içinde bir şeyler dalgalanıp bükülürken paramparça oldu. Cevap veremedi, kedisi de içinde sessizleşti. Bu, hiçbir parçasının kelime bulamadığı bir acıydı. Sürünüz tarafından istenmediğinizi bilmek bir şeydi, bu kadar acımasızca reddedilmek başka bir şey.

O çaresiz ve kırılmışken alfası onu terk etmişti. Yanında havada elektrik gibi bir kıpırtı vardı. "Yemek yemelisin."

Soleil' parmakları henüz açmadığı enerji çubuğunun soğuk kırmızısında kenetlenmiş, gözleri önündeki manzaraya dikilmişti. Yenilgi gelen bir çekiçti

omuzlarına çökmüştü. Lucas Hunter'a gizlice yaklaşmak şöyle dursun, bu sokaktan gizlice çıkmasının bile imkânı yoktu.

Sağlık görevlileri ve siviller bölgeye akın etti. . . ve DarkRiver'in pek çok üyesi.

"Ah, Leilei," diye mırıldandı Farah yanından. "Onun kanını asla dökmeyeceğini biliyorsun. Sen iyileştirirsin. Öldürmezsin."

Hayatta kalan tek kişi olarak bu benim görevimdi, demek istedi, tartışmak istedi. İntikam alacak, cevap bulacak başka kimse kalmamıştı. Ama sessiz kaldı - görünmez insanlarla konuşmak genellikle üçüncü randevuya sakladığı bir şeydi.

Farah güldü - çünkü bu tam da onun mizah tarzıydı.

Boğuk bir kahkaha çığlığını bastıran Soleil, içini parçalayan acıyı yuttu ve kendini enerji barının ambalajını açmaya zorladı. Kendini en iyi arkadaşının kocaman kahkahasını ya da bir daha asla küçük, akıllı ve hızlı Farah'ın kötü bir dedikoduyu paylaşmak için koşarak yanına geldiğini görmek için aerie'sinden dışarı bakmayacağını düşünmemeye zorladı.

Ivan, "Ona bakmak vücudunuza enerji girmesini sağlamaz," dedi.

Soleil'in omuzları sertleşti. "Seninkini küçük ve güneş görmeyen bir yere tıkmak da öyle, ama sonrasında kendimi iyi hissedeceğimden eminim."

Ivan dönüp ona baktı, bakışları hiç kırışmıyordu.

Bu arada kedisi de kıkırdıyordu. Soleil'in insani tarafı şaşkınlık ve dehşet içindeydi. Etrafta böyle şeyler söyleyerek dolaşmazdı.

-Gerçi biri bastığında her zaman çabuk öfkelenirdi. Ama dünyasının yıkıldığı gün bu öfke derin dondurucuya girmişti.

Görünüşe göre, hayatını kurtaran bu yabancı hariç.

Muhtemelen özür dilemesi gerekirdi. Bunu yapacak durumda değildi, ama onun bu kadar sert bir yanıtı hak edecek bir şey söylemediğini biliyordu, enerji barından kocaman bir ısırık aldı ve çiğnedi.

Ivan kendi barına döndü, metodik bir şekilde onu indirmeye odaklandı. Göz ucuyla onu izlememeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Onun her küçük hareketinin farkındaydı -gözlerinin

Çevrelerini, yutkunurken boğazındaki güçlü kasların hareket edişini izledi.

Zihninde yıldızların titreşimleri, kedisinin sıçramasına neden olan gümüş flamalar.

O gün sahada her ne yaptıysa, bu onları bir şekilde birbirine bağlamıştı. Onu okumak zordu ama içgüdüleri ve sağduyusu bunu yapmadığını . Güçlü bir Psy'nin kendini kırık bir Dönüşen'e bağlamak için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

Nereden bakarsa baksın, bu soruya mantıklı bir cevap bulamıyordu.

Ve yine ona baktığını fark etti, sanki o onun kişisel kutup yıldızıydı. Elmacık kemikleri, teninin soğuk beyazına karşı bıçak bıçakları gibiydi, yanakları çukurdu. Gözleri parlıyordu. Her ne yaptıysa, ödediği ağır fiziksel bedeli telafi etmek için birkaç besin çubuğundan fazlası gerekecekti.

"Bu kadar çok insanı nasıl hayatta tuttunuz?" diye sordu.

"Onları yakalayıp PsyNet'in sabit bir kısmına, altımızda çökmekte olan kısımdan uzağa fırlattım."

Basit ama kesin bir açıklama. Bir haber programındaki bir Psy bir keresinde PsyNet'i yıldızlarla dolu sonsuz bir kara deniz olarak tanımlamıştı. Bugün, yıldızlar bir uçuruma düşerken çığlık atmışlardı.

Korkunç bir görüntüydü.

Deli kedinin onu yalamak istemesine neden olan o buz gibi bakışıyla onu iğnelemek için döndü. "Bana adını hiç söylemedin."

"Soleil Bijoux Garcia," dedi, çünkü gizlilik taktikleri için zaman gerçekten de sona ermişti. "Arkadaşlarım bana Leilei der." Onu işaret etti. "Sen bana Soleil diyebilirsin." Bu her neyse, arkadaşlık değildi.

"Soleil Bijoux," dedi Ivan, sanki ismi deniyormuş gibi. "Güneşin hazinesi mi?"

İçine bir bıçak saplandı, annesinin aksanlı sesi ona ninni söylüyordu.

"Sana Lei diyeceğim," dedi.

Ağzı açık kaldı. "Yapmayacaksın. Kimse bana Lei demez." Ama kaşlarını çattı, başını eğdi, neredeyse bir sesin belli belirsiz yankısını duyabilecekti

ona tam olarak böyle seslenmişti. Sinir bozucu bir şekilde ulaşamayacağı bir yerde kaldı, yakalayamadığı hayali bir anı, zihninde bir aydır dolduramadığı siyah boşluğun bir parçası.

Melati ona Soleil'in katliamdan hemen önce ziyarete geldiğini söylemeseydi, Soleil bunu asla öğrenemeyecekti. Ama arkadaşı - dokuz yaşındayken edindiği ve bir şekilde yetişkinliğe kadar büyütmeyi başardığı arkadaşı - ona Melati'nin Teksas kasabasına yaptığı o ziyaretin fotoğraflarını göstermiş olsa da, Soleil'in beyni inatla hatırlamayı reddetti.

Soleil zaman zaman zihninin hatırlamak *istemediğine* yemin edebilirdi, sanki o sırada olanlar onu incitecekmiş gibi. Yine de bu hiç mantıklı değildi. Melati birlikte eğlenceli vakit geçirdiklerini söylemişti, ancak Melati küçük işine biraz zaman ayırırken ayrı geçirdikleri saatleri dolduramamıştı.

Takma adını kısaltan Soleil'in çocukluk arkadaşı mıydı? Kedisi anlaşmazlık içinde hırladı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde şimdilik bıraktı ve Ivan'a baktı. "Soleil," dedi tekrar, gözleri kısılmıştı. "Bana Soleil diyeceksin."

Kadının sözlerine karşılık olarak omuz silkmedi, ama yüz ifadesinin son derece incelikli bir şekilde değişmesiyle, yerinden kıpırdamayacağını anlatmak için bir hareket yapmış da . Ama söylediklerinin onun adıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Görünüşe göre DarkRiver'ın alfası geldi."

"Biliyorum." Soleil, Lucas Hunter'ı Ivan onu fark etmeden çok önce hissetmişti; içindeki hayvan, bir sürüye liderlik etmek için yaratılmış bir adamın vahşi gücüne tepki veriyordu. Vücudundaki tüm tüyler diken diken olmuş, bağırsakları sıkılmıştı.

İşte oradaydı.

Sürüsünün hayatta kalan son üyelerinin katili Lucas Hunter önünde çömelmişti, teni soluk altın rengindeydi ve beyaz tişörtü geniş omuzlarına kadar uzanıyordu. Kalçaları kot pantolonunun solmuş mavisine dayanmış, siyah saçları ensesine değiyordu. Panter yeşili gözleri onu taradı, ışık yüzünün sağ tarafını çizen pençe benzeri işaretlere takıldı. Bu işaretler onu bir avcı, diğer yırtıcıları bile alt etmek için tasarlanmış bir adam olarak damgalıyordu.

İşte o an Soleil onu asla alt edemeyeceğini, delirmiş bir kederin etkisiyle acı gerçekleri hiç düşünmediğini kabul etti.

Lucas, Monroe gibi zayıf, bencil ve eğitimsizlikten yumuşamış biri değildi. Lucas acımasız bir alfanın timsaliydi. Kız ona bir çizik bile atamadan boynunu kırardı. Çünkü bu asla sırtından ilgili değildi -hayır, onunla yüzleşmek, neden bu kadar utanç verici ve anlamsız bir şey yaptığını söylemesini istemişti.

"Ne kadar bitkinsin şifacı?" dedi Dönüşen'in kalbinin en derinlerine kadar ulaşan derin bir sesle. "Neye ihtiyacın var?" Kedisi, bir alfanın gücü olan dürtüye karşı koyamadı.

"Flatline," diye bağırdı.

Onun alfası değildi ama yine de bir alfaydı ve hâkimiyeti acımasızdı. Başka bir alfaya, başka bir sürüye bağlı olsaydı direnebilirdi. Ama bağlı değildi. Tek başınaydı. Ve tek başına bir şifacı onun gücündeki bir alfaya asla karşı .

Onu Monroe ile karşılaştırmak gülünçtü.

Gözleri kısıldı, bakışları onunkilerle kilitlendi. Onun hayvanını tanıyıp tanımadığını merak etti; bu bir alfanın içgüdü müydü? Ama ona bu soruyu sormadı, sadece "Kan bağı olmadan sürü gücünü sana aktaramam," dedi.

"Biliyorum." Sürüde şifacı olmanın hediyelerinden biri de buydu; alfa, sürünün gücünü onunla paylaşarak şifacının iyileşmesini hızlandırabilirdi, bu güç alfanın damarlarında akan bir güçtü.

Soleil ilk kez çırağı olduğunda Yariela ona enerji transferinden bahsetmişti. "On sekiz yaşına geldiğinde kan bağı kabul etmen istenecek," demişti, yüzü iyi yaşanmış bir hayatın çizgileriyle doluydu. "Elbette reddedebilirsin ama iyileşmene yardımcı olabilecekken neden reddedesin ki?"

Ancak Soleil on sekiz yaşına geldiğinde Yariela bu bağdan bahsetmeyi bırakmıştı. O zamana kadar ikisi de Monroe'nun onun gitmesini istediğini biliyordu. Onun kalmasına izin vermesinin tek nedeni Yariela için önemli olmasıydı. Ve Soleil'in kalmasının tek nedeni de Yariela'yı ve sürüdeki diğerlerini Monroe'dan nefret ettiğinden daha çok sevmesiydi.

Ama Soleil'in evlatlık büyükannesi, sevgili Abuela Yari artık ölmüştü. Onu Lucas Hunter öldürmüştü. Yaşlı ve yorgundu, hayatını sürüsüne hizmet ederek geçirmiş bir şifacıydı. Bu güçlü ve ölümcül leopar için nasıl bir tehdit oluşturabilirdi ki?

Elleri yumruk olmuş, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Lucas'ın göğsünde bir gümbürtü. "Bir alfa tarafından işaretlenmedin. Sığınak istemeye mi geldin?"

Ona, nefret etmeye hazırlandığı bu adama baktı. Bu ona sunduğu bir çıkış yoluydu, DarkRiver'in bölgesel sınırlarını ihlal ettiği için cezalandırılmasını gerektiren yasaların altından ve etrafından dolaşmanın bir yoluydu. Ama evet derse ve sığınma talebini kabul ederse, o zaman bir kan bağı isteyeceğini biliyordu. Sürüye olan bağlılığının bir sembolü ve tam tersi.

"Hayır," dedi üzüntüyle, çünkü böyle iğrenç bir suç işlememiş olsaydı ondan hoşlanabileceğini düşünüyordu. Onun bakışlarıyla karşılaşınca panter yeşilindeki kötülüğü aradı.

Şifacılar itaatkâr değildi ve kıdemli şifacıların alfalarına bile karşı gelebildiğini duymuştu ama bunlar daha önce hiç tanık olmadığı karmaşık bağlardı. Yariela bile Monroe'ya sözünü dinletememişti. Başka türlü nasıl olabileceğini düşünemiyordu, özellikle de Monroe'nun gücü Lucas Hunter'ınkiyle kıyaslanamazken.

Bu adam hayal edebileceğinin de ötesinde ölümcüldü.

"Sığınak istemiyorum," dedi boğazı düğümlenerek. "Sadece cevap istiyorum." Eğer ölecekse, onu yaptıklarının utancıyla yüzleşmeye zorlamış olarak ölecekti.

Kaşlarını çatarak ona tekrar hırladı.

Ve Ivan'yanında çok ama çok hareketsiz durduğunu fark etti.

Lucas'ın gözleri aynı anda Ivan'a kaydı. "Seninle sonra ilgileneceğim, Mercant."

Mercant.

Nefesini içine çekti. Herkes bu alışılmadık soyadını biliyordu. Acil Müdahale Ağı-EmNet'in başındaki buzsarışının soyadıydı .

Kısaca. Esrarengiz kurtarıcısının da aynı güçlü aileye mensup olması Soleil'in kedisine çok mantıklı gelmişti.

"Burada oturup Soleil'e zarar vermenize izin vereceğimi düşünüyorsanız, varsayımlarınızı yeniden ayarlamanız en iyisi." Ivan'ın sesi tuhaf bir şekilde rahattı. Beklenebileceği gibi donuk değildi ama bu, sözlerindeki tehdidi ortadan kaldırmaya yetmedi.

Soğuk gözlü bir yırtıcıydı ve hazırды.

Soleil bir alfanın öfkesine hazırlandı. Önce büyükbabasında, sonra da Monroe'da gördüğü kadarıyla, alfalar kendilerine meydan okunmasından hoşlanmazlardı. Ivan'ın güçlü olduğuna şüphe yoktu ama çok yorgundu ve leopar bölgesinin kalbindeydiler. Lucas'ın tek bir baş sallaması, birden fazla yırtıcıyı Ivan'ın üzerine salmak için yeterliydi.

"değil," dedi hemen. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Lucas bir kaşını kaldırdı... bakışlarındaki bu *eğlence miydi?*

"Elbette, küçük şifacı," dediğinde kedisi sanki çıplak ayaklarıyla bir metre dokuz santim değilmiş gibi ölümcül bir hakaretle omurgasını kamburlaştırıyordu. "Sen çok yorgun olduğun için yüzüstü düşerken."

Ellerindeki titremeyi fark etmemesini umarken, "Kesinlikle etmeyeceğim," dedi.

"İnatçı. Sanki hepiniz doğmuşsunuz." Homurdanan bir mırıltı. "Otur. Yiyin. İkiniz için de besleyici içecekler getirmeceğim."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi, gözleri onunkileri yakaladı. "Seni görüyorum." Kedisini hazırola geçiren alçak ve derin bir mırıltı, çünkü bu sözler onun insan kısmı için değil, hayvan kalbi için söylenmişti.

"Sana gelince," dedi dikkatini Ivan'a çevirerek, "gecikmiş bir tartışma yapacağız. O zamana kadar küçük şifacıya göz kulak ol."

Bağırsaklarında mantığı yerle bir eden sıcak bir alevlenme. "Ben *küçük* değilim."

Lucas bakışlarıyla onu kıstırdı. "Hayır," dedi yavaşça. "Değilsin, değil mi?" Elinde tuttuğu bara bir bakış attı. "Sana ye dedim."

Hırıltısının onu etkilemesinden nefret ediyordu. Çubuğu kaldırıp bir parça ısırды ve Lucas ayağa kalkıp sokaktaki travma geçirmiş insanları ve yırtıcı olmayan şekil değiştirenleri kontrol ediyor gibi görünen, kot pantolon ve siyah gömlek giymiş uzun boylu kızıl saçlı biriyle konuşmaya giderken öfkeli bir sessizlik içinde çiğnedi.

Bu kızıl saçlı da bir kedi idi, zarafeti sinsice bir kediye benziyordu. Ve kıyafetinin şık kesimine ve ayağındaki sevimli siyah botlara rağmen, o bir askerdi. Soleil bunu onun ifadesindeki soğukkanlılıktan ve vücudundaki kıvrak kaslardan anlayabiliyordu. Ayrıca sürü hiyerarşisinde kıdemli biriydi.

-Lucas'la etkileşiminden de bu anlaşıyordu.

DarkRiver'in kıdemli dominantlarının Monroe'nun hiç olmadığı kadar sert olduğunu fark etti. Lucas Hunter'ı unutun; kızıl saçlı tek başına onu alt edebilirdi.

SkyElm'in hiç şansı yoktu.

"Seni buradan çıkarabilirim." Ivan'ın sesi, tenini ürperten bir mırıltıya dönüşmüştü.

İyiliklerin her zaman bir bedeli vardır.

Babasının sık sık söylediği şeylerden biri. Birçok yetişkin için doğru olsa da, çocuklar için asla doğru değildi. Çocuklar skor tutmazdı. Hazinelerini sırf sizi mutlu edeceğini düşündükleri için size verirlerdi - bu yemek için bekledikleri bir kurabiye bile olsa.

Soleil en çok çocukları özliyordu.

Kalbi acıyordu.

O masum ruhlara hiç benzemeyen bu adama "Neden?" diye sordu.

"Çünkü senin hayatını kurtardım," dedi Ivan, onunla birlikte olma dürtüsü ilk tanıştıkları andan daha az güçlü değildi; Soleil onun hayatına asla silinmemek üzere yazılmıştı. "Artık korumak benim görevim."

İnsan değil, ocelot olan gözlerinde bir öfke parıltısı. "Ben-" Yere yığıldı ve ancak elindeki tüm hızla hareket ederek, yanlamasına yere çarpmadan önce onu yakalamayı başardı. Olduğu gibi, başı asfalta bir santim kala aşağı doğru hareketini durdurdu.

Bölüm 16

Alfa.

Şifacı.

Sentinel.

Onlar temellerdir. Hepimizin üzerinde durduğu sert toprak.

-Keelie Schaeffer, PhD tarafından yazılan *A History of DarkRiver*'dan (devam eden proje)

İNANILMAZ derecede hafifti, çok fazla hafifti. Değişkenlerin kemikleri Psy ya da insan kemiklerinden daha ağırdı ve Soleil bu da hesaba katıldığında hafifti. Omuz kemikleri

-Atleti tenine doğru çıkıktı, kolları zar zor ete bürünmüştü ve düşmesini engellemek için kullandığı kolunun kaburgalarına değdiğini hissedebiliyordu.

"Kahretsin." Ivan onu tekrar dikleştirirken Lucas önünde çömeldi ve onu koruyucu bir şekilde yanında tuttu. "Kendini tükettiğini biliyordum ama daha fazla rezervi olduğunu umuyordum."

Yeşil gözler Ivan'ın üzerine dikilmişti, alfanın gücü pençelerden ve dişlerden oluşuyordu, yoğunluğu ilkeldi. "Bu senin savaşın değil Mercant."

Ivan kılını bile kıpırdatmadı. Bu onun çalışma şekli değildi. Bunun yerine psişik rezervlerinin zihinsel bir analizini yaptı, vücudundaki silahları saydı ve Hunter başını kesmeden önce tek bir küçük şok cihazına ulaşabileceğine karar verdi.

Yeterince iyi değil.

Yine de, hiçbir mantığı olmayan koruyucu bir dürtüyle Soleil'i serbest bırakmadı. Umurunda değildi. Soleil hayatından çıktığından beri ilk kez kendini bütün hissederken umurunda değildi. "Şu anda kendisi için savaşamaz, o yüzden benim savaşmam gerekecek."

Lucas uzun bir süre ona baktı. "Senin bağırsaklarını deşmeliyim ama anlaşılan bir şifacıyı korumak için hayatını ortaya koyan bir adamın bağırsaklarını deşmem." Bu ifadede gizli, söylenmemiş şeyler, Ivan'ın sahip olmadığı bilgilere bir gönderme vardı.

"Size söz veriyorum, DarkRiver'in gözetimi altındayken ona hiçbir şey olmayacak," diye devam etti Lucas. "Bu bakıma ihtiyacı var. Sınırlarını aşmış bir şifacının tüm belirtilerini gösteriyor. Sizin deyiminizle bir flameout."

Hunter elbette bir Psy'nin zihnini bir gün ya da daha uzun bir süre boyunca çökertmekle tehdit eden psişik bir yanıktan nasıl bahsedileceğini biliyordu; ne de olsa alfa bir kardinal Psy ile çiftleşmişti.

Ivan henüz Lucas'ın sözlerine güvenip güvenmeyeceğini tartıyordu ki alfa, "Annem bir şifacıydı," dedi. Yüz ifadesi gölgelendi. "Sürümdeki hiç kimse bir şifacıya asla zarar vermez."

Ivan, ailenin bir Dönüşen sürüsünün özü olduğunu biliyordu. Ve Soleil sadece bir Dönüşen değil, aynı zamanda bir Dönüşen şifacıydı. Onun hakkında hiçbir şey bilmediği ihtiyaçları vardı. Onu elinde tutarak, ona onarılamaz bir zarar verebilirdi.

Bu yüzden onu gözünün önünden ayırmak içinde soğuk, siyah bir öfkenin kaynamasına, örümceğin kabus gibi bir öfkeyle kollarını bacaklarını germesine neden olsa da Lucas'ın onu kollarına almasına izin verdi.

Alfa, Soleil'i göğsünde tutarak ayağa kalktı. "Alev almak üzere misin?" diye sordu. "Psişik korumaya ihtiyacın var mı?"

"Bana neden yardım edesin ki?" Ne de olsa Ivan, Lucas'ın şehrinde bir casustu.

"Çünkü bugün hayat kurtardınız." Acımasız sözler, daha da acımasız bir ifade. "PsyNet'ten gelen bilgiler bölük pörçük ama kesin olan bir şey var ki o da olay sırasında pek çok insanın öldüğü. Duyduklarımıza göre, bu bölgedeki Psy'ların çoğunun ölmüş olması gerekiyordu; ölmemiş olmaları sizin sayenizde."

Ivan internete bakması, durumu kontrol etmesi gerektiğini biliyordu, ancak çok az rezervi vardı ya da hiç yoktu. "Alev almayacağım." Bununla birlikte, uçurumun kenarında sallanıyordu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Aksi takdirde zihni açıkta ve kalkanları olmadan düşecekti.

"O zaman sonra konuşuruz, dairenin yerini biliyoruz." Lucas, Ivan'ın savunmasının ardında o kadar derine inmiş bir kediyi de yanında götürerek uzaklaştı.

Ayağa kalkarken Soleil'in yaralılarından birine yardım etmeye giderken bıraktığı küçük sırt çantasını aradı. Kapalı bir kapının gölgesinde görmezden gelinmişti.

Ayağa kalktığında, hiçbir zaman doğrudan çantaya bakmadan, çantaya doğru tembel ve dikkat çekmeyen bir yürüyüşe başladı. Kızıl saçlı DarkRiver nöbetçisi -Mercy Smith- onu fark etti ve "Sokakta yığılıp kalmayı mı planlıyorsun? Daha sonra kaldırmak zorunda kalmaktansa evine bırakmam daha kolay olur."

"Hayır. Ben yaparım."

Kaşları birbirine yaklaşarak başka bir şey söylemeye hazırlanırken DarkRiver'in başka bir üyesi yanına geldi. Ivan bu fırsatı değerlendirerek sırt çantasını kaptı ve uzaklaştı. Dönüşen'in koku alma yeteneğini biliyordu. -Mercy yeterince yaklaşmış olsaydı çantanın Soleil'e ait söyleyebilirdi.

Ivan sürüden kimsenin onun eşyalarını çalacağını düşünmüyordu. Ama çantayı inceleyeceklerdi. Bu basit bir güvenlik protokolüydü. Eli omzuna asılı kayışta sıkılaştı; Soleil'in vermeye hazır olmadığı bir şeyi almaya kimsenin hakkı yoktu.

Ivan bile.

Onunla ilgili kararını vermişti ve artık tüm gerçeklere sahip olmadığı için onu başka bir karara yönlendiremezdi ... ama herhangi bir kapasitede onun yanında olmanın zevkini inkar edemezdi. Gerçek şu ki, ondan önce zevkin ne olduğunu bile anlamamıştı.

Ivan Mercant için zevk Soleil Bijoux Garcia'ydı.

Mercy'ye güvenceye rağmen, dairesinin kapısından zar zor geçebildi. Kapıyı kilitledikten sonra durdu ve birkaç parça daha enerji toplayana kadar yatak odasına çıkan merdivenlere baktı.

Bu noktada, tırabzanı kullanarak kendini yukarı çekti.

Soleil'in çantasını meraklı gözlerden korunabileceği bir köşeye bıraktı, kapıyı kapatıp sürgüledi, güvenlik çemberini ayarladı, sonra ayakkabıları ve her şeyiyle yatağa yığıldı. Kapalı göz kapaklarının önünde bir görüntü parladı

Uyanıklık ve uyku arasındaki o an... Kabuğu pırıl pırıl parlayan siyah bir örümcek, pırıl pırıl parlayan jet ağının ortasında oturuyor, örümcek ağıyla örölmüş yüzlerce siyah çizgi zarif gövdesinden dışarı doğru uzanıyordu.

Görüşü iğne ucu kadar bir ışığa dönüştü ... sonra da kayboldu.

Bölüm 17

Drug 7AX tüm test aşamalarından geçmiştir ve artık kullanım için onaylanmıştır. Amaçlanan "süper asker" etkisini elde etmek için dozaj kalibrasyonunun tam olması gerekir.

Kalibrasyon yönergelerinden herhangi bir sapma, zihinsel gerileme, hafıza kaybı, kişiliğin silinmesi, miyokard enfarktüsü, akciğer hastalığı ve büyük nörolojik değişiklikler dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere ciddi yan etkilere yol açacaktır.

-PsyMed tarafından Psy Konseyine sunulan sınıflandırılmış rapor: İlaç Geliştirme ve Test.
Proje Yöneticisi: Konsey Üyesi Neiza Adelaja Defoe (2017 civarı)

O GECE RÜYA GÖRDÜ. Sessizlik Protokolü'ne göre Psy'ların rüya görmemesi gerekiyordu ama Ivan her zaman canlı renklerde rüyalar görmüştü. Gece kıpırdanmalarının sıradışı çocukluğunun bir kalıntısı olup olmadığını merak etmişti ama sonra kuzenlerinden biri bir rüyadan söz etmişti; böylece Psy Konseyi'nin rüyalar konusunda da yalan söylediği ortaya çıkmıştı.

Ya da sadece Sessizliği kendisinininkine kadar kusurlu olan insanlarla birlikte büyümüştü. Dışarıdan bakanların çoğu Büyükanne'nin en mükemmel Sessizliğe sahip olduğunu düşünürdü ama Büyükanne aynı zamanda kendilerinden biri için gelmeye cüret eden herhangi bir düşmanı soğukkanlılıkla ve sakince parçalayacak bir ailenin reisiydi. Tüccarlar aileyi ölümcül bir ciddiyetle ele alırlardı ve aileyi sadece mükemmel olarak görmezlerdi.

Ena Mercant'ın bağlılığı sessizlikten ibaret değildi.

Ivan'a gelince, renklerle dolu rüyaları çocukken sahip olduğu tek gerçek özgürlüktü. Her şey değişmişti, kendi hayatı vardı; belki de bu rüyalarındaki renklerin neden solduğunu açıklıyordu. Ancak bu gece, bir orman devinin gölgesi altında önünde duran yıldızlardan oluşmuş kadının ışığında, rüya manzarası parılıyordu.

Elini kaldırarak güldü. "Ben yıldızlardan yapıldım!" Her hecesinde zevk vardı. "Bak!"

Onun elini tuttu, *hissetti* ama bu hissi açıklayamadı. Elin ete değmesi gibi değildi. Yıldız ışığı kadar narindi ama yine de değildi. Ve kimseyle el ele tutuşacak bir adam olmamasına rağmen, yıldız ışığı elini onunkine dolamasına ve onu çekiştirmesine izin verdi.

Çünkü yıldızlara bürünmüş olsa bile onu tanıyordu.

"Haydi!" dedi. "Şurada bir göl var, ayın yansımısını görebiliyorum."

Elini yarı yolda bırakarak suya doğru koştu, hareketleri kıvrımlı ve zarıftı. "Kedi." Fısıltısı, şimdi gölün kenarında diz çöktüğü yerde ona ulaşmadı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu, onun yanında dizlerinin üzerine çökerek.

Suyu işaret etti ve adam baktığında onların yansımalarını gördü. Kadının ışığıyla aydınlanan tarafı hariç, saçları koyu renkti ve yüzü gölgeliydi. Suyun üzerindeki yıldızlardı, öyle güzel bir yaratıktı ki var olması imkânsız görünüyordu.

Bir parmağını uzatıp yaramazca göle daldırdı, bu hareket bir tas suyla oynayan küçük bir kediyi andırıyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu yansımaları dalgalanırken.

Omuz silkti. "Eğlence için," dedi gülerek. "Yüzmeye gitmek ister misin?"

"Hava soğuk," dedi. "Şu anda üşümemelisin." Enerjisini muhafaza etmesi gerekiyordu.

Gülümsemesi soldu ve ayakları gölün suyuna girecek şekilde oturur pozisyona geçti. "Yaralandım."

Onu yankılayarak kendi ayaklarını suya daldırdı. Az önce bot giydiğine yemin edebilirdi ama şimdi ayakları çıplaktı ve kot pantolonu . "Hayır, bu sadece yorgunluk. Biraz dinlenip yakıt alırsan iyileşirsin." Başını eğerek bedenini onunkine yasladı. "İçim," diye fısıldadı. "acıyor. Bunu hissedebiliyorum." Elini kalbinin üzerine koydu. "Onlar hepsi gitti."

Kaybı anlıyordu, yalnızlığı anlıyordu ve bu yüzden hiç kimseye yapmadığı bir şeyi yaptı, büyükannesine bile. Kolunu ona doladı,

Onu yanında tutuyordu, yıldız ışığının bu kırılğan yaratığını.

"Onları kurtarmaya çalıştım." Sesi titredi, ıslak ve kırıktı. "Çok uğraştım."

"Biliyorum." Bu yüzden sırtında bir baltayla tüm o cesetlerin altında yatıyordu. "Kimse senden daha fazlasını isteyemezdi."

Omuzları kolunun altında sarsılıyor, gözyaşları havada parıldıyordu. Gözyaşlarıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ama dünyanın temelini kaybetmenin, güneşsiz bir gezegene, buz ve ayazdan bir yere dönüşmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Yer değiştirerek, bir kolunu bacaklarının altından geçirirken diğerini sırtına doladı ve onu kucağına aldı. "Yalnız değilsin," dedi ona. "Ben buradayım."

Cevap vermedi, ama ona karşı durdu, yıldızlar gözlerini kamaştırıyordu.

Gözyaşları acı dolu bir sessizliğe gömüldükten sonra elini kalbinin üzerine bastırarak, "Kalp atışların neden bu kadar garip?" diye sordu.

Aşağı baktı, tişörtünün içinden parlayan atardamarların ve toplardamarların ısıltısını gördü. Canlı bir turuncu ile kızıl bir renkte titreşiyorlardı. "Bu Jax'in ısıtıldığında aldığı renk. Bazı insanlar onu içmeyi sever."

"Jax?"

"Bir uyuşturucu." Kalbinde olması çok garip. Hiçbir doktor onu vücudunun o bölgesindeki birikintiler konusunda uyarmamıştı. "Zihni açar, dünyayı yoğunlaştırır, sahte özgürlük sunar."

Hiç uyarmadan doğruldu, omurgası kaskatı kesilmişti, yüzünü ellerinin arasına aldı. "İçine zehir koyma." Bir emirdi bu, gözlerindeki yıldızlar ilkel bir altın sarısına dönüşüyordu. "Söz ver bana."

"Jax'i asla kendi özgür irademle almadım," dedi ona, çünkü bu bir rüyaydı ve gerçeğin kendisini kusurlu görmesine neden olmasından korkmasına gerek yoktu. "Annem onu ben anne karnındayken kullandı ve ben çocukken bana verdi."

Bakışlarında şimdi kırmızı bir pus vardı, öfke alevleri altın sarısı ve boğuk kahverengiyi yalıyordu. "Sana zarar verdi mi?"

"Beyin yollarım anormal." Beyninin yapısı nöroloji uzmanlarını şaşkına çevirecek kadar tuhafken bunu örtbas etmenin bir yolu yoktu.

büyükannesi ne yapacağını bilmiyordu.

Bilinen şey, rahimde Jax'e maruz kaldığı doğrulanan yetişkin Psy'ların yüzde doksan altısının yirmili yaşlarının sonlarından otuzlu yaşlarının ortalarına kadar "ciddi zihinsel istikrarsızlık" dönemleri yaşadıklarıydı. Ivan bu bölgenin tam ortasında yer alıyordu. "Her şeyin kontrolüm altında olduğunu, beynimin toksik birikintilerin etrafından dolaşmanın yolunu bulduğunu sanıyordum. Yanılmışım."

Parmaklarını saçlarında gezdirirken, arkasında yıldız ışıklarından bir iz bırakıyor olabileceğini düşündü. "Çok korkuyorsun."

"Korku işe yaramaz. Ben pragmatik biriyim." Kendisini neyin beklediğini biliyordu ve bunun için hazırlanmış, plan yapmıştı. Ama ... onun için hazırlanmamıştı, annesinin onun için seçtiği kaderle nasıl umutsuzca savaşmak isteyeceğini asla öngörememişti.

"En kötüsünün o kadar eminsin ki."

"Yüzde doksan altı," dedi, bunun *zaten* gerçekleştiğini ona söylemeye pek hazır değildi; kısa saati artık son geri sayımını yapıyordu. "Kalan yüzde dördünde önemli başka anormallikler vardı. Bir süreliğine kendimi kandırılmış olabilirim ama gerçek şu ki, hücre gelişimi ve büyümesi sırasında mevcut olduğunda hiç kimse Jax'ten kaçamaz."

Elleri adamın saçlarında, kaşlarını çattı. "Bu konuşmayı daha bitirmedim ama gitmem gerek." Sanki görünmeyen eller tarafından çekştiriliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

Çaresizlik kafatasının içinde bir ulumaydı. "Uyandığında beni hatırlayacak mısın?" diye sordu ona. "*Bizi* hatırlayacak mısın?" Teksas'ta ormanda oldukları gibi, kırılgan bir mutluluk balonu.

"Bilmiyorum. İçim o kadar parçalanmış ki çıkış yolumu zar zor görebiliyorum." Yıldız ışığı parmaklarıyla yanağını okşadı ... ve sonra gitti, yıldızlar bir avuç dolusu tutana kadar döküldü, titredi ve birer birer ölmeye başladı.

Bölüm 18

Gina: Soleil'den haber alan var mı? Olanlardan önce mesaj atmamıştı ve Yariela'nın da attığını göremiyorum. Sadece üç gün olduğunu biliyorum ama midem bulanıyor. Sadece iyi olduklarını bilmek istiyorum.

Brett: Evet, ben de aynıyım. En iyi senaryo, sadece parçaları topluyor olmaları ve iletişime daha sonra yanıt verecek olmaları.

Shamita: Umarım öyledir. SkyElm'den kimsenin yardım için geri kalanımıza ulaşmamasından nefret ediyorum. Kendi alfama göre onların alfası tam bir pislik, ama ne olursa olsun yardım gönderirdik. Ama davetiye olmadan içeri giremeyiz.

Gina: Brett, sen de aynı bölgede yaşayan bir kedisin. Kedi ağında bir şey duydun mu?

Hiçbir şey yok. SkyElm en iyi zamanlarda içe kapanıktır ve şu anda tüm temas girişimlerini görmezden geliyor gibi görünüyorlar - alfam doğrudan ulaşmaya çalıştı, hiçbir şey elde edemedi. Kesinleştirebildiğim tek şey hayatta kalanlar *olduğu*; bunu da orada bulunan bir insan aracılığıyla öğrenebildik.

-Sohbet günlüğü: Primal Care Forum (17 Şubat 2082)

SOLEIL, durumundaki değişikliği ele verecek hiçbir fiziksel hareket yapmadan uyandı. Bu, çocukken, asla bakıcı olmaması gereken türden insanların yanına geçici olarak yerleştirildikten sonra geliştirdiği bir beceriydi. Ama kedisi bugün bunu yapmıyordu, odadaki diğer kokudan çok ürkmüştü. Çok daha büyük bir kedinin.

Gözleri fıldır fıldır açıldı.

Sıcak güzellikte bir yüzün ona doğru eğildiğini görmek. Kadının gözleri güneşin öptüğü tene karşı zengin karamel rengindeydi, omuzlarından birine dökülen saçları yoğun bir kahverengiydi ve varlığı koruyucu bir battaniyeydi.

Soleil onu tanıyordu: Tamsyn Ryder, kıdemli DarkRiver şifacısı.

Değişken şifacılar uzun zamandır gayrı resmi bir ittifak içindeydi; siyaset ve benzeri diğer değişkenlerden bağımsız olarak şifa bilgilerini paylaşıyorlardı. Ancak 2080 yılında Tamsyn bu paylaşımı kolaylaştırmak için bir forum kurmuştu. Foruma sahip olmak aynı zamanda bilgilerin aranabilmesi için kaydedilmesine de olanak sağlıyordu. Hepsinden önemlisi, forum dünyanın dört bir yanındaki şifacılar için açık bir sohbet alanıydı.

Tamsyn giriş metninde "Politika alfalar ve nöbetçiler içindir," diye yazmıştı. "Şifacılar iyileştirir."

Katliamdan önce, forum Soleil'in en sevdiği çevrimiçi yerlerden biriydi. Yine de Tamsyn'in onu tanıyacağından endişe etmiyordu. SkyElm'in kıdemsiz şifacısı olarak, görsel iletişimlerin hiçbirine katılmamıştı.

"İşte buradasın." Tamsyn'in sesi de varlığı kadar sıcaktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Soleil içsel bir kontrol yaptı. "Yorgunum ama iyiyim." Ve içinde SkyElm ile hiçbir ilgisi olmayan bir kayıp yankısı vardı. Kırmızıya çalan garip bir turuncu renkteydi... ve hayatını kurtaran ve şimdi ona sahip olduğunu düşünen adamın gözleri gibi mavi parçacıklar halindeydi.

Hımm. Kedisi burnunu yukarı kaldırdı, kuyruğunu salladı. Ama kızgın değildi. Ivan'ın onun olduğuna ikna olmuşken nasıl olabilirdi ki?

Tamsyn onun kalkmasına yardım etti. "Olay sırasında yaptıkların göz önüne alındığında anlaşılabilir." Varlığı aldatıcı bir şekilde nazikti çünkü eğer Dönüşen dedikoduları doğruysa, Tamsyn DarkRiver'daki en güçlü insanlardan biriydi. Lucas Hunter'ı etkisiz hale getirmeye cüret ettiği ve bundan sadece sağ çıkmakla kalmayıp Lucas'ın saygısını kazandığı söyleniyordu.

Bir şifacının bu şekilde muamele gördüğü düşüncesi Soleil'in göğsünde bir sızıya neden oldu. Monroe, Yariela'ya asla zarar vermemiş, hatta çoğu zaman onun tavsiyelerini dinlemişti ama o kadar.

"Bir enerji içeceği," dedi Tamsyn, uzun bir bardak uzatarak.

Dönüşenlerin birbirlerini zehirlemedikleri, daha doğrudan yöntemleri tercih ettikleri bilindiğinden, Soleil bardağı aldı ve yarısını tek seferde içti. Tamsyn'in onaylayan bakışı kızarma isteği uyandırdı, kedisi buna hayran kalmıştı

Soleil'in bir zamanlar olmayı umduğu kadın: bir sürünün ayrılmaz bir parçası olan güçlü bir şifacı ... ve kendi küçük "sürüsü" olan bir kadın - bir eş ve taptığı çocuklar.

Bir aile. Bir aidiyet duygusu. Bir yuva.

Soleil'in damarlarında enerji fışkırdı. Şaşkınlıkla içkiye baktı. "Ne? bu mu?"

Tamsyn'in kahkahası boğuk ve sıcaktı. "Güzel, değil mi? Psy besin içeceklerine dayanan yeni bir formülasyon. Genç gıda bilimcilerimizden biri, besinlerin Psy'lara enerji açısından stresli olduklarında neredeyse anında nasıl destek verdiğini gördü ve Değişken bedenler için bir karışım formüle edip edemeyeceğini merak etti."

Bardağa doğru başını salladı. "Psy bileşiğinin sadece yarısı kadar etkili, ama güçlü bir etkisi var. Yuka şu anda başka bir versiyon üzerinde çalışıyor ve DarkRiver'in Dönüşen enerji içeceği pazarını ele geçireceği bir iş planı hazırladı bile." Tamsyn'in sesinde sevecen bir gurur var.

Soleil'in kedisi kederli, yalnız ve arzulu bir şekilde içine kıvrıldı. Yariela, sürünün diğer kıdemli üyeleri gibi elinden geleni yapmıştı ama SkyElm hiçbir zaman büyük ve destekleyici bir aile gibi işlememişti. Yuka gibi çalışkan bir sürü arkadaşı Monroe ve yandaşları tarafından hor görülür ve aşağılanırdı.

Ama Lucas Hunter'ın idam ettirdiği o yandaşları değildi. Hepsi çoktan ölmüştü. Geriye sadece Monroe, Yariela, iki yavru ve Salvador ; bir kazı bile yuhalamayan, itaatkâr bir sürü arkadaşı.

-Ve iki kıdemsiz asker.

DarkRiver'in alfası Monroe'yu ve son ikisini öldürmekle yetinseydi, Soleil şok olurdu ama gerekçesini anlardı; askerler söz konusu olduğunda buna katılmazdı -Tanrı hayır- ama neden bu kararı verdiğini anlayabilirdi. Lula ve Duke bebek dominantlardı ama yine de dominanttılar. Bu nedenle Monroe'yu korumakla yükümlüydüler ve serbest bırakılamayacak kadar ona sadık olarak görülebilirlerdi.

Diğerleri.. şifacı, yavrular, bir itaatkâr. Dominantların onları *koruması* gerekirdi. Yine de onların kanını dökmüştü. Ona bir çıkış yolu sunan adamın aynı zamanda bu kadar korkunç bir eylemi seçmiş olması ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Kapı çalındı.

Tamsyn'in kapıya gidip diğer taraftaki kişiden bir şey aldıktan sonra kapıyı tekrar kapatmasını izledi.

"Ben neden hayattayım?" Soleil ağzından kaçırdı.

Tamsyn onun açık sözlü sorusu karşısında irkilmedi. Bunun yerine, taze pilav ve susam soslu tavuğa benzeyen bir şey bulunan küçük bir tabak uzattı, yanında da Soleil'in burnunun bal olduğunu söylediği buharda pişmiş sebzeler vardı.

"Açlıktan ölüyor olmalısınız," dedi diğer kadın. "Önce ye, sonra konuşuruz. Çin Mahallesi'nin kalbinde olmanın avantajıyla taze."

Soleil'in midesi tam zamanında guruldadı. Yanakları alev alev parladı. "Teşekkür ederim." Yemek onun için o kadar uzun zamandır sadece yakıt olmuştu ki, en son ne zaman bir yemek yediğini ve bundan keyif aldığını hatırlayamıyordu ama görünüşe göre bu yanı kedisiyle birlikte uyanmıştı ... ve Ivan'la birlikte. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Aşağı yukarı yirmi iki saat. Dün öğleden sonra geç saatlerde aşağı indiniz ve şu anda ertesi günün öğleden sonrası." Kıdemli şifacı komodinin üzerindeki küçük ekrana dokunarak tam saati ve tarihi gösterdi. "Buna ihtiyacın vardı. Özellikle de Lucas iyileşmene yardımcı olacak hiçbir şey yapamadığı için."

Tamsyn kaşlarını çatmadan önce, "Neden bir alfaya bağlı değilsin? Belli ki deneyimli bir şifacısın ve yalnız yaşamayı seçen tek bir şifacı bile tanımadım. Çoğumuz sürü tarafından kuşatılmadıkça iyi çalışamayız."

Şifacı arkadaşının kasıt olmaksızın indirdiği yıkıcı darbeye kanayan Soleil, yemeği ağzına attı. Talaş ve gözyaşı tadındaydı, boğazı nefes alamayana kadar kendini sıkmakla tehdit ediyordu.

Zihninde turuncu-kırmızı kenarlı gümüş iplikçikler, etrafını saran yıldızlar. *Ivan*. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu ama o olduğunu biliyordu. Onun kişisel aşırı korumacı Psy'si. Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi ona bakıyordu. İplikleri ve yıldızları kendi etrafında çekiştirirken bile

Bu huysuz düşünceyi şımarttı. Ivan'a karşı üzgün olmaksızın huysuz olmayı ederdi... sadece iliklerine kadar üzgün.

Tamsyn onu konuşması için zorlamadı. Yatağın yanındaki koltuğa geri yerleşerek, Soleil'e rahatlatmak ve bakmak için doğmuş bir Dönüşen'in endişeli bakışlarıyla baktı. Soleil içini , ona her şeyi anlatmak istiyordu ama önce ayaklarının yere basması gerekiyordu. Görevinde başarısız olmuştu ama bu Lucas Hunter'la yüzleşemeyeceği ve onu yaptıklarının korkunçluğuyla yüzleştiremeyeceği anlamına gelmiyordu.

Soleil hiçbir zaman korkak olmamıştı ve şimdi de olmayacaktı.

Hayatı söz konusu olsa bile.

- - -

DarkRiver şifacısı, Soleil tabağını temizleyene kadar bir daha konuşmadı. Sonra tabağı alıp yatağın başucundaki masanın üzerine koyan Tamsyn, "İçinde çok fazla acı taşıyorsun küçük kardeşim," dedi.

Gözlerinde öyle bir muhakeme eksikliği vardı ki, gözyaşları Soleil'in irislerini yaktı.

"Keşke seni eve götürüp bakabilseydim," diye devam etti Tamsyn, "ama kim olduğunu ve neden burada olduğunu bilmeliyiz. Aramıza bir bilinmeyen kabul edemeyeceğimiz kadar çalkantılı bir dönemden geçiyoruz."

Soleil tüm bunları sindirememişti. Bir sürünün herhangi birini *kabul etmesi* fikri ona yabancıydı. Her zaman insanların ondan nefret edemeyeceği kadar neşeli ve arkadaş canlısı olarak yeri için savaşmak zorunda kalmıştı; şifacı olarak doğmamış olsaydı bu bile işe yaramayabilirdi.

Ivan'a karşı neşeli değildin ve o hala senden hoşlanıyor.

Beyninin arkasından gelen o sinir bozucu sesi bastırdı. Ivan Mercant, diye düşündü, etrafta dolaşıp insanlardan "hoşlanan" bir adam değildi. Ona karşı bir sorumluluk hissediyordu, hepsi bu ve sorumluluklarından kaçmayan biri olarak dikkatini çekmişti.

Bir erkekte çekici bir özellik ... eğer hedef o değilse.

Kedisi onaylarcasına gürledi.

Ama şu anda sorun Ivan değildi. "İşbirliği yapmazsam alfanızın beni infaz edeceğini mi söylüyorsunuz?" Soleil'in tam olarak bilmesi gereken

kendini asmadan önce ne kadar ipi vardı.

Tamsyn'in kaşları derin bir çatıklıkla birbirine yaklaştı. "Şifacılar zarar verilmemeli," dedi sanki bu mutlak bir gerçekmiş gibi. "Ve böyle bir şey yapmaması gereken onca insan arasında Lucas listenin en başında yer alır."

İşte bu kadar. Soleil ellerini havaya kaldırdı. "Neden insanlar sanki bir şey bilmem gerekiyormuş gibi böyle şeyler söyleyip duruyor?!" Hayal kırıklığı, buna yaklaşmaya niyetlendiği sakinliği yakıp yok etti. "Bilmiyorum! Alfa'nız benim için bir yabancı!"

Tamsyn'in dudakları kenarlarından yukarı doğru çekildi. "İşte buradasın, küçük kardeşim," diye mırıldandı, gözlerinde bir kedi parıltısı vardı. "Orada olduğunu biliyordum."

Kahretsin. Soleil'in harekete geçmek isteyene kadar radarın altından kayma niyeti suya düşmüştü. Ama olan olmuştu. Görünüşe göre öfkesi kedisiyle birlikte yeniden ortaya çıkmıştı. Ivan'ı suçladı. Kedisini dürterek uyandıran oydu, değil mi?

O kedi zihninin içinde sinsice dolaşıyordu, kendini beğenmiş ve *mutluydu* çünkü Onu.

Bu arada, insan tarafı belirli bir Psy'yi avladıklarını bile bilmiyordu.

"Lucas," dedi Tamsyn, gülümsemesi azalırken, "bir şifacının oğlu." Nazik sözler. "O daha çocukken öldürüldü. Ne yaptığın ya da yapmadığın önemli değil, sana asla şiddetle dokunmayacak."

Bölüm 19

Sorun yok. ağla. Abuela Yari seni güvende tutacaktır. Oh, benim zavallı tatlı Leilei'm.

-Yariela Castaneda'dan Soleil Bijoux Garcia'ya (9 Eylül 2067)

SOLEIL diğer kadına baktı, kırılğan bir umut alevi çırpınarak canlandı. Tamsyn zeki ve saygı duyulan biriydi. Elbette, *elbette* alfası hakkında bu kadar yanılıyor olamazdı. Ama eğer haklıysa... Bu ne anlama geliyordu? Yariela neredeydi? Neden yeryüzünden kaybolmuştu?

Soleil mantıksız değildi. Araştırmasını yapmıştı. Lucas Hunter'ın bariz eylemlerinden haberdar olduktan sonra, Yariela'yı ve hayatta kalan diğer kişileri olabilecekleri her yerde aramıştı; hatta Yariela'nın şifrelerini bile kullanmıştı - ki Yariela bunu Soleil'den asla saklamamıştı - şifacı forumuna giriş yaparak, Yariela'nın hiçbir şey göndermemiş olsa bile siteye en son ne zaman girdiğini görebiliyordu.

Hiçbir şey yok. Kayıt yok. Katliamdan beri yok.

Bu, Soleil'in Yariela'nın ölmüş olması gerektiğine inanmasına her şeyden çok sebep olmuştu. Forum, akıl hocasının kullandığı tek çevrimiçi siteydi. Sosyal medya profili yoktu ama forumdaki yaşlı şifacılarla takılmayı seviyordu. Kendilerine Creaky Knees adını vermişlerdi.

Soleil'in gelen kutusu endişeli mesajlarla doluydu ama onları görmezden geldiği için kendini ne kadar kötü hissetse de cevap vermemişti. Bunu yapmanın, sürüsünün geri kalanına ne olduğunu ortaya çıkarmadan önce kendisini DarkRiver'a ve onların katil alfasına ifşa etmek olacağına inanıyordu. Çünkü Yariela ve diğer altı kişinin ilk saldırıdan sağ kurtulmuş olması

Katliam bir hata değildi; Soleil'in bu bilgiyi doğruladığı üç kişi vardı.

İlki SkyElm'in bir komşusuydu, ikincisi ise cemaatinin pişirdiği bir araba dolusu yemekle sürünün bölgesine gelen, dinlemeye ve teselli etmeye istekli bir insan rahipti.

"Benim inancımдан ya da kilisemden değillerdi," demişti altmış yaşlarında, teni güneşten kahverengileşmiş, kara gözlü adam Soleil'e. "SkyElm uzun süre kendi işine bakmayı tercih etti, bu yüzden onlarla çok az temasımız oldu. Ama böyle bir zamanda, bu belirli bir inançla ilgili değil, nezaketle, şefkatle ilgili. Ben sadece onların yalnız olmadıklarını bilmelerini istedim."

Yariela'yla yüz yüze görüşmüş, ona teşekkür etmiş ve hayatta kalanlar hakkında konuşmuştu ama sonra alfasının bir yabancıyı savunmasız durumlarına bu kadar yaklaştıracak durumda olmadığını söyleyerek onu aceleyle uzaklaştırmıştı.

Üçüncü teyit, Monroe'nun Soleil'i sürü arkadaşı olarak reddetmiş olduğu hastaneden gelmişti. Onunla ilgilenen hasta bakıcı onu hatırlamıştı. "Sürüsünün artık sadece yedi kişi olduğunu söylemişti," demişti ince insan erkek Soleil gerçeği aramaya başladığında. "Hatırlıyorum çünkü çok üzücüydü. Bütün bir sürü yok olmuştu."

Boğazı düğümlenen Soleil, sorularını Tamsyn'e yüksek sesle sormak, ona güvenmek istiyordu. Kedisi, anne sıcaklığındaki aurasıyla bu güzel kadına doğru gerildi. Dürtüsünü bastırdı çünkü düşerse kırılabilirdi, kabul edilemez olanı kabul edebilirdi, kenara koyduğu içkiyi aldı ve bitirdi.

"Hâlâ çok yorgunum," dedi daha sonra, kelimeleri zorlanarak.

"Dinlenebilir miyim?" Tamsyn ayağa kalktı. , elini bir süre Soleil'in şakağına bir öpücük kondurmadan önce saçlarını okşadı. Duyguları boğazını tıkayan Soleil, Tamsyn odadan çıkana kadar konuşamadı.

O zaman bile, tekrar görebilene kadar uzun dakikalar boyunca gözlerini kırıştırarak oturdu, zihni narin kemikleri ve kusursuz abanoz derisi olan küçük bir kadının anılarıyla doluydu, gözleri sonsuzluk kadar koyu kahverengiydi.

Yariela, Soleil -sessiz, içine kapanık ve kederin altında ezilmiş- SkyElm'in bir parçası olduktan sonra ona sarılan ve açıkça ilgilenen tek kişiydi. Diğerleri ona gizlice iyi davranmışlardı ama bunu yapamayacak kadar zayıflardı.

içinde dominantlara karşı duruyordu ve dominantların hepsi büyükbabasının izinden gidiyordu. Ne de olsa o onların alfasıydı.

O zamanlar çok daha genç olan Monroe onun sağ koluydu.

Soleil, bakımları sadece gizlice yapılanları asla suçlamamıştı. Sürüleri, kanlarının karları lekelediği günden çok önce parçalanmıştı. Ama onlar hâlâ onun sürüsüydü, hâlâ onun ailesiydi ve onlara ne olduğunu öğrenene kadar rahat etmeyecekti.

Tamsyn odadan çıktığında bir kilit sesi duymamıştı ama bir muhafız olması gerektiğini biliyordu. Şifacının da gibi, Soleil tehlikeli bir bilinmeyendi. Bu da geriye sağdaki pencereyi bırakıyordu. Ancak bu seçeneği araştırmadan önce yataktan kalktı ve odadaki diğer kapıyı kontrol etti. Beklediği gibi, bu kapı banyoya açılıyordu: lavabo solundaydı, duş onun hemen ötesindeydi ve tuvalet de sağdaki özel bölmedeydi.

Duş bölmesinin ısıtılı camının önünde kabarık mavi bir banyo paspası duruyordu.

Birisi lavabonun bulunduğu küçük makyaj masasının üzerine yeni bir giysi koymuştu. Malzemeyi parmakladığında sert ve yeni olduğunu gördü. Beklediği

-Sürünün, vardiyadan çıplak çıkan üyeleri için tuttuğu depolardaki giysilerin kullanılmış olmasından mutluluk duyardı. Her sürü, sürü arkadaşlarının toplanabileceği çeşitli yerlerde böyle bir giysi zulası bulundururdu.

Belki de kedisinin harekete geçmesi riskini almak istememişlerdir. Sürü arkadaşları tarafından düzenli olarak giyilen kıyafetlerden sürünün koku ipliklerini tamamen temizlemenin bir yolu yoktu. O iplikler çoğu zaman rahatlatıcı bir şeydi. Ama Soleil sürüden değildi. O bir davetsiz misafirdi.

Kot pantolon, tişört ve sweatshirt'ün üzerinde mühürlü iç çamaşırı paketleri vardı.

Duş almaması için hiçbir neden yoktu. Herhangi bir kaçış girişimi karanlığın örtüsü altında olmak zorundaydı.

Bu düşünceyle soyundu ve derisini dövecek kadar sert bir spreyn altına girdi. Gözlerini kapattığında ölüleri ya da dünkü kaosu görmeyi bekliyordu. Gördüğü şey

Kadife siyaha karşı yıldızlar. Sonsuz bir yayılma, sevimli ve unutulmaz ve tek bir karanlık yıldızdan yayılan gümüşü bir ağla kaplanmış.

Damarlarında fısıldayan merakla, kendini ışıktan yoksun karanlık yıldızla doğru çekilirken buldu. Korkması gerekirdi. Ne de olsa bir ağın merkezinde örümcekten başka ne ki? Ancak bu karanlık yıldız, ağını insanları tuzağa düşürmek için kullanmıyordu. Ağa bağlı yıldızlara başka bir şey yapıyordu. O-

Su kesildi.

Gözlerini kırıştırarak kontrol paneline baktı ve eko-moda ayarlı olduğunu gördü. Yeniden çalıştırabilirdi ama o bir Dönüşen'di ve üzerinde durduğu topraklara özen göstermenin ne demek olduğunu biliyordu. Bu yüzden dışarı çıktı, sadece acı, sadece dehşet beklediği o anlarda çiçek açan güzel görüntüye tutunarak.

Şüphe kaşlarını çatmasına neden oldu. Ivan'dı. Tabii ki oydu. Tam da tehdit ettiği gibi ona göz kulak oluyordu.

Kedi ve kadın, ikisi de homurdandı ... ama o kızgın değildi. Hele ki sonuç, ona kanını ve acısını bir süreliğine unutturan o unutulmaz sahne olmuşken. Adamın bunu nasıl yaptığını merak ediyordu. Yine de adam onu kelimenin tam anlamıyla ölümden döndürmüştü. Bu nasıl bir bağlantı yaratmıştı? Nasıl bir bağ kurmuştu?

Kedisi içinde geziniyor, onu özlüyordu.

Benim, diye tekrar düşündü ve insani yanı onun hem çılgınca güzel hem de inatçı bir cesarete sahip olduğunu kabul edecek kadar eğilmedi. Bu etiketle rahat edebilecek türden bir adam değildi ama o sokakta inanılmaz bir baskı altında çizgiyi koruyarak bir kahraman olmuştu. Ve o solgun gözlerdeki yoğunluk ...

Vücudu uzun, uyuşuk bir uykudan uyandığında, teninde küçük bir ürperti dalgalandı. Geçtiğimiz aylar boyunca başka erkeklerle tanışmamış değildi. Tanışmıştı. Hatta bazıları ona asılmıştı bile. Onlara karşı hiçbir tepki vermemişti; ne arzu ne de öfke. Sadece fiziksel ve duygusal bir boşluk.

İkisi de Ivan için bir seçenek değildi.

Ama karda kırık bedenini bulan ölümcül Psy'a duyduğu hayranlığı düşünemiyordu, kedisinin tepkisinin bir tür garip baskı olup olmadığını anlamaya vakti yoktu.

İçindeki ocelot hırladı, ölçsüz bir şekilde aşığılandı.

İnsan yanı kaşlarını çatı ama her iki yanı da bir noktada hemfikirdi: yakalanmadan buradan nasıl çıkacağını Tamsyn'e göre hâlâ Çin Mahallesi'ndeydi, yani DarkRiver onu kendi bölgelerinin ormanlık merkezine götürmemiştı.

Güzel.

Sürü, topraklarının kalbi söz konusu olduğunda inanılmaz derecede güvenlik bilincine sahipti. Buna kıyasla Çin Mahallesi'ndeki merkez nispeten açıktı. Gerekli tüm güvenlik protokollerine sahipti, ancak dışarıdaki taraflarla toplantılara da izin verecek şekilde kurulduğu için, tanımı gereğı hava geçirmez olamazdı.

Giyinmeye başladı. Kıyafetleri kim seçtiyse iyi bir iş çıkarmıştı. Hem de çok iyi. Kot pantolon bacaklarına tam oturuyor ve tişört vücudunun hatlarını sıyrıyordu. Koyu gri sweatshirt bol olsa da, sadece modaya uygun bir boldu; Soleil kendini açıkta hissetti, tüm zayıflıkları .

"Kıyafet sorunlarımın en küçüğü," diye mırıldanarak kendini sert gerçekliğe geri getirdi.

Saçlarını parmaklarıyla taradıktan sonra odaya doğru yürüdü; tam o sırada biri kapıyı çaldı. Tamsyn'in kokusunu aldıktan sonra hiç tereddüt etmeden, "İçeri gel," dedi.

Şifacı başını içeriye doğru uzattı. "Bir süre burada olacağımı istedim, konuşmak istersen seslenmen yeterli." Bir tereddüt. "Bana neden şehirde olduğunu söylemek istemediğine emin misin?" Tamsyn'in bakışları sabırlı ve sıcaktı, "Başın belada mı? Ya da birinden mi korkuyorsun? Eğer öyleyse sana yardım edebiliriz." Soleil sessiz kaldığında şifacı iç çekti. "Seni bu odada kapalı bırakmak hoşuma gitmiyor ama biz savunmasızlarımızı korumamız gerekiyor. Bunu bir düşünün, tamam mı?"

Tamsyn'in hafifçe hareket etmesiyle hava akımlarında bir değişiklik oldu ve Soleil'in tüm dünyası ekseninde kayd, kalbi öyle sert tekmeliyordu ki morardı. Ya o

ya da Tamsyn' gelen acı verici derecede tanıdık bir koku yakalamıştı. Bir sürü arkadaşına aitti. Bir SkyElm ocelot *yavrusuna*.

Daha derin nefes almaya çalıştı, onayladı. Ama koku ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu, soluk bir iplik çok kısa sürede yok oldu. "Özür dilerim," dedi şifacıya, kedisinin kafası doğru düşünemeyecek kadar karıştı. "Konuşmaya hazır değilim."

Gözleri endişeyle kararan Tamsyn başını eğdi. "Saat yedi buçuğa kadar burada olacağım. Eşim yavrularımızı ve iki arkadaşlarını en sevdikleri Çin Mahallesi restoranında akşam yemeğine götürdü - şık, gösterişli ve en iyi kıyafetleriyle." Sesinde çok fazla sevgi vardı. "Döndüklerinde giysilerinin durumunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Soleil'in şekil değiştiren kalbinde bir başka çekişme, bir gruba katılma, bir sürünün parçası olma açlığının bir başka ısırgısı.

Tamsyn cesaret verici bir gülümsemeyle oradan ayrıldı.

Soleil, kontrol etmek için pencereye doğru yürümeden önce şifacı kapıyı arkasından kapatana kadar bekledi. Yarıya kadar kayarak açık havaya bakmasını sağlayanlardan biriydi. Kedi formundaki cüssesi göz önüne alındığında, dışarı kaymak mümkün olabilirdi.

Sorun, pencerenin DarkRiver'a ait gibi görünen bir yan bahçeye bakıyor olmasıydı. Eğer haklıysa, bu ara bahçe sürüye ait iki binanın arasında yer alıyordu.

Kendisini izleyen kimseyi göremese de, ya bahçenin gözetim altında olduğundan ya da geçidin iki ucunda nöbetçiler bulunduğundan hiç şüphesi yoktu.

O da yukarı baktı.

Ocelotlar doğaları gereği ağaçta yaşayamazlardı ama bu, kedigillere özgü bir akıcılıkla tırmanamayacakları anlamına gelmezdi. noktadan ikinci katta olduğunu gördü, üzerinde sadece bir kat daha vardı. Çatıya çıkmak için yeterince kolaydı. Orası da hiç şüphesiz gözetim altındaydı. Çünkü DarkRiver kedilerden oluşuyordu ve insanların tırmanabildiğini asla unutmazlardı. Ama, diye düşündü, ya arkadaki bina? Orası DarkRiver'a ait değildi.

Araştırmasına göre, bu mülk özel bir evdi. Doğrudan merkeze sırtını vermiyordu elbette, arada küçük bir tampon arazi vardı ama

zıplamayı umursamayan bir kedi için yeterince yakındı. Soleil'in kedisi bu sıçramaları hep sevmiştii, uğma hissini seviyordu.

Atlama yapılabilirdi. Ama DarkRiver o kanadı korumasız bırakmış olabilir miydi? O özel ev gerçekten *özel* miydi? Yoksa sadece ilk bakışta paket mülkü olarak görünmediği anlamına gelen kurumsal bir kimlik altında mı tutuluyordu?

Telefonu artık yanında olmadığı için arayıp bulamadı bile. Telefon sırt çantasının fermuarlı cebindeydi. Gitmişti. Ve onunla birlikte, hayatıyla olan son bağlantısı da.

Eve vardığında antre kişisel eşyalardan arındırılmış ve kapatılmıştı ama Yariela'nın boş çekmeceler arasındaki bir boşluğa düşmüş kırık bir bileziğini ve yavruların ona verdiği ve bahçesine yerleştirdiği iki boyalı taşı bulmuştu.

Bütün bir hayatı hatırlamak için sadece parçalar. *Değerli* parçalar şimdi kayboldu. Alt dudağı titredi.

Zihninde beliren bir titreşim, narin örümcek ağının ürkütücü bir canlılıkla parıldamasına neden oldu... bu kez çarpıcı bir soluk maviyle vurulmuş gümüş tonlarında. O izlerken, renkler öfke kadar koyu bir kırmızıyla kenarlı ateşli bir turuncuya dönüştü.

Mucize Soleil'in nefesini yeniden kesti, yapının güzelliği bu kadar sert bir tonda söylendiği için daha az güzel değildi. Seçeneklerini düşünürken ona sarıldı.

"Tek bir seçeneğin olduğunu biliyorsun," dedi Farah yanından, dirseklerini pencere pervazına dayarken çenesini ellerinin arasına almıştı. "Tamsyn'in üzerindeki kokunun anlamını bulmalı, gerçek mi yoksa benim gibi mi olduğunu doğrulamalısın."

Gözleri yanan Soleil doğrudan arkadaşına bakmadı; Farah'a hiç doğrudan bakmamıştı, sonsuza dek sürece korkunç gerçekte yüzleşmeye hazır değildi. "Diğer çatıya nasıl çıkacağım peki?"

Bu bina bir hapisane olarak inşa edilmemişti ama güvenlik düşünülerek *yapılmıştı*. Tırmanabileceği bir kafes ya da bir kedinin atlayabileceği kadar yakın bir ağaç yoktu. Değişken bir zihnin inşa sırasında düşündüğü şeylerdi bunlar.

Farah bir mezar kadar sessiz kaldı.

Acı içinde kıvranan Soleil ellerini pencerenin pervazına vurdu.

O sırada gözü daha önce atmış olduğu bir şeye takıldı: Pencerenin hemen altından geçen ve binayı boydan boya dolaşıyormuş gibi görünen ince dekoratif çıkıntı. Bir leopar ya da bir insan için fazla ince bir çıkıntıydı. Küçük bir yetişkin insan bile üzerinde havadan başka bir şey yokken dengesini koruyamazdı.

Ama o bir leopar değildi. Dönüşen formu onlarınkinden çok daha küçük ve çevikti, kuyruğu vücudunun yarısı kadardı ve denge için yapılmıştı. Şu anda her iki formda da çok zayıf olabilirdi ama zayıf değildi, bundan emindi, kasları iyi çalışır durumdaydı.

Çıkıntıya tekrar baktı, gözlerini kısıtı. Evet, keskin ve kıvrımlı pençeleri onu kavrayabilirdi.

Dar alanda sürünmek zaman alacaktı. Ama yapılabilirdi. Özellikle de karanlığın örtüsü altındayken, duvara karşı benekli bir gölge haline gelebildiğinde, hiç dikkat çekmeyecek kadar yavaş hareket eden bir gölge.

Tırmanışı zihninde canlandırdı ve bunu yaparken, zamanı geldiğinde yer değiştirip değiştiremeyeceğini merak etti. Kedisi herkesin öldüğü günden beri ortaya çıkmamıştı. İçinin derinliklerinde bir topun içine kıvrılmış ve Ivan'ı görene kadar orada kalmıştı.

Onu düşününce içinde bereketli bir şekilde gerildi ve kürkünün derisinin iç kısmına sürtündüğünü, pençelerinin parmaklarının iç kısımlarına battığını hissetti. Oh evet, tekrar dışarı çıkmaya hazırdı. Ivan'a kafayı takmış olsa da, her iki parçası da tek bir şeyde birleşiyordu: Yariela ve diğer kurtulanlara ne olduğu gerçeğini keşfetmek.

Bölüm 20

Pekâlâ millet, kurt/ayı yemeği "durumunu" tartıştık. Eğer bu iki şekil değiştirenden biri sevgilinizse -ya da olası bir sevgiliyse- ve size yemek verilerse, bunu bir nişan yüzüğü olarak düşünün ve çiftleşme töreni için yer ayırtmaya başlayın.

Ya da, bilirsin, olabildiğince hızlı bir şekilde çok çok uzağa kaç.

Şaka yapıyoruz, şaka yapıyoruz! Ancak yemek birçok Dönüşen için güçlü bir kur yapma ritüeli olsa da, bu bağlamdan uzakta, aynı zamanda bir sürü sevgisi ve bakımı eylemidir.

En sevdiğiniz derginin bu sayısındaki tarifler, sürü arkadaşları arasındaki bu sevgi ve rahatlık eylemlerini kutluyor.

-*Wild Woman* dergisinin Temmuz 2083 tarihli "Mutfak Özel" sayısından: "Cilt Ayrıcalıklar, Stil ve İkel Sofistike"

Girişimde bulunmaya karar verdiği andan riske girmesi gerektiğini hissettiği ana kadar iki saatten fazla zaman geçmiş olamazdı. Yaz güneşi henüz batmamıştı, dünya turuncular ve sarılarla yıkanıyor.

Tercihi hava kararana kadar beklemek olurdu ama Tamsyn yedi buçuğa kadar kalacağından bahsetmişti ve Soleil onun gidişini kaçırma riskini almak istemiyordu. Şifacının nerede yaşadığı ya da karargâhtan ayrıldıktan sonra nereye gitmeyi planladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve Soleil'in kalbini umutla kırmakla tehdit eden hayalet koku ipliğinin gizemini çözmenin tek yolu onu takip etmek, nereye gittiğini görmektir.

İşleri karıştıran bir başka şey de odasında yalnız bırakılmamış olmasıydı. Önce kısa boylu, kıvrımlı, gözleri hafifçe kalkık ve açık bir gülümsemeye sahip esmer bir kadın, iyi olup olmadığını ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmek için kapıyı birkaç kez çaldı.

Kedisinin, yapamayacağını bildiği halde diğer kadınla arkadaş olmak istemesi tuhaf ve harikaydı.

Henüz değil. Gerçeği ortaya çıkarmadan olmaz.

Monroe her zaman DarkRiver'in diğerk herkes için fazla iyi olduğunu düşündüğünü söyleyip durmuştu. Soleil eski alfasının saçmaladığını bilse de, DarkRiver'in son derece güçlü bir sürü olması ve kendisinin hiç kimse ve hiçbir şey olmaması gibi basit bir nedenden dolayı çok daha farklı bir muamele bekliyordu.

O sırada, inanılmaz kemik yapısına sahip, saçları kasketinin altında açık kahverengi, gözleri ela ve alışılmadık - neredeyse *morumsu* demek istiyordu - bir *tonda* olan yaşlı bir erkek genç, içinde bir fincan sıcak kakao ve kocaman bir dilim kek bulunan bir tepsiyi bırakmıştı.

"Tamsyn daha fazla yemen gerektiğini söyledi, vücudun yakıt ihtiyacını karşılamak için kaslarını parçalamaya yakınmış," demişti ona bu kadar genç birinden beklemediği sert bir ses tonuyla -özellikle de sesi o kadar net ve saftı ki kedisinin dikkatini dağıtmakla tehdit ediyordu.

Bu kadar hipnotik bir ses ve bu kadar yakışıklı bir yüzle bu çocuk büyüyünce bir rock yıldızı ya da bir tarikat lideri olabilir.

"Ben şifacı değilim dostum," diye ekledi omuz silkerek, ifadesi şüpheliydi, "ama bu bana pek iyi gelmedi."

Soleil, Tamsyn' saygı duyduğundan ve pastaya karşı zaafı olduğundan, tepsiyi almış ve pastayı bitirmek için elinden geleni yapmıştı. Pasta beklenmedik derecede ağırdı ve kısa sürede ezilmiş fındıkla yapıldığını fark etmişti. Badem ya da antep fıstığı olabilirdi. Önemli miktarda enerji depolamak için iyi bir yol.

Ancak Soleil'in midesi ancak bu kadarını kaldırabiliyordu ve sonunda dilimin yarısını yemeden bıraktı. Yanında götüremeyecek olması onu üzdü. Pastayı ziyan etmek saygısızlıktı ama kedi formunda hiçbir şey taşıyamazdı.

İçinden bir geğirti döküldü, kedisinin geri çekilip onu tanıımıyormuş gibi davranmasına neden olan garip, küçük bir ses. Hayır, bu kadar kaba sesler çıkaran bu yaratık değildi.

Karnını ovuştururken Farah'ın kıkırdamasını neredeyse duyabiliyordu. Boğazına kadar doluymuş gibi hissetmesine rağmen içbükey kalmıştı.

Midesi ağır olsun ya da olmasın, bu eline geçen en iyi fırsattı - DarkRiver genellikle ona yarım saat ile kırk beş dakika arasında bir süre tanırdı.

Çekler. Ona bir şeyler vermeye devam etmeselerdi, bunu bir güvenlik önlemi olarak yazacaktı!

Kek, fazladan battaniye, sıcak bir içecek.

Onun hakkında bu kadar endişeli görünmeleri onu şaşırtmıştı. Ne de o bir davetsiz misafirdi.

Lucas bir şifacının oğlu. . . Ne yapıp bir önemi yok, size asla şiddetle dokunmayacak.

Alfa'nın bir zamanlar olduğu çocuk için yüreği sızlarken, daha bir gün önce katil olduğunu düşündüğü adam hakkında ne düşüneceğini şaşırmış bir halde pencereye doğru yürüdü. Devam eden yaz ışığına rağmen, dışarıdaki dünya sessizdi ve yakın zamanda yaşananların etkisindeydi. Kimsenin dışarı çıkacak hali yoktu.

İşine yarayabilecek diğer tek şey kedisinin rengi ve ocelot kürkünün deseni - gün batımına bu kadar yakinken, dış duvarın soluk ten rengine karşı onun başka bir parçası haline gelebilmeliydi.

Hızlı bir şekilde soyunduktan sonra, giysilerini banyonun bir köşesinde duran çamaşır sepetine koymayı ihmal etmedi. Anne ve babası özgürlüğü her şeyin üstünde tutan yalnız insanlar olabilirdi, ama aynı zamanda sık sık toparlanıp giderlerdi.

Çocukken Soleil, eşyalarını kazara geride bırakmamak için düzenli ve tertipli olmayı öğrenmişti. Özellikle de herkes ona karşı nazik olmak için elinden geleni yapmışken, dağınıklık bırakmak kabalık olurdu.

"Hazır mısın?" diye mırıldandı diğer yarısına, kedinin karşı çıkmasından hâlâ biraz korkuyordu. Ama kedi gerildi, pençelerini esnetti ... ve bedeni milyonlarca parçacığa ayrılıp diğer derisine dönüşürken dünya ışıkla parıldadı: kürkünde koyu siyah desenler olan altın ve turuncu renkli küçük bir kedi.

İşaretleri ayırt ediciydi, siyah noktalar birbirine o kadar yakındı ki yer yer çizgiye dönüşüyordu. İkiz siyah çizgiler, en küçük hareketi görmek için tasarlanmış büyük gözlerinin iç kenarlarına kadar kulakları dik ve kapalıydı. Bir leopar ya da jaguardan çok daha küçüktü, ama bu sadece onlar için geçilmez olan boşluklardan kayabileceği anlamına geliyordu.

Yara izi bu şekilde de vardı, yüzünün tüylerini ikiye bölen sivri bir çizgi.

Kedi kürkünü yerine oturtmak için kendini salladı, siyah şeritlerle çevrili kuyruğunu salladı, sonra havayı kokladı ve karşılığında ağır bir leopar kokusu dalgası aldı. Geriye çekildi ama geri çekilmedi.

Kedisi hiç korkak olmamıştı.

Korkmuş ve üzgündü ama korkak değildi.

Pencere pervazına kolayca atladı, küçük ve zarif başını dışarı çıkardı, sonra uzanıp tek bir patisiyle pervazı test etti. Yeterince geniş olduğundan emin olan kedi kendini o dar şeridin üzerine bıraktı. Patilerinin bir kısmı kenara doğru uzandı ama bunu görmezden geldi. Bu içgüdüsel bir hareketti, buradan kurtulmaya ve Ivan'a ulaşmaya odaklanmıştı.

İnsan kısmı artık üstün gelmeyen Soleil, kürklü derisinin içinde gözlerini devirdi. *O bizim önceliğimiz değil*, dedi.

Kedi esnemek için bir an durdu. Ancak Ivan'a gitme arzusuna rağmen, aklında ön planda olan yavrularıydı. Koruduğu ve ormanda birden fazla kez çobanlık ettiği iki küçük bebek, sert olmaya ve onlara bir şeyleri yapmanın doğru yolunu öğretmeye çalışırken bile onların maskaralıklarıyla eğleniyordu.

Soleil yavaşça, çok yavaşça, kenar boyunca ilerledi. Aşağıda bir hareket duyunca dondu kaldı. Daha fazla leopar kokusu, ağır ve güçlü. Kokusunu alabilecekler miydi? Karargâha getirildiğinden beri leoparların etrafında olması onun lehineydi.

Ayrıca onların kokusunun yoğun olduğu bir alanda saatlerce uyumuştı.

Aşağıdaki insanların ona ait olmayan kısmı görmezden gelmesine yetecek kadar gölge kokusu verebilirdi. Ne olursa olsun, hareket etme riskini almadı.

Sesler yükselmeye başladığında kulakları diken diken oldu. Aşağı bakıp onları görmeye çalışarak dengesini bozmaya cesaret edemedi.

Bir erkek sesi, "Parmak izi ya da DNA'sına rastlanmadı," diyordu. "Lucas onun bir kedi olduğunu söylüyor, hiçbir şüpheyi yer bırakmayacak kadar emin. Sadece türünü belirleyemiyor."

"Peki ya yüz tanıma?" Tanıdık olmayan bir ses daha, bu seferki bir kadın.

"Hâlâ çalışıyor," dedi ilk konuşmacı. "her veritabanına ulaşmaya çalışıyorum. DMV'ye bile girmeyi başardı."

"Bir gün tutuklanacaksın." Kuru bir yorum.

"Lütfen, yakalanmayacak kadar iyiyim. Ama olsa bile, bu biraz zaman alacak. Yüz rekonstrüksiyonu bir ton bilgisayar gücü gerektirir."

"Hâlâ konuşmuyor mu?"

Bir homurtu. "Şifacılar. Cehennem kadar inatçı ve iki kat daha otoriterler."

Gülüşmeler. "Yaralandıktan sonra Tammy'nin seni yatak istirahatine almasından dolayı huysuzsun."

Hem homurdanma hem de sevgi Soleil'i ürkütmüştü. Bu ikisi dominanttı, havada kedisinin burun deliklerini alevlendiren ilkel bir güç dalgası vardı ama Tamsyn'i kendilerine eşit, hatta belki onlardan daha kıdemli gördüklerine ve onu sevdiklerine yemin edebilirdi.

Kedisi inlemek istiyordu, onu tırmalamaya ihtiyacı vardı. Yalnız olmaktan *nefret ediyordu*.

Böyle bir aile hayal etmiştim.

Kedi acısını dile getirme ihtiyacıyla savaşırken sesler azaldı, iki dominant binanın önüne doğru ilerledi.

Soleil, kimliğinin peşine düşmeleri konusunda endişelenmedi. Onu Motorlu Taşıtlar Dairesi veri tabanında bulamazlardı. Araba kullanmayı hiç öğrenmemişti - kederli arayışına başladığından beri defalarca kendine lanet okuduğu bir eksiklikti bu, ama yine de bu adımı atmayı kendine yedirememişti. Arabaya binmeyi sorun etmiyordu ama araba kullanmak, bir aracın kontrolünü ele almak ... Hayır, bunu yapamazdı.

Kalbi çok hızlı atmaya başladı, zihninde ona üzgün olduğunu söyleyen yıkık bir sesin yankıları vardı.

Bebeğim, çok üzgünüm. Çık dışarı. Dışarı, benim . . . Leilei. Dışarı bebeğim. . .

Yanık et kokusu, erimiş lastiklerin asfalt üzerindeki dövmesi, yağmurun gök gürültüsü, sanki dün olmuş gibi gümbür gümbür geri geldi.

Hayvan acı içinde bağırmak istercesine ağzını açtı. Bunu beklemesi gerekirdi. İnsan kısmı o kadar uzun süredir yükselişteydi ki kedinin kederinin tüm katmanları için bir çıkış noktası yoktu ve şimdi titremeye başlamıştı.

Zihnindeki yıldızlar, o gümüşü kırmızı örümcek ağıyla öylesine güzel ve narin bir şekilde birbirine bağlanmıştı ki kedi bir pençesini kaldırıp ona vurdu. Sadece bir oyun dokunuşuydu ama bu onun en ilkel yanını yeniden canlandırmaya yetti.

Dengesini korumak için pençelerini ve kuyruğunu kullanarak bir kez daha çıkıntı boyunca ilerlemeye başladı. Uzak kenara giderken bir pencerenin önünden geçmek zorunda kaldı. Kedi, içeri gizlice bakabilmek için başını öne doğru itmeden önce durdu.

Bir yatak odası değil, Tamsyn'in elinde küçük bir datapad ile ilerlediği, düzgün raf sıralarıyla düzenlenmiş bir depolama alanı. Kedi doğal dostluk eğilimiyle savaşıyor başını geriye eğdi. Tamsyn şu anda onun için en tehlikeli şekil değiştirendi - Soleil'e yakındı, bir ipucu yakalarsa onun kokusunu tanıyabilirdi.

Tek iyi şans pencerenin tamamen kapalı olmasıydı. Ve bir kez daha bakmaya cesaret ettiğinde, Tamsyn'in sırtını pencereye dönmüş olduğunu gördü.

Kalbi güm güm atan kedisi, pencerenin diğer tarafına güvenli bir şekilde geçmeyi başardı.

Uzak kenara ulaşmak çok zor değildi, oradan diğer taraftaki çatıya olan mesafeyi ölçtü. Ve yanlış hesapladığını fark etti. Kedisinin bile atlayamayacağı kadar uzaktı. Zaman kaybetmeden sağa döndü ve binanın arka tarafındaki çıkıntı boyunca ilerlemeye devam etti, bir ağaç aradı, yere inmek için üzerine atlayabileceği bir şey.

Hiçbir şey ve daha fazla hiçbir şey - suyu çatıdan uzağa ve büyük olasılıkla bir yeraltı su deposuna yönlendiren büyük tahliye borusuna kadar. Değişkenler suyu toplayıp geri dönüştürebilecekken israf etmezlerdi. Hiçbir leopar o tahliye borusuna tırmanamazdı, vücut ağırlıkları çok fazlaydı. Çökebilirdi. Ama onun çok daha hafif ağırlığını taşıyabileceğini hissediyordu.

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Üzerine atladığında kanalizasyon borusu küçük bir inilti çıkardı ama dayanıyordu. Şansını zorlamamaya karar vererek olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı indi, kayarken borunun parçaları karnına saplandı. Kedi kulaklarını düzleştirdi ama devam etti, boruda derin çizik izleri bıraktı.

Leoparlar bunu görecekti elbette ama o zamana kadar çoktan gitmiş olacaktı.

Bir anda kış üstü yere yığıldı. *Ugh*. Kedisi bu iğrenç ve utanç verici inişi kimsenin fark etmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Başka hiçbir ocelot bunu yaşamasına izin vermezdi.

Ama burada hiç ocelot yoktu. Tamsyn'in üzerindeki koku doğru değilse tabii.

İçindeki aciliyet duygusuyla, ağrıyan poposunu silkeleyip yan tarafa doğru koştu - binanın en önüne gidip Tamsyn'in çıkışını izleyebileceği bir saklanma yeri bulması gerekirken, aşağı indiği yerin tam karşısındaki çitteki bir kapıya gitti.

Kapı kapalıydı ama kilitli değildi.

Onu kimlerin görebileceği konusunda endişelenmeden yer değiştirdi ve kilidi açtı, sonra tekrar yer değiştirdi. Çıplak bir kadın, gölgelere sıkışmış küçük bir kediden çok daha fazla dikkat çekerti. Çoğu insan onu bu halde görmeyecekti ve görenler de muhtemelen onu acayip büyüklükte bir ev kedisi sanacaktı. Yakından bakıldığında bu hataya düşmeyecekti ama kimsenin o kadar yaklaşmasına izin vermek niyetinde değildi.

Kapıdan geçerken önce sola sonra sağa baktı ve kaldırımın boş olduğunu gördü. Yine sağa dönüp binanın önüne doğru ilerlemesi gerekiyordu... ama o doğrudan kaldırımın karşısına, bir mermi kadar şık siyah bir arabanın gitti.

Yolcu tarafındaki kapı geri kaydı.

Kedisi başını kaldırıp onu bekleyen delici mavi gözlü bir Psy gördüğünde hiç şaşırmadı. Kalçalarının üzerinde kamburlaşarak kendini yolcu koltuğuna attı.

Bölüm 21

Ivan Mercant: Telepat, 6.2, siyah saç, öldürücü mavi gözler ve buz gibi seksilik. İşte çay, vahşi kadınlar. Bu erkeklik örneği uzun zamandır radarımızın altında uçuyordu. Nasıl, bilmiyoruz. Adam o kadar ateşli ki, bazı ayı kadınlar ona yaklaşmak için dondurucu yanığı riskini göze aldılar.

StoneWater'daki sevgili ayı okurlarımız sayesinde Bay Ivan Mercant hakkında bilgi sahibi olduk. Bize onun alfalarının başka bir Mercant'la çiftleşme törenine katıldığını (özel çiftleşme sayımızda ele alınmıştır!), birçok kalbi öldürdüğünü ve arkasına bakmadan gittiğini söylediler. Ah, ah.

Hepinizin bu tanımın korkutucu kısmını merak ettiğinizi biliyoruz. Söylentilere göre o bir güvenlik uzmanı ve ayı dominantları ciddi olmadıkları sürece onunla kavga etmeyeceklerini söylüyorlar. Çünkü adam onun için gelseniz de oynamıyor.

Swoooooooooon diyebilir miyiz?!

-*Wild Woman* dergisinin Mart 2083 sayısındaki "Korkutucu ama Seksi" köşesinden:
"Cilt Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike"

Altın sarısı ve siyah küçük bir kedinin aracının yolcu koltuğuna atladığı ana kadar Ivan burada ne aradığını bilmiyordu. Büyükannesiyle yapacağı haberleşme toplantısını neden iptal ettiğini ve evinden neden gizlice çıktığını bilmiyordu - çünkü bir Mercant'ın her zaman gizli bir çıkış yolu vardır.

Buraya zamanında gelmesi gerektiğini biliyordu ve bunu leoparları uyarmadan yapmalıydı. Şimdi orada oturmuş, onu esir alacak kadar büyük ve vahşi gözlerle kendisine bakan muhteşem kediye bakıyordu. Tüylerini okşamak için yoğun bir istek duyuyordu ama onun kendisine izin vermemiş vahşi bir yaratık olduğunu bilecek kadar da mantıklıydı.

Bir şekilde kendini toparlayarak, "Sırt çantan arka koltukta," dedi ve arabayı kaldırımdan çekti.

Ama sola döneceğini işaret ettiğinde tısladı ve kolunu tırmaladı. Aşağı baktı ve göstergeyi sağa çevirdi. "DarkRiver binasının önünde mi olmak istiyorsun?"

Rüyalarına giren kediden bir baş selamı.

"Bize hemen fark edilmeyeceğimiz bir yer bulacağım," dedi, "ama orada uzun süre kalamayız. Kediler her şeyi görür." Leoparlar da kendi ailesinin bir parçası olabilirdi, davetsiz misafirlere ve sürüleri için risk oluşturabilecek kişilere karşı çok bilinçliydi.

Moskova'daki ayılar da güvenlik konusunda bilinçliydi ama bu konuda daha yüzsüzlerdi. Kediler gizliliği bir sanat haline getirmişlerdi. Ya da Valentin'in dediği gibi, nasıl sinsi olunacağını biliyorlardı.

Aynen Mercant'lar gibi.

Soleil olan ocelot koltukların arasından arkaya doğru kaydı - bunu yaparken kuyruğunu Ivan'ın göğsüne doğru salladı, baskı hafif ama bilinçliydi. Ivan çevresel görüşünde bir ışık parıltısı gördü, arkada bir şeyler hışırdarken bu görüşü kararlılıkla ileriye doğru yönlendirdi. Çantasının içine bakmamıştı - eğitiminin her parçası bakması gerektiğini söylüyordu- ama bakmamıştı.

Çünkü o Soleil'in çantasıydı.

Ancak, orada kıyafetlerini değiştirdiği belliydi, çünkü Soleil insan formunda koltukların arasındaki boşluktan geri kaydıığında, kalın siyah tayt üzerine büyük gri bir sweatshirt giyiyordu. Ayakkabıları bile vardı - ince spor ayakkabıları, ama şehir sokaklarına çıkması gerekiyorsa çıplak ayaktan daha iyiydi.

Ivan kıyafetleri severdi; kıyafetler ona kendini dünyaya tam olarak istediği gibi sunma imkânı verirdi. Soleil'in kendini nasıl sunmayı sevdiğini de biliyordu. Renk ve parlaklık, ışıltı ve neşe doluydu. Ama bu katliamdan önceydi, sırtına bir balta yemeden ve karda canlı canlı gömülmeden önce.

Elleri direksiyon simidinde sıkılaştı.

"Şifacıyı takip etmem gerekiyor." Sesi boğuktu, vücudu ileri doğru zorlanıyordu.

"Tamsyn Ryder." Hepsi sürüyle ilgili araştırmasının bir parçasıydı. "Neden?"

Kadın cevap vermeyince, ona, ruhunun içine girmiş olan bu kadına baktı. "Bana ihtiyacınız var ve ben tam bilgi olmadan çalışmam. İnsanlar böyle ölür." Ve ona zarar vermek için hiçbir şey yapmayacaktı.

Dar gözlü bir bakış. "Neden buradasın ki?"

Dairede yüzüne karşı hissettiği duyguyu, kürkü ve pençelerin en ufak dokunuşunu düşündü. Yumuşaklık ve sertlik. Tuhaf ve açıklanamaz. "Çünkü beni sen çağırdın."

İnsan yüzünde kedi gözleri. "Ben Psy değilim, o güce sahip değilim," dedi ama sesinde tam olarak emin olmadığını gösteren bir şey vardı. Ve ona bakış şekli, sanki doğrudan görüyormuş gibi ... hayır, rahat değildi.

Onun görmesini, bilmesini istemiyordu. Çünkü o zaman yine çekip gidecek ve onu bir canavar olarak görmediği bu kırılgan anı bile kaybedecekti.

Hırsız.

Vicdanından gelen alçak bir fısıltı, hafıza eksikliğini ona karşı kullandığını, bu kez hırsızlık yaptığını sessizce hatırlattı.

Bu sadece onun hayatının zaman çizelgesinde bir damla, diye karşılık verdi. Yakında kendimi bu durumdan uzaklaştıracam. Gerçek, onu sadece temkinli olmak için hiçbir nedeni yokken temkinli hale getirecektir. Benim tek amacım onu güvende tutmak.

"Yaptığım işte çok iyiyim," dedi, içindeki savaşı güçlerle mücadele ederken sesi buz kesmişti. "Size yardım edebilirim ama sadece tüm verilere sahip olursam."

"Üzerinde bir koku var." Soleil'in sesi sertti. "Kaynağını bilmem gerek."

Ivan bir Mercant'tı; bağlantıyı kurması bir saniyesini aldı. "Birini arıyorsun." Başka bir yırtıcının bölgesine davetsiz gelerek infaz edilme riskini göze alacak kadar için önemli birini.

Soleil Bijoux Garcia'nın kendisi için önemli olan insanlar için savaşı bir kadın olduğu gerçeği, onun hakkında bildiği her şeye kesinlikle uyuyordu. Ve eğer

Örümceğin zihninin kenarları kıskançlıktan kıpkırmızı kesilmişti ama Ivan bunu hemen o anda engelleyebilecek kadar kontrolü elinde tutuyordu.

Ivan'ın kendi halkından biri olmadığına karar vermiş olması için çok daha iyiydi. Çünkü yanındaki kadın? Kendini bir kez adadı mı bırakmazdı. Ve bunu yaparken, onunla birlikte batacaktı.

Kabul edilemez.

Ruhunun her parçasından gelen bir cevap.

Soleil onun varsayımına cevap vermedi, dikkati DarkRiver Karargâhı'nın önünde durmuş olan siyah cipteydi. Tamsyn Ryder gün batımının ateşli ışığında karargâhın ön kapısından çıkarken, geniş omuzlu, uzun boylu, esmer bir adam sürücü koltuğundan indi.

"Nathan Ryder," diye mırıldandı Ivan Soleil'e. "Tamsyn'in eşi."

Nathan Tamsyn'i öptü, karşılığında öpüldü, Tamsyn'in avuç içi yanağına değdi. En ufak bir hareket, Nathan'ın parmaklarını Tamsyn'in bileğinin üzerinde birleştirirken onun dokunuşuna doğru eğilmesi, iki insanın o kadar mükemmel bir uyum içinde olması ki, Ivan'ın bile duygusal gelişiminin durmuş olması bunu gözden kaçıramazdı.

Kuzenleri ve onların eşleriyle böyle bir bağın başlangıcını görmüştü ama bu bağlar henüz yeniydi. Bu, zamanın ve mevsimlerin olgunlaştırdığı bir bağdı.

O zaman, asla bilemeyeceği, asla dokunamayacağı şeyin derinliği ona çarptı. Sahip olduğu tek şey, bir başlangıç olabilecek şeylerin anılarıydı. Soleil'den önce beklediğinden çok daha fazlasıydı, ama özgürlüğüne asla izin veremeyeceği öfkeli bir parçası bunun adaletsizliğine karşı öfkелendi.

Kendisine zehirli bir ilaç enjekte etmeyi seçen Ivan değildi. Yine de bedelini ödemek zorunda olan oydu.

Ryder'lar ayrıldığında Tamsyn arka yolcu kapısını açtı ve arkada biriyle konuşuyor gibiydi. Arka kapıyı kapatıp arabaya binmek için döndüğünde arkadaşı ön yolcu tarafındaki kapıyı onun için açık tuttu. Sonra Tamsyn arabaya bindi ve Nathan Ryder da sürücü koltuğuna oturdu.

DarkRiver nöbetçilerinin en yaşlısıydı ama tecrübesi onu daha da tehlikeli kılıyordu: kasları akıcıydı, hareketleri hayatının baharındaki bir Dönüşen'e aitti.

"Tamsyn eşinin yavrularını ve arkadaşlarını yemeğe götürdüğünü söyledi," dedi Soleil, ses tonunda tekinsiz bir ihtiyaç vardı.

Ivan onun yalnızlığına dayanamıyordu. Ama bunu yatıştırmak için ihtiyacı olan ya da istediği şeyin kendisi olmadığını da biliyordu. Bu yüzden ona elinden geleni yaptı: "Ryders'ların ikiz çocukları var."

DarkRiver yavruları söz konusu olduğunda bilgi konusunda korumacıydı, bu yüzden Ivan bu kısmı sadece izleyerek öğrenmişti. İki oğlanı anneleriyle birlikte görmüştü, üçüne bazen başka çocuklar da eşlik ediyordu, bunların arasında panter yeşili gözleri olan çok daha küçük bir kız da vardı: Nadiya "Naya" Hunter.

Lucas Hunter ve Sascha Duncan'ın çocuğu.

"Şifacılar bunun için yaratılmıştır." Soleil'in sesi ıssızlığın acısıydı. "Aile için. Sürü için." O cevap vermeden önce tekrar konuştu. "Onları takip edebilir misin? Bilmem gerek." Her kelimesinde ıstırap vardı.

"Evet." Ivan trafik akışına girmeden önce cipin neredeyse gözden kaybolmasını bekledi.

Soleil'in vücudu duygularla titreşiyordu. "Çok geride kalıyorsun," dedi bir noktada, hızla çöken karanlıkta ellerini gösterge paneline dayamıştı. "Onu kaybedeceksin."

Ivan hızını korudu. "İz sürerken yakalanmanın en kolay yolu bu konuda açık olmaktır. Nathan'ın aracında şu anda eşi ve çocukları da var." Yırtıcı Dönüşenler hiçbir zaman koruma modunda olduklarından daha büyük bir tehdit oluşturmazlardı. "Biraz daha yaklaşırsak bizi etiketleyecektir."

Soleil'in pençeleri -küçük, mükemmel biçimli bıçaklar- yolcu koltuğunun deri sentetiğine saplandı. Sarsılarak aşağı baktı ve pençelerini hemen geri çekti. "Çok özür dilerim." Yanaklarında sıcak renk çiçekleri açtı.

"Önemli bir şey değil, basit bir tamir."

"Yine de bunu yapmamalıydım." Soleil bunun tekrarlanmayacağından emin olmak için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben sadece-" Sert bir nefes verdi, sonra

Sessiz, sakın bir sesle onu rahatsız eden korkuyu itiraf etti. "O kadar korkuyorum ki hayal ediyorum, gerçek olmasını istediğim şeyi hayal ediyorum."

Sürücü koltuğundaki adam buz gibi ve kontrollü bir şekilde, "Bugün size bazı cevaplar bulacağız," dedi. Sesi hiçbir şey belli etmese de kedisi hırladı ve bir pençesini havada gezdirdi.

Odaklanacak başka bir şey bulduğuna sevinerek ona baktı, *gerçekten* baktı ... ve çenesindeki gerginliği, boynunun yan tarafında zonklayan damarı gördü. Omuz kasları gergindi, direksiyonu tutan elleri sert plastiğin etrafında kilitlenmişti.

Uzanıp adamın saçlarını okşama, ensesindeki gerginliği giderme dürtüsüyle savaşıırken parmakları ona doğru büküldü. Tuhaftı ama bu ölümcül adamın dokunuşu reddedeceğini düşünmemişti.

Kedisi tenine sürtünüyor, uzanmak için can atıyordu. Acı çekmesinden nefret ediyordu.

İçindeki şeyler, iki yakın yabancı arasında fazla samimi hissettiren acıyla sıkıştı.

"Sana dokunabilir miyim?" Sanki sormasına gerek yokmuş gibi hissediyordu, kedisi ona zaten izin verdiğinden, temastan hoşlanacağından emindi ama ten ayrıcalıkları alınacak bir şey değildi. Emin olmak zorundaydı.

Omurgası daha da sertleşti ama başıyla onayladı.

Daha fazla tartışmadan parmaklarını ensesine koydu, onu yatıştırma ihtiyacı ham bir dürtüydü. Temas yaktı. Elini geri çekti ve parmak uçlarına baktı.

Hiçbir şey.

Temkinli bir şekilde tekrar denedi. Adamın teni kendisinininkinden daha soğuktu ve sonunda anladığı kadarıyla yanık, saf ilkel bir duyguydu. Kalbi güm güm attı, teni ısındı ve göğüsleri aniden daha dolgun hissetti.

Evet, vücudu ondan *hoşlanıyordu*, onu eritmek istiyordu ve onun *için* eriyordu.

Ama bu onunla ilgili değildi. Ona odaklanarak, onu taş a çeviren gerginliği hafifletmek için ensesine ve boynunun yanlarına nazik ve dikkatli vuruşlar yaptı. Bir şifacı olarak sabırlı olmaya alışkındı ama bu ... sabırla ilgili değildi. Bunu yapmak hoşuna gitmişti. Ona dokunmaktan hoşlanıyordu. Yardımcı olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Belki adım adım ilerliyordu ama işe yarıyordu.

Ayak parmakları kıvrıldı, ona doğru biraz daha eğildi, kokusunun serin esintisinin altında yatan baharatla dikkati dağıldı. Bu adamın ısıracığına dair bir uyarı. Sorun değildi. O bir kedi idi. Pençeleri vardı.

Önlerindeki kamyon durdu ve Ivan da onunla birlikte durdu.

Soleil tısladı, teniyle teması kesti, tüm puslu zevk düşünceleri panik tarafından geçersiz kılındı. "Ne yapıyorsun? Düz gidiyorlar."

"Eve gidiyorlar." Havalı bir cevap.

"Bunu bilemezsin!" Ana yolu görüş alanında tutmak için boşuna bir çaba içinde koltuğunda döndü. "Gidiyor olabilirler-"

"Nathan Ryder ailesiyle birlikte ve doğrudan DarkRiver bölgesine doğru yola çıktı. Nerede yaşadıklarını biliyorum."

Teninden terler boşanan Soleil, ellerini taytının baldırlarına sürttü. "Ne? Nasıl?" DarkRiver'in halkına korumacı olduğu bilinirdi.

"Çünkü o bir şifacı." Tıpkı Ivan'ın yanındaki koltukta oturan stresli ve panik halindeki kedi gibi; az önce ona sonsuz bir şefkatle dokunan ve olabilecekleri düşünerek onu çıldırtmakla tehdit eden kedi gibi.

Kaderinde olan kafeste onlarca yıl daha yaşayabilirdi ve onun dokunuşunu her gün zihninde tekrar tekrar yaşayacağını biliyordu. Tıpkı ormanda geçirdikleri zamanı tekrar tekrar yaşadığı gibi.

Yalnız bir deliliğin sonsuzluğu boyunca ona yetecek başka bir hayatın parçaları.

Konudan sapmamak için elinden geleni yaptı. Bu konu onun için önemliydi ve örümcek kontrolü ele geçirmeden önce bitirmeliydi. "Ryder'ların evi bölgenin sınırında ve oraya erişim açık olmasa da, bölgenin diğer kısımlarına göre ulaşılması çok daha kolay."

Ancak DarkRiver'in her yerde muhafızları olduğundan hiç şüphesi yoktu. Leoparlar gizliliğin ustalarıydı.

Yine, tıpkı Merkantlar gibi.

"DarkRiver herkesin Tamsyn'den yardım istemesine izin mi veriyor?" Her hecede inançsızlık.

"Sokakta konuşulanlara göre, açık bir muayenehanesi olmasa da, kapısına gelerseniz size dikiş atacak ya da tedavi edecekmiş - Psy, insan ya da Dönüşen olmanız fark etmez."

Ivan bu gerçeği ortaya çıkardığında Soleil kadar şaşırmıştı. Değişkenler kapalı birimler olarak ün salmışlardı; bu kadar güçlü olmalarının sebebi yabancılara güvenmemeleri ve kendilerinden olanları korumalarıydı. Mercant ailesi de pek çok açıdan aynı işlevi görüyordu. Önemli geçmiş kontrolleri ve aşırı inceleme olmadan hiç kimse ailelerine giremezdi.

Ena Mercant'ın torunlarının sürekli aşık olduğu insanlar dışında hiç kimse.

Ivan onun kedisi hakkında ne düşüneceğini merak etti, sonra bu sahiplenici düşünceyi hemen bastırdı. Soleil onun değildi, asla da olamazdı. Onun herhangi bir hayatı olmasını istiyorsa olamazdı. Ivan için yavruları olamazdı, dış dünyada renkli, ışıltılı bir varlığı olamazdı.

Canavarlar karanlıkta yaşar.

"DarkRiver," dedi bu düşüncenin ezici gerçekliğinden sonra, "tüm bu şehrin koruyucusu olarak görülüyor. Yerel politikacılar sürüye kıyasla çok daha az nüfuza sahip, ancak sürü bu gücü siyasi kazanç için kullanıyor gibi görünmüyor. Bu karmaşık bir durum."

"Bizi onların evine götürebileceğinden emin misin?" Soleil avuçlarını tekrar taytına sürttü, sonra ellerini saçlarının yumuşak güzelliğine doğru kaldırdı ve örmeye başladı. "Beni yakınlarda bırakabilirsin, ben de ocelot formumla gizlice yaklaşırım."

Başka bir anısını, kadının saçlarında gezinen parmaklarını sakladı. Bu, bir kadının eşinin önünde yapabileceği türden bir şeydi. O pozisyona asla sahip olamayacaktı ama kimse ona böyle küçük bir hırsızlığı çok göremezdi. Sadece bir anlık.

"Leopar muhafızlar siz onların geldiğini görmeden sizi yerler."

Soleil'in boğazından gelen bir gümbürtü, çaresiz olmaktan çok uzak olduğunu hatırlattı. "Uzun zamandır kendimi tek başıma hayatta tutuyorum."

Ivan cevap vermek üzereyken, zihninde oluşan ani bir anı dalgasıyla yarıda kaldı. Ama bunlar onun anıları değildi. Uzun boylu ve ince bir beden, büyük bir kalabalığın içinden geçiyordu, kapalı, yalnız ve *acı çekiyordu*.

Tek başına. Tek başına. Tek başına.

Kalabalığın gürültüsü, insanlar geçerken kolların ve omuzların sürtünmesi, babasının omuzlarına binen küçük bir kızın yüksek çığlıklarının yanı sıra içten gelen bir vuruştı.

Onun anıları değil. Onun anıları.

Bölüm 22

PsyNet'in kesilen bölümüne şu ana kadar imkansız olduğu kanıtlanmıştır. A Ataması ve Tk-V ve E Atamaları da dahil olmak üzere Psy spektrumundaki çeşitli taraflarca çok sayıda girişimde bulunulmuştur.

-Kaleb Krychek'ten İktidar Koalisyonunun geri kalanına mesaj

Bokböceklerinin kraliçesi kendi bölgesini ele geçirdi.

Tasarladığı bariyerler dayanıyordu, adanın etrafındaki ölü alan halkası tam bir psişik boşluğa dönüşmüştü.

Mükemmel.

Onun getirmediği hiç kimse bu adaya ayak basamayacaktı. Burası artık onun uzun vadeli planlarını test etmesi için mükemmel bir alandı. Çünkü sadece küçük bir adada hüküm sürmek niyetinde değildi.

Bu, PsyNet'i fethetmesinin ve halkına boyun eğdirmesinin sadece başlangıcıydı. "Adım adım," diye mırıldandı ağında sonsuz bir güç dalgalanırken, Bok böcekleri küçük enerji cehennemleriydi. "Parça parça. Hepsi düşecek. Hepsi düşecek."

Bölüm 23

Sürünüz kalptir. İşleri berbat eden alfalar, sürünün en önemli unsuru olduklarını düşünmeye başlayanlardır.

-Lucas Hunter, DarkRiver'ın alfası, Remington "Remi" Denier'e, RainFire'ın alfası

"Beni görmezden gelmeye devam edersen seni ısıtırım." Keskin bir ses tonuyla yapılan bu tehdit, Ivan'ın yalnızlık pelerinine sarınmış bir kalabalığın içinde ilerlerken gördüğü ani görüntüyü yarıp geçti.

"Bir şey saklamıyorsan, eğitilmiş DarkRiver askerlerini atlatacak becerilere sahip değilsin," dedi.

"Hmph." Örgüsünün ucunu tuttu.

Elini ona doğru kaldırarak, "İşte. Bileğimde." Bu sabah sebepsiz yere bileğine siyah bir elastik bant geçirmişti. Öylesine yapmıştı.

Zihninde bir kedi dolaşıyordu, kendini beğenmiş bir hali vardı.

Ve Soleil'in parmakları, bandı elinin üzerinden nazıkçe yuvarlarken ona tekrar dokundu. O anda, bir daha asla onun saçı için bir bant olmadan yaşayamayacağını biliyordu. Kafesindeyken bile bir tane takacak ve bunu ona tekrar sunabileceği günün hayalini kuracaktı.

Aptalca, aptalca hayaller.

Önemi yoktu. Onlar .

Zihninde beklenmedik bir görüntü daha belirdi, küçük bir kedi otların arasından sürünerek ona doğru geliyordu, Soleil'inkine benzer işaretleri olan ama vücudu çok daha küçük olan bir kedi. Sonra o küçük bedenini toparlayıp ona doğru fırlatıyordu.

Yavruyu yakalayabilmek için içeriye doğru sıçradı. Ama gitmişlerdi, ellerinin arasından buğulanarak. Ve o anda anladı. O bir arıyordu

Çocuk. "Sizi içeri sokacağım. Ama içeri girip çıkmak için çok kısa bir zamanımız olacak; eğer şiddet uygulamaya niyetliyseniz, buradan canlı çıkamayız."

DarkRiver askerleri şimdiye kadar gördüğü en yetenekli askerlerdi; sadece doğal kedi becerileri avantajına sahip değillerdi, aynı zamanda bu becerileri bıçak keskinliğinde eğittikleri de belliydi. Bölgelerini SnowDancer kurtlarına karşı koruyabilmeleri için en başta acımasızca güçlü olmaları gerekiyordu ve şimdi iki sürü müttefik olduğuna göre, leopar ve kurdun birlikte eğitim almış olması kuvvetle muhtemeldi.

Onları küçümsemek ciddi ve muhtemelen ölümcül bir hata olur.

Kuzeninın küstah alfa ayı arkadaşı Valentin'in bile bir bira bardağını devirip, "Lucas'ın kedileri ölümcüldür. Görülmek istemedikleri zaman kimse geldiklerini görmüyor." Arkadaşına özel bir bakış atarken yanaklarını buruşturan bir sırıtış. "İyi ki sinsi kedilerle nasıl geçineceğimi biliyorum."

Ivan'ın bu gece Soleil'i Ryder'ların evine ulaştırabileceğini bilmesinin tek nedeni -eğer program daha önce gözlemlediği gibi devam ediyorsa- giriş noktalarının yakınında devriye görevinde olan askerin acemi er olmasıydı. Güvenlik protokollerine neden uyduğuna gelince... çünkü tüm bilgiler güçtür.

Muhafız seçiminin nedeni muhtemelen Nathan Ryder'ın o günlerde evde olması ve eşiyle yavrularını koruyabilecek durumda olmasıydı. Sürünün genç bir üyesine canlı eğitim vermek için iyi bir fırsattı. Herhangi bir hata ölümcül olmazdı.

"Eğer onların evine girmeyi düşünüyorsanız, unutun gitsin." Doğru beklentileri belirlemeliydi, yoksa bilgi eksikliği yüzünden kendine zarar verebilirdi. "Nathan ölümcül biri ve ona karşı kendimi koruyabilirim ama seni koruyacak gücüm kalmaz. Ve Tamsyn seni saf dışı bırakabilir."

Kadının başını kendisine doğru çevirdiğini, kaşlarının çatıldığını görmekten çok hissetti. "Ben zayıf biri değilim."

Kızın karlar içindeki parçalanmış bedenini ve böylesine acımasız bir katliamın ortasında oraya gitmenin nasıl bir cesaret gerektirdiğini düşündü. "Biliyorum.

Ama DarkRiver *tüm* çalışanlarını eğitir; itaatkârları ve şifacıları bile. Ayrıca koruması gereken yavruları olan bir anne. Sen onun geldiğini görmeden kafanı koparır."

Ivan'ın annelikten gelen koruma güdüsünün, şifacının kibarlık eğilimini bile gölgede bırakacağını söylemesi için kimseye ihtiyacı yoktu. Her anne koruyucu değildi, bunu çok iyi biliyordu ve gözlemlediği kadarıyla Tamsyn Ryder çocuklarına çok fazla özgürlük tanıyordu. Ama aynı zamanda kaldırımında yürüdüklerinde kendini her zaman sokak tarafına koyuyordu ve en rahat anında bile çocuklarının - ve gözetimindeki diğer yavruların - her zaman nerede olduğunu bildiği açıktı.

Ivan'a güçlü bir şekilde Ena'yı hatırlatıyordu. Sert emirler, bağırıp çağırımlar, büyümeyi engelleyecek kadar katı kurallar yoktu. Ama Tamsyn onlara bir şey yapmalarını söylediğinde tüm yavrular onu dinlerdi. Ve ona, onun yetişkin olduğunu bilen çocukların mutlak ve saf güveniyle bakıyorlardı; endişelenmelerine gerek yoktu - çünkü o önlerine çıkan her şeyin üstesinden gelirdi.

Ivan, Büyükanne ile yüz yüze gelene kadar bu tür bir çocuksu özgürlüğü hiç tatmamıştı. Ve sonra bunu iliklerine kadar anlamıştı. Soleil'in de bir gün aynı sakin varlığa, aynı sıcak çeliğe sahip olacağını anladığı gibi. Aradığı kişiyi bulma konusundaki kararlılığında ve ona, onun için hiçbir şey ifade etmeyen bir adama karşı gösterdiği şefkatte bunun ipuçlarını yakalamıştı bile.

Şimdi kollarını kavuşturdu. "Haklısın," diye itiraf etti isteksiz bir ses tonuyla. "Ama kokuyu dışarıda bulabilir miyim bilmiyorum." Elini saçlarının arasından geçirecek oldu, örgüyü hatırlayınca geri çekti. "Ne olursa olsun, bu gece bir cevap alacağım." Sert, amansız bir irade. "Bu, kapılarına gidip çalmam anlamına gelse bile."

"B planın nedir?" Ivan'ın her zaman bir B planı vardı ve gerekirse onun için de bir tane bulurdu. "Aradığın şeyi bulamazsan mı?"

"Asıl amacım Lucas Hunter'ı öldürmektir."

Soleil bunu neden kaçırdığını bilmiyordu. Ivan'la sınırlarını aşmaya devam ediyordu ama bu sınır aşmak gibi gelmiyordu. Sanki birbirlerini başka bir hayattan tanıyorlarmış gibi doğal geliyordu.

Derin bir sızı, bir ormanda koşarken bacaklarına dolanan etekler, bir yandan gülerken bir yandan da onu kovalayan birine bakıyordu. Korkmamıştı. Neşeliydi, eğleneliydi.

Ivan'ın sesi tüllü ipliği kopardı, görüntüler griye dönüştü. "Asıl amacın? Değişti mi?"

Gözlerini sıkarak kapattı, yumruğunu kalbinin üzerine bastırdı. "Başından beri saçma bir amaçtı. Kederden deliye dönmüş bir düşünce. Onu asla alt edemezdin."

"Eğer yapabilseydin, yapar mıydın?"

Soleil başını salladı ve Farah'ın ilk günden beri onu zorladığı gerçeği kabul etti. "Dün o sokaktaki pek çok insan için onun kim olduğunu gördüm. Onu sayısız başka insana bağlayan bağlantıları hissettim." Gözlerinde bir yanma. "Bir şifacı olarak, akışın etkisinin felaket olacağını bile bile onun hayatına nasıl son verebilirdim?"

Gözlerini açarak gözyaşlarını sildi. "Bu şehir istikrarlı. DarkRiver istikrarlı. Ona zarar verirsem şifacı olmanın tüm anlamlarına ihanet etmiş olurum ama hiçbir şey yapmazsam kendimle yaşayamam. Bu yüzden kararımı verdim."

Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Eğer bu gece istediğim cevabı alamazsam, eğer bunların hepsi kederin yarattığı bir rüyaysa, onunla yüzleşeceğim. Ona nedenini soracağım."

Gerisini anlatmasını bekleyen Ivan'ın dikkatini hissedebiliyordu ama Soleil konuşmıyordu. Sürüsünün kaybı, tüm o ölümler, tüm o kan hakkında kimseyle konuşmamıştı. Ve şimdi, bugün, dudaklarını ayırdığında, çıkan tek şey sessizlikti. Kafasının içinde çimenlerin üzerinde iki yavru oynuyordu. Çok yaramazdılar, ona yaklaşıp üzerine atlamaya çok niyetliydiler.

Elbette orada olduklarını her zaman biliyordu, karınları üzerinde sürünürken küçük bedenleri çimenleri hışırdatıyordu. Ama ürkmüş gibi davranmış, onlar kendisine "saldırırken" çimlerin üzerine düşmüş gibi yapmıştı. O küçük, sıcak bedenler, başarılı bir av yapmış olmanın heyecanıyla üzerinde kıpırdanıyordu.

Hırladı ve onları göğsüne yaklaştırdı, onlar da ona sokuldular.

Elini yanağına götürdü, küçük tüylü yüzlerinin yankısı ona neredeyse dokunsal bir his veriyordu. Boğazı kapandı, göğsündeki keder düğümü her yerini doldurana kadar genişledi.

Zar zor nefes alabiliyordu, her nefes alışında ciğerleri parçalanıyordu. Bu yüzden gümüşü ağ zihninde parıldadığında, daha güçlü, daha kalın, daha da göz kamaştırıcı, onu yakaladı, ısıltılı bir battaniye gibi etrafına sardı ve kedere karşı bir kalkan olarak kullandı.

Tadı Ivan'a benziyordu. Tabii ki öyleydi.

Ve her nasılsa, hayatını kurtaran ve şimdi onun üzerinde hakları olduğunu düşünen adamın güzel taş donunun sunduğu garip rahatlıkta, sesini buldu. "Sürüm öldü. SkyElm öldü."

"Hayatta kalanlar vardı."

"Evet, hayatta kalan yedi kişi ve ben."

Ivan onun bunu dile getirme şeklini sorgulamadı, sadece dinledi.

"Sonunda kendimi hatırlayıp eve döndükten sonra bir insan komşum söyledi." O zamana kadar Monroe'nun reddedildiğini öğrenmişti ama eski alfası için geri dönmemişti. "Komşu uzun zamandır sürünün yanında yaşıyordu." O kadar uzun süre ki Monroe bile onu kabul etmişti.

"Sadece yedi," diye mırıldandı, kalbi yeniden kırılmıştı. "Ama hiç yoktan daha fazlaydı. Yeniden başlamamız için yeterliydi. Sonra ..." Tüm vücudu titreyerek nefes verdi. "Sonra hepsi bir gece ortadan kayboldu ve komşu aramaya gittiğinde, eski alfama ait olan aerie'de kan buldu."

Yine de umut etmişti. Monroe'nun kim olduğunu bildiğinden, sonunun kanla bitmesine şaşırmamıştı. "Kanı gördükten sonra komşumuz işinden tanıdığı, yırtıcı olmayan bir Dönüşen'le temasa geçti. O kişi bir leoparın kokusunu almış."

Tepkileri tam bir dehşet olmuştu.

"Leoparın kim olabileceğini bulmak uzun zamanımı aldı. Bir sürü dedikodu, bir sürü fısıltı ama sonunda şu sonuca vardım: alfam Monroe, DarkRiver'in gazabını üzerine çekecek bir şey yaptı. Lucas Hunter onu infaz etti."

"Söylenti mi?"

"Hayır, son kısım söylenti değil." Zihninde siyah-beyaz görüntüler, mesajın metni net ve açıktı. "Bu tür infazlar, Bölgesel Savaşları sona erdiren Barış Anlaşması'na ek olarak oluşturulan bir ana belgede listelenmiştir. İnfazın gerekli olduğu durumlarda intikam saldırılarını durdurmak için.

"Belgeye erişebilecek kadar kıdemli değilim, bu yüzden Monroe'nun neden idam edildiğini bilmiyorum. Ama başka bir pakette bir arkadaşım var, kütüphaneci.

-Alfa, Lucas Hunter'ın eylemlerine kimsenin itirazı olmadığını açıkça söyledi."

"Alfa'nız affedilemeyecek bir Dönüşen yarasını çiğnedi."

"Mantıklı olan tek şey bu. Ve Monroe ... o iyi bir insan değildi." Çocukluğundan beri kendisini istenmeyen biri gibi hissettiren, sonra da onu evlatlıktan reddeden bu adama karşı hiçbir sadakat hissetmiyordu. "O bir zorbaydı ve bence yanlış hedefi seçti."

"Yine de Lucas Hunter'ı öldürmek istedin."

"Çünkü hayatta kalan *yedi* kişi vardı." Umudun yeni yeni ölmeye başlamasıyla ortaya çıkan ürpertiye engellemek için gümüş ağı kendi etrafında daha da sıkı. "Monroe ve diğer altı kişi: kıdemli şifacımız Yariela; itaatkâr bir sürü arkadaşı; iki genç asker ve iki yavru.

"Hepsi iz bırakmadan gitmiş. Kütüphaneci arkadaşım da SkyElm'in artık ölü bir sürü olduğunu doğrulayabildi. Soyumuz artık Dönüşenler arasında tutulan kayıtların hiçbirinde yer almıyor ve topraklarımız açık bölgeleri elinde tutan güvene geri verildi."

Kaçmak isteyen hıçkırığı boğdu; bu gece gözyaşlarıyla değil, cevaplarla ilgiliydi. Ama sözlerine karışan acıyı bastıramadı. "Onların hayatta olmalarına ihtiyacım var, Ivan. Eğer değillerse ..."

"Sürünüzün ölü olarak listelenmesinin başka bir nedeni var mı?"

"Hayır. Bir sürü adının, alfaları olmadığında ve bu yüzden başka bir sürüye katılmaları gerektiğinde bile bir bekleme modeline konması gelenektir. Orijinal sürüden bir çocuğun bir gün liderliği devralması için yer bırakır. Hayatta kalan üyesi olmadığı sürece bir sürü asla ölü olarak listelenmez."

Bu noktayı anladığından çok emindi. "Ama benim paketim Monroe'nun öldüğü anda duruyor. Süreklilik yok, devamlılık yok.

gelecekteki bir olasılık. Arkadaşım da hayatta kalanlarla kimsenin temas kurmadığını doğruladı."

Ivan, Soleil'in neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordu ama yanıldığından yüzde yüz emindi. Lucas Hunter hakkında bildiği her şey ona adamın bir koruyucu olduğunu söylüyordu. Sürüsünü savunurken agresif olabilirdi ama bu, çapraz ateşte kalan masumlara zarar vermeyi kapsamıyordu. Ena da intikam peşindeyken bile masumları yolundan çekmesiyle tanınıyordu.

Gerçek alfaların güçlü olmak için savunmasızlara boyun eğdirmesi gerekmezdi.

Ama Soleil'in gerçeği sorgusuz sualsiz öğrenmesi gerekiyordu, o yüzden öğrenmesine yardım edecekti. Bu düşünceyle, onları leopar bölgesine doğru yola çıkardı ama yüksek güvenli bölgenin resmi başlangıcına ulaşmadan önce toprak bir yola saptı. Yaklaşık on dakika sürdükten sonra arabayı birden fazla orman devinin gölgesinde durdurdu.

Bu bölge sürünün ana bölgesi olan Yosemite'den yeterince uzak olduğu için devriye gezilmiyordu. Birkaç sensör tespit etmişti ama iki kişi herhangi bir alarm vermemeliydi. Sürünün üyeleri gezintiye çıkmış olabilir. Çünkü görebildiği kadarıyla hiç kamera yoktu.

Bu noktadan sonra devreye giren önlemler düşünüldüğünde mantıklı geliyordu. Sadece yarım ayın aydınlattığı gecenin yumuşak karanlığına adım atarak

Soleil kafasında çizdiği yol boyunca ilerledi. "Monroe'nun seni sahiplenmeyi neden reddettiğini söyleyecek misin?" diyene kadar sessizce yürüdüler. Eğer alfa çoktan ölmemiş olsaydı, Ivan bu görevi yerine getirecekti.

Şifacılar bunun için yaratılmıştır. Aile için. Sürü için.

Sesindeki yıkım Ivan'ın asla affedebileceği bir şey değildi. Ve Monroe, ne yaptığıının tamamen farkında olarak onu bu acı verici yalnızlığa mahkûm etmişti.

"Sürüyü korumakta başarısız oldum," dedi Soleil açıkça. "Katliamın ortasında karşılaştığımızda Monroe bana bunu söyledi, ikimiz de kan içindeydik ve bitkin düşmek üzereydik. Bana başarısız olduğumu, zavallı olduğumu, kendime sürü arkadaşı demeye hakkım olmadığını haykırdı."

"Şifacılar iyileştirir. Sürünün korunmasını sağlamak bir alfanın görevidir." Ivan'ın sesi öldürücü bir bıçak gibi bilenmiş bir taş gibiydi. "Bir ayı alfası tanıyorum. Böyle çirkin ve onursuz bir yalan söylediği için alfanızı canlı canlı yerdi."

Sertçe yutkundu. "Monroe'nun eşi ve çocuğu katliamda öldü. Onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamadım." Kanları su gibi akmış, toprağı yapışkan bir karanlığa boğmuştu. "Sanırım kaybından dolayı biraz delirmiş olmalı."

"Bir şifacının kalbi bazen fazla nazik olabiliyor, Lei." Son kelimedede parmağını dudaklarına götürdü ve Lei mutlak bir sessizlik içinde hareket etmeleri gereken sınıra ulaştıklarını fark etti.

"Bir kedi gibi sinsi ol," diye mırıldandı Ivan.

Ona bakakaldı. Bu bir Psy'nin söyleyeceği bir şey gibi gelmemişti. Ama bunu ona daha sonra soracaktı. Şimdilik bir kedi gibi sinsi davranacaktı.

Bölüm 24

Olağanüstü

Sevmek

Ocelotlar (*Öğretmenin notu: ilginç bir seçim, K. Bana neden uygun olduğunu söyle.) Oyuncu

Aleine!

Dolaşan

DarkRiver

Gizli

-Keenan Aleine tarafından öğrencinin seçtiği konu üzerine okul kelime yarışmasını tamamladı
(7,5 yaş)

SOLEIL'İN OCELOTU zihninin yüzeyine çıkarak hareketlerini ele geçirdi. Ayakları dökülen yaprak kalıntıları üzerinde hafifti, vücudu ormanda evindeki bir yaratığın rahatlığıyla kayıyordu. Çünkü burası onun bölgesi olmasa da, herhangi bir şehirden daha çok onunmuş gibi hissediyordu.

Ivan onun yanında bir hayalet gibiydi. Yanında yürüdüğünü bilmeseydi, orada olduğundan bile şüphe ederdi, etrafına sardığı gizlilik pelerini aşamazdı.

Bu onu rahatsız etti. Bir yanıt almak için onu dürtmek istedi, kediye benzeyen dürtüsünü zar zor dizginledi.

Ivan keskin bir hareketle elini kaldırdı.

Parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı, kalbi sıkıştıyordu, zihninde yavruların görüntüsü vardı. *Lütfen, lütfen hayatta ol.*

İşte o zaman hava akımlarında belli belirsiz bir koku yakaladı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu, damarları buz kesti. Dikkatini çekmek için Ivan'ın koluna dokunarak *leopard* diye bağırdı. Yarım ay geceyi yeterince aydınlattığı için Ivan onu gördü.

Hızlıca başını salladıktan sonra rüzgârın yönünü kontrol etti ve ikisinin de oldukları yerde, kökleri sanat eseri gibi birbirine dolanmış devasa bir ağacın gölgesinde durmalarını işaret etti. Bunu sessizce yaptı, kulakları herhangi bir sese, bir varlığa dair bir ipucu için dikilmişti ... ama nabızı hala uzaktan geçen altın üzerindeki siyahın parıltısında bir at gibi tekmeliyordu.

Alt dudağını sertçe ısırarak kalbinin atışını kontrol etmeye çalıştı ama leoparın keskin kulaklarının bile bu kadar uzaktan bunu fark biliyordu. Kokusunu alması çok daha muhtemeldi ama leopar, gecenin içinde donmuş gibi duran iki gözcünün farkında olmadan yoluna devam etti.

Ocelot'u kaslarının yumuşamasına izin verdi.

Ivan tam o anda ona doğru döndü, gözlerinde yıldızlardan oluşan bir örümcek ağı vardı. Bir saniye sonra, onu hem rahatsız eden hem de koruyan o gümüşü ağ kaybolmuştu ve Ivan onu yoluna devam etmesi için dürtüyordu. Konuşmadılar ama Ivan'a dair farkındalığını hiç kaybetmedi, onun ölümcül sinsiliği kedisine bir aşk şarkısı gibi geliyordu.

Ağaçların arasından bir anlık ışık.

Ağaçların son sınırına vardıklarında nabızı bir yarış atı gibiydi, ötesinde geniş bir bahçe uzanıyordu. Sol tarafta büyük yapraklı ve yuvarlak meyveli sebzelerin yetiştiği, sevgiyle bakılan bir bahçe, sağ tarafta ise merdivenler, ipler ve yaramaz yavruların vücutlarını ve becerilerini öğrenirken hoşlarına gidecek diğer her türlü şeyle dolu ahşap bir tırmanma çerçevesi vardı.

O tarafa doğru gittiğinde Ivan elini uzatıp kızın kolunu kavradı. "Mülkün arka tarafını izleyen kameraları olacak." Ses tonunda zerre kadar duygu yoktu ama onu tutuşu farklı bir hikâyeye anlatıyordu. "Harekete duyarlı ışıklar garanti."

"Oyun aletlerinin üzerinde bir koku olup olmadığına bakmam gerekiyor," diye fısıldadı. "Mümkün olan en iyi yer orası." Düşünmeye çalıştı ama zihni kaos içindeydi çünkü bu gece öğrenecekti. İyi ya da kötü ya da ezici, bilecekti.

"Ocelot formundayken çok daha küçüksün."

Sis dağıldı. "Evet. Yer değiştireceğim." Tanrım, şu anda onu öpebilirdi. "Sensörleri harekete geçirmeyebilirim ve geçirsem bile tek görecekları büyük bir ev kedisi olduğunu düşünebilecekleri küçük bir kedi gölgesi olur."

"Eğer bir alarm çalarsa, çok kısa bir zaman aralığınız olacak." Durakladı. "Işıklar yanar yanmaz ya da sesli bir alarm duyduğunuzda bana koşarsanız sınışıabiliriz. Nathan Ryder ailesini ve yavrularını korumasız bırakıp peşimizden gelmeyecektir ve nöbetçi genç asker de benim halledebileceğim biri."

Soleil tereddüt etti, ona baktı. "Ona zarar vermeyecek misin?" O sadece bir çocuktı, yerine getirmesi için bir görev verilmiş ve muhtemelen bundan inanılmaz derecede gurur duyan bir çocuk.

Ivan başıyla onayladı. "Kalıcı bir zarar vermeden onu dışarı çıkarabilirim. Nathan için durum böyle olmayacak. Eğer onunla karşılaşırsam, ölümüne bir savaş olacak."

O yüzden işin o noktaya gelmediğinden emin olun, bu dile getirilmeyen bir uyarıydı.

Bağırsaklarını sıkarak ellerini eşofmanın altına sokup başının üzerinden çıkarmak üzereydi ki evin arka tarafındaki üst kat penceresinde bir hareket yakaladı.

Durdu, kaşlarını çatı. "Bunu görüyor musun?"

Ivan onun bakışlarını takip etti. "Gece görüşüm seninki kadar keskin değil ama evet, hareketleri görebiliyorum."

"Bu bir çocuk." Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, düğümlemiş çarşaflardan oluşan bir ipi pencereden aşağı bırakıyor gibi görünüyor." Ağzı bir karış açık, küçük ve çevik bir bedenin yere atlayıp pencerede beliren diğer yüze el sallamadan önce dikkatlice ipten aşağı inişini izledi. Bu beden çok daha yavaş ve dikkatli bir şekilde aşağı indi, ilki kadar kendinden emin değildi. Ama henüz işleri bitmemişti. Üç numara onu takip etti, bu çocuk daha da tereddütlüydü ama büyük jestlerle cesaretlendirildiler. Aşağıdaki ikisinden ve tepede kalan her kimse ondan.

Üçüncü çocuk nihayet yere inmeyi başardığında, küçük yardım elleri tarafından yakalandı. Kendinden en emin olanı çocuğun sırtını sıvazladı ve açıkça iyi bir iş çıkardıklarını söyledi.

Kalbi *eridi*. Yaramaz yavrular çok özlediği bir manzaraydı.

Sonra bir başka zarif, hızlı, küçük beden ipten aşağıya inmeye başladı.

Dört küçük bedenın tırmanma çerçevesine doğru ilerleyişini sessizce izledi. Ve hepsinin pijamalı, ayaklarının çıplak ve saçlarının dağınık olduğunu gördü.

Usluca kıkırdarak dört kişi çerçevenin üzerine tırmanmaya başladı.

Tam o sırada çok daha küçük bir kedi beklenmedik bir şekilde evin yanından koşarak eğlenceye katıldı. Bir ev kedisi olduğunu fark edince daha da şaşırdı. Görünüşe göre ev kedisi evcil bir hayvandı, çünkü okşandı, sevildi ve hoş karşılandı. Leoparlar tarafından beslenen bir ev kedisi, diye düşündü başını sallayarak, çocukluk masallarından birinde olup olmadığını merak ederek.

"Sensör ışıkları yanmalıydı," diye mırıldandı Ivan, gözleri çocukların üzerindeydi. "Ryder'lar ikizlerin ve arkadaşlarının bu kadar denetimsiz kalmasına asla izin vermezler." Altın ışığın süzüldüğü arka pencereye doğru baktı ve "Ebeveynler izliyor," dedi. Bu bir soru değil, bir ifadeydi. "Bu yüzden dış ışıklar yanmıyor."

İki hoşgörölü leoparın, yavruların böylesine masum bir yaramazlığın yanlarına kâr kaldığını düşünmelerine izin vermeleri fikri yüreğini bir kez daha burktu. Çocuklar uyku saatlerini çoktan geçmişlerdi. Ama ... bundan daha fazlası olduğunu yavaşça fark etti.

Kendine güvenen iki çocuk -siyah saçlı küçük çocuklar- diğer ikisini cesaretlendiriyor ve onlara yardım ediyordu, her ne kadar diğer ikisinden en az biri biraz daha büyük görünse de. Çocuklar bir şey denediklerinde diğer çocukların da yapabileceğini fısıldıyor ve başardıklarında onları alkışlıyorlardı.

Gece durgundu, sessizdi ve o anın muzip güzelliği onu öylesine etkilemişti ki ne gördüğünü anlaması uzun zaman aldı. On sekiz ay olmuştu. Çocuklar on sekiz ay içinde muazzam miktarda büyürdü. Saçları uzar ya da farklı şekillerde kesilirdi ve vücutları tombul ve bebek yumuşaklığından daha uzun ve daha köşeli hale gelirdi.

Hâlâ inanamıyordu, kanı kulaklarında uğulduyordu ... ta ki gece rüzgârı yön değiştirip birden fazla koku ipliği boyunca esene kadar. Leoparlar, küçük ve Tamsyn'i çevreleyen aynı koku ağına dolanmışlardı, ama aşağıda

Bu ve onun kadar baskın olmayan kokular, ocelot'un kalbinin her parçasına şarkı söylüyordu.

"Razi ve Natal." İsimler içinden fısıldayarak çıkmıştı, o kadar sessizdi ki Ivan'ın onu nasıl duyduğundan emin değildi.

Ama o yaptı ve "Bunlar senin mi?" dedi.

Tiz bir sesle başını salladı. "En uzun oğlan ve kız." Mutlu, sağlıklı ve hayattalar ve iki afacan leopar yavrusu arkadaşlarıyla oynuyorlar.

Yerinde kalması gerektiğini biliyordu, bunu iyice düşünmesi gerektiğini biliyordu ama kedisi çok uzun süre sabretmişti. Ve çok uzun zamandır yalnızdı. İnsan tarafının hiçbir itirazı olmadan derisinin yüzeyine doğru iterek, bir ışık sağanağı halinde onu ele geçirdi. Kıyafetleri üzerinden parçalandı. Birkaç dakika içinde insan derisinden kurtuldu ve şimdi ocelot formunda orada duruyordu.

Başını kaldırdı, Ivan'ın buz ve taştan bakışlarıyla karşılaştı.

Yarı yarıya onun kendisini durdurmaya çalışmasını bekliyordu ama o sadece karanlığın içinde eridi. Onun kendisini izleyeceğini ve tehdit altında olduğunda müdahale edeceğini biliyordu. Ivan onu her zaman koruyacaktı. Bu bilgi onun iliklerine işlemişti.

Yaşları küçük olduğu için çocukların hiçbiri avlunun uzak köşesinde gerçekleşen değişimi fark etmemişti ama iki leopar yavrusunun kafası, kız gölgelerin arasından çıkar çıkmaz dikleşti. Hiç tereddüt etmeden "Baba! Anne!" diye bağırdılar ve tehlike karşısında gizli oyunlarından vazgeçtiler.

Natal ve Razi ona doğru döndü ve bir an için unuttuklarını düşündü. Bu onu şaşırtmazdı. Çok gençtiler. Ama arka kapı çarparak açıldığında ve bahçeye ışıklar dolduğunda bile, her iki çocuk da heyecanla ona doğru koştu, vücutları bir kıvılcım yağmuru içinde koşunun ortasında değişti, böylece küçük bedenleri onunkine çarptığında, ocelot yavrularının formundaydılar.

- - -

TAMSYN, Nathan'ın kolunu tuttu ve bir DarkRiver nöbetçisi olmasına, agresif bir korumacılığa sahip olmasına rağmen onu omuz silkmedi. "*Çocuklar.*"

İkizler babalarının tek bir emriyle geri koşarak ebeveynlerinin yanında yerlerini aldılar. Tamsyn onların eve girmeyeceklerini biliyordu, arkadaşları hâlâ dışarıdayken olmazdı. Jules'un büyüüp askerlik yapacak bir dominant, Rome'un ise şifacı olacağından emindi, her ikisinin de koruyucu damarları bir mil genişliğindeydi.

Bu sırada, çok sevdikleri evcil hayvanları Ferocious, tırmanma çerçevesinin tepesine tünemiş, davetsiz misafire tıslıyordu.

Davetsiz misafirin umurunda değildi, izlemiyordu. Ağlıyordu.

Tamsyn'in gözleri yandı; büyük bir kedinin böyle ağlayabileceğini bilmezdi. Ama bu kedi sanki annelerini bulmuşlar gibi ona sarılan iki çocuğun tüylerini okşayıp yalarken ağlıyordu. "Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı arkadaşına sessizce.

Ama Nathan arka bahçelerinin yakıcı aydınlığında gerçekleşen dokunaklı buluşmaya bakmıyordu. Gözleri leopar yeşili rengindeki karanlığa dikilmişti. Bu kez o hareket ettiğinde, kadın gitmesine izin verdi. Yetişkin ocelot ve iki yavrunun etrafından dolanarak bahçenin kenarına doğru ilerledi.

Kendi başının çaresine bakabileceğinin farkında olan Tamsyn, çocuklarının uslu durduklarından emin olmak için arkasını döndü. Bunu yaparken, çarşaflardan oluşturulan ipin evin içine geri çekildiğini gördü.

Suç ortağı kaçışlarının kanıtlarını saklamaya giderken, onun dikkatini dağıtmak için geride kalan Roman, "Annelerinin cennette olduğunu söylediğini sanıyordum?" dedi. Bunu dikkatini dağıtmak için yapıyor olsa da, kız sorunun gerçek olduğunu anlayabiliyordu. Küçük elini onunkinin içine sokarak, yetişkin ocelotun üzerine tırmanan arkadaşlarına baktı.

"Evet, anne babaları cennette," diye mırıldandı. "Ama bu belli ki sevdikleri biri." Kokusu tanıdıktı, DarkRiver'a adını vermeyi reddeden ince şifacının kokusu.

Arka kapı arkasından açıldı, yaşlı bir kadın sesi "Tamsyn, duydum-" dedi. Kelimeler, delici bir sevinç çığlığına dönüşen irkilmiş bir hava patlamasıyla kesildi. Tamsyn seksen yaşlarındaki şifacıyı selamlamak için döndüğünde bile, onunla aynı saatte yatağa girmişti.

Çocuklar, yaşlı kemiklerinin rahatlamak için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek, Yariela bir ışık parçalanması içinde yer değiştirdi.

Değişim ne kadar sürdüyse o kadar sürdü. Yaş, hızını değiştirmede. Ama içinden çıkan ocelot daha yavaş hareket ediyordu ve kürkünde beyazlık vardı. Böyle bir yaş belirtisi kedigillerde nadir görülürdü ama Dönüşenler bunu daha sık gösterme eğilimindeydi. Tamsyn yakından baktığında eşinin postunda tek tük gümüş iplikler bulmuştu, saçlarının koyu beliren gümüş ipliklerin bir yankısıydı bu. Nathan güzel bir şarap gibi yaşılanıyordu: adam gittikçe daha güzel görünüyordu.

Ancak bu yaşlı ocelot daha yavaş hareket etse de, bunu açık bir niyetle yaptı ve kısa süre sonra davetsiz misafirle yüz yüze dururken, iki çocuk yanlarında aşağı yukarı zıpladı.

Sonra daha genç olan yetişkin ocelot başını eğdi ve daha büyük olan da yere inmeden önce kendi başının yan tarafını onunkine sürttü; vücudu, davetsiz misafirin kendi vücudunu içine kıvırdığı ve çocukların da sırayla vücutlarını onun kıvrımının içine kıvırdığı bir hoş geldin kıvrımıydı.

Roman başını kaldırıp "Anne?" diyene kadar Tamsyn ağladığını fark etmemişti. Neyin var?" Kendi gözleri büyük ve duygu doluydu, şifacı bir kalbi olan tatlı oğluydu.

Tam bir kasırga evden çıkıp diğer kolunun altına girerken çömelip, "Mutluyum," dedi.

Roman küçük eliyle onun gözyaşlarını okşadı. "Mutlu gözyaşları," dedi, çocuklarına birden fazla kez söylediği bir şeyi papağan gibi tekrarlayarak. Onu bir yanağından öperken, Julian da diğer yanağından mükemmel bir senkronizasyonla bu hareketi yankıladı.

Bu ikisini ve geceyle örtülü ormanda kaybolan adamı ne kadar da çok seviyordu. Çiftleşme bağı göğsünün içinde güçlü ve şiddetli bir şekilde titreşiyordu ve onun iyi olduğunu biliyordu. O bir nöbetçiydi. Sürüdeki en ölümcül adamlardan biriydi, her ne kadar artık saçlarında gümüş rengi olsa da. Bu dünyada Nathan Ryder'ı alt edebilecek çok az insan vardı.

Ama DarkRiver'in savunmasını aşabilecek çok az insan vardı ve ocelot şifacının bunu tek başına yaptığını sanmıyordu. Yanında kimi getirmişti? Eğer bir düşmansa, bu işleri oldukça karmaşık hale getirebilirdi. Şimdilik çocuklarına sarıldı ve "Hadi, içeri girelim ve arkadaşlarımıza birlikte olmaları için biraz zaman tanıyalım" dedi.

Yemek yapardı, çünkü yemek rahatlatırdı. Ve bu iki küçük suçluyu ve arkadaşlarını yakın zamanda yatağa geri götürme fikrinden vazgeçecekti. Bazı geceler özel önlemler gerektiriyordu. Okula gelince, öğretmenlerini tanıyordu ve ertesi gün uyandıklarında çocukların evde ders yapmalarını sağlayacaktı.

Bu gece aşk, aile ve sürü hakkındaydı.

Bölüm 25

P N Dikkat:
Ena Mercant

Mercant soyundan geldiğini iddia eden bir çocuğun şu anda elimizde olduğunu lütfen unutmayın. Önceden yanıt vermediğiniz takdirde, çocuk yeniden yerleştirme hizmetlerine gönderilmeden önce önümüzdeki otuz altı saat boyunca gözetimimizde tutulacaktır. Ailesel DNA eşleştirme amacıyla çocuğun DNA taraması eklenmiştir.

-Ölüm ve Aile Bildirim Hizmetleri Bürosu (9 Mayıs 2059)

IVAN AILEDEN ANLARDI. Her Mercant aileden anlardı.

Cor meum familia est.

Benim kalbim ailedir.

Bu, klanlarının kurucu ilkesiydi.

Böylece Soleil'in onunkini bulduğunu anlamıştı. Çocukların böylesine sınırsız ve masum bir neşeyle onun üzerine atlamaları yeterince doğrulayıcıydı ve oradan çıkması gerektiğini biliyordu.

Ama bunu yaparsa, Soleil onun kimliğini gizleme ihtiyacı hissedecekti. Bir zamanlar ormanda birlikte oynadığı Ivan'ı hatırlamıyor olabilirdi ama o cesur ve onurlu bir kadındı. Ona yardım etmişti. Ondan vazgeçmeyecekti ve bunu yaparken kendi en derin ihtiyacına da darbe vurmuş olacaktı: ailesinin son kalıntılarını barındıran bu sürüye kabul edilmek.

Aile değerliydi. Özellikle de hiç ailen yoksa.

Bu yüzden kaçmadı, karanlığa doğru kaymadı. Nathan Ryder'ın kalibresindeki bir leopar bile, sahip olabileceği bir dakikalık avantajı kullansaydı Ivan'ı asla . Hayalet olmakta çok iyiydi, hayalet olarak doğmuştu.

Ve ailesi onu hatırlayacak olsa da, o da bir hayalet olarak ölecekti, Büyükannesinin elini ilk tutuşundan bu yana geçen yirmi yıldan fazla sürede dönüştüğü adam, örümceğin doymak bilmez açlığı tarafından silinecekti. Arwen'le moda hakkında konuşan Ivan'dan ya da Silver için önemli olduğu için bir ayı partisine giden Ivan'dan eser kalmayacak, hatta bazen Büyükanne'yle Deniz Evi'nin kayalıklarında yürüyen Ivan'dan bile eser olmayacaktı.

Ancak bugün hâlâ kendisiydi, hâlâ tamamen kendine ait seçimler yapabilirdi. Bu yüzden, ay ışığının hüzmesinde kendini konumlandırarak, elinde silah olmadığını göstermek için ellerini kaldırdı.

Nathan onu karanlıkta hatasız bir şekilde buldu, gözleri leoparın gece görüşüyle parlıyordu. Göğsünden gelen bir gümbürtü, evine, eşine ve yavrularına yakın bir yerde davetsiz bir misafiri tespit eden bir yırtıcının uyarısıydı.

Ivan tehlikeli bir durumda olduğunu biliyordu. Nathan, DarkRiver'daki en sakın kafalardan biri olarak kabul edilirdi ama Ivan gereken bir yerdeydi; Nathan'ın en ilkel koruyucu içgüdülerini uyandırmıştı. Şu anda leopar, nöbetçinin derisine insan tarafından daha yakındı.

Ivan'ın şimdi söyleyeceği şey, kanlı bir ölümüne dövüş ve bunun Soleil üzerinde yaratacağı dalgalanma etkisi ya da barış arasındaki fark olabilirdi. Dudaklarını aralayarak, "Ailesini bulmasına yardım etmeliydim. Aile her şeydir."

Leopar nöbetçinin yüzünde bir kaş çatma, göğsündeki gümbürtünün hafiflemesi.

"Ivan Mercant." Nathan'ın sesi tam olarak insan sesi değildi. "Ocelot'u nereden tanıyorsun?"

"Soleil," dedi. "Adı Soleil Bijoux Garcia. SkyElm katliamından sonra onun ağır yaralı bedenini bulan bendim."

"Başka kurtulan olmaması gerekiyordu."

"İnsan olarak yanlış tanımlandı ve sürüsünü arayacak kadar bilinçlendiğinde hepsi gitmişti." Alfa'sının onu reddetmesi hakkında hiçbir şey söylemedi, onu bu şekilde savunmasız bırakamazdı. "Onların alfanız tarafından öldürüldüğüne inanıyordu."

Nathan nefes verirken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve yaşlı bir ocelotun diğer üçüne katıldığı yere doğru baktı. "Kahretsin," dedi.

"Tammy ve Luc'a bir şey söylemeyi reddetmesine şaşmamalı." Başını dürttü. "Haydi, artık bu işin içindesin."

Tam Tamsyn Ryder çocuklarını içeri sokarken ağaçların arasından çıktılar ama Ivan onun başını kaldırdığını ve bakışlarının Nathan'inkilerle buluştuğunu gördü. Sonra gözleri Ivan'a kaydı ve kaşlarını çatarak öylece kaldı. Bir saniye sonra, kapıyı Ivan ve Nathan için açık bırakarak içeri girdi.

Nathan ocelot grubunun yanından uzaklaştığında, Ivan da nöbetçinin zar zor dizginlenen koruyucu içgüdülerini istemeden de olsa tetiklemediğinden emin olmak için onu takip etti. Ama arkasına bakmaktan kendini alamadı. Soleil başını kaldırdı, gözleri ıslaktı. Ayağa kalkmaya başladığında, her şeyin kontrol altında olduğunu göstermeye çalışarak başını salladı.

Sonunda yerine oturdu ama kapıya kadar o iri vahşi gözleri üzerinde hissetti. Onun kendisine homurdandığını duyabiliyordu. Onu kullanması sona erdiğinde onun için endişelenmesi garipti. O ailesiyle birlikteydi ve o sadece hatırlayamadığı bir yabancıydı.

Onur, diye hatırlattı kendine. O onurlu bir kadındı.

Nathan ve Tamsyn'in mutfağı geniş ve sıcaktı, toplantılar için inşa edilmiş bir yerdi. Mutfağı görmesine izin vermelerine şaşırmıştı; bir fotoğraf çekebilir, onu bir ışınlayıcıya verebilir ve evlerini sessiz bir istilaya açabilirdi. Öte yandan, bu Psy'a alışkın bir gruptu; fiziksel bir konumu ışınlanma kilidi için kullanılamayacak şekilde hızla değiştirme yöntemleri konusunda uzman olduklarına şüphe yoktu.

Altı ya da yedi yaşlarında, birbirinin aynı iki küçük çocuk kahvaltı tezgâhındaki yüksek taburelerde ayaklarını sallayarak oturuyordu; birinin üzerinde ay ve yıldızlar olan mavi pijamalar, diğerinin üzerinde ise fantastik bir yaratık olan pijamalar vardı. Bir ejderha, diye düşündü Ivan, işte buydu.

Babalarınınkine benzeyen koyu mavi gözleriyle ona şüpheyle baktılar. Sonra ejderha pijamalı olan gülümsedi, güneş bir bulutun arkasından çıkıyordu. "Merhaba, yatma vakti olmasına rağmen kurabiye yiyeceğiz! Bir tane ister misin?"

İkizi kaşlarını çatı. "Yabancılarla konuşmaman gerekiyor, Rome." "O babamla birlikte. O bir yabancı değil."

Tezgâhın diğer tarafındaki Tamsyn, "Evimize hoş geldiniz," dedi. Şifacının gözleri değerlendiriyordu. "Dost musun düşman mı?"

"Arkadaş. Büyükanmem genellikle torunlarının düşman edinmemesini tercih eder, tabii söz konusu kişiler ailemize zarar vermek istemiyorsa." Bu durumda, tüm bahisler *kapanırdı* ve sen düşerdin.

Tamsyn'in dudakları kıvrıldı. "Alfa Nikolaev Ena Mercant'tan övgüyle bahsediyor."

Bağlantılar, iplikler, temas noktaları. "Valentin onun büyükanmemin en sevdiği Dönüşen olduğunu düşünüyor."

Tamsyn güldü ama Ivan bunu tehdit oluşturmadığına dair bir işaret olarak algılamadı. Ayrıca Nathan'ın uzaklaştığının da farkındaydı - Ivan eşine ya da yavrularına zarar verecek bir harekette bulunursa pençeleriyle Ivan'ın içini boşaltabilecek kadar yakındı ama Ivan'ın onun telefonda yaptığı alçak sesli konuşmayı duyamayacağı kadar da uzaktaydı. Hiç şüphesiz alfasını arıyordu.

Bugün burada olanlar için Lucas Hunter'a ihtiyaç vardı.

Bu yüzden Tamsyn Ivan'ı oturmaya davet ettiğinde, Ivan bunu yavrularının bulunduğu alanın diğer ucundaki yuvarlak masada yaptı. Nathan ona onaylayan bir bakış attı ve bitirdikten sonra masada ona katıldı. Tüm bunlar olurken Ivan'ın bir yanı dışarı çıkıp Soleil'e neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Sıcaklık parıltıları, gümüş ipliklerle beneklenmiş altın ve siyah kürkler, heyecanla onu okşayan küçük pençeler, onu ısıran minik dişler.

Görüntü o kadar canlıydı ki, sanki kendi pençeleri varmış gibi kendini parmaklarını avucunun içinde kıvrırken buldu. Biri sorsaydı, diğer üç ocelotun farklı kokularını tarif edebilirdi ama bu imkânsızdı. Onda o koku alma bezleri yoktu.

Yine de zihni kokular üretmeye, hisler üretmeye devam etti, ta ki etrafının sürüyle çevrili olmasının, çocukların küçük bedenlerinin ona karşı kıpırdanmasının, büyüğünün bedeninin onu sıcak ve hoş karşılamasının ne demek olduğunu öğrenene kadar. Göğsündeki düğüm, kendini bir kez daha tanıdığından beri onu ezen ağırlık, yeniden nefes alabildiği, yeniden *hissedebildiği* ana kadar çözülmeye başladı.

Soleil evdeydi. Sonunda. Evindeydi.

"Hmm." Tamsyn ona bakıyordu. "Bu bir çiftleşme bağı değil ama yine de bir şey."

Ivan gözlerini şifacıya dikti.

Başını öyle bir açıyla eğdi ki, aynı hareketi yapan insan formundaki başka bir kediyi hatırladı. "Onun kokusunu sıradan bir temas için çok derinlere taşıyorsun. Çiftleşme sanılabilecek kadar derin."

Nathan kıpırdandı. "Beni rahatsız eden de buydu," diye mırıldandı. "Açıklamak ister misin Mercant?"

Soleil'in bir eşi olma fikrini, Nathan'ın Tamsyn'le, Silver'ın ayısıyla yaptığı gibi bir bağ kurma fikrini *istiyordu*. Uzun zamandır herhangi bir şeyi istemesine izin verdiğinden daha fazla.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Onu özgür bırakmaya çalıştım ama yapamıyorum." Kaç kez aramış olursa olsun, kendisini ona, onu da kendisine bağlayan ağın ipliğini bulamamıştı. Ondan geliyormuş gibi hissedebilirdi, kedisi zihninde geziniyordu, ama mantık bunun o olması *gerektiğini* söylüyordu.

O Psy'dı, telepat.

Onunki ağ gibiydi, çok yapışkan ve kaçması imkânsızdı.

Tamsyn'den sıcak bir kahkaha geldi, gözleri parlıyordu. "Kokladığım şey Psy ile ilgili değil Ivan. Seni işaretledi ve biz kediler sahiplenmeye meyilliyizdir."

Ivan bir zorunluluk haline gelene kadar buna inanmak istedi. "Beni tanımıyor."

"Emin misin?" Tamsyn ocakta bir şeyler karıştırdı. "Sanırım onun ocelot'u senin kim olduğunu çok iyi biliyor."

Nathan eline öksürdü, Ivan ona bakınca yüzünde eğlenmiş bir ifade belirdi. "Sanırım bir kediyle nasıl boğuşulacağını öğrensen iyi olur."

- - -

SOLEIL o kadar duygu doluydu ki birini diğerinden ayıramıyordu. Sevinç, katıksız sevinç, kafa karışıklığı, sevgi, endişe, çok daha fazlası. Tutmak istedi

Yavruları kendine yaklaştırmak, Yariela'ya sıkıca sarılmak, onların kokularını kendisine, kendisinininkileri de onlara sürmek istiyordu.

Evindeydi. Sonunda evdeydi.

Ama Ivan için endişeleniyordu. Leoparlar onu bir tehdit olarak görebilirdi. Burada olmasının tek nedeninin onu eve getirmek istemesi olduğunu bilmelerini sağlamalıydı.

Adamın düşmanca davranan yırtıcılarla yalnız kalması onu paniğe sürükledi.

Sırtındaki kucaktan kalkarak ayağa kalktı. Diğerleri de onunla birlikte ayağa kalktı. Yariela onları içeri götürmeye gittiğinde, o da hızlı adımlarla peşlerinden gitti. Önlerindeki iki yavru kapıya doğru koşup tekrar geri döndüler, hareketsiz kalamayacak kadar heyecanlıydılar.

İçindeki açık yaralar kabuk bağlamaya başladı. Yavrular yaşıyordu. Yariela da . Bu da muhtemelen nazik ve kibar Salvador'un da hayatta olduğu anlamına geliyordu. O sorana kadar askerlerden haberi olmayacaktı. Ama bu her şeyi değıştirdi.

Lucas Hunter onun sürüsünü öldürmemişti. Onları *kurtarmıştı*.

Duyguları onu boğuyordu ama Ivan için duyduğu endişeyi bastırmaya yetmiyordu, Yariela'yı kapı aralığından takip etti ve kendini hemen sağa bakarken buldu. Psy'sının gözlerinin içine. Yaralanmamıştı ... ve bir tabak kurabiyenin önünde oturuyordu.

Gözlerini kırptırdı, başını salladı. Hayır, hâlâ kurabiye vardı.

Ancak Ivan, solundaki kahvaltı taburelerinde oturan çocukların aksine kurabiyeleri yemiyordu. İçlerinden biri bir ocelot yavrusuna doğru bir kurabiye düşürdü; kurabiyeyi keskin küçük dişleriyle havadan kaptı.

"Çocuklar," dedi Tamsyn sert ve anaç bir ses tonuyla ve tüm taraflar parlayan haleleriyle melekleri taklit etmeye çalıştı. "Siz ikiniz yerde yatın. Bu evde düzgün tabaklarda yemek yediğimizi biliyorsunuz."

Razi ve Natal tezgâhın etrafında koşarak Tamsyn'in bacaklarına sokuldular, vücutları akışkandı ve işaretleri ebeveynlerinininkini andırıyordu. Sevgiyle gülümseyen şifacı eğildi ve burunlarını ısırarak için onları kollarının arasına aldı. Yavrular pişmanlık duymadan, sadece kulak memelerini yalarken kulağını ısıtır gibi yaptı. Gülerek onları ikizlerin yanına, tezgâhın üzerine koydu; ikisi de düzgünce oturmuş, kurabiye için hazır bekliyorlardı.

Arada sırada, Soleil'in hâlâ orada olup olmadığını kontrol eder gibi arkalarına bakıyorlardı.

Soleil'in hücreleri saf bir mutlulukla patladı. Çocuklar mutlu ve sağlıklıydı. DarkRiver onlara sadece bir yuva değil, sevgi de vermişti. Soleil bu hediye için geri ödemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Ancak şimdi, insan sesine ihtiyacı vardı. Ama bir Dönüşen olmasına ve deri değiştirmeye alışkın olmasına rağmen, bunu yabancıların önünde yapmaktan utanıyordu.

Yariela'yı dürtmek ve soruyu gözleriyle sormak üzereyken bile Tamsyn, "Yedek giysiler ön kapının yanındaki sandıkta. Yariela, ona yolu gösterir misin?"

Elbette bir şifacının evinde, uğrayacak olanlar için giysi bulunurdu. İnsanlar her zaman şifacıların evlerine uğrardı. Bu işler böyleydi. Genç bir şifacı olmasına rağmen Soleil bile ziyaretçilere alışkındı; sohbet etmek, bir şeyler atıştırmak ya da küçük yaralarına bakmak için gelirdi.

Sıyrık ve çiziklerle kendisine gelen yavruların üzerine koyduğu renkli bandajlardan oluşan özel bir zulası vardı. Küçükler onları o kadar çok sevmişti ki, sırf bandajlar derilerinde kalsın diye çoğu zaman bir ya da iki gün boyunca yer değiştirmezlerdi.

Şimdi Yariela'nın yavaşlamış halini sandığa kadar takip etti. Soleil'i orada bırakan kıdemli şifacı başka bir koridorda kayboldu, şüphesiz kendi kıyafetlerini almak için odasına gidiyordu. Yer değiştirdikten sonra Soleil, beli çok büyük olan ama boyu için doğru uzunlukta olan bir eşofman altı giydi. Üstünde bir ip bağı vardı, bu yüzden onu sıkmak için kullandı.

Üstüne, aslında oldukça iyi oturan yumuşak pembe bir tişört ve önü fermuarlı ve bir çocuğun satın alınmasına yardımcı olabileceği bir şeye benzeyen çok renkli tonlarda bir kapüşonlu giydi. Bu hoşuna gitmişti. Parlaktı, açıktı, katliamdan beri giydiği her şeyden daha Soleil'di.

Daha gerçek, daha kendisi gibi *hissediyordu*.

Ön kapıdan çok uzakta olmayan bir ayna vardı ve ona baktığında iyi görüldüğünü gördü. Bunun kıyafetlerle pek ilgisi yoktu,

Ancak. Gözlerindeki parlaklık, yüzündeki ısıltıydı. Mutluluk olduğunu fark etti. Mutluluktan parlıyordu.

Kalbi onu Ivan'a, kedisinin sahiplendiği Psy'a doğru çekiştirse de Yariela'nın kokusunun derin aşinalığını takip ederek odasına gitti. Lucas Hunter buraya gelmeden önce sorularına cevap bulması gerekiyordu. Çünkü o gelecekti.

Bölüm 26

Alfa olmak için gereken baskınlığa sahip her şekil değiştiren bunun için gereken yüreğe sahip değildir.

-Lucas Hunter, DarkRiver'in alfası, Remington "Remi" Denier'e, RainFire'in alfası

Soleil kapısının önünde duraksadığında Yariela ağlamaklı bir gülümsemeyle, "Ah, LEILEI'M, gel, gel," dedi. "Benim tatlı kızım." Soleil yanındaki yatağa oturduğunda kollarını ona doladı.

Gözleri komodinin üzerinde duran ve her birinde minik bir sukulent bulunan birkaç renkli küçük kedi saksısına takıldı ve üç tane olması gerektiği gibi tuhaf bir hisse kapıldı, ama sonra Yariela onu kollarına aldı ve tüm dünyası, kalbi kırık küçük bir kızı alıp ona iyileşmesini, uçmasını sağlayacak kadar sevgi veren bu kadının bakımına indirgendi.

Kan hariç her yönden büyükannesi olan şifacı, Soleil'in tanıdığı güçlü kadından çok uzakta, çok kırılgan hissediyordu, ama kucaklaması aynı derecede her şeyi kapsıyordu, sevgisi bir fırtınaydı.

Soleil, SkyElm'e geldiğinden beri ona annelik eden ocelotun kokusunu içine çekerek, "Seni gördüğüme çok sevindim, Abuela," diye boğulmayı başardı. "Hepinizin öldüğünü sanıyordum." Hıçkırıklar onu ele geçirdi. "Sürü kayıtlardan silindi."

Yariela onun saçlarının tepesini öptü ve sıkıca sarıldı. "Tüm bu olanlardan sonra, Monroe'nun sergilediği onursuzluktan sonra, biz yetişkinler olarak - hayatta kalan hepimiz - yavrulara bu geçmişi yüklememeye karar verdik.

"Bebeklerimiz reşit olduklarında onlara anlatılacak ama kayıtlara geçtiği kadarıyla DarkRiver'a ait olacaklar. SkyElm'in korkunç geçmişi

hayatlarını gölgelemeyecek." Koyu, karanlık gözler Soleil'in gözlerini tuttu. "Çok üzgünüm Leilei'm, başka kimsenin hayatta kaldığını sanmıyorduk. Bilseydim seni *asla* bırakmazdım."

Soleil yaşlı adamın gözyaşlarını sildi. "Bu senin hatan değil. Monroe biliyordu." Bunu söylemek zorundaydı, Yariela'nın bunun için kendini asla suçlamadığından emin olmak zorundaydı. "Beni reddetmeyi seçti."

Gözleri yanarak, Ivan'la zaten paylaştığı gerçeği itiraf etti. "Em ve Robbie'yi kurtarmak için çok uğraştım ama başaramadım." Alfa'nın eşi ve değerli yavruları onun kollarında ölmüştü. "Gerçekten denedim, Büyükanne. Elimden gelen her şeyi yaptım." Yariela'nın yanında dünyaya gelmesine yardım ettiği küçük ve parlak bir ışık olan Robbie'nin kayıp gittiğini hissettiğinde kalbi milyonlarca parçaya ayrılmıştı.

"Biliyorum, Leilei'm. Biliyorum." Akıl hocası Soleil'in saçlarını tekrar öptü, sesi kararsızdı. "Sonrasında cesetlerini gördüm. O yaralar... en kıdemli şifacı bile onları kurtaramazdı, hemen revire kaldırılmış olsalardı bile."

Yariela'nın anne ve çocuğa ulaşmadan çok önce çok geç olduğunu onaylamasıyla Soleil'in boğazına bir hıçkırık takıldı; kıdemli şifacının sözleri Soleil'e musallat olan suçluluğu asla silemez, onu takip eden tüm boş gözlü hayaletleri asla susturamazdı ama bu suçluluğun tırtıklı kenarlarını yumuşattı.

"O sırada yanında olamadığım için üzgünüm," dedi Yariela, sesi acıdan kısılmıştı. "Böyle korkunç bir şeyle asla tek başına yüzleşmek zorunda kalmamalıydın."

Teselli etme sırası Soleil'deydi. "Hayır, Abuela, sürü arkadaşlarımıza yardım ederek kendini yaktın." Gördüğü manzara karşısında hissettiği dehşetle yankılanan bu anı, bir ustura kadar keskin ve kanlıydı. "Yere yığıldığını gördüm, Duke'ün seni güvenli bir yere sürüklediğini gördüm." Genç dominantın gözleri sarsılmıştı ama etraflarındaki ölümlerin ağırlığı altında ezilmemişti.

Yariela'nın iç çekişi Soleil'e yaşlı şifacının kendi şeytanlarıyla, kendi suçluluk duygusuyla boğuşmaya devam ettiğini söyledi. "Yani," dedi parmaklarını Soleil'in parmaklarının arasından geçirerek, "Monroe bu yüzden mi SkyElm'de hak ettiğin yeri sana vermedi? Em ve Robbie yüzünden mi?"

Soleil başını salladı. "Asla emin olamayacağım ama mantıklı olan tek sebep bu." Çünkü Monroe hiç sevmemiş olsa da şifacı olarak işe yaradığını kabul etmişti.

Yariela dişlerini gıcırdattı, gözleri aniden soluk bir altın rengine büründü. "O zaman mantığının hiçbir mantığı yoktu. Ya da kendi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmeyi reddeden bir egoistin mantığıydı. Monroe hatalar yaptı ve bunlar için seni suçladı. Em, Robbie ve diğerleri korumasız kaldı çünkü o kanadın korumaya ihtiyaç duymayacak kadar güvenli olduğuna karar verdi."

Yariela'nın eli Soleil'inkini sıktı. "O tatlı bebeğin ve nazik annesinin kaybı için sonsuz bir üzüntü hissedebiliyorum ve görüşümün netliğini kaybetmeden Monroe'nun acısı için üzülebiliyorum. Ve gördüğüm şey, bu kararın bir dizi kötü karardan yalnızca biri olduğu.

"O karanlık günden çok önce, Monroe sürümüzün bize katılmak isteyen güçlü kedigillerden ziyade sadece ocelotları kabul etmesine karar verdi. Bu bizi zayıf bıraktı, çok fazla savunmasız ve yeterince baskın değil, yeterince asker değil. Av olduk çünkü öyle olmasına izin verdi."

Bakışlarını indirerek yorgun bir nefes verdi. "Bir zamanlar iyi bir adamdı." Sözlerinin hemen ardından başını salladı. "Ama değildi, değil mi? Büyükbabanı örnek aldı ve sana hiç iyi davranmadı, oysa sen sürümüzün kalbiydin, etrafında ısındığımız güneş ışığıydın."

Yariela'nın Monroe'yu ve ona yaptıklarını kınaması karşısında duygudan titreyen Soleil, "Lucas Hunter SkyElm'e geldiğinde ne oldu?" diye sordu.

"Monroe, Lucas'ın çocuğunu kaçırmaya çalıştı."

Soleil nefesini çekti. Bunu bilmiyordu.

"Lucas onu idam etti," dedi Yariela. "Geri kalanımız istersek DarkRiver'a kabul edilecektik. Sadece altı kişiydik. Şimdi yedi olduk." Titrek bir gülümsemeyle Yariela yumuşak pamuklu tuniğini kaldırıp Soleil'in yüzünü sildi.

Soleil ailesi için ağlarken Yariela'nın onu salladığı çocukluk anıları. Gelecek için hiçbir plan yapmayan beceriksiz yalnızlar olabilirlerdi ama onu *sevmişlerdi*.

"Leoparlar iyi insanlar," diye mırıldandı Yariela. "Bizi hoş karşıladılar ve sürü arkadaşı gibi davrandılar. Tammy'nin o tehlikeli eşi bile bana bir büyüğün gösterdiği saygıyla davranıyor."

"Duke ve Lula?"

"Evet, evet, iyiler. Ama onları birkaç hafta göremeyeceksiniz - yüksek irtifa eğitimi için SnowDancer bölgesine götürüldüler." En kara fırtınadan sonra bulutların dağılması gibi bir sırtış. "Dağdan indiklerinde ne büyük bir sürprizle karşılaşacaklar!" Yariela'nın gözyaşları yüzünden gözleri henüz yaşarmamış olsa da, kahkahası gökyüzü kadar tanıdıktı ve Soleil'in ruhuna merhem oldu.

"Salvador burada çiçek açtı," diye devam etti Yariela. "Yavrular genellikle onunla kalıyor, onu evlatlık babaları olarak görüyorlar ama hafta sonu ona izin vermeye karar verdik çünkü kur yapmaya gitti."

Bu kez gülümsemesi neşeli bir kedinin gülümsemesiydi. "Gemi inşa eden bir insan. Sal'ımızı bir gemide hayal edebiliyor musun? Yine de en az onun kadar tatlı ve yavrular şimdiden ona tapıyor. Çok mutlu bir aile olacaklar. Sanırım sen de Razi ve Natal'ı şımartan hoşgörülü tia ."

En iyi şekilde bunalmış olan Soleil, ellerini ağzına götürdü ve şaşkın bir sevinçle bıraktı. "Oh, evet! Onları küçük vahşi maceralara götüren ve abur cubur yemelerine izin veren ben olacağım."

"Evet, tam da olması gerektiği gibi."

"Abuela?" Soleil, Yariela'nın yumuşak buruşuk elini tuttu. "Forumdan kaybolmuşsun."

"Uzun zamandır üzgünüm, Leilei'm." Yaşlı şifacı göğüs kemiğini ovuşturdu. "Kalbim hasta. Nasıl olduğumu görüyorsun." Bir elini vücudunun üzerinde gezdirdi. "Ömrümün üçte birini daha yaşamam gerekirken çok yaşlı ve solgunum; diğer yaşlılarım aktif ve canlı. Ama ruhumdaki hastalık ... kemiklerime kadar işledi."

Soleil'in elini okşadı. "Hiçbir zaman kendi yavrularım olmadı ama sürüye olan bağlılığım beni mutlu etti. Ama o bağlar bile eşimin vefatından sonra beni dünyaya daha fazla bağlayamazdı. Ruhumun derinliklerine kadar parçalanmıştım.

"Sonra büyükbaban yanında sessiz bir nineyle evime girdi ve ben neden yaşamam gerektiğini anladım." Avucunu Soleil'in başının üzerinde , gözleri yine ıslak olmasına rağmen gülümsedi. "Sen benim kalbimin bir parçası oldun, Leilei'm. Senin öldüğünü, bedeninin bile bizim için kaybolduğunu düşündüğümde zar zor devam edebildim, böylece mi niña preciosa'ya veda edemedim."

Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı. "Artık pek bir şeyle ilgilenmiyordum. Kalan az enerjimi akıllıca kullanmalıydım; yavruların DarkRiver'a iyice yerleştiğinden emin olmalıydım ve mutluluğa benzer bir şeyler hissetmeyi öğrenmeliydim çünkü bunu yapmazsam Razi ve Natal üzülürdü."

Soleil, acısı dinene kadar onu seven kadına sarıldı ve Monroe'yu ona yaptığı zalimlikten dolayı lanetledi. Soleil'i evlatlıktan reddettiğinde Yariela'nın kalbini paramparça edeceğini biliyordu ama yine de bunu yapmıştı. Ve yaptıklarını Yariela'ya söyleyecek cesareti bile yoktu.

Soleil bu zalimliği yüzünden ondan sonsuza dek nefret edecekti ve bu konuda kendini kötü hissetmeyecekti.

Ama şu andan itibaren zamanı kalmamıştı.

Yarım dakika önce yaklaşan bir arabanın hafif uğultusunu hissetmişti, şimdi de motorun kapandığını duydu.

DarkRiver'ın alfası buradaydı.

Bölüm 27

Lucas Hunter bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Yine de o bir kedi. En garip şeyleri komik bulurlar.

-Valentin Nikolaev, StoneWater'ın alfası, EmNet direktörü Silver Mercant'a

IVAN, Soleil mutfaktan çıktığı kapı aralığında yeniden belirene kadar nefes alıp verişini iradesinin gücüyle sabit tutmuştu. Onun güvende olduğunu, hâlâ evin içinde olduğunu biliyordu ama Lucas Hunter'la konuşurken ona yakın olmasını istiyordu.

Sonra işte oradaydı, bir kez daha ödünç alınmış giysiler içindeydi, saçları omuzlarına dökülüyordu ve gözleri doğrudan ona bakıyordu. Ocelot gözleri, insanlığı hala sadece yüzeysel bir deriydi, kedi ön plandaydı.

Ayağa kalkarak, "İyi misin?" diye sordu. Anlamsız bir soruydu ve Ivan böyle sorular sormazdı. Sadece , ona bakma ihtiyacı kanını yakıyordu.

"Ben mükemmelim." Bakışları tezgâhtaki dört çocuğa yöneldi, yüzü yumuşacıktı.

İkizler insan formunda, iki ocelot yavrusu ise yavru formunda kalmıştı. Ancak hepsi bir araya toplanmış, bir tabak kurabiyenin yanı sıra iki bardak su ve iki sığ kaseenin etrafında toplanmıştı.

Tamsyn birinin kafasını kaşıyarak, "Bu mutfakta bazı küçük insanların bu gece tatlı yediğini bildiğim için, midelerinizde süt ve kurabiyelere yer ," dedi.

İkizler sırtırken, ocelot yavruları daha fazla tırmalamak ve sevmek için Tamsyn'in eline vurdular.

Ivan sahneyi sessiz bir hayranlıkla izlemişti; bir Dönüşen'in evinde farklı olabilecek küçük şeyleri hiç düşünmemişti. Bir çocuğun hayvan formundayken bardak yerine kâsedan su içmeyi tercih edeceğini hiç düşünmemişti. Elbette sevgi dolu bir evde her iki form için de yer olurdu.

Bir Dönüşen için ikisi de bütünün parçalarıydı. Sadece Psy'ler sanki dünya düzgün kutulara sığdırılabilirmiş gibi sık sık sınırlı terimlerle düşünürdü. Ama bu yapılandırılmış dünya aynı zamanda Ivan'ın nasıl var olacağını, nasıl işleyeceğini bildiği bir dünyaydı; kurallar, Ena Mercant'ın dikkatini çektiğinde yarı vahşi olan bir çocuk için gerekli bir yaşam çizgisiydi.

"Ne bilmiyorum," demişti ona, öğretmeniyle ilk dersine giderken, etraflarındaki koridor, bir taraftaki büyük pencerelerden sızan güneş ışığı altında parlak ve temizdi. "Annemin adamı aptal olduğumu söyledi."

Ena'nın gümüşü mavi gözleri onun üzerindeydi. "Yine de morgda aşırı dozda uyuşturucudan ölen kişi o." Durakladı, bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Sen çok zeki bir çocuksun, Ivan. Başkalarının sözlerinin senin değerini çalmasına asla izin verme.

- "Başkalarının değerini düşürmeye çalışanların zayıf ve korkak kişiler olduğunu daima hatırlayın. Güçlüler korkmadan yükselir, başkalarının büyümesine yardımcı olmak için bilgilerini paylaşır."

Ivan sırada büyükannesinin ona çatal bıçak kullanmayı nasıl öğrettiğini, yiyecek biriktirmek zorunda olmadığını, mutfaktan her zaman daha fazlasını alabileceğini nasıl söylediğini ve kirli çamaşırlarını çamaşırlığa koymasını nasıl tembihlediğini düşündü.

O değerli eşyaları bırakmak onun için çok zor olmuştu. Onların kendisine geri döneceğine ancak onları ütülenmiş ve kaldırması için yatağının üzerine konmuş olarak bulduğunda inanmıştı. Aynı gün, ikinci bir porsiyon kahvaltı için geri dönmüştü ve kimse ona durmasını emretmemişti. Ivan'a bir ameliyattan sonra revirden "kaçtığını" söyleyen kuzen Canto, Ivan'ın en sevdiği şey olduğunu bildiği için ona göz kırpmış ve üstüne fazladan kuru meyve koymuştu.

Ivan, büyükannesinin doğruyu söyleyeceğine güvenebileceğini fark etmişti. "Ne yapacağımı bilmezsem zeki olamam," diye işaret ederek onun anlamasını sağlamaya çalışmıştı. "Ben sadece *diğer* Ivan olmayı biliyorum." Büyükannesinden önceki hayatından, yiyecek dolu bir mutfaktan ve kimsenin eşyalarına dokunmadığı güneş ışığı dolu bir yatak odasından önceki.

Büyükannenin yüzü, kendisiyle ilgili olmadığını çoktan öğrendiği bir şekilde sertleşmeden önce uzun bir duraklama oldu. "Elbette," diye mırıldandı o gün. "Pekâlâ. Sana belirli durumlarda nasıl davranman gerektiğini öğreteceğim, ortaya çıktıklarında bunlarla başa çıkman için gerekli araçları vereceğim - bunlar yeni hayatına uyum sağlarken sana bir yapı kazandıracak."

Ivan uzun zaman önce uyum sağlamıştı ama hâlâ yapıyı tercih ediyordu. Ayılar onu sevgili Silver Mercant'larının bir akrabası olarak karşılamış olsa da, Silver'ın sürüsüne hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamamasının nedeni buydu. Ayıların cömertliğini ve kalp sıcaklığını görmüş, bu tür varlıkların hesaplanamaz değerini anlamıştı ama o neşeli kaosun ortasında yaşamaktansa kendini iki ayağından vurmaya tercih ederdi.

Soleil de bir Dönüşen'di, onun dünyası da ilkeldi.

Ivan da onun dünyasına asla uyum sağlayamazdı.

Elini kalçasına bastırıp göğsünü buz tabakasıyla kapladıktan sonra, Soleil'in yavruların tüylerini okşamaya ve tabaktan bir kurabiye çalmaya gidişini sessizce izledi; çocuklar onun gizlilik girişimlerine kıkırdıyordu.

Tam onu unuttuğunu düşündüğü anda, gözlerinde okuyamadığı bir bakışla ona doğru baktı ... ama sonra zihninde bir kedinin pençelerinin hareketini hissetti. Acı vermiyordu. Sadece bir ... esneme.

İşaretlendiğini hatırlatan bir şey.

Ivan ona baktı, fark etmeden uçuşunun kenarına gelip gelmediğini ve şimdi bir sanrı içinde yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu. Öyle olsa bile umurunda değildi. Onu gördüğü sürece, Ivan Mercant olan hayaleti gördüğü sürece.

Ivan, büyükannesi onu eve getirdiğinden beri yaptığı her şeyi, dönüştüğü her şeyi ailesinin sınırları içinde yapmıştı. Onlar istediği için değil, bu bağlar hayatındaki tek sağlam şey olduğu için. Eğer bir Mercant değilse, o bir hiçti.

Soleil'e kadar, kendisi için *hiçbir şey* istememişti.

İhtiyacının içgüdüsel derinliğinin artan uçuculuğun bir işareti olduğunu biliyordu. Sıcaktı, dengesizdi. Ve Soleil ona doğru yürüdüğünde, daha da ısındı, daha da az stabil hale geldi.

Tehlikeli, çok tehlikeli.

Nathan'ın Tamsyn'le konuşmak için uzaklaştığının farkındaydı, çocukların konuşmalarını hâlâ duyabiliyordu ama bunların hepsi arka plandaki gürültülerdi. Geri adım atmalı, aralarında boşluk yaratmalıydı. Yine de elini kaldırdığında başını bir parça eğdi ... ve kadın saçlarını alnından geriye doğru itti.

Hırsız. Hırsız. Hırsız.

Ivan vicdanının fısıltılarını duymazdan geldi. Gözlerini kapatmak istedi, onunla kuracağı son fiziksel temasın tadını çıkarmak istedi... ama artık zamanı yoktu. DarkRiver'in alfası odaya girerken bir suikastçinin zarafetiyle hareket eden Ivan, Soleil'i arkasına koymaya çalıştı. Soleil pençeleriyle onu dürtmeden önce küçük bir hırıltı çıkardı, sonra da onun yanında durmak için yer değiştirdi.

"Luc." Tamsyn Ryder dört çocuğuyla birlikte Lucas'ın yanından geçerken onu yanağından öptü. "Çabuk olun, yavrularım. Çizgi film zamanı." İkizleri sevinç çılgınlıkları atarak önden koşturdular, bir ocelot yavrusu hemen o ise küçük yavruyu kucağında taşıyordu. Çocukları tehlikeli olabilecek bir bölgeden uzaklaştırıyordu.

Yaşlı bir kadın Lucas'ı takip ederek odaya girdi. Teni gecenin karasıydı, ince kemikli küçük bir vücudu vardı, yüzü yaşanmış bir hayatın hikâyesini anlatan çizgilerden oluşan bir senfoniydi.

Ivan'ın içinde derin bir çekim, vahşi bir bilme duygusu. Aileden biriydi, hayatı boyunca daha önce hiç karşılaşmamış olmasına rağmen. Aynı anda döndü, onu gördü ve parlak ve göz kamaştırıcı bir bakış gözlerini aydınlattı, eli ağzına doğru yükseldi.

Burada güvende olduğu açık olduğu için ona karşı duyduğu koruyucu dürtüyle savaşıarak dikkatini odadaki en büyük yırtıcıya çevirdi.

Ancak Lucas'ın başka bir hedefi vardı. Soleil'e doğru ilerleyerek çenesini baş ve işaret parmakları arasında kavradı, nazik ama sert bir temas kurdu. "Demek," dedi alfa, "kendininkini aramaya geldin."

Soleil, Ivan'ın kendisini onu savunmaya hazırlamasına neden olan vahşi bir cesaretle, "Aslında," dedi. "Seni öldürmeye geldim. Sürümünden hayatta kalan masumları yok ettiğin için intikam almaya." Yüzünü buruşturdu. "Benim bir şifacı olduğum ve insanları öldürmediğim gerçeğini görmezden geliyorsun. Aptal."

Lucas'ın sırtışı beklenmedikti, kedisi gözlerinde sinsice dolaşıyordu. "Sürümün hoş bir parçası olacaksın."

Soleil'in kedisi şüpheyile dişlerini gösterdi. "mi?"

"Geçmişini araştırırız, bir tür gölge ajan olmadığından emin oluruz ama SkyElm'den kurtulanlara DarkRiver'da hoş karşılanacaklarına dair söz verdim ve sözümünden dönmem." Adamın parmakları çenesini hafifçe sıktığında, Ivan'a ters ters bakmamak için kendini zor tuttu.

Adamın tenindeki gerginliği ve onu koruma ihtiyacını hissedebiliyordu. Ama şu anda Lucas Hunter'la göz temasını kesmek çok ama *çok* kötü bir fikir olurdu. Gözlerinden bakan yırtıcı bunu bir zayıflık ya da yalan söylediğinin bir göstergesi olarak görebilirdi.

"Seçim senin," dedi Lucas, sesindeki hırıltı bir uyarı değil, doğasının basit bir işaretiydi. "Ama kalırsan bunu benim otoritem altında, sürümün bir üyesi olarak yaparsın. Başka bir yol izlemek istiyorsan bunu bu bölgeden uzakta yapmalısın, sana güvenli bir geçiş sağlayacağım ve eğer ziyaret için geri gelmek istersen diğer yırtıcı şekil değiştirenlerle aynı kurallara uyman gerekecek."

Nazik davranıyordu. Dönüşen olmayan birine bu şekilde görünmeyebilirdi ama Soleil öyleydi ve bunu anlıyordu. Lucas'ın ona bir seçenek sunmasına hiç gerek yoktu; onun bölgesine nasıl gizlice girdiğine bakılırsa, onu kovup dışarıda kalmasını söylemeye hakkı vardı.

Ama hayatını başka bir alfanın kontrolü altına vermek? Bu onu dondurdu, ürpertti. Alfaların hepsinin aynı kumaştan olmadığını biliyordu ama şimdiye kadar tanıdığı tek alfalar onu her fırsatta reddetmişti. Hatta onu bir hastanede kendini bilmez halde, bedeni ve zihni paramparça bir halde bırakacak kadar.

Ancak iş başa düştüğünde, başka seçenek yoktu. Yavruların ona koşma şekli, onu *hatırlama* şekilleri ... Birisi

Onu burada istiyordu, ona burada ihtiyacı vardı. Leoparların bu iyi bir yuva sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarından artık emin olsa da, sadece başka bir ocelotun onlara öğretebileceği şeyleri öğrenmeleri gerekiyordu. Ve ülkede çok az ocelot vardı, yavruların tanıdığı ve güvendiği daha da az.

"Kalacağım," diye mırıldandı, bir şekilde Lucas'ın bakışlarını dişlerini sıkarak tutmayı başarmıştı; kıdemli şifacı değildi, henüz sürünün bir parçası bile değildi. "Seni alfa olarak kabul ediyorum."

İçinde ani bir huzur hissi. Çünkü kedisi sürü halinde yaşayan bir yaratıktı. Aynı anda hem korkabilir hem de bunu isteyebilirdi. Tıpkı Monroe'dan nefret ettiği ama ona ihtiyaç duyduğu gibi.

"Sen bir şifacısın," dedi Lucas. "Seni sürüye kan bağıyla bağlamam gerekecek."

Bunu biliyordu, bekliyordu ama uyarıyı takdir etti. Bir saniye sonra, açıklamanın kendisi için yapılmadığını fark etti-Lucas, Ivan'ın buz gibi sessiz ve yırtıcı bir hayvan gibi hareketsiz durduğunu ve müdahale etmeye hazır olduğunu çok iyi biliyordu.

Kaşlarını çatarak ona olduğu yerde kalmasını söyleyen bir bakış fırlattı; Psy'sının Lucas'ın pençeleri tarafından paramparça edilmesi isteyeceği son şeydi. Yüz ifadesi değişmemişti, gözleri hâlâ durgun, tertemizdi ve görünüşe göre hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Ama zihninde ağının gümüş rengi, turuncu ve kırmızı kenarları parıltıyordu.

Sözsüz iletişimden vazgeçerek kaşlarını çattı. "Kan akacak. Korkma."

Ivan ona baktı. Daha önce hiç kimsenin ona korkmamasını söylemediğini hissetti. Ama vücudu bir parça gevşedi ve kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. Bunu onun sakinleştiğine dair bir işaret olarak almadı. Ağları bir yanık kadar soğuk bir şekilde havada asılı kalmaya devam etti.

Tekrar Lucas'a baktığında, onun bir kahkahayla mücadele ettiğinden *neredeyse* emindi. Ama bu etkileşim hakkında bir yorum yapmadan, pençesini kullanarak avucuna bir çizgi çizdi, sonra da yanağından aşağıya ince bir çizgi çekti.

Kesiğin boğazında ya da belki de kolunda olmasını beklerken irkildi. Ağ sertleşti, jilet gibi çelik çizgiler oluştu. Bu kez Ivan'a attığı bakış, *bunu ben hallederim* bakışıydı.

Gözlerini kısıtı ama olduğu yerde kaldı.

Lucas aynı anda elini onun yanağına koydu. Lucas'ın kanı kendi kanıyla karıştığında tüm vücudunu bir sarsıntı kapladı ve çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki tüm hava çekildi. Sonrasında tırtıklı bir şekilde nefes aldı ve artık alfası olan leopara baktı.

"Dayan," diye mırıldandı, dişleri ve pençelerinden oluşan bir güçtü bu; kadının şu anda altında durduğu bir kalkan olan bir güç. "Henüz bitmedi."

Tüm vücudunu saran bir ses gürültüsü, yüzlerce kalpten oluşan vahşi bir nabız, zamanın nefes kesici tek bir vuruşu için bir kükreme ve ardından gelen saf sessizlik... ama tüm bu kalplerin hala onun için şarkı söylediğini biliyordu. Sürü yeni bir üyeye hoş geldin diyordu, *ona* hoş geldin diyordu.

Çünkü bu bir sürü bağıydı, iki insan arasındaki bir bağ değil.

Gözyaşları gözlerini yaktı.

Alfa-şifacı bağlantısının gerçek bir bağ olduğunu, artık derisinin altında yaşayan, kedisini Lucas'ın leoparına bağlayan ilkel bir şey olduğunu bilmiyordu, anlamamıştı. İhtiyacı olduğunda Lucas'ın ona enerji vermesini sağlayacak olan da bu bağdı ve ister ocelot ister leopar olsun, sürü üyelerini iyileştirmesini sağlayacak olan da bu bağdı.

Et ve kanın ötesinde bir şeydi, vahşi bir şekil değiştirme sinerjisiydi. Ama yakın değildi - Ivan'la arasındaki garip bağ gibi değildi. Lucas'ın varlığını bağ aracılığıyla hissedebiliyor, yardım için ona ulaşabiliyordu ama hepsi bu kadardı. Onun için bir insan olarak opak kalmıştı.

Lucas eğilerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. Çünkü o nazik öpücük, sürünün enerjisiyle canlanmıştı; bu enerji, iyileştiren bir ateş gibi ona yayılmıştı. Yanağındaki kesik kapanmaya başladı -neredeyse ama tamamen değil. Yara izi sadece birkaç gün sürecektir olsa da, artık DarkRiver olduğunun açık bir ifadesiydi.

Lucas Hunter'ın kedilerinden biri.

Bölüm 28

Bir Mercant'ın fiideliği, bir kez verildiğinde, taştan bir şeydir. Karşı tarafın bilinçli bir kötü niyet eylemi dışında çatlatılamaz veya çarpıtılamaz. Sadık olduğumuz kişiler için her şeyi riske attığımız için bize aptal diyenler var ama biz yarım tedbirler alamayız. İşte bu yüzden sadakatimizi çok nadiren gösteririz.

-Lord Deryn Mercant (1510 civarı)

IVAN'IN ELLERİ, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğu yerde yumruk oldu, içinde boş bir sızı vardı. Az önce olan şeyin mekaniğini bilmiyordu ama kan kanla buluştuğunda psişik bir bağın parıldadığını hissetmişti.

Alfa'dan şifacıya. Şifacıdan alfaya.

Büyükanne bununla çok ilgilenecekti ama ona söylemeyecekti. Bu Soleil'e aitti, ona güvendiği için tanık olmasına izin verilen özel ve kişisel bir andı.

Sertçe yutkundu, kaderi olan kafese yanında götüreceği anılar kutusuna bir hazine daha istifledi. Kıskançlık damarlarında kıpkırmızı dolaşıyor, ona göz kulak olamasa bile artık güvende olacağı için duyduğu rahatlamayla savaşıyordu. Daha gelişmiş, daha iyi bir adam olmalıydı ama bir yanı hâlâ kendine ait hiçbir şeyi olmayan o küçük çocuktü.

Yine de o küçük çocuk bile Soleil için güvenliği kendi ihtiyaçlarına tercih ederdi.

O izlerken Lucas odadaki yaşlı kadının suyla ıslattığı yumuşak, tek kullanımlık havluyu aldı ve Soleil'in yanağını temizlemek için kullandı. Ivan, Soleil'in yarasının kapanmaya başladığını ama Lucas'ın elindeki yaranın hâlâ taze olduğunu fark etti.

Biyolojik olarak parçalanabilen havluyu bu tür eşyalar için ayrılmış çöp kutusuna attıktan ve kendi elindeki kanı yıkadıktan sonra Lucas döndü, elleri kalçalarındaydı ve Ivan onun tüm dikkatini üzerinde topladı. Ama alfa onunla konuşmak yerine kaşlarını çattı ve Soleil'e baktı. "Onu işaretlemişsin. Aranızda bir bağ var."

Soleil omuz silkti, yeni bir güvenden söz eden bir rahatlıktı bu. "Kedim onu tutmak istedi." Ivan'ın yanında durmak için kayarak, "O benim ve sadece bana yardım etmek için sınırınızı ihlal etti. Ona zarar vermeyin."

Ivan ellerini havaya kaldırmak istedi, bir ayıdan gördüğü ve bugüne kadar amacını hiç anlamadığı bir hareketti bu. "*Lei.*"

"Ne?" Kadın ona ters ters bakarken Nathan bir kez daha elinin içine öksürdü. "Gerçek bu."

"İşleri karmaşıktırmak için bir şifacıya güven." Ivan *onun kendisini* korumaya çalıştığını anlayamadan Lucas hırladı. "O senin eşin değil ama önemli biri."

Soleil Ivan'ın elini tuttu, bu hareket onun donup kalmasına neden oldu. Ona , yeni sürüsüne kabul edilmek istiyorsa bunun doğru bir karar olmadığını söylemek istedi. Ama Ivan elini bırakmaya çalıştığında, kız pençelerini Ivan'a geçirdi ve yüzünde şiddetli bir uyarı ifadesi belirdi. Ve hatırladı ... Soleil Bijoux Garcia halkı için savaşmıştı.

İçindeki şeyler kırıldı, bir buzul buzlu bir okyanusa çarptı ve bir gelgit dalgasına neden oldu. Zorlukla nefes alabiliyordu, içindeki açgözlü ihtiyaç bunu çalmak, onu çalmak istiyordu. Bu çok kolay olurdu. Ne kadar korkunç, ruhunu yok eden bir yalan.

"Kötü bir niyetim yok," dedi Lucas'a. Çünkü bu sözler çok daha basitti ve duygularından hiçbir şey gerektirmiyordu. "Ailem sadece DarkRiver hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu."

Lucas başıyla onayladı. "Ailenizin reisine etrafta gizlice dolaşmaktan hoşlanmadığınızı söyleyin; bizi tanımak istiyorsa gelip benimle yüz yüze konuşabilir."

Ivan önce hangi unsuru ele alması gerektiğinden emin değildi. Kimse büyükanneye bir şey yapmasını emretmemişti ve diğerine gelince - "Aylara göre kimse bir kedi kadar sinsi olamaz."

Nathan pes etti ve gerçekten gülmeye başladı, ellerini mutfak tezgâhına dayadı, yaşlı kadın ise keyifle homurdandı.

Lucas'ın gözleri parladı. "Sadece mesajı ilet," dedi alfa ve sonra Soleil'e döndü. "Çiftleşmeyen garip bağınız hakkında ne yapacağıma karar verirken bu gece gitmesi gerekiyor. Tanımadığım bir dominantı yavrularımızın yanında tutamam.

-Özellikle de onun alfasından karşılıklı güvenlik konusunda hiçbir anlayışım yokken."

Bu kez, Soleil dudaklarını ayıramadan Ivan konuştu. "Ben gidiyorum." Soleil kıpırdandığında sessiz bir inkarla onun elini sıktı. "Ve büyükannemle konuşacağım, ona buluşma davetinizi söyleyeceğim."

Pençeleri kafasının içindeki Soleil'e ait olan izi tırmıkladı. Kedisi ona kızgındı ama onunla birlikte arka kapıya doğru yürüdü, bahçenin ortasına gelene kadar hiçbir şey söylemedi. Keskin Dönüşen kulaklarından yeterince uzakta, baş başa kalabileceklerdi.

İçeriden biri sensör ışıklarını da kapatacak kadar düşünceliydi. Bu Soleil el sıkışmalarını kırdığında oldu. "Yani sen gidiyorsun." Kaşlarını indirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. "mi?" Ivan kedileri anlamadığına karar verdi. "Uygulanabilir tek seçenek bu."

Burnunu çekti, ayağını yere vurdu. "Bu gece yavrularla ve Yariela'yla birlikte olmam gerekiyor ama bu konuşma henüz bitmedi. Seni yarın bulacağım."

Ivan iyi bir adam değildi. Bunu kendisi de biliyordu. Bir kere, zayıflardan faydalananların kafasına bir kurşun sıkmakta, sonra da cesetlerini kimsenin bulamayacağı bir yere atmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

Ama o hiçbir zaman yalancı olmamıştı. "Seni karda bulmadan önce tanışmıştık," dedi soğuk bir sesle, hâlâ yapabiliyorken aralarındaki ipleri koparması gerektiğini biliyordu. "İçimdeki canavarı gördün ve çekip gitmeyi seçtin."

Soleil, hiç uyarmadan patlattığı bomba karşısında irkilmek yerine yüzünün bir tarafını kavradı ve başını tam bir kedi gibi eğdi. "Bunu çoktan anladım, güzelim." Yavaş bir gülümseme. "Kedimin yabancıları işaretleme gibi bir alışkanlığı yok ve yürüyüp gitme kısmına gelince, hayır."

"Hayır mı?"

"Seni asla öylece bırakıp gitmeyeceğimi söylemek için anılarıma ihtiyacım yok. Sen benim için çok önemlisin, Ivan Mercant."

Ivan kaybolmuştı. İşte o zaman Soleil kollarını ona doladı, yanağını göğsüne bastırdı.

Ivan ne yapacağını, ellerini nereye koyacağını bilemedi. "Beni geride tut," diye emretti.

Artık duvarları kalmamıştı, onun bedenini kollarının çemberine aldı. Onun kokusuyla, sıcaklığıyla dolu uzun, sessiz bir an boyunca, neredeyse normalmiş, Silver gibi, Canto gibi, hatta Arwen gibi olabiliyormuş gibi davranabilirdi. Sevebileceğini, karşılığında sevebileceğini ve kendisine ait bir insana sahip olabileceğini.

Sonra gözbebeklerinde kristal kıvılcımlar parladı ve düşüncelerinin bir yanılsama olduğunu anladı. Kendini koruyamadan çok önce zarar görmüştü. Ve bu hasar temas ettiği herkese zarar verecekti. Er ya da geç kendini yok edecekti ama bunu yapmadan önce kendisine yakın olan herkesten parçalar çalacaktı.

Bu onun beynine işlenmişti.

Soleil'den ayrılarak bir adım geri çekildi. "Bizi birbirimize bağlayan psişik ipliği bulamıyorum. Bulduğumda, onu keseceğim."

Soleil kollarını tekrar kavuşturdu ve bir kaşını kaldırdı. "Lucas'la aramızdaki kan bağı hissettin mi?"

Ivan, tenini ürperten, ensesindeki küçük tüyleri diken diken eden o ilkel enerji sarsıntısını düşündü. "Evet."

"Bu bir şekil değiştirme olayı, Psy değil. Kesmek için bir bağlantı bulamazsın." Eğilerek elini adamın omzuna koydu, dudakları kulağına yaklaştı. "Ve kedim sana karşı son derece sahiplenici." Bir duraklama. "Bundan kurtulmak *istiyor* musun?"

Yalan söylemek istedi, ona kendisini serbest bırakmasını söylemek istedi. "Ben normal değilim Soleil. Hiçbir şekilde normal değilim. Psy'lar arasında bile *normal* değilim. Ve senin başka önceliklerin var. Onlara odaklan." O cevap vermeden dönerek uzaklaştı.

- - -

SOLEIL uzun süre orada durdu, ruhu ikiye bölünmüş bir halde karanlıkta kaybolan güzel ve ölümcül adamın ardından baktı. Kedisi, ona neyin musallat olduğunu söyleyene kadar onu kovalamak istiyordu. Ona ihtiyacı olduğuna ikna olmuştu ve insan tarafı da aynı fikirdeydi.

Onun yalnızlığı ve acısı kalbinde bir düğümdü, eski ve yaralı bir şeydi.

Yine de Yariela ve yavrularla birlikte olmaya da en az onlar kadar ihtiyacı vardı.

"Soleil, tatlım." Tamsyn'in sesi. "İçeri gel. Senin için bir oda hazırladım."

Zihninde yavruların temkinli ve umutlu yüzleri canlanırken Soleil ayaklarını hareket ettirip Lucas'ın şu anda dört yavrunun "saldırısı" altında rahat mutfak kanepesinde uzandığı eve doğru yürümeye başladı. İki ocelot ve iki leopar. Hırlayarak Natal'ı ensesinden kavradı ama Razi ve ikizlerden biri arkadaşlarını kurtarmak için atılınca bıraktı. Beşinin de çok iyi vakit geçirdiği belliydi.

Ivan hiç bu şekilde, bu kadar genç ve kaygısız oynamış mıydı?

Bacaklarına değen eteklerinin fısıltısı, kendisini kovalayan adama dönüp bakarken havada uçuşan kahkahası. Gölgedeki bir yüzün, çarpıcı yırtıcı mavisi gözlerin kısa anlık bakışları.

Oh. Oh. Biz oynadık.

Anıya sarıldı, tüm parçalarını çözmek için umutsuzca mücadele etti ama anı zihnindeki sislerin içinde kaybolup gitti; tıpkı Yariela'nın kolunu Soleil'in koluna doladığı ve onun kokusunun umudun delici bir sembolü olduğu gibi.

"Bu da bir şeydir, değil mi?" diye mırıldandı akıl hocası. "Bir alfanın en küçük kalplerle böyle olduğunu görmek?"

Göğsü sıkışan Soleil başını salladı. "Nathan nerede?"

"Ivan'ınızı bölgeden dışarıya kadar takip edin." Soleil kapıya doğru sarsılınca kolunu okşadı. "Merak etme Leilei, onun senin olduğunu biliyorlar. Bence onu güvende olduğundan emin olmak için izliyorlar, ona güvenmek konusunda endişelendikleri için değil." Yumuşak gözler. "O adamın sana bakışı, mi ángel. İstesen kolunu keser."

Soleil, Ivan için bu kişinin kim olduğunu düşündü?

Ben, dedi kedisi ve zarifçe bir patisini yaladı.

O bizim.

Evet.

Bölüm 29

İlaç 7AX genel nüfusa sızdı ve Jax sokak adı altında satılıyor. Sızıntının kaynağını tespit etmek için soruşturmalar devam etmektedir, ancak bu arada sokak kullanıcıları, kalibre edilmemiş kullanımla bir reaksiyon veritabanı oluşturmak için izlenmektedir.

-PsyMed tarafından Psy Konseyine sunulan sınıflandırılmış rapor: İlaç Geliştirme ve Test.
Proje Yöneticisi: Konsey Üyesi Neiza Adelaja Defoe (2022 civarı)

IVAN EVE GİTTİ.

Herhangi bir dolambaçlı yola sapmadı, herhangi bir numara denemedi, doğrudan kaldığı süre boyunca kiraladığı dairenin yakınındaki bir otoparka gitti. Dairenin kendine ait bir garajı yoktu ama on dakikalık kolay yürüyüşe aldırmadı - aynı mesafeyi sadece birkaç saat önce, onu Soleil'e götüren dürtüyle yarıdan daha kısa sürede kat etmişti. Yürüyüş genellikle zihnini boşaltmasına, dengesini yeniden bulmasına olanak tanırdı.

Denge her şeydi; denge onu akli başında tutuyordu.

Ancak bugün, devasa ocelot gözlerinin, kendi elini kavrayan bir elin ve Soleil'in ona sarılırkenki kollarının tutkulu gücünün görüntülerine takılıp duruyordu. Sanki savunmasız olan kendisiymiş gibi.

Seni asla öylece bırakıp gitmezdim. Sen benim için çok önemlisin, Ivan Mercant.

Omuzları gerilmeye, nabızı hızlanmaya başladı ... ve örümcek esnedi.

Dişlerini sıkarak onu geri çekti ve bu gece parçalanan duvarları yeniden inşa etmeye çalıştı. Kontrol, zararlı psişik gücünün etrafında sınırlar oluşturmak, çirkinliği uzakta tutan tek şeydi. olmadan

O olmasaydı, soğuk ve karanlık bir kâbus, önüne çıkan herkesi parçalayıp yutan şişmiş bir örümcek, bir psikopatın çok ötesinde korkunç bir şey olurdu.

Büyükanne ona bunu çocukken söylediğinde, "Senin böyle biri olduğuna inanmıyorum, Ivan," demişti. "Ne yapabileceğini fark ettiğin anda bana geldin ve hiçbir şekilde yeteneğinle eğlenmiyordun."

"Çünkü seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim büyükanne," Ivan büyük bir dürüstlikle, çünkü ona yaşamaya değer bir hayat veren kadına asla yalan söylemezdi. "Hâlâ sokaklarda olsaydım, hayatta kalmak için bunu kullanırdım."

Büyükannesi başını eğmeden önce uzun uzun baktı. "Kendini tanıyacak yaştasın. Yaptıklarınla yaşayabileceğini düşünüyor musun?"

Bir anlık anı, annesinin soğuk bedeni, zihninin olması gereken yerdeki boşluk. Bu fikir tekrar tekrar çoğaldı. "Belki başlangıçta değil," demişti, saçları deniz rüzgârında geriye doğru uçuşurken. "Ama sokak, insanın içini yiyip bitiriyor. Bir gün benim de iyi bir parçamı yiyebilirdi."

Ivan büyükannesine dünyadaki herkesten daha fazla saygı duyuyordu ama Ena bir Mercant olarak doğmuş, bir Mercant olarak büyümüştü. Hiçbir zaman tamamen yalnız olmamıştı - Ivan'ın annesi hayattayken bile olduğu gibi. Jax annesini sahiplenmişti, ta ki sevdiğini söylediği oğlunun bilincine varana kadar.

"Seni seviyorum oğlum," derdi puslu bir gülümsemeyle ve adam onu görüp görmediğini bile merak ederdi.

Ivan gerçeği biliyordu: açlık, soğuk, şiddet, acı, yalnızlık, kişinin bir zamanlar olduğu kişiyi aşındırıyordu.

Ve bir canavar yarattı.

Bir Mercant olduğunda zaten boşluk noktalarıyla delik deşik olmuştu. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde bu boşluklar ailesinin sadakati ve vefasıyla dolduruldu, ancak verilen hasar kalıcıydı.

Dairesine girdiğinde ceketini çıkarıp bir kenara bıraktı ve kendine bir içecek hazırlamak için mutfağı doğru yürüdü. Tamsyn Ryder ona yemek teklif etmişti ama dikkatini bu kadar küçük bir şekilde bile dağıtmak istemediğı için reddetmişti. Yine de önüne bir tabak kurabiye koymuştu.

Yavrular kurabiyeleri çok beğendiklerini dile getirmişlerdi ama Ivan yemekten hoşlanmazdı. Belki bir kere yiyebilirdi. Soleil ile.

Pikniğimiz için bir sürü şey hazırladım, sadece tart değil.

Onun için, ormandan çıkıp içine giren bu kedi için yemek üstüne yemek denerdi. Sırf o istedi diye. Ama o zaman geçmişti, kişisel saati neredeyse gece yarısına geliyordu. Ivan Mercant için artık evrim olmayacaktı. Gelecekteki yolu sadece karanlık ve çökmekte olan bir evrimi barındırıyordu.

Tat alma duygusunu kucaklayamamasının en büyük kuzenini çılgına çevirdiğini biliyordu. Canto da Arwen gibi yemeğe değer verirdi. Gümüş her zaman Ivan'a daha çok benziyordu ama çiftleşmesinden bu yana değişmişti. Ya da belki de gerçek doğasını kabul etmek için Sessizlik'in ağırlığından sıyrıldığını söylemek daha doğruydı.

Ivan'ın gerçek doğası, coşku vaat eden ama sonunda Psy'ların doğuştan gelen yeteneklerini ellerinden alan bir uyuşturucudan doğan bir dehşetti. Sessizliğin tüm kalıntılarını geçmişte bırakmak ve artık feshedilmiş olan Psy Konseyi'nin onlar için zorunlu kıldığı hayatın ötesinde bir hayat yaşamak için hepsinin sahip olduğu potansiyele sahip olmadığı bu kadar açıkken, ailesinin onu daha ne kadar onlardan biri olarak görmeye devam edeceğini sık sık merak ediyordu.

Ivan sadece bir yere kadar gidebilirdi, daha ileri gidemezdi. Sessizlik'i önemseydiğı için değil. Ama içinde gerçek psişik yeteneğinin yutucu örümceğinin yaşadığı kafesi korumak zorunda olduğı için. Bunu yapmak zorunda olan bir adam zincirlerini kıramazdı.

Hiç.

"Büyükannem de benim gibi," diye hatırlattı kendi kendine, çünkü Ena Mercant bunu unutamayacak kadar uzun süredir Sessizlik'teydi. Ama Ena bile bir ayı sürüsünün arasında yaşamayı öğrenmişti ... ve yavruların onu takip etmesinin bir nedeni vardı; sert ve katı olabilirdi ama bunun altında vahşi bir sevginin serin, karanlık kuyusu yatıyordu.

Tüm klanını aynı sözsüz sevgiyle bir arada tutmuştu. Ivan çocukken, ne olursa olsun, ne zaman olursa olsun, yardıma ihtiyacı olduğunda büyükannesinin onun için geleceğini bilirdi. *Her zaman.*

Ivan böyle bir kuyu için fazla yaralıydı, Soleil'e ihtiyacı olanı asla veremeyecek içi boş bir adamdı.

Müzikal bir ses.

Kapı zili.

Evinde olup olmadığını kontrol edenin kedilerden biri olduğunu düşünerek telefonundan kapı görüntülerini açtı. Ve dimdik oturdu. "Ne oluyor be?"

Yarım kalan içkisini komodinin üzerine bıraktı ve merdivenlerden koşarak indi; kapıyı açtığı anda zeytin tenine karşı alışılmadık bir gümüş mavisi gözleri olan, saçları bir cetvel kadar düz ve sofistike bir acımasızlıkla kesilmiş, elmacık kemikleri podyumları andıran ince yapılı bir adamla karşılaştı. En koyu mavi kot pantolon ve muhtemelen kaşmir olan ince siyah bir kazak giymişti ve elinde küçük bir bez çanta vardı.

Arwen sırttı. "Merhaba kuzen!"

"Ne. Sen. Sen. Ne yapıyorsun?"

Burada?"

Omuz silkti. "Genara San Francisco'da bir ortağını ziyaret ediyordu, ben de otostop çektim. Seni bir süredir görmemiştin."

"Genara neden gece yarısı ortağını ziyaret ediyor?"

"O entrika ve gizem dolu bir kadın," dedi Arwen, ses tonunda bu gizemler ve entrikalar için hiçbir endişe yoktu.

Ivan bunun olacağını tahmin etmeliydi. Karanlık bir geçmişe sahip, ölümcül ışınlanma yeteneğine sahip bir telekinetik olan Genara ve herkes için endişelenen empat Arwen çok hızlı arkadaş olmuşlardı. Ivan daha tehlikeli bir kombinasyon hayal edemezdi.

"Yani, beni içeri davet edecek misin?"

Ivan kenara çekildi. Kendisine eşlik edecek durumda değildi, hele hele ailesinden birinin onun için görevbileceğini hiç düşünmemişti. "Yukarı gel." Onu alt kattaki boş salona götürmenin bir anlamı yoktu; Ivan orayı hiç kullanmadığı halde mobilya almak için bir neden görmemişti.

Kuzeni yatağına rahatça yayıldı, avuçlarını arkasına dayadı. "Eh," dedi Arwen etrafa bir göz attıktan sonra, "bir önceki yerden daha iyi. İğrenç duvar kâğıtları -tasarımcısı ben olsaydım bunu söylemekten utanırdım -Ama en azından doldurulmuş yaratıklar yok." Bir ürperti ve ardından irkilerek, "Kedi heykelini sevdim. Tuhaf."

Ivan, komodinin üzerinde duran çok renkli küçük kedi konusunda onu düzeltmedi. "Besin mi istiyorsun?"

"Hayır. Ben yedim." Sonra Ivan'a *baktı*.

"Yeşile mi döndüm?" Arwen'e bakan bir duvara yaslanan Ivan, kollarını tişörtünün üzerinde kavuşturdu ve arkasına baktı; en kötü işkenceye dayanma yeteneğinden tamamen emindi - ve sonra Arwen vardı.

"Hayır." O tek heceli kelimeyi inanılmaz bir uzunlukta uzatırken Arwen kaşlarını çatı. "Şu tuhaf heykel olayı hariç. Sanırım bu yerle birlikte geldi?" Daha fazla baktı. Ardından hızlı bir hareketle doğrulurken bir nefes nefese kaldı. "Adı ne? Öncekiyle aynı kadın mı? Bunca zamandır kayıp olan mı?"

Ivan sarsıntısını güçlkle bastırdı, bağırsakları sıkıştı ve kol kasları sertleşti. "Ne?"

"Valentin'in Gümüş'ün içinde olduğu gibi senin içinde olan Dönüşen." Arwen'in yakışıklı yüzü kaşlarını çatarak çatıldı, bakışları birden çok daha yoğun bir hal aldı. Bir empatın bakışları. "O ikisiyle aynı değil ama kesinlikle bir bağ hissedebiliyorum."

"O sadece bir zamanlar yardım ettiğim biri," demek için kendini zorladı Ivan. "Bu geçici bir bağ, mesafeyle birlikte kaybolacak."

Delici bakışları ve yumuşak sesiyle Arwen, "Dönüşenler sahiplenicidir, Ivan. Ve eğer seni bir empatın anlayabileceği kadar derinden işaretlediye, bunun geçici bir yanı yoktur."

İhtiyaç Ivan'ı pençeleyerek yara izlerini açtı. "Arwen." Sıkı bir kelime. "Bunun hakkında konuşamam."

Kuzenlerinin en kibar olanı sadece başını salladı. "Tamam. Onun yerine rehabilitasyon merkezine yürümek ister misin?"

Bakma sırası Ivan'daydı. "Bunu nereden biliyorsun?" Bu onun sırrı, takıntısıydı.

"Casus ailesi, merhaba." Arwen görünmez bir takım elbise ceketini omuz silkiyormuş gibi yaptı. "Bazı casusluk yeteneklerim var, biliyorsun. Onlara ozmoz yoluyla bulaştım."

"Neden beni gözetliyorsun?"

"Çünkü senin için endişeleniyorum." Arwen'in kalbini orta yere seren ve Ivan'ın Arwen'in bu dünyada milyonlarca parçaya ayrılmadan nasıl var olabildiğini tekrar tekrar merak etmesine neden olan kuralsız, samimi sözler.

İyi ki etrafı köpekbalığı ailesiyle çevriliydi. Ivan'ın şifacısı şimdi acımasız bir leopar ailesiyle çevriliydi.

Güvende, onu güvende tutacaklardı.

"Ah, unutmadan söyleyeyim," dedi Arwen. "Sana bir hediye aldım." Çantayı salladı. "En sevdiğin tasarımcıdan yepyeni bir blazer ceket."

"Teşekkürler." Arwen'in kusursuz bir zevki vardı, bu yüzden Ivan bu parçayı kendisinin seçeceğini biliyordu; kuzeni kıyafetlerin taşıdığı gücü, Ivan'ın dünyaya sunmayı tercih ettiği maskeyi anlıyordu.

Beklenmedik hediyeye gelince, bu Arwen için olağan bir şeydi.

Sekiz yaşındaki Ivan aileye katıldığında Arwen henüz beş yaşında bir çocuktü ve kısa süre sonra Ivan'a bir şeyler getirmeye başlamıştı: tohumdan yetiştirdiği bir bitki, sahilde bulduğu mükemmel bir spiral deniz kabuğu, en sevdiği çalışma tableti, hatta yağmur çamur, güneş dolu demeden her yere takmayı alışkanlık haline getirdiği eski püskü atkısı.

Ivan, Arwen'in kendisinden ne istediğini anlamamıştı, ta ki genç Canto yıldızlarla dolu gözleriyle ona bakıp, "Sadece mutlu olmanı istiyor," diyene kadar. Derin bir güç barındıran sessiz sözler. "O küçük, bu yüzden sana onu mutlu eden şeyler verirse, senin de mutlu olacağını düşünüyor."

Eğer Ena Ivan'ı kurtardıysa, Arwen ona cömert olmanın ne demek olduğunu, sürekli bir zihinsel bilançonun olmadığı bir dünyada yaşamayı, alıcıya neşe getirmesi dışında hiçbir neden olmadan vermeyi öğretmişti. Ivan'ın sevme yeteneği, Soleil'in kalbine gizlice girmesine izin veren küçük yüksük dolusu yumuşaklık neydi? Arwen Mercant sayesinde doğmuştu.

Ivan asla kuzenini incitecek bir şey yapmazdı. Ve eğer bu, Ivan'ın ruhunun gece yarısına büründüğü, örümceğin kıpır kıpır olduğu bir zamanda Arwen'i ziyaret etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. "Hadi," dedi ceketini çekiştirerek. "Şu yürüyüşe çıkalım."

Daireden ayrıldıktan sonra, nereye gittiğini saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Ne de olsa bir sır değildi. Şimdiye kadar sayısız gece oraya yürümüştü.

"İlk etapta rehabilitasyon merkezini nasıl buldun?" Arwen ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak sordu.

"İlk etrafta hiç Jax bağımlısı olmadığını görünce, kedilerin bağımlıları toplayıp dışarı attığını düşündüm." DarkRiver burada yumuşak davranarak gücü elinde tutmamıştı.

"Yine de bu işin peşini bırakamazdım - bu kadar büyük bir şehrin nasıl olur da *hiç* kullanıcısı olmazdı? Mantıklı gelmiyordu." Jax, Sessizlik'te doğan ilk nesilden beri Psy'lara bulaşan bir veba iken değil. "Ben de araştırdım. Casus ailesi."

Arwen güldü, sesin sıcaklığı Ivan'ın ruhuna işleyen başka bir gülüşün yankısıydı. "Spies R Us-Pasha bunu şirket ismimiz olarak kullanmamız gerektiğini söylüyor," dedi, dolandığı ayıya atıfta bulunarak. "Sence büyükannem bunu kabul eder mi?"

"Ben izlerken sen ona söyle."

"Hah." Bir sırıtma. "Pasha'yı ayin kurbanı olarak göndereceğim."

Ondan sonra sessizce yürümeye devam ettiler. Arwen çok rahat bir arkadaş olabiliyordu. Ivan ilk gençlik yıllarındayken, Arwen bazen Ivan'ın odasına gelir ve Ivan ders çalışırken onun kitabını okuyarak otururdu. Ivan ancak çok sonraları, Arwen'in kendisini her zaman daha konsantre hissettiğini fark etmişti.

Empatlar. İnsanlarıyla ilgilenmekten kendilerini alamazlar.

Şifacılarla aynı.

Hissetmeye hakkı olmayan duygularla göğsü sıkışan adam sola dönerek Arwen'i rehabilitasyon merkezine götürdü. Büyük rezidans, kullanıcıların hiçbir maddi bedel ödemediği temizlenmeyi seçebilecekleri bir yerdi ama daha pragmatik bir zihniyete sahip biri, evin hemen karşısında önemli bir açık alan da ayarlamıştı.

Çünkü bazen keşler içeride olmak istemez, duvarlara bağırır, bazı uzun süreli kullanıcılar için var olan fantazmagorik dünyada kendilerini kaybettiklerini düşünürlerdi.

Ivan'ın annesi o aşamaya ulaşacak kadar uzun yaşamamıştı.

Arwen'i düzenli DarkRiver devriyeleri tarafından korunan bu açık "arka bahçeye" götürdü. Bir kullanıcı bir köşede duran büyük metal fıçıda ateş yakmıştı ve yüzleri büzülmüş ve solgun, gözleri parlak birkaç kişi ateşin etrafında duruyor ya da oturuyordu. Diğerleri nispeten yeni görünen battaniyelere sarınmış şekilde oturuyor ve ileri geri sallanıyordu. Diğerleri ise gecenin soğuk rüzgârına aldırmadan yıldızların altında uyuyordu.

Hiçbirinin açık yarası yoktu, kemikleri kırılmamıştı ya da uzun süreli uyuşturucu kullanımının bıraktığı izler dışında kötü muamele ya da zorlu bir yaşamın izlerini taşımıyorlardı. Birileri bu insanlara göz kulak oluyordu.

Araştırmaları ona bunun DarkRiver'in Psy Empathic Collective ile bağlantılı hayırseverlik kolu olduğunu söyledi. Çünkü bu keşlerin hiçbiri Dönüşen ya da insan değildi. *Hepsi* Psy'dı, Jax onlar için tasarlanmış bir ilaçtı. Sessizliği çökertiyor ve zihni açıyordu, en azından kısa süreliğine. Ancak sonunda, kullanıcıların sadece konuşma ve düşünme yetilerini yok etmekle kalmıyor, onları Psy yapan şeyi de çalıyordu ama o zamana kadar keşler bunu umursamayacak kadar ileri gitmişlerdi.

Ivan'ın annesi öldüğünde hâlâ telepati yapabiliyordu ama zar zor. Sesi kafasının içinde sert, net bir sestен zar zor duyabildiği hırıltılı bir fısıltıya dönüşmüştü. Sonunda paniklemiş ve çaresiz bir halde ona seslenip seslenmediğini merak ederdi ama seslenmeyeceğini biliyordu; kristal çiçeğin yaprakları arasında kaybolmuş, oğlu düşüncelerinden çok uzakta ölmüştü.

Şu anda Jax'e ihtiyaç yoktu elbette. Sessizlik çökmüştü, duygu artık bir suç değildi. Buradaki kullanıcıların çoğu, belki umutsuz bir özgürlük arayışı içinde, belki de sadece hayatlarından kaçmak istedikleri için, düşüşten önce enjekte etmeye ya da solumaya başlamıştı. Bununla birlikte, şaşırtıcı sayıda yeni genç yüz vardı.

Bazılarıyla konuşmuştu. "Çok sert, çok sert, çok sert."

Birden fazla ağızdan duyduğu bir nakarat. Protokolün dışında kim olduklarından korktukları için Jax'e başvurmuşlardı.

"Ben bir hiçim ve hiç kimseyim, boş bir değerim," diye fısıldamıştı bir genç ona, sanki büyük bir gerçeği dile getiriyormuş gibi. "Sadece bir asalak. Kişilik yok. Benlik yok."

Artık vahşi doğada nasıl yaşayacağını bilmeyen kafesteki fareler, o ve onun gibiler sadece dünyayı uyuşturmaya, acılarını unutmaya çalıştılar - çünkü uyuşturulmuş bakışların altında çok sayıda psişik yara izi, travma geçirmiş çocukların ve ezilmiş ruhların çok sayıda hikayesi vardı.

"Buradaki hüznün," dedi Arwen, gözleri gümüşü bir karanlıkla dolu, "bir bulut gibi asılı duruyor."

Ivan hiçbir zaman dokunmayı sevmemiş olsa da, kuzeni için fiziksel temasın ne kadar önemli olduğunu fark ettikten sonra Arwen için bir istisna yapmıştı. Arwen başka bir insanı rahatsız edecek bir şey istemeyecek kadar cömert, empati kurabilen biriydi ama Ivan'ın gözleri ve beyni vardı, bunu anlamıştı.

Başka birine bakmak söz konusuysa dokunmayı umursamadığı ortaya çıktı. Soleil hariç. Onunla, onun için, farklı bir adam olmuştu -zamanın bir anının bir parçası için.

Anılarımın bana seni asla bırakıp gitmeyeceğimi söylemesine ihtiyacım yok. Sen benim için çok önemlisin, Ivan Mercant.

Soleil'in ifadesine ne kadar inanmak istediği önemli değildi, sözlerinin en saf gerçek olup olmadığı bile önemli değildi. O başka bir Ivan'dı, onun kayan yıldızına dokunmuş ve bir tür normallik şansı olduğuna inanmıştı.

Yanılmıştı.

Bölüm 30

Hastanedeki empatlardan adada bulunan ve hala bilinçli olan Psy'larla başarılı bir şekilde iletişim kuramadıklarına dair raporlar alıyorum. Tüm girişimler

-en kıdemli çalışanlarım da dahil olmak üzere- başarısız oldu.

Önemli bir endişe kaynağı, bir kısmının tutarsızlıktan katatoniye kaymış olması, olay sırasında komaya girenlerin ise beyin dalgaları düzensiz bir şekilde bu durumda kalmaya devam etmesidir.

Es'lerim sürekli panik ve dehşet nabızları atıyor ve sağlık ekipleri hastaların kalpleri için endişeleniyor. Sürdürülebilir olmayan bir hızda atıyorlar.

-Empatik Kolektif Başkanı Ivy Jane Zen'den üye arkadaşlarına mesaj
İktidar Koalisyonunun

Geleceğinin soğuk gerçekliği zihnini bir mengene gibi sarmışken Ivan elini Arwen'in omzuna koydu ve sıktı.

Arwen uzanarak parmaklarını Ivan'ın parmaklarına dokundurdu ve sessiz bir teşekkür etti. Sonra sakin bir nefes aldı ve boş bakışlı genç bir kadının yanına oturdu. Sofistike saç kesimi, kaşmir kazağı ve İtalyan bir ayakkabıcının elinden çıkma ayakkabılarıyla Arwen kirli çim sandalyeye oturmadan önce bir saniye bile tereddüt etmedi.

Çünkü Arwen önce bir E idi. Gerisi sadece vitrin süsüydü. Soleil ondan hoşlanacaktı. Arwen de ondan hoşlanırdı.

Arwen'e ondan bahsetmek istiyordu, her ne kadar ona karşı hiçbir hakkı olmasa da. Eğer kedilerin ve Arwen'in iddia ettiği gibi onu işaretlediyse, o zaman bu işareti kaldırması için onu ikna etmeliydi. Onu da kendisiyle birlikte kafese sürüklemeyecekti.

Örümcek yaralarının en çirkini olsa da, geri kalanı da pek güzel sayılmazdı. Neredeyse her gün rehabilitasyon merkezine gitmesinin bir nedeni vardı.

her gece. Bir hatırlatma olarak - ne , *hala* ne olabileceğini ol.

Şimdi bile, gizli bir parçası bu insanların neden uyuşturucu kullandığını anlıyordu. Bunun yalancı güzelliğini çok genç yaşta deneyimlemişti, zihni çiçek açmış bir çiçek gibi açılmıştı. Binlerce yaprağı, binlerce yaşam ve varoluş olasılığı olan kristal bir çiçek.

Neler olduğunu bilmiyordu. Çocuktı, daha yeni yürümeye başlamıştı. Bu anılara sahip olmaması gerekirdi ama belki de ilacın bir yan etkisiydi bu, unutmanın imkânsızlığı. Kristal yollarda saatlerce, belki de günlerce dolaşmıştı. Tek bildiği, pis motellerinin zemininde aç ve susuz bir şekilde uyandığı ve kirli halının pürüzlü dokumasının yanağında bir iz bıraktığıydı.

Ağlamamıştı. Ağlamamayı çoktan öğrenmişti. Annesi onu duymazdı ve eğer arkadaşlarından biri odadaysa ve bilinci yerindeyse, yüzüne bir tokat yiyebilir ve susmasını emredebilirdi.

Annesinin tüm arkadaşları, ondan yemek istedikten sonra verdiği "özel ilacı" almamıştı. İlaç içenler o kadar da kötü değildi - çoğunlukla yüzlerinde garip bir gülümsemeyle oturuyorlardı, gözlerinin arkasında hiçbir şey yoktu. Ölü gözlerden hoşlanmıyordu ama bu arkadaşlar, uyanık ve kötülük dolu olanlardan daha iyiydi.

Ancak o gün annesiyle yalnız olduğunu görmüştü ama yine de ağlamamıştı. Bunun yerine, kristal çiçeğe, sınırları olmayan güzel ve sıcak bir yere özlem duydu - ya küçük pis odalara hapsediği ya da göz kamaştırıcı mavi gözleri ve siyah saçları olan bir kadınla bir sokak köşesinde battaniyenin altında büzüştüğü gerçek dünyasının aksine.

"Bebeğim," derdi battaniyenin altında titrerlerken. "Yarın farklı olacak, sadece bekle. Harika bir iş buldum." Gözlerinde kırmızı damarlar, titreyen eller. "Sana istediğin her şeyi alacağız, güzel, kabarık bir yatak alacağız. Rüya gibi olacak."

Sertçe yutkunarak ellerini ceplerine soktu ve kendi kendine Arwen'i geri çağırmasını, arkasını dönmesini söyledi. Ama yapmadı. Çünkü bu, Arwen'in

Test. Tek bir baş hareketiyle, tek bir anlık göz temasıyla uyuşturucuyu satın alabileceğini bildiği bir yerde durmak ve bunu yapmamak.

Büyükannesi onu eve getirdiğinden beri ona göz kulak olan doktor, kendini bu şekilde yemlemeyi bırakmasını söylemişti ama Ivan'ın bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Dr. Raul'un anlamadığı şeyi anlamıştı: sahte güzellik ve sahte mutlulukla baştan çıkarılmıştı. Böyle bir yerde, gururdan ve benlik duygusundan sıyrılmış boş gözlü insanlarla her karşılaştığında gerçeği anlıyordu: Jax bir tasmaydı, tıpkı Sessizlik gibi.

Kristal çiçekte ne özgürlük ne de güzellik vardı.

Seçtikleri uyuşturucu ister eroin ister Jax olsun, bir keş keşti. Bir kez müptela olduklarında, açlıklarını bastırmak için her şeyi yaparlardı... hatta "değerli bebeklerini" bile satarlardı. Bu sadece bir kez olmuştu, annesinin yüzündeki o soğuk hesaplama ve o bunu yapmamış olsa da Ivan bunu asla unutmayacaktı.

Jax *her şeyi* çaldı.

"Yine mi döndün?" diye mırıldandı yüzü içe doğru büzüşmüş, bir zamanlar solgun olan teni şimdi koyu lekelerle benek benek olmuş ve rengini kaybetmiş, kanayana kadar deştiği eski kabukların kalıntıları olan yaklaşık 1.80 boylarında bir adam. Omuzlarına pelüş bir battaniye sarmış, bir elinde yıpranmış bir ciltsiz kitap vardı.

Ivan, bir gün onu sokakta battaniye satan bir dükkanın vitrinine bakarken gördükten sonra ona o battaniyeyi almıştı. Clarence'ın battaniyeye erişimi olmadığından değil, ama özellikle o yeşil battaniyeyi istemişti.

Yeterince küçük bir şeydi ama içini aydınlatmıştı.

Ivan diğer adamın aslında bir metreden çok daha uzun olduğunu hissetti. Ama o kadar uzun süredir kambur yürüyordu ki nasıl doğrulacağını unutmuştu. Fiziksel durumu ne olursa olsun, küçük kahverengi gözleri keskin, akli yerindeydi; Clarence rehabilitasyon merkezinin yardımını üstlenmiş, kristal çiçeği yürümeyi bırakmıştı.

"Dikkatli olsan iyi edersin," dedi yaşlı Psy adamı, "yoksa kediler buraya uyuşturucu almak için geldiğini düşünmeye başlar." Kesik kesik bir öksürüğün ardından başını . "Ve bunun gibi yumuşak yaratıkları yanınızda getiriyorsunuz. Aklından ne geçiyordu? Geyikleri de mi kurtlara atıyorsun?"

"O iyi olacak." Arwen yumuşak kalpli olabilirdi ama yaralı kuşlara yardım etmek söz konusu olduğunda paradoksal bir şekilde sert olabiliyordu; daha önce boş bakışlı olan kız ona fısıldamaya başlamıştı bile. "İyisin."

Bir öksürük daha, ama Clarence başını salladı. "İçine kürekle attığım zehir yüzünden vücudum mahvoldu ama daha iyi günlerim de var - bu bana umut veriyor." Gözleri parlıyordu. "Hâlâ beni çağırıyor, o kristal kaltak. Hâlâ bana yaşayabileceğim tüm ihtiyaçları, dans edebileceğim tüm yolları anlatıyor."

Clarence bir zamanlar matematik bilginiydi ama edebiyat onun "tek gerçek aşkı". Sessizlik altında peşinden gitmesi yasaklanmış bir aşk. Hikayelerde çok

fazla duygu, çok fazla tutku, çok fazla empati vardı. Bugünlerde Clarence hikâye üstüne hikâye, roman üstüne roman okuyordu. Rehabilitasyon merkezi ona bilgisayarlı bir okuyucu vermişti ama o

takas edebildiği ya da satın alabildiği her şeyi istifledi.

Clarence bu gece Ivan'ın yüzüne baktı, üzerinde bir ağırlık hissediyordu. "Asla anlayamayacaksın, genç adam. Anlayamazsın. Jax sinir yollarını aydınlatığında ortaya çıkan o yakıcı mucizeyi hiç görmedin."

Ivan onu düzeltmedi. Çocukluğunun gerçekliğini ve onun için ne anlama geldiğini bilen tek kişiler Büyükanne, Dr. Raul, Silver ve Canto'ydu. Canto çünkü Ivan aileye katıldığında on dört yaşındaydı ve en yeni kuzeninde bir sorun olduğunu anlayacak yaşıydı. Silver ise Ena'nın halefi olduğu için.

Büyükanne Silver'a haber vermeden önce Ivan'dan izin istemişti. "Seçimi senden almayacağım."

"Anlat ona," demişti Ivan hemen. "Sistemdeki olası tüm zayıflıkları bilmesi gerekiyor."

Ena, "İş iradeye geldiğinde, Ivan, torunlarım arasında en güçlüsü sensin," demişti. "Genelde inatçı torunlarım olur, ama sen bunu en üst seviyeye taşıyorsun. Bir daha Jax'in tadına bakmaktansa kendi boğazını kesmeyi tercih edeceğine inancım tam."

Silver bu konuyu Ivan'a sadece bir kez açmıştı; Ena ona Ivan'ın geçmişini ilk kez anlattıktan sonra. "Ivan, Büyükanne senin Mercant zırhında kendini bir zayıflık olarak gördüğünü söylüyor. Bu duyduğum en saçma şey; şu anki güvenlik zırhımızı sen ve Canto inşa ettiniz.

"Zihinsel güce gelince? Bu bir soru bile değil. Çocukken bile Büyükanne'ye karşı geldin - eğer bu amansız bir iradenin işareti değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Hepsi bu kadardı. Kuzenine göre tartışmanın sonu gelmişti. Birisi Silver'a zarar vermeye çalıştığında bile kimse Ivan'a sarılıklı bir gözle bakmamıştı. Aynı durumdaki herhangi birine karşı kendisinin de kullanacağı kontrol listesine göre soruşturulmuş ve aklanmıştı. Aklanır aklanmaz, tehdidi ortadan kaldırmak için elinden gelen her şeyi yapmak isteyeceği doğru varsayımıyla soruşturma hakkında tam olarak bilgilendirilmişti.

Ancak Silver, Ivan'ın kabul edilmiş kurallara göre oynamayan Mercant düşmanlarını ortadan kaldırma alışkanlığından ya da Jax satıcılarını ortadan kaldırma eğiliminden haberdar *değildi*. Birincisi için sadece tamamen kötü olanları hedef alıyordu, ikincisi söz konusu olduğunda yaklaşımında çok daha genişti.

Büyükanne, "Makul inkar edilebilirlik," dedi ve sonra ona delici bir bakış attı. "Sanırım yakın zamanda durmaya niyetin yok?"

"Onlar haşarat." Ivan yaptıklarından dolayı hiçbir suçluluk hissetmiyordu. "Silver'a asla dokunmamasını sağlayacağım."

Kemerli bir bakış. "Sevgili oğlum, Silver bunu ondan saklamaya cüret ettiğimizi bilseydi ikimizi de öldürürdü."

"Ama biz onu koruyoruz," diye mırıldandı Ivan. "Onu, Arwen'i ve hatta Canto'yu. Hepsinin bu yeni dünyada bir şansı var. Onları da kendimle birlikte dibe çekmeyeceğim."

Ena'nın ağzının etrafındaki beyaz çizgiler, nadir görülen bir gerginlik işaretiydi. "Sen benim torunumsun. Seni kanlı hizmetlerde bir gölge olasin diye yetiştirmedim ve kuzenlerinin de bunu bilselerdi senin için bunu istemezlerdi."

"Biliyorum." Ona her türlü avantajı sağlamış, onu çok daha az karanlık yollara çalışmıştı ama Ivan asla tereddüt etmemişti. Kim ve ne olduğunu biliyordu.

Zihninde sinsice dolaşan bir kedi, yanağına değen parmakların anısı.

Soleil onun bu küçük ölümcül hobisi hakkında ne düşünecekti?

"Buna değer mi?" dedi Clarence'a, annesine asla sormadığı soruyu sorarak. "İlacın vücudunda yaptığı tüm tahribata,

ve başkalarıyla olan ilişkilerinize?"

"Ne ilişkisi?" Clarence homurdandı. "Rehabilitasyon merkezini yöneten leoparlar ve insanlarla kendi ailemle kurduğumdan daha derin ilişkilerim var. Buz gibi soğuktular, Sessizliği gerçekten ciddiye alıyorlardı."

Yüz hatlarına ani bir ağırlık çöktü, yüzünün kıvrımları sarktı. "Keşke birkaç on yıl sonra doğmuş olsaydım..." Başını kaldırıp Ivan'ı bu kadar zayıf ve yorgun bir adam için fazla güçlü bir bakışla kıstırdı. "Bu şansı boşa harcama genç adam. Benim sadece hayal edebileceğim bir şeye sahipsin; bağlar kurma, karanlıkta yalnız bir yıldızdan fazlası olma özgürlüğüne."

Bununla birlikte, aslında o kadar da yaşlı olmayan yaşlı adam uzaklaştı ve hala bağımlı olduğu belli olan birinin yanındaki şezlonga oturdu. Kat kat giysileri ve yanındaki değerli eşya arabasıyla kadın herhangi bir evsiz gibi görünüyordu. Onun Psy olduğunu ele veren şey gözlerinin obsidyen rengiydi.

Çoğu Psy gözü bunu yalnızca büyük bir güç kullanımı sırasında ya da büyük duygular altında yapardı. Ancak Jax bağımlılarında bu kalıcı bir durum haline gelebilirdi. Yaygın değildi ve görüşlerini etkiliyor gibi görünmüyordu ama aynaya bakarken kendi gözlerinin bunu yaptığını görmüş bir adam için bile garip ve ürkütücü bir şeydi.

Terapistler onu uyuşturucudan vazgeçirmeyi başarsalar bile, bağımlının gözlerini bir daha hiçbir ışık doldurmayacaktı. Burayı beri göre bunun gerçekleşmesi pek olası değildi. Başka bir sakın ona yerel halktan on kişinin gözlerinin kalıcı olarak siyah olduğunu söylemişti. Sadece bir tanesi rehabilitasyona açıldı ve tam programdan geçmesine ve ayık kalmasına rağmen, gözleri obsidyen olarak kalmıştı.

Bir başka karışıklık, bu seferki daha gizli, kullanıcılardan biri ona doğru yaklaşıyor. "Bir vuruş mu arıyorsun?" Alçak sesle mırıldandı, gözleri kırmızıya boyanmıştı. "Fazladan var." Sonra da sokak fiyatının iki katı bir fiyat söyledi.

Ivan bu adamın işini o anda bitirebilirdi ama bu sadece bir kullanıcıyı ortadan kaldırmak olurdu. Bu adam sadece kısa yoldan para kazanmaya çalışıyordu.

sonra da gidip seçtiği zehirden daha fazla satın alabiliyordu. Ivan'ın hedefinde zehiri üretenler ve yayanlar vardı.

"Hayır," diye mırıldandı. "Bundan çok daha fazlasını arıyorum. Bulan'ın ücreti söz konusu."

Kullanıcının gözleri parladı. "Biliyordum," diye tısladı. "Siz parlakların kullanıyor olmanız gerektiğini biliyordum. Hayat, verdiği ışık olmadan bir hiçtir." En saf zevkten bir ürperti, tanık olunacak korkunç, korkunç bir şey. "Sadece daha iyi görünmek için paranız var. Çiçeğin içinde değilmişsiniz gibi görünün."

Ivan adamın hayal kurmasına izin verdi; bu insanların bazılarının sahip olabileceği tek şey buydu. "Bana bağlantı kurabilecek birini tanıyor musun yoksa daha bağlantılı biriyle mi konuşayım?"

Beklendiği gibi, keş kılındı. "Hey, seni buldum. Bu benim skorum." Ivan'ı çocukluğuna geri göndermekle tehdit eden bir koku -yılanmamış et ve sokakların pisliği- içinde daha da yaklaştı. "Bulan'ın ücreti ne kadar?"

"Satıcıya ne ödersem, sana da yüzde öderim."

Adamın hesap yapmaya çalıştığını, başarısız olduğunu, yollarının çok bozulduğunu görebiliyordu. Bu yüzden ona fahiş bir rakam verdi. Zamanı geldiğinde -eğer zamanı *gelirse*- bu keşe o parayı vermeyecekti. Çünkü ona para vermek, zehri esrarkeşin damarlarına kendisi vermek kadar kötü olurdu. Bunun yerine, her zaman niyetlendiği gibi parayı rehabilitasyon merkezinin hesaplarına aktaracaktı.

Keşin gözleri büzülmüş yüzünde sıcak küçük spot ışıklarıydı. "Anlaştık," dedi. "Anlaştık." Kollarını kaşdı. "Bunu sağlayabilecek kişiyle konuşacağım. Sana ne kadar verebileceğini öğreneceğim."

"Unutma, beni hiç görmedin," diye emretti Ivan. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun. Sadece arkadaşları için büyük bir skor elde etmeye çalışan parlaklardan biriyim."

Yabani bir zeka parıltısı, aklıktan ölmek üzere olan bir hayvanınki gibi. "Bunun senin için değeri ne kadar?"

Bu kez Ivan'ın ona bakışı, büyükannesini çok endişelendiren o düz, ölü bakıştı. Keş büzüşerek uzaklaştı. "Tamam, tamam." Ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri kendi derisini deştiği kabuklarla doluydu. "Sadece soruyordum. Seni nerede bulabilirim?"

", " dedi Ivan. "Seni bulacağım."

Sonra uzaklaşıp kampın uzak tarafındaki gölgelere doğru yürüdü, keşin satıcıyı bulup parasını almak için sabırsızlanacağını biliyordu. Ivan da satıcıyı pek umursamıyordu.

-Adamı öldürecek, tedavülden *kaldırarak* ve bundan hiç suçluluk *duymayacaktı*. Ama önce ondan zincirin daha üstündeki kişinin adını alacak ve en tepedeki kişiye ulaşana kadar bunu tekrar tekrar yapacaktı.

"Şehre geldiğinden beri neredeyse her gece burada yürüyorsun," dedi yanındaki derin ve yumuşak erkek sesi.

Bölüm 31

"Empatlardan çalmayın. İçinizden birinin böyle bir şey yaptığını görürsem, karanlıkta uzun ve özel bir konuşma yaparız."

"Ama bize sadece yiyecek *verirlerse* ne yaparız? Komşum E, hava soğuk olduğu için bana bir kazak fırlattı!"

"Evet, dostum. Geçen gün bir E beni sokakta durdurdu ve biraz bakıma ihtiyacım olduğu için beni yemeğe götüreceğini söyledi. Hayır bile diyemedim, öyle yumuşak gözleri vardı ki. Sanki cadı gibiler. Sadece kötü olmayan türden."

-Çete üyeleri arasındaki konuşma Emniyet kameralarına takıldı (Yeni York, Nisan 2083)

IVAN, Vaughn'un yorumu karşısında irkilmedi; DarkRiver nöbetçisinin ona doğru yaklaştığını hissetmişti, bir şeylerin olacağını biliyordu. "Bunda bir suç yok."

Vaughn D'Angelo ellerini bugün giydiği siyah kargo pantolonunun ceplerine soktu, üst kısmında ise pazularını saran zeytin yeşili sade bir tişört vardı. Lucas Hunter'ın sağ kolu olan Vaughn'un kehribar sarısı saçlarını arkaya doğru bağladığı bir kuyruğu vardı ve gözleri altına o kadar yakındı ki Ivan, Vaughn şekil değiştirdiğinde gözlerinin de değişip değişmediğini merak etti; nöbetçi, DarkRiver alfası kadar ölümcül bir yırtıcıydı. Sadece Vaughn bir leopar değildi.

Bu gerçek herkesin bildiği bir şey değildi ama bir sır da değildi. Yani Ivan'ın ailesi Vaughn'un DarkRiver'da yetişmiş bir jaguar olduğunu biliyordu. "Leopar sürüsünde bir jaguar olmak nasıl bir şeydi?" diye sorarken buldu kendini Vaughn.

"Yeni şifacımız için endişeleniyorsun, değil mi?" Vaughn'un sesinde ne bir eğlence ne de açık bir ilgi vardı ama Ivan adamın bu konuda güçlü hisleri olmadığını düşünme hatasına düşmedi.

"Haberler hızlı yayılıyor," dedi.

"Ben bir nöbetçiyim. Ve DarkRiver birbirimizle konuştuğumuz için bu kadar iyi çalışıyor." Kollarını kavuşturarak, "Neden buraya geliyorsun?" diye sordu.

Ivan birçok cevap düşündü, hepsini bir kenara bıraktı ve mülayim bir cevapla yetindi: "Yürümeyi seviyorum. Yürüyüş rotamın içinde kalıyor."

Beklenmedik bir şekilde, Vaughn onun bariz yalanının geçmesine izin verdi. Belki de Ivan'ı takip etmek için onun uyuşturucu kullanıp kullanmadığını bilmesine gerek yoktu. Gerçi Ivan bunca zamandır kendisini izlemekle görevlendirilen kişinin Vaughn olmadığından emindi. O çok kıdemliydi ve bugüne kadar tehdit edici hiçbir şey yapmamış yalnız bir Mercant'ı takip etmekten çok daha önemli meselelerle ilgilenebilirdi.

"Leopar sürüsünde bir jaguar olarak büyümek," dedi Vaughn, "iyiydi."

Bu Ivan'a hiçbir şey anlatmadı. Vaughn'un neden onunla konuşmaya karar verdiğini bilmiyordu ama kişisel bilgilerini paylaşmak için değildi. Sonra jaguar onu şaşırttı. "Luc yeni sürü arkadaşımıza bağlı olduğunu söylüyor. Tam olarak bir çiftleşme bağı değil. Bu da ne demek oluyor?"

Ivan irade gücüyle ayaklarının üzerinde kaymasını engelledi. "Onun hayatını bir kez kurtardım, hepsi bu. Gececektir."

Jaguarın ona baktığını hissedebiliyordu. Ama Vaughn yine bıraktı. Ve Ivan kedilerin sinsi avcılar olduğunu, saldırmadan önce uzun süre hareketsiz bekleyebildiklerini hatırladı.

Vaughn hiçbir şeyin bırakmıyordu; sadece zamanını bekliyordu.

Tuhaf, onlarla kendi ailesi arasında ne kadar çok benzerlik keşfediyordu. Dönüşenlerden oluşan bir klanla böyle paralellikler bulacağını asla tahmin edemezdi.

"Giderken o şifacıyı unutmadığından emin ol." Nöbetçi Arwen'e doğru başını salladı. "Ellerinde hiçbir şey kalmayana kadar vermeye meyillidirler ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Neden ona şifacı diyorsun?" Arwen'in bu unvanı herkese açık bir şey değildi; dünyanın çoğu için o, aileye bağlı işletmeler için pazarlama ve iletişim alanında çalışan bir telepattı.

"Kokusunu alabiliyorum," diye cevap verdi. "Ya da o bağımlıya bin dolarlık kazağını vermiş de olabilir."

Ivan şöyle bir baktı, nefesinin altında küfretti. "Onu bir dakika bile yalnız bırakamam."

Vaughn onun sırtına bir tokat attı. "Ve sen de başka bir şifacıyla çiftleştin." Neredeyse altın sarısı gözlerinde bir parıltı. "Hayatının geri kalanına hoş geldin."

Nöbetçi karanlığın içinde eriyip giderken, Ivan Arwen'i kurtarmaya gitti. uzaklaşırken kuzenine, "Uyuşturucu parası için rehin verir," dedi.

"En azından o zamana kadar sıcak olur."

Ivan iç geçirerek, Arwen'in ince tişörtünün üzerine giyebilmesi için ceketini silkmeye başladı. Ama Arwen başını salladı. "Senin evine varır varmaz eve gidiyorum. Diğer Es'lerle buluşacağım." Kalkık gözlerini Ivan'a çevirdi.

"Ne?" Ivan homurdandı.

"Sadece bir şey söylemek istiyorum. Lütfen dinleyin." Artık hafiflik yok, bir empatinin gücünden başka bir şey yok.

Ivan başıyla onayladı.

"İnsanları asla okumam, bilerek değil. Gerçi çocukken, yeteneklerimi nasıl kontrol edeceğimi bilmeden önce okudum."

"Bu bir sorun değil." Ivan kontrol edemediği ya da anlamadığı psişik yeteneklere sahip olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

"Lütfen, Ivan. *Dinle.*" Arwen sokakta durdu. Onu dinleyen Ivan kuzeniyle yüzleşmek için döndü.

"Çocukken kazara okuduğum kitaplardan dolayı mı bilmiyorum," dedi Arwen, "yoksa sadece seninle büyüdüğüm için mi, ama her zaman mutlu olmayı hak etmediğini düşündüğüne inandım."

Ivan cevap vermeyince devam etti. "Senin hakkında bilmediğim şeyler olduğunu biliyorum." Alaycı bir gülümseme. "Hepiniz çok koruyucusunuz, sizi bu kadar sevmesem çileden çıkardım. Ben cam bir vazo değilim, biliyorsunuz, sert bir baskı altında kırılmam."

Başını sallayarak, bıkkınlık veren şikâyeti elinin tersiyle itti. "Ama ne bilip bilmediğim önemli değil, şu anda senden ne hissettiğimden çok eminim - bir mutluluk kuru." Sevgiyle parlayan açık, korumasız gözler

gizlenmemiş ve beklentisiz bir şekilde sunulmuştur. "Onu atma." Fısıltılı bir yalvarış. "Sen neşeyi hak ediyorsun, Ivan. Ona tutun, kalbindeki neşe kıvılcımına tutun."

- - -

Ivan dairesine tek başına girdiğinde Arwen'in sözlerini hâlâ sindirememişti, Genara onlar geldiğinde Arwen'i bekliyordu. Arwen'le olan arkadaşlığı bir yana, telekinetik Ivan kadar sosyal biriydi ve geceyi uzatmak için hiçbir çaba sarf etmemişti.

Bu arada Arwen sadece Ivan'a bakıyordu, umudu sessiz ama güçlü bir şeydi.

Böylesine nazık bir varlığın, değer verdiği insanlar söz konusu olduğunda bu kadar çelik gibi olması garipti. Yine de o Ena Mercant'ın torunuydu.

Ivan bu düşünce üzerine dairenin kapısını arkasından kapattı.

Yalnızlığa alışkındı, hatta bunu istiyordu ama Arwen'in sözleri istemeden de olsa içinde bir boşluk açmıştı. Kuzeni ona yardım etmeye çalışırken, eğer örümcek kafasının içinde yaşamasaydı, onu yaratan süreci hiçbir doktorun açıklayamayacağı kadar karmaşık toksinlerden doğmasaydı, tam olarak neye sahip olabileceğini göstermişti.

Bir mutasyon.

Kuru bir tıbbi raporda DNA'sı bu şekilde tanımlanmıştı. Ve o da buydu: normalin mutasyona uğramış bir versiyonu, eğrinin artık var olmadığı kadar eğrinin dışında bir versiyon.

Sorun sadece genetik olsaydı belki de Soleil'le bir ilişkiyi riske atardı. Neden birlikte üreyemediklerini açıklar ve ona evlat edinmenin sorun olup olmayacağını sorardı. Sorusunun cevabını zaten biliyordu; o bir şifacıydı, değil mi? Kocaman açık bir kalp ve yaralı ya da kayıp yaratıkları kucaklamaktan başka bir şey yapamama.

O çocukların minik ruhlarını sevgiyle sarardı.

Ama sorun sadece genetik değildi. Sorun genetiğin doğurduğu şeydi: önüne çıkan her şeyi yutan, şişmiş ve canavarlaşmış bir şey. Onu bırakmayı reddeden inatçı kedi de buna dahildi.

Zihninde pençelerin esnemesi, kürkün sinsî fırçası.

Bağırsakları sızlıyor, bunun, ilkel ve çiğ bir bağıın mucizesine karşı savaşıyordu. Yatak odasına girdiğinde yaptığı ilk şey soyunmak ve duşa girmek oldu. Rehabilitasyon merkezini ziyaret ettikten sonra hep pislik içinde hissedirdi. Bu tepkinin psikosomatik bir tepki olduğunu, kullanıcıların ona yapışmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını ama yine de sonunda kendini temiz hissedene kadar gözleri kapalı bir şekilde yanan sıcak suyun altında durdu.

Soleil'e dokunacak kadar temiz değil, ama dış dünyaya geçecek kadar temiz.

Sonra saçlarını ve vücudunu sert bir havluyla kuruladıktan sonra yatağa yöneldi. Yorgundu, enerji toplamaya ihtiyacı vardı. Uykuya dalmak üzereyken kendini altın sarısı gözleri olan bir kediyle karşı karşıya buldu. Zihninin içinde geziniyor, kürkü teninde kayıyor ve pençeleri vücudunda hafifçe geziniyordu.

Ivan davetsiz misafiri dışarı itmeye çalışmadı. Kalkanlarını indirerek onu burada yanında istediğini itiraf etti. Ölümcül bir itiraf, ölümcül bir ihtiyaç.

- - -

SOLEIL Razi'nin tüylü küçük başını öptü ve elini Natal'ın sırtında gezdirirken ay ve yıldızlar prize takılı gece lambasından odanın içinde yavaşça dönüyordu. Yariela ona bunun Razi'nin en sevdiği şey olduğunu, alfaları onun uyumadığını, dünyasının kâbuslarla dolu olduğunu fark ettiğinde Lucas tarafından kendisine verildiğini söylemişti.

"Buraya geldikten sonra bir hafta boyunca onun ve Natal'ın yanında panter formunda uyudu," demişti Soleil'in akıl hocası, gözleri yeni alfasına olan bağlılığıyla sıırıslam olmuştu. "Kızım iki gece üst üste uyuyabilene kadar oradan ayrılmadı.

"Eşinin bu kadar çok zamanını çaldığımız için bize kızacağından endişeleniyordum ama Leilei, o da bir şifacı. Gözlerinde yıldızlar olan Psy empatlarından biri. Yeğenleri Razi'den çok daha genç, ama o vahşi küçük bir panter, inanmak için görmeniz gereken bir şekilde Razi'yi koruyor."

Kahkahalar. "İkizler küçük Naya'nın bebekleri olduğu konusunda ısrarcı. O da bebek olmadığı konusunda ısrarcı!" Yanakları buruşarak, "Gelecek yıllarda o çocuklara acıyacağım, çünkü onların koruyucu eğilimlerini kabul edecek yapıda değil, ama içimden bir ses üçünün birlikte tam bir cehennem zebanisi olacağını söylüyor ve yavrularımıza nasıl vahşi ve yaramaz olunacağını da öğretiyorlar," dedi.

Sadece SkyElm'in ihmalkâr alfasının ince boğuculuğu altında yaşamış olanlar bu hediyenin değerini anlayabilirdi. Çürüme Soleil'in alfa büyükbabasıyla başlamıştı ama Monroe bunu bir sonraki seviyeye taşımıştı, ta ki sürülerini zehirleyene kadar. Ama bu iki bebek vahşi ve özgür bir şekilde büyüyecek, pencerelerden kaçacak ve büyüdükçe muhtemelen pencerelere *gireceklerdi*.

Her bir yavruyu bir kez daha okşarken bu düşünce onu gülümsetti. Razi ve Natal onları yatırması için ısrar etmiş, bu da kalbine kez daha saf bir neşe katmıştı. Ryder'ların yavruların kullanabileceği başka bir boş odası olmasına rağmen, Tamsyn ona ikisinin her zaman ikizlerle birlikte yatmayı tercih ettiğini söylemişti.

"İlk kez bizde kaldıklarında onlara hazır değildik," demişti şifacı, "ve çocukların yataklarının arasına onlar için büyük, kabarık bir şilte serdik. Bir de baktık ki sabah olmuş ve dördü de o şiltenin üzerinde."

Gözlerinde kedi sevinci olan şifacı yakınına eğilmişti, iç sıcaklığı Soleil'i saran bir sevgi öpücüğüydü. "Bilmeliydim. İçimdeki kedi hâlâ onlarla birlikte şiltenin üzerine atlamak istiyor ve çocuklar şimdiki yatakları bittiğinde kendi yataklarına şilte almak için kampanya yürütüyorlar."

Bu gece ikizler kendi yataklarında uyumuşlardı... ya da o öyle sanıyordu. Ta ki sağ tarafına bakıp kendisine bakan koyu mavi gözleri görene kadar. Bu yavrunun adını artık biliyordu, ancak sadece

pijamalarıyla kardeşinden ayırdı. "Neden uyumuyorsun Roman?" diye fısıldadı.

Tatlı, tatlı bir gülümseme ve ardından sarılmak için kollarını uzattı. Kalbi o kadar erimişti ki artık sadece yapış yapıştı, yatağına oturmak için hareket etti, böylece onu da kucaklayabilecekti. Saçları ipeksi yumuşaklıktaydı ve hâlâ o geceki banyodan kalma şampuan kokuyordu, kolları sıcak ve beklenmedik derecede güçlüydü.

Bıraktığında, yatağına geri sokuldu, birkaç saniye uykulu gözlerini kırıştırdı ... ve yavru bir hızla uykuya daldı. Bir an sonra küçük, sevimli bir horlama sesi duydu ve elini kalbine bastırdı. Battaniyesinin sıkıca sarıldığından emin oldu, diğer üç yavruyu son bir kez kontrol etti ve sonra odadan çıktı.

Koridorun ışığı yolunu aydınlatmak için usulca parlıyordu ama evin geri kalanı sessizdi. Tamsyn ona çocuklarınkinin tam karşısındaki odayı vermişti, bu yüzden kısa süre içinde Tamsyn'den ödünç aldığı uyku tişörtünü giydi. Gece rutininin geri kalanı uzun sürmedi ve yatağına girdiğinde vücudu iç çekti.

Yatak takımı pelüş ve yumuşaktı ve taze çamaşır tozu kokusunun altında Ryder ailesinin kokusunu taşıyordu. Onların evinde uyuduğu için kokmaması imkânsızdı.

Sürü. Onlar onun
sürüsüydü. Kokuları
rahatlatıcıydı. Onunki gibi.

Hayatını kurtaran, sonra da onu evine getiren sofistike, güzel ve tehlikeli Psy. Kokusu her ne kadar soğuk ve ölümcül olsa da onu hiç korkutmuyordu. Onun kendisine asla zarar vermeyeceğinden şüphe duymazken nasıl korkabilirdi ki? İlk karşılaşmalarını hatırlamıyor olabilirdi ama onun kendisi için kim olduğu bilgisi her etkileşimlerinde ve hatta onu uyarmaya çalıştığı sinir bozucu yöntemde bile vardı.

Soleil kaşlarını çatı ve tavana bakmak için sırt üstü döndü.

Kedisi derisinin içinde geziniyordu, ondan bu kadar uzakta olmaktan mutlu değildi, hatta karanlığa tek başına girdiği için daha da mutsuzdu.

Günün olaylarından sonra bedeni ve zihni paramparça olmasaydı saatlerce uyanık kalabilirdi; çektiği acıdan sonra gelen sevinç tufanı

O kadar uzun süre taşıdı ki, temellerinin her birini yıktı.

Uyku, sessiz siyah bir dalga halinde üzerine çöktü.

Ağır göz kapakları açık tutma çabalarına rağmen kapanırken kaçmak isteyen iniltisini bastırdı. Uykuyla birlikte kurtaramadığı herkesin hayaletleri de geldi. Karanlık, suçlayıcı gözlerle ona bakıyorlardı; yüzleri ölümden solmuş, bedenleri kanlı ve kırık.

"Özür dilerim." Yorgun bedeni ve zihni kapanmadan önce zayıf bir fısıltı onu uçurumun derinliklerine bıraktı.

Bölüm 32

Re: *Norah Mercant'ın kalıntıları hakkında soru*

Bu tür durumlarda bulunan ölümler için standart operasyon prosedürü uyarınca, ceset sonra iki saat içinde yakılmıştır. Cenazesi yarın nihai imha işlemine tabi tutulacaktır. Eğer almak ve imha için kendi düzenlemelerinizi yapmak istiyorsanız lütfen bildiriniz.

-Ölüm ve Aile Bildirim Hizmetleri Bürosu (10 Mayıs 2059, 11:02)

Re: *Norah Mercant'ın kalıntıları hakkında soru*

Evet, cenazeyi alacağız. İşinlanma kabiliyetine sahip bir Tk 11:15'te gelecek.

-Ena Mercant (10 Mayıs 2059, 11:04)

"Ivan, annen elimizde. Onu özel mezarlığımıza gömmek ister misiniz? Yetkililerin bundan haberi yok ve orada rahatsız edilmeyecektir."

"O kül mü, Büyükanne? Bana ölüm muhafızlarının bizim gibi insanları küle dönüştürdüğünü söyledi." "Evet, korkarım ben farkına varmadan önce yapılmış. Onu bir daha göremeyeceksiniz. Bunun için üzgünüm."

"O artık içeride değildi. İçi boştu."

"Ölümlere duyduğumuz saygı, geride bıraktıkları içi boş değil, hayattayken oldukları insanlara duyduğumuz saygıdır. Ve o senin annendi. Ona kızgın olduğunu biliyorum ama bu tür törenler de bu yüzden önemlidir: olmuş olanla olacak olan arasında bir çizgi oluşturmamızı sağlarlar."

"Her zaman denizi görmek isterdi. Hakkında çok duydu ama hiç görmedi. Onu oraya götürebilir miyiz?"

-Ena Mercant ve Ivan Mercant arasındaki görüşme (10 Mayıs 2059, öğlen 12)

SOLEIL uyuduğunu biliyordu ama yine de rüyaların ortaya çıkmasına engel olamıyordu.
Her zaman aynı şekilde başlıyorlardı, kanlı pençeler

Dinlenmenin rahatlatıcı hiçliğini ortadan kaldırarak yüzleri, bedenleri ve sisle grileşen bir dünyayı ortaya çıkardı.

Her şeyin korkunç bir şekilde ters gittiği o sabah hava sisliydi.

Ağaçların arasında yürürken kaşları çatılmıştı, sisin serinliği tenine değiyordu ve kedisi içinde tetikteydi. Kafası, hiçbir uyarıda bulunmadan terk etmek zorunda kaldığı soluk gözlü adamla ilgili endişeyle doluydu. Onun için çok *önemliydi* ve onu istemediği için gittiğini düşünecekti. Bunu düzeltmeliydi, düzeltmeliydi-

Göğsü sıkıştı, nefes alış veriş hızlandı.

Sis fısıldayarak uzaklaşıyordu, ölümler onunla yüzleşmeye ve onu suçlamaya hazırды.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye inledi rüyalarında. "Çok üzgünüm."

Ama önünde duran çocuk kanlı, kırık ya da gri değildi.

Gözleri delici bir solgunlukta ve saçları rüzgârda savrulan siyah renkteydi. "Neden üzgünsün?" diye sordu. "Onu sen öldürmedin. O kendini öldürdü."

Titreyerek dizlerinin üzerine çöktü, böylece aynı boyda olacaklardı ... ama zaten öyleydiler, vücudu onunki kadar küçüktü ve elleri narin ve çocuksuydu. "Neler oluyor?"

Pürüzsüz kaşlarını çatarak kadının önünde açtığı ellere baktı, sonra kendi ellerini kaldırdı. "Regresyon mu?" diye mırıldandı. "Rüya mekaniği." Sesi çocuk gibi gelmiyordu.

Soleil kendini tutamadı. Parmağıyla onu dürttü ... ve et ile kemiği hissettiğinde parmağını aynı hızla geri çekti. Omzunda dokunduğu noktaya bakarak kaşlarını tekrar çatı, sonra tekrar ona baktı, o kadar ciddi ve ciddiydi ki bu onu üzdü.

"Neden yeşil saçların var?"

Elini kaldırıp saç tellerine dokundu. "Bugün içine boya bulaştırdım." Hayır, bugün değil. Uzun zaman önce, hâlâ kendine ait bir ailesi varken, onun çılgınca oynamasına izin vermekten zevk alan bir annesi varken. "Annem istediğim her şeyi yapmama izin verirdi."

"Benimki de öyle."

Yüzünde, dünyada, rüyasında gümüşten çatlaklar vardı, ta ki her şey aynalı camdan kırık bir bölmeye dönüşene kadar ve o düşüyordu, düşüyordu ...

Soleil bir solukta sarsılarak uyandı, kalbi güm güm atıyor ve ağzı kuruyordu. Vahşi gözlerle etrafına bakarken, yarı yarıya o çok gerçekçi rüya çocuğunun yanında durmasını bekliyordu. Ama değildi. Tabii ki değildi. O artık bir erkekti. Kedisinin sahiplendiği çok tehlikeli bir adam. "Benim," diye mırıldandı. "Benim."

Örgüsünü omzunun üzerinden iterek komodinin üzerine koyduğu bir bardak suya uzandı. Ancak suyu yudumladıktan sonra gözleri eski başucu saatindeki zamanı fark etti.

Saat sabahın altısıydı. Gece yarısı uykuya dalmıştı.

Altı saat kesintisiz uyku. Rühayı saymazsak -ama o korkutucu olmaktan çok tedirgin ediciydi. Ve bir şey vardı.

Gözlerini kısarak rüyayı geriye doğru yuvarladı ve işte , kayıp ayı olarak düşündüğü aydan en önemli anı parçası. Kalbi küt küt atarak battaniyeyi itti ve yataktan kalktı.

Bitişik banyodaki aynaya baktığında ne beklediğini bilmiyordu ama saçları hâlâ siyahtı ve hâlâ yirmi yedi yaşında bir yetişkindi ve hâlâ çok ince bir yüzü vardı. Eskiden yuvarlak yanakları ve cömert kıvrımları vardı. Bugünlerde sadece derinin bir arada tuttuğu kemiklerden ibaretti ve bu ona hiç yakışmıyordu. Psy'si jilet gibi elmacık kemiklerini çıkarabilirdi ama Soleil'in vücudu yumuşaklık için yaratılmıştı.

Psikoloji

si. Evet.

Bugün aralarındaki meseleyi çözmeye kararlı bir şekilde soyundu ve duşa girdi. Daha sonra saçlarını örgüden kurtardı, taradı ve dün geceki pantolonunu giydi. Pantolonu parlak fuşya rengi ince bir yün kazakla eşleştirdi.

Tamsyn ona, "Son ziyaretinde gençlerden biri bırakmıştı, ben de onun için yıkayıp bir kenara koydum," demişti. "Ödünç almana aldırmayacağını biliyorum."

Katliamdan bu yana Soleil'in giydiği en parlak renkti. İmkânı olduğunda teşekkür etmek çocuğa bir tür hediye vermeyi not ederek yatak odasının kapısını açtı; içgüdüŝü ve ihtiyacı onu yavruların odasına doğru itti. Dördü de şiltenin üzerinde mutlu bir yığın halinde yatıyordu; ikizler Razi'nin ve Natal'in kıvrılmış bedenlerinin iki yanındaydı. Hâlâ yatağa girdikleri formların içindeydiler ve derin bir uykudaymış gibi görünüyorlardı ama Natal, Razi'nin kürküne dokunmasından sadece bir saniye sonra kıpırdandı ve uykulu gözlerini kırpıştırarak açtı.

"Merhaba, Nattie." Başını okşayarak burnunu öptü ve sesini alçak bir fısıltıda tuttu. "Dışarı çıkıyorum ama daha sonra döneceğim." Her iki yavruyu da uyandırmak istememişti ama tüm olanlardan sonra öylece ortadan kaybolamayacağını da biliyordu. "Razi'ye söyleyecek misin?"

Sessiz bir taleple eline vurmadan önce sertçe başını salladı. Hafifçe gülerek, tekrar uykuya dalana kadar onu kaşıdı ve okşadı. Yaşı küçüktü ama hatırlayacağını düşünüyordu; ayrıca uyandıklarında yavruları arayıp hiçbir sorun olmadığına ve kendisinin iyi olduğuna dair güvence vermek niyetindeydi.

Kalbi sevgiyle çarparak uyuyan yavruları bıraktı ve merdivenlerden inip mutfağa girdi; kahve makinesinin zamanlayıcı işleviyle çoktan açılmış olduğunu gördü.

Kokuyu içine çekerek üç kupa hazırladı, yakında kalkacak olanın Tamsyn ya da Nathan -ya da her ikisi- olması gerektiğini düşündü. Bunu yaptıktan sonra, bir çanta ödünç isteyip istemediğini sorduğunda Tamsyn'in ona verdiği güzel pembe tote tarzı el çantasını aldı ve Tamsyn'in isteği üzerine onun için bir araya getirdiği küçük seyahat tıbbi kitiyle doldurdu.

Sonra Tamsyn'in sürü arkadaşları için hazır tuttuğu kiler dolabından enerji barları, bir paket karışık kuruyemiş, ona ekstra kalori sağlayacak birkaç suda çözünen poşet ve bir şişe su ekledi.

Soleil'e "Neye ihtiyacın varsa al," demişti. "Tükendikçe yeniden stoklanacak. Ve yaptığım herhangi bir fırında kendinize yardım etmekten çekinmeyin. Ayrıca, meyve kasesi herkese açık. Dürüst olmak gerekirse, özel kurabiyelerim *dışında* tüm mutfağım öyle." Omzunu Soleil'inkine çarptı. "Kimseye söyleme ama seninle paylaşacağım."

Anısına gülümseyerek, doğaçlama ögle yemeğine bir elma ekledi.

Çok geçmeden havada bir güç kıpırtısı hissetti, kedisi Nathan odaya girmeden önce bile alarma geçmişti.

"Erken kalkmışsın," dedi parmak eklemlerini yanağına hafifçe dokundurarak, sürünün kıdemli bir üyesinin dokunuşu kedisi için hoş bir şeydi. "Uyuyamadın mı?"

"Tuhaf bir rüya gördüm ve uyandım," dedi göğsündeki düğümün ardından, yeni yıkanmış saçlarına, kot pantolonuna ve kaslı kollarını ortaya çıkarmak için dirseklerine kadar katladığı uzun kollu mavi gömleğine bakarak. "Görevde misin?"

Küçük bir baş sallama. "Tammy benimle kalkmak için ısrar ediyor, o yüzden birazdan iner. Krepleri için biraz yer ayırın." Eşinden bahsetme şekli, her kelimeye sinmiş sessiz sevgi, kalbinin eski ve dokunaklı anılarla sızlamasına neden oldu: anne ve babası da birbirlerinden bu şekilde bahsetmişlerdi.

"Sevgili ama iflah olmaz derecede meraklı çocuklarımız burunlarını sokmadan seni ten ayrıcalıkları için başka nasıl yakalayabilirdim ki?" Tamsyn içeri girdiğinde gözleri parlıyordu.

Soleil, Nathan'ın Tamsyn'in kulağını hafifçe ısırarak için dönmeden önce kızardığından emindi. Diğer kadın ve çenesini öpmeden önce göğsünü okşadı. Ve Soleil aralarındaki bağı hissetti, güçlü ve kalıcı ve sıcak yarıçapına yaklaşan herkesi kuşatıyordu.

"Günaydın, tatlım." Tamsyn, Soleil'e nazikçe sarılmak için yanına gitti. "Yaban mersinli krep?"

Her ikisinden de hissettiği korumacılık karşısında bunalan Soleil sadece başını salladı.

Sonra mutfakta oturdu ve konuşmadan konuşacak kadar uzun süredir birbirlerinin hayatında olan iki insanın dansını izledi. Tamsyn yemek pişirirken, Nathan da kıdemli bir nöbetçi olarak üzerine düşen işleri halletmek için bir veri tablosu kullanıyordu. Ancak arada sırada başlarını kaldırıp tek bir kelime ya da sadece bir gülümsemeyle birbirlerine bakıyorlardı.

Bir ara Tamsyn elindeki spatulayı salladı. "Dün gece Roma ve Jules'un büyük kaçıışı planladığını gördüğüne göre, eminim

Uyarıya gerek yok ama ne olur ne olmaz; sizi de suçlarına ortak etmek için kurnazlıklarını kullanmaya çalışacaklardır. Tetikte olun."

Razi ve Natal'ı kanatları altına alan iki sevimli çocuğu düşünen Soleil, düşünceli bir pozla dudaklarını iki yana büktü. "Ben sadece küçük bir şifacıyım," dedi sonunda, kedisi bir kez daha daha büyük bir bütünün parçası olmanın gururunu yaşıyordu. "Bir suçlu olmama izin var."

Nathan inledi. "Harika. Tek ihtiyaçları olan şey. Bir başka yetişkin destekçisi." Ama bunu söylerken gözlerinin içi gülüyordu. "Bütün bu gri saçlar?" Gümüş tellerle örülü siyah saçlarını işaret etti. "Her biri iki iblisimiz yüzünden. Ve şimdi eğitimde olan iki suç ortakları daha var."

Soleil ses tonunda, çocuklarını ve onların arkadaşlarını seven bir babanın şefkatini ve sevgisini duydu. "Natal ve Razi, mutlu görünüyorlar."

Bunu bir soru olarak algılayan Tamsyn ona ocelot yavrularından, başlangıçta ne kadar üzgün ve içine kapanık olduklarından, kabuklarından çıkmaları için ne kadar iyileşmeleri ve terapi görmeleri gerektiğinden bahsetti. Ayrıca tatlı ve nazik Salvador'dan da bahsetti, Nathan da Duke ve Lula hakkında bilgi vermek için konuya girdi.

"İkisi de çimen kadar yeşildi," dedi, içindeki çelik aniden ortaya çıktı. "SkyElm'de sahip oldukları sorumluluklara asla sahip olmamalıydılar. Şimdi eğitimdeki genç askerler ve çok daha iyi vakit geçiriyorlar - genç olabiliyorlar, boş zamanlarında arkadaşlarıyla parti yapabiliyorlar, sürünün dizginlerini tutan daha güçlü ve daha olgun insanlar olduğunu bilerek kim olduklarını anlayabiliyorlar."

Soleil ne kadar çok soru sorarsa sorsun çift cevap vermekten yorulmadı. "Oğullarımızla tanıştın mı?" Soleil boşlukları doldurmaya olan doyumsuz ihtiyacından bahsettiğinde Tamsyn gülerek, "Bizim oğlanlarla tanıştın mı?" dedi. "Bir noktada, Jules'un her on saniyede bir soru sorduğuna yemin edebilirim."

Kahvaltı çok çabuk geçti.

Nathan ceketini almak için ayağa kalktığı anda, "Şehre mi gidiyorsun? Beni de bırakabilir misin?" Bu mutfakta geçirdiği süre boyunca Ivan'ı görme ihtiyacı hiç azalmamıştı, ruhu ikiye bölünmüştü. Onun kendisinden ve sürüsünün geri kalanından bu kadar uzak olmasından nefret ediyordu.

Burada olmalıydı, tüm bunların bir parçası olmalıydı, soğuk ve yalnız değil.

"Elbette, benimle gelebilirsin." Nöbetçi arkadaşına veda öpücüğü verdi. "Çocuklara uslu durmalarını söyle," dedi Tamsyn'e, "onları daha sonra çamurda kaymaya götüreceğim."

Tamsyn, Nathan'ın sırtmasına ve geri çekilmeden önce onu daha derinden öpmesine neden olan bir şey mırıldandı. Ama Soleil onu garaja kadar takip etmek Tamsyn onu durdurdu. "Bir dakika tatlım. Senin için bir şeyim var."

Bir çekmeceyi açarak bir kart çıkardı. Soleil kartın üzerinde gömülü bir kredi çipi olduğunu görünce kızardı. "Garson olarak bir iş bulmayı planlıyordum - dün bazı *yardım aranıyor ilanları* gördüm." Hastaneden ayrıldıktan sonra geçimini bu şekilde sağlamıştı.

"Buna hiç gerek yok." Tamsyn onun omzuna dokundu. "Artık DarkRiver'ın bir parçasısın, resmi olarak benim emrim altında bir genç şifacısın. Tecrübene göre maaş alacaksın. Bunu gelirine karşı bir avans olarak düşün."

Soleil bunu nasıl değerlendireceğini bilmiyordu. "SkyElm'de ... işler böyle yürümüyordu." Monroe tüm parayı kontrol ediyordu ve herkes bir şeye ihtiyaç duyduğunda ona başvurmak zorundaydı.

Soleil, nadir bulunan kurutulmuş mutfak bitkileri için bir pazar olduğunu keşfettikten sonra gençken küçük bir iş kurmuştu; kârın küçük bir yüzdesini saklayabilmek için defterleri karıştırdığı için kendini *çok* suçlu hissetmişti, ama Monroe'dan para dilenmekten daha çok nefret ediyordu. Parasını artırmak için kıyafetlerini ikinci el mağazalarından almış, takılarını başkalarının attığı parçalardan yapmış ve bu konuda da yetenekli olduğunu keşfetmişti. İnsanlar onun renkli takılarına bayılıyor, kendilerine özel parçalar yapması için ona para ödüyorlardı.

Bu şeyler birlikte ona temel bir gelir sağlamıştı.

Tabii yine de Monroe'nun şüphelenmemesi için arada sırada ona boyun eğmesi ve el pençe divan durması gerekiyordu. "Yemek vardı," diye açıkladı, düşünceleri yüzünden kendini berbat ve eski sürüsüne karşı sadakatsiz hissediyordu. "Herkes sürü mutfağında yemek yiyebilirdi ve Monroe tüm masrafları karşılardı." Eski sürüsüne ayak uyduramamıştı.

ya da yerleşim yerlerine giden özel yolun bakımını yapıyorlardı ama hepsinin yaşayacak bir yeri vardı. "O kadar da kötü değildi."

Tamsyn'in ağzı gerildi. "Bunu duymak zor olabilir tatlım ama eski sürün ciddi anlamda sağlıklı bir temele dayanıyordu. Bir sürünün her üyesi sürünün gücüne katkıda bulunmalı ve ondan güç almalıdır - ve bir DarkRiver şifacısı olarak çok çalışacaksın, inan bana. SkyElm için de aynı şekilde çok çalıştığınızdan hiç şüphem yok."

Soleil sözünü kesmek üzereyken başını sallayarak, "Yemek ve kamu hizmetleri en temel şeyler; bunlar tek başına kesinlikle profesyonel bir maaşa eşit değil. Özellikle de SkyElm mali açıdan son derece sağlıklı bir sürü iken. Alfa'nız size düzgün bir şekilde ödeme yapacak imkânlarla sahipti ve DarkRiver da öyle."

Kıdemli şifacı kartı Soleil'in eline sıkıştırdı. "Bunu kullan yoksa bana hesap ." Emrin acısını hafifletmek için bir gülümseme. "Güçlü iyileştirme yeteneklerinizi hissedebiliyorum ama tıp eğitiminiz de var mı?"

"Birazcık." Kendini hâlâ garip hisseden ama yeni sürüsünü aşağılamak istemeyen Soleil kartı cebine koydu. "Yariela, Monroe'yla konuşup sağlık görevlisi kursuna katılmama izin verdi."

"Daha fazla çalışmak isteyip istemediğinizi düşünün," dedi Tamsyn. "Bize güvenen, şekil değiştirmeyen sürü arkadaşlarımız var - aslında onlar üzerinde iyileştirme yeteneğimi kullanarak bazı başarılar elde etmeye başladım, ancak bu diğer şekil değiştirenlerle olduğu kadar sorunsuz değil. Sanırım daha çok ocelotlar üzerinde çalıştınız?"

Soleil başını salladığında Tamsyn, "Dönüşenler arasında bile, şifacının kendi türü dışındakilerde iyileşme öngörülemez olabilir ama leopar olmayan kedi sürü arkadaşlarımızla herhangi bir sorun yaşamadım, bu yüzden ocelot olmayan yaralı kedileri iyileştirmede iyi olacağını tahmin ediyorum" dedi. Soleil'in omzunu nazikçe okşayarak onu cesaretlendirdi. "Sanırım Lucas'la aramızdaki kan bağı yüzünden. Bize ihtiyacımız olan 'in'i veriyor. Yine de yedek olarak tıp eğitimi almış olmamız, her zaman sadece şifa enerjimize güvenmek zorunda olmadığımız anlamına geliyor."

"Ama"-bir gülümseme-"bu daha sonra konuşulacak bir konu. Bugün ve iddia ettiğin o soğukkanlı Psy'nin günü." Niyetli bir bakış. "Git ve neden

Çiftleşme bağınız tamamlanmadı. bunu istiyor musunuz? Bağ?"

"Evet. O benim." Hiç tereddüt etmeden, gerçeği içinde bir şarkı gibi söyledi.

"O zaman git, cevabı bul ki ikiniz de sürüye yerleşebilirsiniz." Bir duraklama. "Yine de Psy'nin bir bağ olmadan da senin için her şeyi yapacağına dair bir his var içimde. Ona karşı dikkatli ol küçük kardeşim. Sert görünebilir ama güçlü adamlar düştüklerinde sonuna kadar düşerler. Sen onun zayıf noktasısın."

Boğazı düğümlenen ve Ivan'a gitme ihtiyacı içinde nabız gibi atan Soleil, Nathan'a katılmadan önce başını salladı. Yolculuğun biraz garip geçmesini bekliyordu, çünkü yüksek hızlı bir araçla bile uzun bir yolculuktu. Ama Nathan'ın sıcak ve rahat bir duruşu vardı ve havayı gevezelikle doldurma ihtiyacı hissetmiyordu, bu yüzden sadece pencereden dışarı bakabilir ve hiç beklemediği ama geri vermeyi reddettiği adamı düşünebilirdi.

Çok geçmeden Nathan, DarkRiver Genel Merkezi'ne yanaştı. "Eve dönmeye hazır olduğunuzda buraya geri gelin," dedi. "Bir dahaki sefere bölgeye doğru yola çıkacak olanla bir yolculuk yapabileceksin." Tanıdık lacivert gözler onun üzerindeydi, bu çift yaş ve deneyimle yumuşamıştı. "Araba kullanıyor musunuz? Size bir araç tahsis edebiliriz."

Başını salladı, kendi kendine söyletti. "Ailem bir kazada öldü. Ben de onlarla birlikte kapana kısıldım."

İfadesi yumuşayan Nathan bir elini kızın saçlarına götürdü. "O zaman bu konuda endişelenme. Bir sürü arkadaşıyla otostop çekerken asla sorun yaşamazsın. Şimdi git Psy'ına biraz akıl ver ve eğer seni rahatsız ederse bana gel."

Soleil birdenbire bir ağabeye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anladı. "Teşekkürler Nathan," dedi, dün bir yabancı olan bu adama şimdiden biraz aşık olmuştu.

Ivan'ın adresinin kendisinde olmadığını ancak aracından ayrıldıktan sonra fark etti. Kedisi gözlerini devirdi ve ona sola gitmesini söyledi.

Yürürken Farah yanında belirdi. "Yani," dedi arkadaşı, "artık bana ihtiyacın yok, değil mi?"

Soleil'in gözleri yandı. "Sana her zaman ihtiyacım olacak," diye fısıldadı, kalbindeki Farah şeklindeki boşluğun asla dolmayacağını biliyordu. "Hiç kimse senin yerini alamayacak."

"Biliyorum. Ben en iyisiyim." Kolunu Soleil'in koluna dolayarak başını onun omzuna koydu, bukleleri Soleil'in yüzünün yan tarafını gıcıklıyordu. "Ama artık kırık değilsin. Yeni arkadaşlar edineceksin, zaten edindin bile."

Soleil konuşamıyordu ama o hayalet yüze dokunmak için .

Arkadaşı önünde dururken yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi, Farah'ın iri kahverengi gözleri muziplik doluydu. "Seni seviyorum, Leilei. Git seksi erkeğinle uğraş." Göz kırptı. "Benim yapacağım her şeyi yap."

Bir kalp atışı sonra gitmişti, sesi Soleil'in kalbinde değerli bir mücevher gibi duruyordu ve onu kaybetmenin üzüntüsü içine eski ve yıpranmış bir şey gibi yerleşmişti. Artık keskin ve bıçak gibi saplanan bir kayıp değildi ve Farah'ın yıllar boyunca başına açtığı belaları düşündükçe kendini usulca gülerken bile buldu.

Tanrım, en iyi arkadaşını özleyecekti.

Yaklaşık on dakika sonra kendini, aynı döneme ait diğer dar, eski moda evlerin arasına sıkışmış, tanımadığı bir evin merdivenlerinden çıkarken buldu. Hangi döneme ait olduğunu bilmiyordu, mimarlık ona göre değildi ama iki yüz yıl öncesine ait olabileceğini düşündü.

Ancak kapıdaki güvenlik sistemi birinci sınıftı ve giriş için ses ve retina izi gerekiyordu. Bu yüzden kapı ziline bastı. Ivan zile cevap vermeyince güvenlik paneline gitti ve avucunu taradı. Beklendiği gibi reddedildi ama istediği menüyü açtı ve tarayıcıların çalışmaması durumunda erişimin sağlanabileceği diğer yolları listeledi.

Lütfen sayısal kodu giriniz.

Yanıp sönen kırmızı talimatın altına bir kod yazmaya başladı. Giriş aşamasını geçtiğini belirtmek için talimat yeşile dönene kadar bunu düşünmüyordu bile.

Güvenlik Sorusu #1: En büyük kuzenin ilk adı.

Parmakları dokunmatik ekranın üzerinde uçuyor, hayatında daha önce hiç duymadığı bir isim olan Canto'yu yazıyordu.

Güvenlik Sorusu 2: Büyükannenin evi.

Soleil yazdı: Deniz Evi.

Güvenlik Sorusu #3: Nereye gömüldü?

Soleil tereddüt etti, karanlık ve ağır erkeksi bir keder dalgası onu sardı, sonra yazdı: Hiçbir yer.

Erişim izni verildi.

Kapı kilidi açıldığında bir klik sesi duyuldu. Kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu, içeri adım attı ve arkasından iterek kapıyı kapattı. Neler olup bittiğinden, aralarındaki yarı işlevsel bağın derinliğinden korkması gerekirdi ama tek hissettiği, olması gereken yerin burası olduğuna dair bir kesinlikti.

Küçük bir girişe gelmişti, sağında dar bir koridor ve tam önünde bir dizi dik basamak vardı. "Ivan!"

Sessizlik.

Kalbi gümbürdeyerek tırmanmaya başladı.

Bölüm 33

Ivan, büyükannenini ara.

-Ena'dan Ivan'a (20 Temmuz 2083)

IVAN başının belada olduğunu biliyordu. Soleil'e çok benzeyen bir kızla ilgili puslu bir rüyanın hemen ardından erkenden uyanmış, sonra da internetteki durumu kontrol etmeye karar vermişti.

İşte bu noktada hata yapmıştı.

Büyük PsyNet olayı sırasında kopan psişik adanın karşısındaki Ağ'a çıkmıştı. Onu "görebilmesine" rağmen, karanlık kütle herkes için olduğu gibi onun psişik görüşü için de tamamen boştu. Dün haber bültenlerini izlemiş, zihinleri PsyNet'ten kaybolan ama hayatta olan bir dizi insan olduğunu öğrenmişti.

Bu insanların PsyNet'in o parçasında neler olup bittiğini başkalarına anlatmaları basit bir mesele olmalıydı, ancak bugüne kadar bulunan her bir birey ya aklı başında bir şekilde iletişim kuramıyordu, ya komadaydı ya da hem psişik hem de fiziksel düzeyde katatonikti. Adada her ne oluyorsa hepsinin beyni çökmüştü.

Hastane empatları hastalarından düzensiz korku ve kafa karışıklığı patlamaları rapor etmiş olsalar da, iletişimin imkansız olduğu kanıtlanmıştı. Bu son veri kamuya açık bir bilgi değildi ama elbette Büyükanne çocuklarından, torunlarından ya da eşlerinden herhangi birini riskli bir duruma sokmadan bunu biliyordu.

İkincisi daha önce hiç sorun olmamıştı, tüm aileleri radarın altındaydı. Ama şimdi Silver dünyanın en büyük acil durum müdahale organizasyonunun yöneticisiydi, Canto ise

Psy İktidar Koalisyonu ve Arwen Empatik Kolektif'in resmi bir üyesiydi ve tedavi ettiği kişilerin mahremiyetini korumak için Kolektif'in yeminini etmişti.

"Gerçekten Ivan," diye mırıldandı Ena son bir telefon görüşmesinde, "yakında bir bilgi ağını yönetemeyecek kadar görünür olacağız."

"Belki de Büyükanne," diye cevap vermişti Ivan, "köklerimize dönmenin zamanı gelmiştir. Tüccarların kralın şövalyeleri olduğu, tacın arkasındaki gölgeler olmak yerine açıkta yürüdüğü zamanlara."

Ekranada Ena iki kaşını da kaldırmış, gökyüzü arkasında çalkantılı bir griye bürünmüş ve vücudunun üst kısmı narin bronz ipekten bir elbiseye bürünmüştü. "Bir kez daha beni şaşırtıyorsun. Belki de haklısın. Belki de bir değişim anına geldik - ne de olsa dünya bir değişim içinde."

Adaya yaklaştıkça kadının sözleri Ivan'ın zihninde dolaşmaya başlamıştı. Bunu yaparken, olayın ardından kendisini kurtardığı insanlara bağlayan ince ipleri koparmayı unuttuğunun farkına vardı. Onları tuttuğu ve güvenli bir yere fırlattığı anda oluşan bağları. Bu ipler aradan geçen zamanda daha da güçlenmiş, en ufak bir alev dokunuşuyla gümüşe dönmüştü.

Fiziksel dünyada karnı kaskatı kesilmişti ama kendisine doğru akan herhangi bir güç hissedemiyordu. Onları bir örümceğin avına dönüştürmemişti. En azından şimdilik. Çünkü ipliklerin güç kazanmış olması örümceğin sadece kıpırdanmakla kalmadığını, uyandığını ve beslenmek istediğini gösteren bir uyarıydı.

Soleil'le arasındaki bağın değişen bir şey olduğunu hatırlamadan önce tam bir panik anı yaşadı. Görebileceği bir şey bile yoktu. Örümceğin onu yutması için hiçbir yol yoktu. Örümcek güçlendikçe, Ivan'ın psişik mutasyonu sonsuz bir açgözlülükle uzuvlarını uzattıkça bu şekilde kalacağına güvenebileceğinden değil.

Dün hayatta kalanlarla olan bağlantılarını koparmaya gitti, tereddüt etti ... çünkü bu bağlardan bazıları adaya çıkıyordu. İnsanları en yakın güvenli bölgeye atmıştı. Birçoğu için bu ada anlamına geliyordu. Bu da muhtemelen komada oldukları ya da zihinlerinin içinde kilitli kaldıkları anlamına geliyordu.

Onları kurtarmaya çalışırken, onları ölüme mahkum etmiş olabilir.

Çenesini tutarak kendini adaya çekmeye çalışmak için ipleri kullandı. Dün akşam evden ayrılmadan önce aile çapında aldığı uyarıya göre, o güne kadar kimse adaya erişememişti. Psişik zihinler boş psişik alanı tam anlamıyla geçemiyordu.

Bu, birinden uzay boşluğunu geçerek bir sonraki mahalleye yürümesini istemeye benziyordu. Nörolojik ve fiziksel olarak imkansızdı. Psişik zihinler o ölü alanda hayatta kalamazdı.

Ama . . . Ivan şimdi adada duruyordu, elleri buraya gelirken kullandığı ipliklerin alevle öpülmüş gümüş rengiyle parlıyordu. Sanki bir uzay giysisi gibi davranarak onu yolculuk boyunca hayatta tutmuşlardı. Bu da kendisinin olmayan bir enerjiyi aldığı anlamına *geliyordu*; bununla şişmiş hissetmeyebilirdi ama hayatta olması bile başlı başına bir cevaptı.

Ivan, bir ömür boyu savaştığı canavara dönüşmüştü.

Geldiği yöne dönüp baktı, boğazı yükseliyordu ... ve obsidyen bir duvardan başka bir şey görmedi. Zihni diğer tarafa demirlemişti, bu parçası dolaşan bir yankıydı ama artık zihnini göremiyordu, bu garip yere ulaşmak için kullandığı gümüşü bağları da. Ailesinden herhangi biriyle telepatik temas da kuramıyordu.

Kesin bir sorun.

Gezici bir zihin, zihnin ana kısmından ayrı olarak hayatta kalamazdı ve bunun tersi de geçerliydi. Zamanın belli bir noktasında, her iki parça da parçalanmaya başlar ve gezici kısım PsyNet'in içine çekilirdi. Böylece psişik lobotomi geçirecekti. Bu noktada fiziksel bedeni ölecekti.

Harika.

Ancak, değiştirilemeyecek bir şeye karşı çıkmanın zaman kaybı olduğunu genç yaşta öğrendiği için, kendini o sonsuz siyah duvara atmaya çalışmadı. Bunun yerine, bariyerin psişik yapısına odaklandı. Bu adanın arkasındakiler akıllıca davranmışlardı. Adadaki her bir zihni kontrol etmeye çalışmak yerine, adanın tamamını izole etmişlerdi.

Bu çok büyük miktarda güç yakıyor olmalı.

Scarab'ların patlamadan önce ürettikleri gibi bir güç.

Çünkü Bokböcekleri doğaları gereği dengesizdir. Sorun buydu, her zaman sorun *olmuştu*. Sessizlik kısmen tam da bu senaryoyla başa çıkmak için bir çözüm olarak tasarlanmıştı: o kadar sıcak yanan, o kadar kontrolden çıkan Psy'lara yardımcı olmak için, beyinleri psişik aşırı yüklemeye başa çıkamadığı için deliriyorlar ya da çocukluklarında ölüyorlardı.

Bu miktarda güç çok özel sinirsel mekanizmalar gerektiriyordu. Çift kardinalin beynindeki gibi bir makine. Ve çift kardinaller nadir bulunanların en nadirleriydi, genetik anomaliler o kadar olağandışıydı ki PsyNet'te ortaya çıkmaları için istatistiksel bir model yoktu.

Bokböcekleri hem psişik hem de zihinsel olarak dengesiz olmasalardı, kimse onlar hakkında endişelenmezdi. Aksine, dizginlenemeyen psişik güç potansiyeli açısından incelenirlerdi. Çünkü her Psy acımasız bir güç olmak istemese de, Gradyan'ın alt ucundaki çoğu kişinin psişik yeteneklerini güvenli bir şekilde güçlendirme fırsatını geri çevirmeyeceği kesin bir iddiaydı.

Ancak, Ivan'ın kendi yeteneğinde olduğu gibi, Bokböceği olmanın bir seçim olmadığı ve güvenli olmadığı ortaya çıktı. Büyükannesinin PsyNet'teki konumu sayesinde, ki bu onun tüm durum hakkında tam olarak bilgilendirildiği anlamına geliyordu, Ivan Bokböcekleri üzerinde bir kez çalışıldığını biliyordu - bir nesil sonra Sessizlik'te.

Bokböceği Projesi başlangıçta büyük bir başarı olarak övülmüştü. Sessizlik tarafından zorunlu kılınan psişik kuralların kaldırılması, etkilenen Psy'ların yetenekleri üzerindeki "düğmesini" kaldırmıştı.

Aynı zamanda onları yok etmişti.

"Hepsi öldü," demişti Büyükanne ona, okyanusun dalgalarına bakarken ses tonu ciddiye. "Ya kendi elleriyle ya da Konsey cellatlarının elleriyle. Çok dengesizdiler, çekirdekten çatlamışlardı ve bu dengesizlik, bu psişik kaos, Ağrı istikrarsızlaştırmakla tehdit ediyordu."

Yine de bu adanın Ağ'dan ayrılması kaotik olmamıştı.

Hayır, çok iyi planlanmıştı ve amacına ulaşmıştı. Bu da Scarab gücünün bir şekilde dengelendiği anlamına geliyordu. O kadar zor bir görevdi ki, Büyükanne'nin Bizans labirentinden gelen bilgilere göre

Kişisel temaslar konusunda sadece nadir birkaç empat bunu başarabilmişti ve o zaman bile deneklerinin istikrarı en iyi ihtimalle istikrarsızdı.

Bunu, cevaplarını ortaya çıkarması gereken sorular listesine ekledi. Önceliği komaların, katatoninin ve düzensiz durumların nedenini bulmaktı. Özellikle de şu an itibariyle ada dışında buna erişebilen tek kişinin kendisi olduğu ortaya çıkmışken.

Bu düşünceyle, kopuk parçanın kenarından uzaklaşmaya başladı. Burada sıkışıp kalmış, zihninden kopmuş olma sorununun çözümü adanın derinliklerinde de yatıyor olabilirdi.

Eğer olmasaydı . . .

Ölüm Ivan'ı hiç endişelendirmemişti. Ölümle çok genç yaşta yakından ve kişisel olarak tanışmıştı. Her zaman kendi zamanı geldiğinde, kendi zamanı olduğunu düşünmüştü. Ama bir arıza emniyeti kurmadığı için ölmek - aptalca bir temel hata?

Kendi cesedine musallat olmak zorunda kalacaktı.

Bunun herkesi şaşırtan, bilinmeyen bir durum olması bir mazeret değildi. O bir güvenlik uzmanıydı, işi işlerin nasıl ters gidebileceğini düşünmekti. Yine de kendini bu durumdan kurtarabileceğini varsaymıştı - çünkü hayatı boyunca kendini çeşitli durumlardan kurtarmıştı.

Büyükanne bir keresinde ona, "Sen, Ivan, bağımsızlığı bazen biraz fazla abartıyorsun," demişti. "Her zaman sadece kendine güvenmek zorunda değilsin. Böylesine şiddetli bir bağımsızlık zayıflığa dönüşebilir."

O zamanlar on altı yaşındaydı, onun sözlerini kibarca dinlemiş, sonra da görmezden gelmişti. Canto, Gümüş, Arwen, verdikleri amansız destekle bazı sınırlarını aşındırmışlardı, öyle *ki* bugünlerde zaman zaman yardım için onlara uzanıyordu.

Ancak özünde değişmemişti. Ve büyükannesini haklı çıkarmıştı. "Buradan çıkmayı başarırsam 'sana söylemişim' diyebilirsiniz," mırıldandı şu anda içinde bulunduğu garip psişik alanda.

Kendini kurtaramadığı için, ailesinden birinin meraklı içgüdülerine yenik düşüp çok geç olmadan onu aramaya gelmesini ummak zorundaydı. O zaman bile, zihnini iki parçaya ayırdığı için onu uyandırmaları pek mümkün değildi. Yapabilecekleri tek şey

Çok geç olmadan ve zihni durmadan önce bir çıkış yolu bulmak için savaşıırken vücudunun hayatta kalmasını sağlamak

Çünkü Ivan'ın hayatla işi bitmemişti. Henüz değil. Hâlâ Soleil'e göz kulak olacak, yeni sürüsünün ona iyi davranmasını ve mutlu bir hayat yaşamasını sağlayacak kadar kendindeyken değil.

İçinde küçük bir kedi geziniyor, yaptığı şeyden, kendini içine soktuğu karmaşadan dolayı sinirli bir patiyle ona vuruyordu. Çıldırılmıştı, aralarındaki vahşi bağın onu buraya kadar takip ettiğine inanmak için çıldırıyor olmalıydı ama daha önce hiç keşfetmediği bu psişik alanda yürürken o sinirli kediye de yanında taşıyordu.

PsyNet'e benzer bir şey değildi, zihinler düzgün bir şekilde gruplanmış ya da çeşitli düzenlerde yerleştirilmişti, her biri Ağ'ın kendilerine ait küçük bir bölümüne sahipti. Burada zihinler birbirlerine çarparak oturuyor ya da rastgele şimşekler çakan şiddetli psişik enerji akımları içinde bükülmüş halde asılı duruyordu.

İçgüdüsel olarak cıvatalardan kaçınmıştı ama şimdi kasıtlı olarak bir darbe aldı; verilere ihtiyacı vardı. Saat yönünde mi yoksa saat yönünün tersine mi döndüğünü bilmeyen, onu parçalamakla tehdit eden acımasız karşıt güçler yaratan siklonik bir girdabın içine çekilmek gibi hissetti.

Çabıyla silkinerek bir kez daha savrulan tüm zihinlere baktı ve damarlarında soğuk bir ürperti hissetti. Şimşek devam ederse ... İnsanlar ölmeye başlayacaktı. Çok yakında. Bu şimşekler çok fazla kontrolsüz güç barındırıyordu, çarpıp ezmeye yetecek kadar.

Bu komaları, katatoniyi ve zihinsel kaosu açıklıyordu.

Psişik mekanikler konusunda uzman değildi ama güvenli bölgeler olmadığı açıktı. Güç çok dengesizdi. Bu bölgede yakalananların kendilerini korumalarının tek yolu, artık fiziksel dünyada etkileşime giremeyecekleri kadar ağır kalkanların arkasına sığınmak olabilirdi - ama bunlar sadece bir süre dayanabilirdi ve ayrılma planında olmayan herkes, bir cıvata tarafından vurulmadan önce ne olduğunu anlayacak zamanı olmadan gafil avlanırdı.

Bu insanlar kritik bir geri sayımdaydı.

Tüm o gümüş iplikleri tutan kısmından bir çekiştirme.

Sürgülerin büyük baskısı altında bir zihne yol açtı. Bu zihni tanıdı, gerçi bunun imkânsız olması gerekirdi. Bu, uçurumdan uzağa, adaya fırlattığı bir kişiye aitti. Bu zihni tanıdığı gibi, onun da tam bir felaketin eşiğinde olduğunu, daha fazla hayatta kalamayacak kadar zayıf olduğunu biliyordu.

Kedi onu dürterek *hatırlamasını* söyledi.

Hatıralar bir anda aklıma geldi: Ivan'ın sahibi olan büyük kahverengi gözlü şifacı ve yüzünün bir tarafında pençe izleri olan bir alfa şekil değiştiren. Kanla mühürlenmiş ilkel bir bağ. Güç transferine izin verecek bir bağ.

Ivan alfa değildi. O bir canavardı, başkalarını emen bir örümcek. Zihninin o kısmını, bir zamanlar sağlam bir kafesin dışına bir dal iten ve aralarındaki bağı oluşturan kısmını açarsa bu kişiyi öldürebilirdi. Ama bunu yapmazsa, ne olursa olsun öleceklerdi.

Düşünceleri kasvetliyken, yaklaşık yirmi yıldır ilk kez psişik hapishanenin kapısını bilinçli olarak açtı, örümceği serbest bıraktı ama kutupları tersine çevirmek için tüm yetişkin bilgisini kullandı - amacı kendisinden o gümüş ipliğe enerji akıtmaktı. Yutmak yerine vermek.

Zihin ışıkla parladı, güçlendi. İşe yaramıştı.

Şok olmuş bir halde bir an öylece durup baktı. Neden bunu daha önce hiç düşünmemişti? Bu *iyi* bir beceriydi. Cevabını bir kalp atışı sonra aldı. Çünkü örümcek artık özgürdü, ağının daha fazla hattını fırlatmak, diğerlerine kancayı takmak ve *beslenmeye* başlamak için hazırlanıyordu.

Ivan onu hapishanesine geri gönderdi ve kendisiyle savaşırken geri teptiğini hissetti. Bundan sonraki asistlerinde son derece dikkatli olmalı, hızlı hareket etmeliydi. Örümceğin oyalanmasına izin vermek, çevredeki herkesi içindeki beslenmek, beslenmek ve *beslenmek* isteyen mutasyona maruz bırakmak demekti.

Sanki annesinin kristal yapraklara duyduğu özlem, oğlunun hücrelerine işlemiş ve emrinde ne kadar güç olursa olsun asla tatmin olmayan korkunç bir yaratık ortaya çıkarmıştı. Ağ ve bağlantılar nedeniyle mutasyona uğramış yeteneğini hep bir örümcek olarak görmüştü ama buna çekirge de denebilirdi.

Beslenen ve beslenen, ardında cansız bir çölden başka bir şey bırakmayan.

Bağlantılı olduğu ve yardım edebileceği başkalarını aramaya devam ederken, ChaosNet'teki bazı zihinlerin farklı olduğunu gördü. Saldırı altındaki zihinlerin donuk yıldız ışığıyla değil, ona kristal çiçekleri hatırlatan göz kamaştırıcı kaleydoskopik bir enerjiyle parlıyorlardı ... ve yıldırımlardan zarar görmek yerine onları emiyorlardı.

"Bok böcekleri," dedi, onları en saf halleriyle gördüğünü fark ederek.

Bu zihinlerin bükülüp dönmesiyle, onlardan çıkan enerjilerin şimşek için kaotik yakıt olmasıyla istikrarlı değil. Öfkeli bir güçle doluydu. Ayrıca bir sürü Scarab zihni vardı. Hiçbir şey tesadüfle açıklanamazdı. Sonunda burasının Bokböcekleri Adası olduğunu anlamıştı, diğer zihinler de bu akıntıya kapılmıştı, çaresiz yemlerden başka bir şey değillerdi.

Yine de, kaotik enerji olsun ya da olmasın, ada sabit kaldı.

Tüm bunların arkasında bir kontrolör, bir beyin, bir mimar olmalıydı.

Aklını kurcalayan başka bir şey, hayatta kalmak için mücadele eden başka bir çaresiz insan.

Tehlikeli olmasına rağmen bir asist önerdi. Yine de yaptı. Tekrar tekrar, yıldırım çarpmasını önleyemeyene kadar.

Zihnini kararttı, psişik yollarına acı verdi.

Bilincini zar zor koruyordu - psişik enerjisi kritik derecede azalmıştı ve örümceğe karşı neredeyse hiç kazanamamıştı. Ölümcül bir kombinasyon. Çünkü örümceğin amacı her önce hayatta kalmaktı. Serbest bırakıldığında, bu adada boş kabuklardan başka bir şey kalmayana kadar alacak, alacak ve alacaktı.

Bölüm 34

Güç
yozlaştırır
derler, ben
de Güç
derim
Masum bir araçtır
Yozlaşma Bir iç
çürüme

- "Güç" Adına Mercant, şair (d. 1832, ö. 1901)

Ağında bir ürperti, beklenmedik bir değişim ... ve garip bir yankı.

Neredeyse bir tanıma hissi.

Bunu yeni ağındaki tüm temas noktaları, tüm güç noktaları aracılığıyla algıladı.

Ada ağını yapısal olarak dengeleme çalışmalarına ara verdiğinde, bipleminin nedenini saptamaya çalıştı ve bir anomaliye dair hiçbir kanıt bulamadı. Bir süre sonra, bunu kafasından sildi. Bu hiçbir şeydi, hiçbir şey olamazdı. Adada olan her şeyi biliyordu.

Bu onun alanıydı ve sadece ona aitti.

"Yakında, çocuklarım," diye mırıldandı. "Yakında hüküm süreceğiz, çünkü biz evrimiz." Daha güçlü, daha hızlı, PsyNet'in kendisini parçalara ayıracak kadar güçlü.

Bu sadece ilk parçaydı.

Güzellik dolu bir parça, içinden o kadar çok güç yayılıyor ki ağ yanıyor. Ve eğer birkaç zayıf zihni yaktıysa, öyle olsun. Sadece güçlü olanlar hayatta kalmayı hak eder, hayatta *kalabilirdi*.

Bokböceği Kraliçesi sandalyesinde arkasına yaslandı ve yaratılışına tohum attığı yeni dünyayı daha iyi görebilmek gözlerini kapattı.

Bölüm 35

Leilei, bir şey oldu. Eve gelmen gerek.

-Farah Khan'dan Soleil Bijoux Garcia'ya, 13 Şubat 2082

SOLEIL merdivenlerin tepesine ulaştığında hiç tereddüt etmedi. Doğruca soldaki odaya döndü. Ivan yatakta sessiz ve hareketsiz yatıyordu, üzerinde ince siyah bir eşofman altından başka bir şey yoktu.

Gözleri adamın göğsünün son derece sık bir şekilde inip kalkmasına takıldı; nefes alış verişleri onun boyunda ve yaşında bir Psy erkeği için sağlıklı olamayacak kadar aralıklıydı. Cildindeki ince siyah dövmeleler şok ediciydi; Psy'ler vücutlarına dövme yaptırmayı pek sevmezlerdi. Onun Psy'si hariç, öyle görünüyordu.

Göğsünün üzerinde oynaşan görüntülerden yakalayabildikleri güzeldi ama akıldan çıkmıyordu; göz ucuyla görülen hayaletlerin bakışları ve bilinmeyen dünyaların hayalleri... Ama o anda başka öncelikleri vardı, adamın fiziksel durumunu değerlendirirken kalbi hızla çarpıyordu.

Sağlık görevlisi kursunda temel Psy biyolojisini ve sağlık göstergelerini öğrenmişti ancak SkyElm'in yanındaki Psy popülasyonunda işler ilk kez ters gitmeye başladığında bilgilerini kendi kendine çalışarak geliştirdi. İlk yardım için hazır olmak istemişti.

Bu yüzden Ivan'ın hayati değerlerini almak için hemen harekete geçti.

Nabızı çok yavaştı, cildi her geçen saniye daha da soğuyordu. "Ivan," dedi, hastalar üzerinde çok etkili bulduğu keskin bir ses tonuyla.

Tepki yok.

Ellerini onun omuzlarına koydu, titredi. "Ivan!"

Kirpikleri titriyordu.

Zihni bağlantıyı hemen kurdu: ona ulaşan şey artan fiziksel temastı. Dokunsal temas genellikle şekil değiştirenlerin iyileşmesinin güçlü bir parçasıydı, bu yüzden ona mantıklı geldi. Ve Psy'nin doğasında ilkel bir öz vardı; katliamın kanlı alanında bunun karanlık tarafını görmüştü. Şiddet içermese de bu da bir ölüm kalım meselesiydi.

Aramayı yaptı. Daha fazla zamanı yoktu. Şimdiden, aldığı her nefes için bir nefes kaçıırıyordu. Altına giydiği sade beyaz sütyeni ortaya çıkarmak için kazağını çıkardı, başını onun omzuna koyarak yanına uzandı ve kollarını ona dolayarak mümkün olduğunca çok ten tene temas etti.

Ayrıca onun adını söyleyip durdu, travma geçirmiş ya da duygusal olarak yaralanmış bir Dönüşen gibi onu kendisine geri çağırdı. İçinde, kedisi pençesiyle dışarı fırladı ve paramparça olmuş yıldız ışığı akıntıları gördüğüne yemin etti.

"Ivan! Uyan!" Sonra açıklayamadığı bir şekilde ona *uzandı*. Sanki elini ruhunun çekirdeğine doğru yumrukluyor, sıkıca kavıyor ve sonra onu kötü niyetli bir gücün emişinden dışarı sürüklüyordu.

Ivan büyük bir nefes almadan önce vücudu kaskatı kesildi, her iki kolu da öyle bir güçle Ivan'ın etrafında kenetlendi ki Ivan'ın korkması gerekirdi. Ama korkmuyordu. Onunlayken değil. Onunlayken asla.

Adam nefes nefese kalırken kadın onu tutmaya devam etti, vücudu hâlâ çok soğuktı ama kalp atışları artık hızlanmıştı. "Güvendesin." Kedisi onun zihnindeki gümüş yıldız ışığına çarptı. "Ben buradayım." Elini adamın böğründe gezdirdi, adamın kasları onu hiç şaşırtmamıştı. Adam savaşçı zarafetiyle hareket ediyordu, vücudu akıcı bir makineydi.

"Lei?" Sert bir ses, kolları henüz onun etrafında kilitlenmişti.

Ama kadın ayağa kalkınca, adam tutuşunu hafifletti, böylece kadın oturup ona bakabildi. Gözleri açıktı ama çamurluydu, pusluydu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Kedisi onun uçuşunun bu kadar yakınından geçmesine izin verdiği için öfkeliydi ama şimdi öfkelenmenin sırası değildi, bu yüzden onu geri çekti.

"Psişik yanık?" diye sordu, bir kez daha nabzını ölçerken.

Başını sallamayı başardı.

"O enerjiyi yerine koymalısın." Kadın uzaklaşmak için hamle yaptığında, adamın kolu belini biraz daha sıktı. Tutuşunu kırabilirdi -pozisyonu göz önüne alındığında gerçek bir kaldırıcı yoktu- ama nefes alışının hızlandığını ve gözbebeklerinin genişlediğini fark etti.

Soleil korkuyu herkesten daha iyi anlıyordu. Psy'sının bu konuda çok az deneyimi olduğunu hissediyordu. Her ne olduysa onu sarsmıştı. "Çantamdan bir şey almam gerek," dedi ve yataktan uzanıp çantayı yaklaştırmayı başardı.

Vücutları arasındaki teması kesmeden ayaklarını yere basacak şekilde kayarak, çantanın içine attığı kalori artırıcı poşetleri bulana kadar çantayı karıştırdı. Onun için Psy için tasarlanmış besin paketleri kadar iyi değildi ama enerji enerjydi. Vücudu onu en çok ihtiyaç duyduğu yere yönlendirecekti.

Masanın üzerinde bir bardak su görünce içine iki poşet döktü ve karıştırmak için bardağı hafifçe salladı. Ayağa kalktı, bardağı ondan almaya hazırlanıyordu ki kadın bardağı uzattı.

İçki içme oyunları oynayan genç yetişkinler gibi suyu yutarken boğaz kasları sertçe hareket etti. Su şişesini açarak, o bitirir bitirmez bardağını doldurdu ve iki poşet daha ekledi. Onu da çabucak bitirdi, sonra ona uzattığı fındık çubuğunu aldı.

Onu bitirdikten sonra uzattığı diğerini aldı. "Yardıma ihtiyacım olduğunu nereden bildin?" diye sordu ikincisinin yarısını yedikten sonra.

Soleil ellerini havaya kaldırdı. "Tabii ki biliyordum!" Ve şimdi onun güvende olduğunu görebildiği için, kalbindeki gıcırtya, heyecanlı zıplamaya teslim oldu ve su bardağını aldığı anda masanın üzerinde gördüğü küçük kedi saksısını aldı. "Bunu sana ben verdim."

Kız dokunduğunda donup kalmıştı, şimdi başını salladı. "Hatırladın mı?" Kaba kelimeler.

"Parçalar." Daha fazlasını öğrenme açlığıyla içini sızlatan parçalar. "Bana neyi unuttuğumu söyleyecek misin?"

Aldığı ısırtığı yuttuktan sonra başını salladı. "Bacağımı yaraladıktan sonra ormandan çıktın, beni diktin ve bana bir şey yapmamamı söyledin.

aptal gibi davranıp tekrar açtım. Seni unutamadığım için sen gelene kadar aynı yere geri döndüm. Sana bir mağara gösterdim. Piknik yaptık ve ağaçlarda oynadık."

Soleil'in ağzı bu askeri konuşmanın bir yerinde açık kalmıştı ve garip olan şey, ne kadar düz ve duygusuz olsa da, kedisinin heyecanlı daireler çizmesine, kalbinin iç çekmesine neden olmasıydı. Çünkü gerçekten duyduğu tek şey "seni unutamamak "tı - ve duyması gereken tek şey de buydu.

"Mantarlı tart yapmışsın," diye ekledi. "Bu benim tercih ettiğim bir besin alma yöntemi değil."

İliklerine kadar bir gülümseme. Nefret ettiğini söyleyerek onun duygularını incitmemeye çalışması çok sevimliydi. Ve o zaman ona neden aşık olduğunu tam olarak anladı - çünkü soğuk çelik maskenin ardındaki adam? Onun kabul edebileceğinden ya da gerçekten anlayabileceğinden çok daha nazik, sadık ve harikaydı.

Kedi saksısını dikkatlice masanın üzerine koyduktan sonra onun üzerine atladı.

Enerji barını yatağa bıraktı, elleri kızın kalçalarına doğru uzandı.

"Merhaba," diye fısıldadı, kedisini büyüleyen o güzel gözlere bakarak. "Ben de seni unutamıyorum."

"Seni rüyalarımda görüyorum." Sesi, damarlarında dolaşan soğuk su gibiydi. "Bir zamanlar yıldız ışığından yapılmıştın."

Aklındaki titreşimler, geçmişin yarı unutulmuş hayaletleri. "Dün gece rüyamda bir çocuktun." Parmaklarını göğsündeki karmaşık çizgilerin ve desenlerin üzerinde gezdirdi. "Bu sanat çok güzel ama kalbimi acıtıyor."

"Bir gün hayatımı unutacağımdan korkuyorum," dedi ses tonundaki sertlikle. "Bu yüzden anılarımı tenime kazıyorum." Parmaklarını bileğinin üzerinde kapatarak elini kalbinin hemen üzerindeki bir noktaya götürdü.

Adam onu bıraktığında ve kadın avucunu kaldırdığında nefesini içine çekti. Çünkü işte oradaydı, koşarken neredeyse ağaçların arasına gizlenmiş, saçları arkasında uçuşan, yüzü arkasına bakmak için yarı dönük, uzun etekleri bacaklarına dolanmış, gülen bir kadın. Bunca zaman onu teninde taşımıştı. Kalbinin üzerinde.

Boğazını kapatarak dudaklarını o noktaya bastırmak için eğildi.

Onu sarsan ürperti zor bir şeydi, ama onu durdurmaya çalışmadı ve ona bakmak için tekrar ayağa kalktığında, gözleri sonsuz siyahtı, sonsuz bir karanlık havuzuydu. Ona sormak istediği o kadar çok şey vardı ki, onu tanımak için duyduğu çaresizlik yakıcı bir ihtiyaçtı.

Ama o her şeyden önce bir şifacıydı, bu yüzden ilk sorusu "Bugün ne oldu?" oldu. Dehşet vücudunu buzdan bir örtüyle kapladı. "O kadar uzaktaydın ki neredeyse seni bulamayacaktım."

Ivan, Soleil'in saklamak için hiçbir çaba göstermediği endişesiyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu, bu yüzden istemeden adada kalışının teknik özelliklerine geri döndü ve onun için her şeyi açıkladı. "Başka biriyle temasa geçmeden önce bundan sonra ne yapacağımı düşünmem gerekiyor. Şu anda-"

"Şu anda psişik bir düz çizgiye yakınsın." Bir bakış. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Ve eğer doğru anladıysam, kendini yakmak o kapana kısılmış zihinlere pek de yardımcı olmayacak."

Ivan onun haklı olduğunu biliyordu ... ve aynı zamanda buradan ayrılmak istemediğini de biliyordu, üzerindeki ağırlığı hiç beklemediği ve şimdi teslim olamayacağı bir zevkti. "Sen ortadan kaybolduktan sonra, seni hayal ettiğimi sandım." Yumruğunu dövmenin üzerinde gezdirdi. "Yarı yarıya bir hayalet çizdiğime inandım."

"Ben asla ortadan kaybolmadım. Ayrıldığım gün Yariela kalp krizi geçirdi. O benim büyükannem kadar yakınım, sahip olduğum *tek* aile. Bir çocuk gibiydim, odaklanamıyordum, işlevimi yerine getiremiyordum." Hızlı hızlı kelimeler, biri diğerinin üzerine yuvarlanıyordu. "Zihnim, annemle babamın öldüğü, tüm dünyanın sona erdiği ve şimdi de Büyükannem Yari'nin hasta olduğu güne dair korkunç bir döngüde dönüp duruyordu.

"Panik içinde eve koştum." Gözleri ıslak ıslak parlıyordu. "Yolda sana mesaj atmak istedim. Direkt iletişim kodunuz bende yoktu ama internette kurtlar için bir numara bulabileceğimi düşündüm ve o sırada aceleyle çıkarken telefonumu bir şekilde arkadaşımda unuttuğumu fark ettim.

"Bu her şeyi daha da kötüleştirdi çünkü Yariela'dan haber bile alamıyordum. Eve döndükten sonra da tüm enerjimi ona göz kulak olmaya harcadım." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken elleri yüzünü kavradı. "Onu kaybetme fikri... göğsüm o kadar daraldı ki sanki hava alamıyormuşum gibi hissettim."

Anılarını yeniden yaşarken bu sözlerin hemen ardından nefesi kesildi. "Hepsini hatırlamıyorum ama katliam sabahını hatırlıyorum. Yariela ormandan çıkmıştı ama sağlıklı sayılmazdı. Yatakta kalmalıydı ama kıyamet koptuğunda ne yaptı biliyor musun?"

Ivan cevabı düşünmek için duraklamak zorunda kalmadı. "Kendini yataktan dışarı sürükledi ve yardıma gitti." Çünkü o bir şifacıydı.

Gözleri ıslak olan Soleil başını salladı. "Ama o sabah, o dehşetten önce, ilk kez gerçek bir nefes almıştım. Planım kurtlarla iletişime geçmek ve sana bir mesaj iletmelerini sağlamaktı. Bana kızmayacağını biliyordum. Ivan'ıma değil. Anlayacaktın. Çünkü senin olduğumu biliyordun."

Eğer ortadan kaybolmakla onu kırdıysa, bu sözlerle onu sayısız parçaya bölmüştü. "Hayır, Lei," dedi kabaca. "Bana sahip çıkma. Ben senin düşündüğün kişi değilim."

"Artık çok geç." Ellerini onun saçlarında gezdirdi. "Hiçbir zaman benim olan çok fazla insan olmadı, Ivan. Olanların da gitmesine izin vermem. Ve sen benimsin. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Aramızda vahşi bir şarkı var."

Onunla tartışmak istiyordu ama ona yalan söylemek hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. "Halkına ne oldu?" diye sordu, onu asla tatmin edilemeyecek bir susuzlukla içine çekerek. "Sürüne mi?" Nihai sonucu biliyordu ama bu yıkıma giden yolu bilmiyordu.

Ellerini kucağına bırakan Soleil önce esnetti sonra yumruk yaptı. "Annem insandı, ailesini yetişkinen kaybetmişti, yaşayan başka hiçbir aileyle bağı yoktu ve bana sık sık böyle olmayı sevdiğini söylerdi. Ailesi ölmeden önce bile yalnız olduğunu, bunun sadece onun doğası olduğunu ve bizlerin -babam ve benim- onun yalnızlık ihtiyacının tek istisnaları olduğumuzu söylerdi. Babam da yalnız biriydi ama aynı zamanda SkyElm'in alfasının oğluydu. Büyükbabamın."

Ivan'ın ona aşık olduğu ilk zamanlarda olduğu gibi, bu adamdan ilk kez bahsettiğinde de babasının babasından bahsederken saygı ya da neşe duymamıştı, sadece acı ve kalpten gelen bir tür yorgunluk duymuştu. İkincisini kendi empatisiyle değil, onunkiyle anladı. Şifacının yumuşak kalbiyle,

O kadar merhamet doluydu ki, yine de bu adama karşı hiç yumuşaklık hissetmiyordu. "Anlat bana."

Dudaklarını büktü. "Şaşırtıcı bir şey değil. Annemi, babamı sürüdeki hak ettiği yerden 'çalmakla' suçladı, çünkü babam tanıştıktan sonra annemle birlikte ayrıldı. Ve bir ocelot olmama rağmen, büyükbabam bende oğlundan ziyade annemi gördü ve beni yanına aldı çünkü aksi takdirde başka bir ocelot sürüsüne evlatlık verilebilirdim - bu onursuzluğa dayanamadı."

Omuz silkti. "Sonra benden elini eteğini çekti ve dominantlarının çoğu da onu örnek alıp bana davetsiz misafir muamelesi yaptı. Abuela Yari olmadan . . ."

Şimdi anlıyordu ki, Ena onun için neyse Yariela da onun için oydu: temel. "Büyükkannene tüm onur ve saygımla davranacağım."

Ani, göz kamaştırıcı bir gülümseme. "Biliyorum." Parmakları dudaklarını okşuyor. "SkyElm'in bir bütün olarak sorunlarına gelince, uzun vadeli kötü yönetimdi. Bir tür içe dönük yabancı düşmanlığı, çok fazla yaşlı ve genç, yeterince eğitilmiş dominant olmamasına yol açtı."

"Sadece Psy'yi durduracak gücümüz yoktu." Kadın bir elini saçlarının arasından geçirdi ... ve adamın zihninde kahverengi tenli, beyaz sakallı, sert ve yaşlı bir adamın görüntüsü belirdi.

"Sakallı adam kim?"

Soleil, hiçbir anlam ifade etmemesi gereken bu soru karşısında şaşırmış görünmüyordu. "Büyükbabam," dedi. "Çürüme onunla mı başladı bilmiyorum ama ben sürüye katılmadan önce iyice yerleşmişti. Sadece hasarlı ve zehirli bir yerdirdi."

"Bir alfa bir ailenin tüm şeklini değiştirebilir." Soleil onun gözlerini tuttu. "Seninki kim?"

"Büyükkannem."

"Bana ondan bahsedecek misin?"

"Evet ama önce benim kim olduğumu bilmen gerek." Kız konuşmak üzereyken adam onun kalçalarını sıktı. "Kimi talep ettiğini bilmen gerek." Gözleri kısılmıştı, bakışları kedigil gibiydi ama ona doğru hamle yapmadı. Onun yerine, ortaya çıkan narin küçük pençeleriyle omuzlarını yoğurdu.

ellerinden. "Anlat o zaman," diye emretti. "Bana Ivan Mercant hakkındaki gerçeği söyle."

Bölüm 36

"O üzgün, Canto. Onu mutlu etmek istiyorum."

"Bazen insanların üzgün olmasına izin vermelisiniz. En azından onlar bu üzüntüden çıkmaya hazır olana kadar."

"Kalbi tamamen yaralı."

"Biliyorum, Arwen. Biliyorum."

-Canto Mercant ve Arwen Mercant arasındaki konuşma (2060 civarı)

IVAN annesinin cesedinin yanında . Annesinin öldüğünü biliyordu çünkü henüz sekiz yaşında olmasına rağmen ilk kez ölü bir insan görmüyordu. Annesinin arkadaşlarının ölmek için bir yolu vardı. Ve şimdi o da ölmüştü.

Üzgün, kızgın ya da endişeli olması gerektiğini biliyordu ama yakalanmamaları için *sadece* sessizlik numarası yapabilse de, o anda hiçbir şey hissetmediğini fark etti. Sanki beyni bembeyaz olmuş, kafasını bir vızıltı doldurmuştu. Orada durdu ve motel odasının zemininde iki büküm yatan annesine baktı.

Tek düşünebildiği onun yatakta bile olmadığıydı. Dün gece uyuduğunda yataktaydı. Dışarı çıkmış olmalıydı ve belki de ortasında büyük bir çukur olan kahverengi kanepeye oturmak istemişti. Sanki üzerine bir dev oturmuş gibiydi. Ama oraya hiç gidememişti.

Elinde yarısı boş bir enjektör tutuyordu.

Annesi uyurken izlediği insan ailesi dramalarından enjektörler hakkında bir şey bilmemesi gerektiğini biliyordu ama hayatı boyunca onları görmüştü. Eski bir enjektörü nasıl çalıştıracağını biliyordu ve bazen ilacı için ağladığında bunu annesi için yapıyordu. Bir yanı ilacını almasına izin verdiği için kendini kötü hissediyordu. Onun için iyi olduğundan emin değildi.

"Sen daha bir bebeksin," derdi. "Anneni dinle. İlacına ihtiyacı var. Şimdi iyi bir çocuk ol ve bunu benim için düzelt. Küçük ellerin çok zeki."

Ona bakarken, ne zaman geleceklerini merak ediyordu.

Ölüleri kontrol eden insanlar her zaman gelirdi. Ancak sadece ölüler için, Ivan ve annesi gibi yaşayan insanlar için asla.

Bir gece, "Bizler Psy toplumundan dışlanmış kişileriz, tatlı oğlum," diye gevelemişti. "PsyNet'te çok fazla karışıklık yaratmadığımız sürece bizi görmezden geliyorlar. Lanet Konsey'in tek istediği sessiz zihinler. Onların değerli Sessizlik Protokolü için peşimize düşmeye değmeyiz."

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve susturucu bir ses çıkardı. "İşte bu yüzden internette sessiz, sakın olmalısın. İyi bir kalkanın olmalı. Duygularının dışarı akmasına izin verme. Seni yakaladığımı bilmiyorlar." Kocaman bir sırtış. "Seni çok iyi sakladım. Sen yoksun."

Ivan var olmamaktan hoşlandığından emin değildi. Ama annesinin ona söylediği her şeye inanamayacağını da biliyordu. Ona her zaman düzgün bir iş bulacağını, böylece kendilerine ait bir evleri olacağını söylerdi. Hatta bir keresinde, penceresinde güzel çiçekler olan bir dairenin önünden geçirmiş ve yakında oranın evleri olacağını söylemişti.

Zihni hâlâ boştu, onun yanına oturdu ve insanların gelmesini bekledi.

"Neden geliyorlar?" diye sormuştu bir keresinde.

Ona cevap veren annesinin arkadaşlarından biriydi, koyu tenli ve yüzünde bir sürü iz olan zayıf bir adamdı. "Kimsenin PsyNet'ten öylece kaybolmasına izin verilmez. Ölüm muhafızları kimsenin bizi öldürmediğinden emin olmak için geliyor. Konsey'in biz ayak takımını umursadığından değil, ama bu güçle ilgili, anlıyor musun?" Adam şakağına vurdu. "İnsanların ya da Dönüşenlerin Psy'dan daha güçlü olduklarını düşünmelerine izin veremeyiz."

Ivan bunların çoğunu anlamamıştı ama önemli değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Saatler geçti ve kimse gelmedi. Şaşırmamıştı. Annesinin adının bir yerlerde, hiç de önemli olmayan insanların listesinde olup olmadığını merak etti. Ölmüş olsalar bile.

Kapı kolu döndüğünde hâlâ uyanıktı ve gözlerini kapıya dikmişti. Ölen insanlar olsaydı, müdür muhtemelen onlara bir anahtar verirdi. Uzun zamandır ilk kez o ve annesi kapısı kırık olmayan bir odaya sahip olmuşlardı.

Annem giyinip kuşanıp enstrümanını çaldığında kimse onun Psy olduğunu bilmiyordu. İnsanlar ve Dönüşenler onun insan olduğunu düşündüler ve diğer insanlara yaptıkları gibi ona da para verdiler. Ivan insan olmanın güzel olacağını düşündü. Müziği sevmelerine ve dans etmelerine izin veriliyordu.

Odaya iki adam girdi, ikisi de siyah giyinmişti.

". . bir Jax kullanıcısı," diyordu içlerinden biri o içeri girerken. "Olmamalı-
" Yerdekinin sadece bir kadın cesedi olmadığını fark ettiğinde sözünü kesti.

Arkasından giren adama dönerek, "Sicilinde çocuğu var mıydı?" diye sordu.

Ortağı küçük bir veri tablosundaki bilgileri çıkardı ve şöyle dedi: "Evet ama çocuğun doğumda ölmüş olması gerekiyordu. Sicili çok kabataslak ama bir zamanlar bilgisayar güvenliğinde çalıştığı yazıyor - çocuğu saklayabilecek becerilere sahip olmalı. Eğer varlığından haberdar kimse Ağ'da fazladan bir zihin olduğunu fark etmeyecektir."

Annesi hakkında sanki bir insan değil de bir şeymiş gibi konuşuyorlardı. Ama Ivan hâlâ kızgın ya da üzgün değildi. Zihni bembeyaz kalmıştı. Sadece bu adamlara bakıyor, öldürülüp öldürülmeyeceğini merak ediyordu. Annesi her zaman onun için geleceklerinden korkmuştu.

"Ben bir asiyim, tatlım," derdi. "Onların aptal sessizlik kurallarına uymuyorum."

Belki de uzun zaman önce bunun ilginç ve heyecan verici olduğunu düşünmüştü. Bu, ilk cesedini görmeden önceydi, annesinin kendine yaptığıının isyan değil, tam tersi olduğunu anlamaya başlamadan önceydi: sekiz yaşındayken bile annesinin pes ettiğini anlamıştı. Savaşmak yerine ilacını seçmişti. Ve şimdi de Ivan'ı terk etmeyi seçmişti.

"İkinci adam, "Çocuk onaylı bir doğum tesisinde doğmuş ve evde ölmüş olarak listelenmiş" dedi. Listede soruşturma yok. Sonra kadın ortadan kayboluyor."

"En azından hâlâ yararlı bir vatandaşa dönüştürülebilecek kadar genç." Ona doğru yürüyen adam, uzun boyuyla ona tepeden baktı. "Adın ne senin, çocuk?"

Ne söyleyeceğini düşündü ve zihninin beyazlığındaki, boşluğundaki bir şey ona keskin bir odaklanma sağladı. Annesi ailesinin adını sadece bir ya da iki kez söylemiş olsa da, hatırladı. "Ivan Mercant," dedi.

Adam ona baktı. "Bu çok sıra dışı bir ." Ivan sessiz kaldı, adamın ondan ne söylemesini istediğinden emin değildi.

"Nereden duydun?" diye sordu adam, sonra elinin tersiyle itti. "Bir Mercant çocuğunun bir yerde olduğunu düşünmek çok saçma. O aile kendi başının çaresine bakar." Ivan'ın annesinin cesedi üzerinde bir tarayıcı gezdirmek için eğildi. "Ölmüş," dedi. "Bir süredir ölüydü."

"DNA kayıtlardaki profille eşleşiyor. Mercant bağlantısı yok," dedi ortağı. "Bu soruyu cevaplıyor."

"Çocuğun iddiasını reddetmemiz gerektiğinden emin misiniz?"

"Ciddi ciddi onun bir Merkant olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Ben sadece kayıp bir Mercant çocuğunu bulup da ailesine haber vermeyen kişinin yerinde olmak istemediğimi söylüyorum. Çocuğun bilgilerini ve DNA örneğini içeren bir veri paketini göndermek basit bir idari işlemdir."

Adam konuşmaya devam ederken, daha yaşlı olan diğeri Ivan'a soğuk gözlerle baktı. "Dediğim gibi, kadının kaydı en iyi ihtimalle zayıf - tamamen kurgu olabilir, ancak dosyada Mercant DNA'sı yok, bu yüzden karşılaştırmayı kendimiz yapamayız."

Soğuk gözlü adam tereddüt etti, sonra kısa bir baş selamı verdi.

Sokaklarda yaşayan Ivan uzun zaman önce gücü anlamayı öğrenmişti. Bugün Paralı Askerlerin gücü olduğunu anladı. Odaya hiç girmeden bu adama bir şey yaptırmışlar, kararını değiştirmişlerdi.

Ivan annesinin bir Mercant olduğu konusunda yalan söylememiş olmasını umuyordu. Ama korkmuyordu. Beyaz boşluk öylece kaldı. Ta ki adam ona ayağa kalkmasını, ceset imha ekibinin yolda olduğunu söyleyene kadar. İşte o zaman beyaz çatlamaya başladı, soğuk mavi alevler merkeze doğru ilerliyordu.

Ivan, iinin tamamen yanmasına izin verirse delirebileceğini, öfkelenebileceğini biliyordu. Bu yüzden parçalanan kenarlarla savaştı ama annesinin eline uzanıp sağ yüzük parmağındaki yüzüğü çıkarma dürtüsüyle savaşmadı.

"Ne yapıyorsun?" diye tersledi yaşlı adam.

Ivan yüzüğü cebine koydu. "Bu benim." Annesi yüzüğün kendisine ait olduğunu, aile yüzüğü olduğunu ve ona geçeceğini söylemişti.

Bir paramı yanında taşıyacaksın, bebeğim. Böylece her zaman seninle olduğumu bileceksin.

Ivan annesinin sesinin hatırasını dinlerken diğerk adam, "Bırak onu Jin," dedi. "Bu sadece ucuz bir saçmalık."

Ivan onları görmezden gelerek döndü, annesine baktı ve "Güle güle anne" dedi.

Eğer hayatta olsaydı, sıkıca sarılır, yüzüne öpücükler kondururdu. İlaç dozları arasındaki iyi zamanlarda yaptığı şey buydu. İşte o zaman gözlerindeki ısıltıyı ve yüzündeki onu bu kadar güzel yapan ışığı görürdü. Arada sırada o kadar iyi bir ruh hali içinde olurdu ki örümcek şarkısını söylerdi.

Örümcek, , benim güzel örümceğim.

Ivan ona bu şarkıyı neden söylediğini sormuş, o da bazen ilaçlarını aldığında ateşle parıldayan "şaşırtıcı" bir ağı gördüğünü söylemişti. Ivan örümcek şarkısını sevmemişti ama şarkıyı söylerken onun ne kadar mutlu görüldüğünü sevmişti. Ama o zamanlar gittikçe azalmıştı, ta ki annesinin en son ne zaman annesi olduğunu hatırlayamayana kadar.

Onunla ilgili son anısının dudaklarına, vücuduna değen soğuk bir ten olmasını istemiyordu. Bu yüzden ona veda öpücüğü vermedi ve sarılmadı. Ama onu o şekilde, yerde, umursamadan bırakamazdı. Gitmesini istediğı belli olan adamı görmezden gelerek yatağı gitti ve bir yastık aldı, ardından ince battaniyeyi sürükleyerek çıkardı.

Jin, Ivan'ı omzundan tutacakmış gibi yaptı ama diğerk adam başını sallayarak onu durdurdu. Jin'e telepatiyle ulaşmış olmalıydı. Her ne dediyse Jin'in odadan çıkıp kapının önünde durmasına neden olmuştu. O sırada

Ivan'ın annesinin başının altına bir yastık koymasını ve ardından battaniyeyle üzerini örtmesini izledi.

"Anneme ne yapacaklar?" diye sordu.

"Büro karar verecek, ama bir Mercant olduğunuzu iddia ettiğinize göre -Annen mi Mercant'tı yoksa baban mı?"

"Annem." Ivan babasını tanıımıyordu.

"Bu durumda, Mercant ailesi iddianızı doğrulayana ya da reddedene kadar cesedinin soğuk hava deposunda tutulması mümkün."

Annesini soğuk bir depoda düşünmek hoşuna gitmiyordu ve bu mavi ateşin beyazı daha da yakmasına neden oluyordu. Bu yüzden tamamen yanmadan önce, sokağın köşesinde başını tutup hiçbir şeye bağırmayan adam gibi olmadan önce, annesine son bir kez baktı, şimdi yastığın üzerinde uyurken ne kadar huzurlu görüldüğüne baktı ve sonra motel odasından çıktı.

Bölüm 37

Luc, iletişim konferansı hazır ve çalışıyor. Tam şifreleme ve kimlik doğrulama etkin. Ena Mercant önümüzdeki iki dakika içinde arayacak.

-Dorian Christensen, nöbetçi, Lucas Hunter'a, alpha (8:30)

Gözyaşları Soleil'in yüzünden aşağı yuvarlanırken, annesinin cesedi üzerinde o iki kalpsiz adama karşı duran küçük bir çocuğun görüntüsü hafızasına kazındı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı, parmaklarını onun çenesine dokundurarak.

"Çok uzun zaman önceydi," dedi adam ve kadın onun gözlerinde kendi ebeveynlerinin ölüm anılarındaki sepya mesafeyi gördü.

Ama kaybın hâlâ acı verdiğini kabul etse de, onun asla acı vermeyeceğini biliyordu. "Aileni bulduğuna sevindim. Belli ki senin için gelmişler."

Kirpiklerini yavaşça indirdi ve tekrar yukarı kaldırdığında gözleri obsidyen rengindeydi, ürkütücü ve güzeldi. "Büyükanneimin bırakın torunlarından birini, çocuklarından birini bile kaybetmesinin imkânsızlığını sorgulamaya başladığımda on dört yaşındaydım.

"Eğer onu , Lei, Ena Mercant'ın kendi çocuklarından birinin izini *asla* kaybetmediğini bilirdin. Bir kez böyle bir şey olduğunda, çocuktan o sorumlu değildi ve birkaç ay içinde o çocuk *hala* onun gözetimi altındaydı."

Kaşlarını çattı. "Ama annenin güvenlik uzmanı olduğunu, bilgisayarla arası iyi olduğunu söylemiştin."

"Büyükanneimin erişiminden kaçmak için yeterince iyi değil - Mercant ağı sürekli DNA'sını tarıyor olurdu, düşük seviyeli bulundurma nedeniyle hapse girdiği birçok seferden birinde onu etiketlemiş olurdu. Kayıt sırasında her zaman DNA'sını alırlar ve ana sisteme eklerler."

"Bekle, bekle." Soleil bir elini kaldırdı. "O hapis cezasını çekerken sen neredeydin?"

"Şartlar kısıydı ve o zamanlar kristal çiçeğe olan bağımlılığı o kadar da derin değildi - bazı güvenilir sokak insanlarıyla anlaşmayı başardı."

Soleil eliyle ağzını kapattı ama sözünü kesmedi. Onun yaşadığı şoku anlıyordu. Artık bir yetişkin olduğuna göre, bir annenin savunmasız bir çocuğu başka keşlerle bırakabileceği bir senaryoyu hayal bile edemiyordu. İlk seferinde üç yaşından küçük olmalıydı.

"Hiçbir Mercant asla böyle bir seçim yapmaz," dedi. "Bu onların kanında yok. Bunu biliyordum, tıpkı benim izimi asla kaybetmeyeceklerini bildiğim gibi. yüzden bulmak istemesem de gerçeği aramaya başladım. Bir Mercant olmayı, DarkRiver ya da StoneWater kadar sürü olan bir ailenin parçası olmayı her şeyden çok *istedim*."

O günü, her soğuk saniyesini hâlâ hatırlayabiliyordu. "Kapalı tıbbi kayıtlara girdim ve Mercant DNA'sına sahip olmadığımı doğruladım. Hem de hiç. Bu da annemin görkemli yalanlarından biriydi."

Soleil onun yüzünü aradı. "Ne oldu?"

"Çok öfkeliydim. Annemin uyuşturucu alışkanlığı ve bunun beni anne karnında nasıl etkilediği nedeniyle sessizliğim her zaman mükemmelden daha az oldu. Çocukken de bana küçük dozlarda vermişti."

"Ateş dolu bir kalp," diye fısıldadı Soleil, parmaklarını o kalbin üzerinde gezdirerek. "Bana rüyanda anlatmıştın. Ben gördüm."

Başını salladı ve şimdilik bu kadarla yetindi. En kötüsünü sona saklayacaktı. "Büyükannemle yüzleştim ve ona neden yalan söylediğini sordum."

"Ne dedi?"

"O gün," dedi, "ilk kez büyükannemle değil, PsyNet'teki güçlü insanları korkutan kadın Ena Mercant'la yüz yüze geldim." Dikkati saf, iradesi granit gibiydi.

"Bana küçük bir çocuğun gözlerinin içine baktığını ve ona bir Mercant olduğunu söylediğini anlattı. O çocuğun, kendisiyle buluşmaya kadar ona eşlik eden ve onun bakışlarına karşılık veremeyen, kendisinin iki katından daha büyük olan yetişkin adamlardan daha cesur olduğunu söyledi."

İnce bir elin ensesini kavradığını, tutuşun en az acı verici değil ama kırılmaz bir yoğunlukta olduğunu hatırladı. "Kan, dedi, Mercant olmanın tek yolu değilmiş."

Sonra kızın ona söylediği sözlerin geri kalanını, derisinin başka bir yerine kazınmış olan sözleri söyledi. " 'Biz neyseki oyuz çünkü cesarete, güce değer veriyoruz. En iyi ve en parlaklarımızın çoğu soyumuzun dışından geldi. Sen bir Mercant'sın, Ivan. Bir daha asla öyle olmadığını söyleme, tabii benimle uğraşmak istemiyorsan. "

Onun sesindeki her kelimeyi duyabiliyordu, çelik gibi, soğukkanlı ve kararlı. "Sonra beni hiç beklemediğim bir kucaklamayla kendine çekti - Büyükanne fiziksel temasta bulunmaz. Ama o gün beni denizin hırçın dalgalarının üzerinde tuttu ve 'Sen benden birisin, Ivan Mercant. Şimdi ve her zaman.' "

Soleil'in gözleri artık insan gibi bakmıyordu. "Onu şimdiden seviyorum."

"Sanırım hislerimiz karşılıklı olacak." Soleil bir şifacı olabilirdi ama söz konusu halkını korumak olduğunda içinde aynı sert çelik vardı.

"Onunla ne zaman tanışabilirim?" Soleil bir kaşını kaldırdı. "Ve evet, ailenizle tanıştırmak istiyorum."

Hiç beklemediği, hak edeceğini hiç düşünmediği bir şeyle karşılaşma fikriyle içi sıkıştı.

Sen neşeyi hak ediyorsun, Ivan. Ona tutun, kalbindeki neşe kıvılcımına tutun.

Arwen'e inanma, Soleil'e istediğini verme arzusu içinde bir şiddetti. Ama ona henüz tüm gerçeği söylememiş, en büyük dehşeti sona saklamıştı. Ve bu korku mutluluğa izin vermiyordu. Artık uyanıktı.

Böylece ikinci kez ona zihninde yaşayan, sinir hücrelerindeki Jax'ın zehirli birikintilerinden oluşan örümcekte bahsetti. Cevabı ormandakiyle aynıydı, içindeki kedi kalmaya kararlıydı. Ama işler değişmişti.

"Artık kontrol edemiyorum." Sesi sert ve hamdı. "Büyükanneimin kalkanı, dokuz yaşındayken yaratmama yardım ettiği kalkan ve ilk güç

Aktifleşti, parçalanıyor ve tekrar bir araya getiremiyorum. Her seferinde parçalanıyor."

Soleil o vahşi ocelot gözlerini kısmıştı. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Ivan Mercant?"

"Bu kalkan olmadan, insanları kurutuyorum - psişik enerjilerini alıyorum ve sonra zihne güç veren fiziksel enerjiyi alıyorum. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar, zihin ve yaşamdan yoksun birer kabuk haline gelene kadar alırım da alırım." Kurbanlarının psişik yeteneklerine erişemese de, onların enerjilerini çalması kendi iğrenç yeteneğini güçlendirdi. "Katil bir canavara dönüştüm. Ve kontrolüm tamamen ortadan kalktı."

Pençeleri derisine saplandı. "Peki, çözüm nedir? Çünkü bir çözümün olduğunu biliyorum ve bundan hoşlanmayacağıma eminim."

"Bir kez patlak verdiğinde bununla başa çıkmanın tek yolu, zihnimi etkili bir şekilde ezecek kadar güçlü bir kafes yaratmam." Soleil'in Ivan Mercant olarak tanıdığı adam gitmiş, bir mezarda yatıyormuş gibi derinlere gömülmüş olacaktı.

"Beni komaya sokacak, nöroloğuma deneyleri ve gözlemleri organize etmesi gerektiğini bildirdim. Beynim aynı sinirsel kusurla, aynı çarpık yetenekle doğan başka bir çocuk için ileriye dönük bir yol sunabilecekken kendimi silmenin bir anlamı yok. Bu komadan asla çıkamayacağım ve sonunda öleceğim."

Soleil ağlamak ya da onu azarlamak yerine kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve büyükannen bu saçma planı kabul etti mi?"

"Bilmiyor."

"Ha!" Soleil onu işaret etti. "Çünkü seni durduracağını biliyorsun. Burada da öyle."

"Soleil, bu irade gücüyle ya da tıbbi tekniklerle düzeltilebilecek bir şey değil. Jax bağımlılarının bilinen çocuklarının hepsi düzeltilemeyecek ciddi nörolojik sorunlar yaşıyor."

"Bilinen çocuklar mı? Referans verdiğiniz çalışmaların örneklem büyüklüğü nedir?"

"On bir," dedi. "Jax bağımlılarının çoğu üremeyi başaramaz."

"*On bir mi?*" Ellerini havaya kaldırdı. "Belki de bu on bir kişinin çalışma için seçilmesinin bir nedeni vardır. Belki diğerleri kaçmanın bir yolunu bulmuştur."

geçmişleri ve büyük, güzel hayatları var! Belki de ebeveynleri ya da ebeveynleri onları evlatlık vermiştir ve hiçbir kötü etki göstermedikleri için kimsenin onları Jax için test etmesine gerek kalmamıştır!" Göğsü kabardı. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Bu gerçekçi değil." Fazla umutlu, fazla ham bir istek.

Soleil'in dudakları kıpırdadı ve sonra gülmeye başladı ama bu gülüşün tehlikeli bir yanı vardı. Pençelerini adamın omuzlarına geçirerek yaklaştı. "Şu anda kafanın içinde bir kedi yaşıyor. Gerekirse o örümceği canlı canlı yerim. Bana gerçekçilikten bahsetme."

İşte o zaman onun içindeki yırtıcıyı, sinsi bir avcı olabilecek ocelotu, ilkel ve ölümcül olanı gördü. Şu anda mantıklı değildi, mantık dinlemiyordu. Çok az zamanı kaldığını bildiği için onu zorlamadı. Zamanı geldiğinde gerçekle yüzleşmek zorunda kalacaktı ve o zamana kadar aralarındaki bağı koparacağına dair ona söz verdirmenin bir yolunu bulacaktı.

Kendini kapattığında kızın ona bağlı olduğu fikri tüm vücudunu dondurdu. Eğer adada onunla birlikteyse, aralarındaki bağ onu da kendisiyle birlikte uçuruma sürükleyecek kadar derindi. Olduğu yere düşecek, zihni onunkiyle birlikte soğuk karanlıkta kilitlenecekti.

Hayır. Buna izin vermeyecekti. "Bunu daha sonra konuşuruz," dedi, onun ışığının dünyadan yanıp sönmesi düşüncesinden duyduğu dehşeti yutkunarak.

Kollarını isyan edercesine kavuşturmuş, ona bakmaya devam ederek, "Büyükanenin numarasını istiyorum," dedi.

"Hayır."

"Birlikte kafanı koparacağımızdan mı korkuyorsun?"

Ivan'ın ilişkiler hakkında bilgisi olmayabilirdi ama ne zaman avlandığını, takipçisinin saldıracağı bir köşeye itildiğini biliyordu. "Bunu daha sonra tartışırız," diye tekrarladı. "Şu anda, adada öğrendiklerimi paylaşmam ve bu kapana kısılmış zihinler için yapılabilecek bir şey olup olmadığına bakmam gerekiyor."

Soleil kaşlarını çattı, başını düşünceli bir şekilde eğerken saçlarının siyah bulutu omzunun üzerinden kayıyordu. "Haklısın ama aynı zamanda sincap gibi davranıyorsun. Neyse boş ver. Sabırlı olabilirim."

Ivan hayatında hiç "sincap" olarak tanımlanmamıştı. Arwen duysa kahkahadan yıkılırdı. Ama Ivan, Soleil'in aklını büyükannesiyile temasa geçmenin tehlikeli yolundan uzaklaştıracaksa şimdilik bunu kabul ederdi. Çünkü Ena'yı tanıyordu; Soleil'le aynı fikirde olacak, onu kurtarmak isteyecekti.

Soleil tam o anda yataktan kalkarak, "Kiminle iletişime geçmen gerekiyorsa onunla iletişime geç," dedi.

Onun sıcaklığını, hissini ve dokunuşunu hemen özledi.

Ona bir bakış attı, vahşi gözlerinde öfke hâlâ parlıyordu ama eğildi, yanağını kavradı ... ve onu vahşi bir sahiplenmeyle öptü. "Hâlâ kızgınım," dedi onu herhangi bir yumruktan daha etkili bir şekilde yere seren öpücüğü kestikten sonra. "Ayrıca daha fazla yiyeceğe, daha fazla yakıtı ihtiyacın var - o elmacık kemiklerini seviyorum ama derini kesmek üzereler." Odanın etrafına bakındı. "Mini mutfakta daha fazla yiyecek var mı?"

Adam başını sallayınca, "O zaman sanırım bir restorana gidiyoruz," dedi. Bu sözler bir öneriden çok bir emirdi. "Giyinmen için sana birkaç dakika vereceğim, bu süreyi yavruları ve Yari Abla'yı aramak için kullan. Aşağıda buluşuruz." Bir an sonra pembe çantasını alıp gitmişti, bir zamanlar paramparça bedenini kucağına alıp taşıdığı bu kadın.

Roller kesinlikle tersine dönmüştü.

Yükselirken bir dakikalık bir duş aldı çünkü adadaki o kabus gibi yürüyüş sırasında terlemişti. Bu süreyi adadaki durumla ilgili kiminle irtibata geçmesi gerektiğini düşünmek için de kullandı - bu, daha sonra paylaşacak olan aileye bilgi aktarmak gibi bir durum değildi. Adaya ayak basan tek kişi olarak bunu kendi başına halletmesi gerekiyordu.

Dışarı çıkıp bir kot pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek giydikten ve üzerine Arwen'in ona hediye ettiği siyah blazer ceketini geçirdikten sonra hâlâ durumu düşünüyordu. Soleil'in onu olabileceği gibi, medeni ve sofistike görmesini istiyordu. O sadece her zaman karşılaştığı kaba suikastçı değildi.

Ancak hızlı bir mesaj gönderdikten sonra merdivenlerden inerken ciddi şekilde fazla giyindiğini fark etti. Arzusuyla

Onu etkilemek, her şeyi yanlış anlamıştı.

Bölüm 38

Kaleb, bilmen gereken bilgilerim var: özetle, yeni PsyNet adasına girebilirim. Oradaki mevcut durumdan haberdar mısınız?

-Ivan Mercant'tan Kaleb Krychek'e mesaj (sabah 9:00)

SOLEIL yukarı baktı, bir Psy için olağanüstü sessiz olmasına rağmen Ivan'ın merdivenlerden indiğini . Daha iyi bilmeseniz onun bir kedi olduğunu düşünebilirdiniz.

Onu ilk gördüğünde göğsündeki tüm hava boşaldı. Saçları nemli ve parmaklarıyla taranmıştı, vücudunda kot pantolon ve üzerine blazer ceket giydiği siyah bir gömlek vardı. Dün giydiği botların aynısını giymişti. Genel olarak, bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu.

Ve ona bakış şekli ...

Gözlerini kaçırdı, sonra geri döndü. Kedisi ona kızgın olsa da, o da ona tapıyordu ve bu asla değişmeyecekti. Ivan Mercant onun içindeydi ve başka türlü de olamazdı.

Ve şimdi onun kıyafetlerinin *altında* da neye benzediğini biliyordu. Her bir dövmeyle öpmek, o bilenmiş vücudun her bir santimini keşfetmek için her şeyi yapardı.

Kalçaları sıkıştı.

Yanakları yeniden kızararak kapıyı açmaya gitti. Arkasında hafif bir hışırtı duydu. Şöyle bir baktığında, adamın ceketini çıkarıp merdivenin sonundaki tırabzanın üzerine astığını gördü. Garipti, ama neredeyse onda bir rahatsızlık hissi olduğunu söyleyebilirdi.

"Blazer ceketini beğendim," derken buldu kendini.

Tereddüt etti, sanki ifadesinin doğruluğunu okumaya çalışıyormuş gibi ona baktı. Ama sonra tekrar taktı. Kalbi güm güm attı, içindeki küçük ve yumuşak bir şey daha da güçlendi, daha da yoğunlaştı.

Ona karşı dikkatli ol, küçük kardeşim. Güçlü görünebilir, ama güçlü adamlar düşüklerinde, sonuna kadar düşerler. Sen onun zayıflığıydın.

Bir şefkat dalgası nefesini çaldı. Aşılmaz olduğuna karar verdiği bir sorunun doğru cevabını bildiğine inandığı için inatçı ve kibirli olabilirdi ama aynı zamanda ona karşı o ana kadar anladığından daha savunmasızdı.

"Sana bir elbise aldım," dedi hiç uyarmadan. "Seni hastanede bulmaya geldiğimde. Çünkü diğer elbisen çok kötü hasar görmüştü. Sadece otomatik bir dükkan bulabildim, bu yüzden en iyi kalite değil."

Başka bir erkek olsa, onun şu anki kıyafet seçimini aşağılamaya çalıştığını düşünürdü ama Ivan'ın bu şekilde düşünmediğini çoktan anlamıştı. Bu yüzden de hayal kırıklığına uğramıştı. "Ah." Çantasının askısıyla oynadı. "Ne oldu ona?"

"Üst kattayım."

Bu kez ona baktı ve evet, yüzündeki kesinlikle rahatsızdı. "Ne?"

"Aldığım günden beri yanımda taşıyorum." Sanki onun bakışlarını tutamıyormuş gibi gözlerini kaçırdı.

O zaten onun olmuştu ama daha hızlı ve daha derine düşmeye devam ediyordu. Ve onun kendisini kilitlemesine ve anahtarı atmasına izin vereceğini mi düşündü? Kesinlikle hayır. "Görebilir miyim?"

Başıyla onayladı ve yukarı çıktı. Kadın da onu takip etti ve adam dolaba giderken el çantasını yatak odasının zeminine koydu. Dolabı açtığında, aralarında üç takım elbisenin de bulunduğu düzgün kıyafet dizileri ortaya çıktı. Ivan'ın takım elbise içinde nasıl görüneceğini düşününce midesi bulandı.

Aklına gelen kelime "sigara içmek" oldu.

Kadın serinlemek için elini yüzünün önünde sallarken bir şey almak için eğildi ve "Çantan bende. Arabada unutmuşsun."

Adam çantayı uzattığında Soleil onu çantasının yanına koydu. "Onu güvende tutacağımı biliyordum."

Buna cevap vermeden asma rayın üzerindeki rafa uzandı ve daha önce deneyimlediği tek otomatik mağazadan çıktığı gibi kapalı bir çanta aldı. Ona verdikten sonra, "Denemek istersen dışarı çıkacağım," dedi.

Kadın başıyla onayladığında, adam kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Mühürlü paketi açarken parmakları biraz titredi. Ortaya neşeli bir limon sarısı kumaş çıktı. Nefes nefese kaldı ve kumaşı omuzlarından tutup kaldırdı. Hayal edilebilecek en yumuşak keten kumaştan bir parça düşüyordu. Kolsuzdu, askıları minik beyaz işlemeli çiçeklerden oluşuyordu.

Aynı çiçekler, ayak bileklerinin hemen üstüne denk gelen elbisenin eteklerinde bir sıçrama olarak belirdi. Orada, beyaz çiçeklere pembeler, daha koyu morlar, sayısız diğer tonlar katıldı, ta ki kır çiçeği çayırına dönüşene kadar.

Küçük bir sevinç çığlığı atarak ödünç aldığı kıyafetleri çıkardı ve elbiseyi giydi, fermuarını çekene kadar aynaya bakmadı. tüm hava dışarı fırladı. Elbisenin rengi tenini parlattı ve küçük çiçek detayları onu mutlu etti.

Bir anda kendini daha güzel, daha gerçek, daha kendisi gibi hissetti.

Dönerek diğer kıyafetlerini çantasına koydu, sonra alt dudağını çiğnedi. Kilo kaybı yüzünden elbisesi üzerine tam ve bunun reklamını yapmak istemiyordu. Ama kazağını da tekrar istemiyordu.

Gözleri dolapta asılı duran deri sentetik cekete gitti.

Kızardı ama kararlıydı, dolaptan çıkardı, omuzlarını silkti, sonra iyice yıpranmış deri sentetiğin kollarını sıvadı. Tereyağı yumuşaklığındaydı. Ona çok büyük gelmişti ama modaya uygun bir şekilde. Erkek arkadaşının ceketini giymiş bir kadın gibi görünüyordu.

Yanakları pembeleşti.

Biraz dönerek ve mutlu, sadece mutlu hissederek, güzel pembe çantasını omzuna geri attı ve kapıyı açtı.

Ivan merdivenin dibinde bekliyordu ve aşığı inerken tereddütsüz bir dikkatle onu izliyordu.

"Ceketini ödünç aldım," diye mırıldandı. "Özür dilerim." Ama üzgün değildi, adamın kokusu etrafını sarmışken ve adam ona tüm ilgisinin merkezinde olduğunu söyleyecek şekilde bakarken üzgün değildi.

Sözlü olarak yanıt vermedi, sadece dışarı çıkabilmesi için kapıyı açık tuttu. Sokakta yürürlerken "Kaleb Krychek'e bir mesaj gönderdim," dedi ve ardından mesajın içeriğini anlattı.

Soleil kaşlarını kaldırdı. "Direkt numarası sende var mı?" Kaleb Krychek'in bir güç olduğunu tüm dünya biliyordu. Onun yakınına bir kez yaklaştığında -halka açık bir meydanın diğer tarafında- ensesindeki tüyler diken diken olmuştu, kedisi ölümcül bir tehdit sezmişti.

Ivan ona, "Sadece büyükannem ve kuzenim Silver - eskiden onun kıdemli yardımcısıydı - onun kişisel hattına sahip," dedi. "Ama benim başka bir öncelikli hatta erişimim var. Aile bağlantıları."

"Ne aile ama." Güldü ve Ivan ona bakınca şöyle dedi: "Kimseyi ve önemli hiç kimseyi tanımayan yalnız bir ocelotken ülkenin en güçlü sürülerinden birinin üyesi oldum ve sevgilim de mafya gibi görünen bir ailenin parçası ama benim için sorun değil."

Ivan kendisine sevgilim denmesine nasıl karşılık vereceğini bilemiyor .

Sırıtarak kolunu onun koluna ve çenesine bir öpücük kondurmak için eğildi. Ona ten ayrıcalıkları vermişti ve bunları asla geri almamıştı ve aralarındaki bağı güçlendirmek için bunlardan sonuna kadar yararlanmaya niyetliydi. O bir kediymi, değil mi? Sinsilik onun DNA'sında vardı.

Teni dudaklarının altında pürüzsüz ve kılsızdı. Duşta tıraş makinesini üzerinde gezdirmiş olmalıydı. "Çok güzel kokuyorsun, canım," diye mırıldanarak onu biraz okşadı.

"Lei." Sert bir ama ona geri çekilmesini söyleyen bir ses değildi.

Kalbi pır pır ederek başını kaldırdığında adamın yüz hatlarındaki gerginliği, elmacık kemiklerindeki rengi gördü. Sert, tehlikeli adamı onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bu çok sevimliydi. Sağ taraflarındaki küçük Çin restoranını başıyla işaret ederek, "Burası iyi görünüyor," dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Yemek yakıttır" diye soğukkanlı bir yanıt verdi ve vücudundaki gerginlikten eser yoktu. "Tadı önemli değil."

"O zaman sana mantarlı tart yapan bir yer bulmalıyım?" Adamın buz gibi bakışına gülerek onu restorana doğru çekti, kedisi ondan hoşnut ve eğlenceli bir şekilde tenine sürtünüyordu.

İçerisi kalabalıktı ama tıklım tıklım değildi. "Çok fazla insan mı var?" "Hayır. Ben bir şehirde büyüdüm."

Kalbi sıkışmıştı. Çünkü o sadece bir şehirde büyümemişti, kelimenin tam anlamıyla sokaklarda yaşamıştı, gerçek bir kimliği olmayan bir çocuktü. Annesinin, kendi seçtiği hayata uyum sağlaması için onu sildiği bir çocuk. Korumacılık duygusuyla dolup taşan kadın, onları arka tarafta, çocuğun en fazla kişisel alana sahip olabileceği bir masaya götürdü.

Oturduktan sonra, Ivan'ın sırtını duvara dayadığı koltuğu seçmesiyle, sipariş verme sorumluluğunu üstlendi ve en yüksek enerji değerlerine sahip basit ürünlere bağlı kaldı. Siparişini alan personel kibar ve becerikli bir kadındı; ayrıca Ivan'a gizlice bakmaktan da kendini alamıyordu.

Soleil onu alt dudağını ısırırken bile yakaladı.

Kedisi sırtıttı. Evet, çok lezzetliydi. Aynı zamanda *onunkiydi*. Diğer kadın istediği kadar bakabilirdi ama dokunmaya kalkarsa parçalanmış bir elle karşı karşıya kalırdı.

"Bu kadar," dedi büyük siparişi tamamladıktan sonra, çünkü iyi bir kahvaltı yapmış olmasına rağmen o da acıkmıştı. Bu da onu adadan geri getirmek için tahmin ettiğinden daha fazla enerji harcadığını gösteriyordu. "Teşekkür ederim."

Garson kız Ivan'a son bir kez hızlıca bakarak gitti.

Adam karşılık vermedi. Gözleri sol omzunun hemen ötesindeki bir noktaya sabitlendiğinde, "Ne oldu?" diye sordu. Kedisi de aynı anda tısladı.

"Krychek," dedi. "Mesajıma şahsen yanıt vermeye karar verdi."

Bölüm 39

Krychek'in çift kardinal olduğu söyleniyor. Bu konuda gerçek bilgisi olan var mı? Bu onun gücünün seviyesini kesinlikle açıklar. Adamın bir şehri terlemeden uçurabileceğinden oldukça eminim.

-Çevrimiçi bir ilan panosundaki anonim bir poster

Soleil'in arkasında SOĞUK BİR RÜZGÂR, Kaleb Krychek'in gücünün kuvveti fırtınaya benzer karanlık bir dalgaydı. Tüm restoran onun girişiyle sessizliğe bürünmüştü ve onlara doğru yürürken de öyle kaldı. Sanki tüm lokantadakiler nefeslerini tutmuş gibiydi ama bu sadece avın sessizliği değildi.

Bu restoranda Dönüşenler vardı - Soleil'in yanağındaki izi girer girmez fark eden ve başlarını sessizce eğerek hoş geldiniz diyen leoparlar ve kurtlar. Tüm bu şekil değiştirenler onu yırtıcı dostlarının gözleriyle izliyordu. Onun tehlikeli olduğunu biliyorlardı ve bölgede bulunmasına izin verilmiş olsa da, onun tehdidini asla unutmadılar.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi onlara ulaştığında, iliklerinize kadar işleyen gece yarısı sesi ve siyah üzerine siyah kusursuz takım elbisesiyle. "Ama seninle konuşmalıyım, Ivan."

Ivan onun önünde boş bir duvara dönüşmüştü. Eğer Krychek'i bir tehdit olarak gördüyse bile, bu odada görünmezdi. Blazer ceket konusunda o kadar garip davranan adamdan ya da onun kendisine sevgilim demesiyle nasıl başa çıkacağını bilemeyen adamdan geriye hiçbir iz kalmamıştı.

Adamın kendini kapatmaya o kadar alışmış olduğunu ve bunu istediği zaman yapabildiğini bilmek onu incitiyordu.

"Bize katılın," dedi Ivan, ses tonu düzdü, hiçbir şey belli etmiyordu. "Soleil bu konuşmanın önemli bir parçası."

Krychek yıldız ışııyla parlayan obsidyen gözleriyle ona baktı ve daha önce olmadığı halde birdenbire orada beliren bir sandalyeye oturdu. Işınlanma yeteneğine sahip bir telekinetikti, bu herkesin bildiği bir şeydi. Ama telekinetik gücün böylesine kusursuz bir şekilde sergilendiğini hiç görmemişti.

Wild Woman dergisi onu "lav kadar sıcak" olarak tanımlamakta haklıydı - o güne kadar gördüğü en yakışıklı erkeklerden biriydi. Ama tıpkı lav gibi, onu da güvenli bir mesafeden izlemek daha iyiydi. Bu da onun eşi olan kadın hakkında meraklanmasına neden oldu. Bir noktada onun çiftleşme haberini almış ve şaşkınlığa uğramıştı. Soğuk ve buz gibi bir ölümün canlı örneği olan bir adamla kim yatmak isterdi ki?

Ahem, Soleil, Farah'ın her zaman içinde yaşayacak olan parçasını fısıldadı, sevgilin şu anda siyah buzdan oyulmuş muhteşem bir heykelin mükemmel bir taklidini yapıyor. Diğer kadınlar onu muhtemelen korkutucu bulabilir.

Farah'ın yankısı haklıydı.

Krychek Ivan'a "Mesajınızdaki soruya cevap vermek gerekirse," dedi, "o adada neler olduğunu kimse bilmiyor. Görünüşe göre senden başka hiç kimse."

Soleil ve Ivan onun sözlerinin ne anlama geldiğini düşünürken bu kez üçü arasında bir sessizlik oldu.

Ivan sonunda konuştu. "İktidar Koalisyonu'nun kamuya açık duruşunun bu olduğunun farkındayım, ancak gücünüzün boyutu göz önüne alındığında buna inanmakta zorlanıyorum."

"Gerçek bu. Ben bile bu kadar büyük bir psişik boşluğu kapatamam." Ses tonunda kızgınlık, hayal kırıklığı ya da öfke yoktu, duygularını ele verecek hiçbir şey yoktu.

Krychek, "Çapalar da engellendi," diye devam etti. "Ada ana çapa ağına bağlı kalsa da, bu çok tehlikeli. Bana çapa enerjisinin akması gereken bağlantıların -sistemin damarları ve atardamarları- viskoz ve aşılma yakın olduğunu söylediler."

Çoğu insan çapalar ya da nasıl çalıştıkları hakkında pek bir şey bilmezdi. Ama Ivan hayatında Canto ile büyümüşü ve Canto bir kardinal çapaydı. "Bu, adanın arkasındakiler açısından kötü bir hareket," dedi. "Hatta

Birden fazla çapa, diğlerlerinin ortak enerjisi olmadan adayı ayakta tutamaz."

"Şimdilik bu konuda endişeli görünmüyorlar." Krychek o acımasız kardinal gözlerini Soleil'e çevirdi. "Sen Psy değilsin. Bu durumu nasıl etkileyebilirsin?"

Bu son derece mantıklı bir soruydu ama örümcek kıpırdandı; Krychek'in dikkatinin Soleil'den uzaklaşmasını istiyordu, koruma dürtüsü botundaki silah kadar ölümcüldü. "Beni adadan çıkarabilir. Adaya ayak bastığım anda diğler tüm bağlantılar kesilir ya da engellenir."

Krychek ondan Soleil'le arasındaki bağıın doğasını açıklamasını istemedi, sadece kısa bir baş sallama hareketi yaptı. Bu arada Soleil göz ucuyla Krychek'e bakıyordu ve Krychek bunun bir avcının saldırmasını bekleyen bir avın bakışı olduğunu düşünebilirdi, ancak pençeleri dışarıdaydı ve masanın tahtasında çok net görünüyordu.

Dişleri olduğuna dair sessiz bir uyarı.

Ve o dişleri Ivan'ı korumak için kullanacaktı.

Onun korumacılığını nasıl karşılayacağını hâlâ çözememişti. Ama beklemek zorundaydı, çünkü Krychek kendisinden sadece birkaç santim uzaktayken dikkatinin dağılmasını göze alamazdı. "Size adadan bilgi vermekten mutluluk duyarım," dedi. "Eğer onları oradan çıkarmazsak adadaki insanların hepsi ölecek."

Krychek ses tonu değişmeden, "Dördü çoktan öldü," dedi. "Dördü de yaşlıydı. Ayrılmadan hemen sonraki bir saat içinde yenik düştüler. Bok böcekleri bu giren bir çapayı da aldılar: Ager Lii şu anda komada, hayati belirtileri zayıflıyor ve çapa bölgesi etrafındakiler tarafından stabilize ediliyor."

Ivan'ın kardinalin açıklamasına ihtiyacı yoktu. Canto'nun birden fazla kez yeterince çapa olmadığını söylediğini duymuştu. Hiçbirini kaybetmeyi göze alamazlardı. "Ager Lii'nin kendi isteğiyle Bokböcekleriyle gitmiş olma ihtimali var mı?"

Kaleb başını salladı. "Payal'a göre Ager hayatını riske atmayacak kadar hayatından memnunmuş. apalar, adadaki diğler dört As hakkında, herhangi birinin bunu isteyerek yapıp yapmadığı konusunda bir karar vermek için yeterli bilgiye sahip değil."

Ivan, Ager özgürlüğüne daha yeni kavuşmuşken yaşlı A'nın zihninin ve bedeninin içinde kilitli kaldığını düşünmekten hoşlanmıyordu. Ivan son zamanlarda çapaların başına gelenlerin tamamını anlamamıştı ama Canto'dan, hayatlarının alacakaranlığında olan Ager'in, bir ömür boyu özverili bir şekilde hizmet ettikten sonra o yılların tadını çıkarma şansını hak ettiğini bilecek kadar şey öğrenmişti.

Ayağına bir dokunuş, tenine değen bir kürk fısıltısı.

Bakışlarını kaldırıp Soleil'inkilerle buluştu ama o hâlâ Krychek'i izliyordu, gözleri hafifçe kısılmıştı. Yine de kürkünün tenine sürtünmesi, hayali bir okşama olarak devam etti. Çünkü Lei'si her zaman onunlaydı ve o da bu hediyeyle sahiplenmeye başlamıştı. Dikkatli olmazsa çok kötü bir karar verebilecek kadar sahipleniyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ivan tanımlanmış hedeflerle başarılı oldu, çünkü bir hedef onun bir saldırı planı oluşturmasını sağladı. "Ne bilmeniz gerekiyor?"

Krychek, "Bu insanları dışarı çıkarmanın tek yolu adayı çökertmek," dedi. "Tüm modellerimiz zihinlerinin derhal mevcut en büyük psişik ağa yeniden bağlanacağını belirtiyor."

Ivan bundaki mantığı görebiliyordu-Psy zihinlerinin hayatta kalmak için biyolojik geri beslemeye ihtiyacı vardı; beyinleri mevcut ağları kapandığı anda yeni bir ağ arayışına başlayacaktı. "Yani benden ya ağı kendim çökertmenin bir yolunu bulmamı ya da sana ağı çökertmeni sağlayacak verileri getirmemi istiyorsun."

"Kısaca ifade etmek gerekirse." Krychek ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Adaya bir daha ne zaman girebilirsiniz?"

"Bugün değil, orası kesin." Soleil'in sesi hiç duymadığı kadar sertti ve Krychek onu kendi bakışlarıyla kısırdığında bile bakışlarını indirmede. "İlk neredeyse kendini kızartıyordu. Şimdi içeri ölür."

Krychek uzun bir süre Soleil'e baktıktan sonra, "Şifacı," dedi. Soleil gülümsedi ve gülümsemesi dişlerle doluydu, gözleri artık insan değildi.

"Lojistik işlerini halletmeniz için sizi yalnız bırakayım," dedi Krychek, "ama bunun bir zaman sınırı var. Ager Lii en fazla iki gün dayanabilir, komadaki diğerleri ise şansımız yaver giderse kırk sekiz saat daha dayanabilir."

Krychek bu tüyler ürpertici ifade üzerine ışınladı.

Soleil, tüyleri henüz kabarmış bir halde hırladı. "Bu bir köpekbalıyla konuşmak gibi. Hayır, öyle değil. Bir keresinde şekil değiştiren bir köpekbalıyla tanışmıştım; acımasızdı ama klanına da tutkuyla bağlıydı. Öte yandan Krychek ..." Titredi.

Ivan, garsonun yemeklerini getirmesi için verdiği aradan sonra, "Dönüşenlerin deyimiyle bir eşi var," dedi; Krychek varken kimsenin masalarına yaklaşmak istemediği belliydi.

"Biliyorum." Ocelot onun bakışlarından uzaklaştı. "SnowDancer kurtlarından Hawke da öyle. Bazı kadınlar çıplakken ölümle flört etmekten hoşlanıyor olmalı."

Ivan ona baktı.

Arkasına baktı, gözlerini kırıştırdı. "Oh." Bir sırtıma. "Oops. Onlardan biri olduğumu unutup duruyorum." Gülümsemesi soldu, gözleri insandan tekrar ocelot'a kaydı ve şöyle dedi: "Çok uzun zamandır yalnızım Ivan. İçimde öyle bir sızı var ki. Ama sadece senin için."

Soleil'in içinde, kedisi sıkı bir topun içine kıvrıldı. Acısı çok şiddetliydi. Hastane yatağında uyandığından beri hayatında yakın bir dokunuşun olmaması canını yakmıştı ve hâlâ da yakıyordu.

Deri ayrıcalıkları yetişkin bir Dönüşen'in hayatının ayrılmaz bir parçasıydı. Dönüşenler insan ya da Psy değildi, gelişmek için fiziksel temasa ihtiyaç duyarlardı. Soleil hayatında sevgi ve dostluk görece kadar şanslıydı ama hiçbir zaman gerçek bir sevgili bulamamıştı. Paylaştığı tüm samimi ten ayrıcalıkları, dokunma açlığını hisseden ve onu yatıştırmayı teklif eden cömert ve nazik arkadaşlarıyla olmuştu.

Bedensel zevkten ziyade rahatlatıcı bir şey.

Soleil onların dokunma yeteneğine değer veriyordu ama türünün çoğunun bahsettiği o cinsel sıcaklığı, bir kedinin sevgilisini tırmalamak, ısırarak ve işaretlemek istemesine neden olan o kan fırtınasını hiç yaşamadığı için kendisinde bir sorun olup olmadığını hep merak etmişti.

Gözleri yakıcı buz mavisıyla buluşmak için yukarı kaydı, içlerindeki birikmiş ısı haşlıyordu. Külotu nemlendi, kedisi sırtını içine doğru eğdi. Hayır, kesinlikle hiçbir sorunu yoktu. Sadece doğru adamı bulması gerekiyordu. "Seni ısırarak istiyorum," dedi, kelimeler o daha düşünmeden ağzından dökülüyordu.

"Daha önce hiç kimseyle çıplak kalmadım." dedi. Kelimeler gerilimle doluydu, o tehlikeli bakışlar ondan hiç ayrılmıyordu. "Sessizlik döneminde seks yasaktı."

Tüm dünya geri çekildi, sessizlik kulaklarında paradoksal bir uğultuya dönüştü. Nefes alışları hızlanırken, bu ölümcül, güzel adamın bedenini bir sevgiliyle hiç paylaşmamış olmasını hayal bile edemeyerek ona baktı. Ama o zaman ... kendisinden pek bir şey paylaşmıyordu, değil mi? Kalkanlar ve duvarlar, Ivan'ı oluşturan şeylerdi bunlar.

"Ne?" Sesi pürüzlü, boğuk bir kelime gibi çıkmıştı. "Düştükten sonra bile mi?" Kedisi ona başka birinin dokunması fikrini kıskanarak hırladı ama aynı zamanda kendisini böylesine yoğun bir fiziksel temasın rahatlığından mahrum bıraktığı için de kızgındı.

Bir şifacı olarak, dokunmanın sadece şekil değiştirenler için değil, insanlar için de ne kadar önemli olduğunu biliyordu. İnsanların buna bir Dönüşen kadar ihtiyacı yoktu, ama yine de onsuz solup gidiyorlardı.

Psy çok farklı olamazdı.

Ve gerçek gerçektir: adam muhteşem ve seksiydi ve buzdan maskesini hiç düşürmemiş olsa bile, pek çok kadın tehlikeyle dans etmekten hoşlanıyordu. Eğer isteseydi her gece yatağını doldurmakta hiç zorlanmazdı.

Garson kız sanki düşüncelerinin etkisinde kalmış gibi masaya döndü. "Her şey mi?" diye sordu neşeyle, vücudunu Ivan'a doğru hafifçe eğerek. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Herhangi bir şeye?"

"Her şey yolunda," dedi Ivan, ses tonu kibar ama duygudan zerre kadar . Sanki kadının ağzından salyalar aktığını fark etmemiş gibiydi. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Garson kız sıkı bir gülümseme verdi ve uzaklaştı.

Soleil neredeyse onun için üzülmüyordu. Ivan Mercant ciddi bir yumruk attı.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse," dedi Ivan, garson çıktıktan sonra. kulak misafiri oldum. "Bu bağlamda düşündüğüm tek kadın karşımda oturuyor. Ormandan çıktın ve içimde bir şey açlık hissetti. Gülüşün, sözlerin ve dokunuşun için."

Dışarıdan bakıldığında soğuk ve sert bir şekilde söylenen bu söz karşısında yanakları kızardı, göğüsleri ağırlaştı ve gerildi. "Ye," diye mırıldandı. "Enerjiye ihtiyacın olacak." Çünkü kedisi beklemekten bıkmıştı ve görünüşe göre gözleri buz gibi soğuk olan adam da öyle.

Vücudunu odaklanmış bir dikkatle beslemeye başladığında bakışlarını ondan alamıyordu. Güzel, bilenmiş bıçak gibi bir vücut. Elleri kaslarının çizgilerini takip etmek, sert ve yumuşak olduğu yerleri öğrenmek, burnunu boynunun kıvrımına sokmak, tenindeki mürekkebin her santimini öpmek ve yalamak için kaşınıyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan başını kaldıran Ivan, ceketinin kolunu geri çekerek saat kadar küçük bir iletişim cihazını ortaya çıkardı. Masanın üzerindeki okuyucuya okuttuğunda, bunun bir kredi çipi de barındırması gerektiğini fark etti. Ekran, önerilen bahşişle birlikte hesabı ödediklerini göstermek için mavi renkte parladı.

"Ivan-"

Tek bir bakış, bekleyecek havada olmadığını açıkça gösteriyordu. Ve birbirlerine bağlı olduklarını hatırladı. Birinden diğerine düzensiz bilgi patlamaları gönderen bir şekilde.

Ve sadece erotik ve vahşi fantezilere dalmıştı.

Soleil kalbi boğazına kaçmış bir şekilde izlerken, komi dikkatini çekti ve Soleil'in burnundan bir leopar yavrusu olduğunu anladığı sırık gibi gençten, çoğunlukla yenmemiş yiyeceklerini paketlemesini istedi. "Olabildiğince hızlı." Masanın üzerine fiziksel bir kredi jetonu bıraktı, temsil ettiği miktar hesabın yarısına eşitti.

Gözleri *faltaşı* gibi açılan çocuk *harekete* geçti ve birkaç dakika içinde yemeği onlara geri getirdi. Ivan hızlı çalışması için ona teşekkür ettikten sonra çocuk bahşişi cebine attı, sonra sırttı ve tereddüt etmeden önce Soleil'e sarılmaya gitti. Gülümseyerek kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. O artık kendisinden biriydi, koruması gereken bir yavruyd.

Sırayla kollarını ona dolayarak sırtını aynı sertlikte sıktı. "Sürüye hoş geldin," dedi, keskin, genç ve vahşi kokusuyla.

"Teşekkür , bebeğim." Birden ağzından çıkıverdi, o nazik, sevecen sözcük.

Yüzü kızardı ve başını eğdi ama gözlerini gülümseyerek devirdi. Çünkü o bir şifacıydı ve burası şifacıların el üstünde tutulduğu ve saygı gördüğü bir sürü idi.

Kapıya doğru ilerlerken çocuğun adını bilmediğini fark etti. Ama sorun değildi. Çünkü onun kokusunu almıştı ve ona sarılacak kadar güvende hissediyordu. Ölümcül Psy'si tüm bu süre boyunca yanında olsa bile. Çünkü çocuk Ivan'ın kendisi için bir tehdit olmadığını hissetmişti -çocuklar bilir, her zaman . "Yavruyu şımarttığın için teşekkür ederim."

Kaba bir baş sallama. "Seni göreceği için heyecanlıydı."

Cevap vermek üzereydi ama Ivan, kız ön kapıdan çıkarken elini sırtının alt kısmına koydu ve zihni kısa devre yaptı, kedisi bu küçük kesintiden önce tam olarak nerede olduklarını hatırladı. Vücudu tekrar gergin, enfes bir şekilde hazır hale geldi. Sırtını kamburlaştırıp inlemek istedi, bu hafif temas dayanamayacağı bir alaydı.

Sokaktaki güneş aşırı ısınmış, aşırı hassaslaşmış tenini yakıyordu, giysileri aniden çok ağırlaştı, sadece tene dokunmak isteyen tenine çok sert geldi. "Ivan." Boğuk bir yalvarış.

Onun elini tuttu, diğer elinde de yiyecek torbası vardı. "Eve gidiyoruz." Bir suikastçının bıçağının okşaması gibi teninde gezinen soğuk, kontrollü kelimeler. "Sonra yiyebilirsin."

Sonra.

O anda neredeyse orgazm oluyordu.

Bölüm 40

Sevgilim,
sevgilim
Benim için
öl
Bu tatlı öpücükte
Bu cinsel b-

Adina Mercant, şair (d. 1832, ö. 1901) - "Bitmemiş eser 7"

IVAN her operasyondan önce araştırma yapardı. Planları severdi, olası her senaryo üzerinde çalışmayı severdi.

Soleil'in hayatına geri döneceğine ve onunla bu şekilde etkileşime girmek isteyeceğine inansaydı, cinsel teması da aynı kararlılıkla araştırırdı. Ama yapmamıştı ve bu yüzden hiçbir planı yoktu, zihnini tüm mantıklı düşüncelerden arındırmakla tehdit eden acil bir fiziksel dürtüden başka hiçbir şeyi yoktu.

"Emin misin?" diyecek kadar uzun süre mücadele etti. Bile bile-"

"Eminim." Sesi, yürüyüşlerinin hızından, gözlerinin artık insani olmamasından ... ve beyninde hiçbir uyarıda bulunmadan yanıp sönen erotik görüntülerden dolayı nefes nefese kalmıştı.

Bunu yapabilirdi. Ve bunu.

Tereddüt etti. Kadının *ona* dokunduğu, onu okşadığı pek çok görüntü vardı. Sanki adam onu bulduğu kadar, o da adamı bulmuştu. Penisini tamamen ereksiyona geçme tehdidiyle karşı karşıyaydı; henüz geçmemiş olmasının tek nedeni, apartman dairesine girene kadar tepkisini bastırmak için yılların kontrolünü tam anlamıyla ortaya koymuş olmasıydı.

Yine de zar zor başardı.

Kapıyı arkalarından daha önce hiç göstermediği bir güçle çarparak, tam güvenliği etkinleştirmek için avuç içi izini kullandı ve ardından telepatik bir tarama yaptı.

Soleil onun önünde merdivenleri hızla çıktı. O da onu takip etti, kalbi küt küt atıyordu ve teni o kadar sıcaktı ki buhar çıkmasını bekliyordu.

Telepatik taramasında davetsiz misafir tespit edilmedi.

Soleil'in arkasından yatak odasına girip kapıyı kapatırken arka planda otomatik olarak çalışacak şekilde ayarladı. Önce yiyecekleri dikkatlice bir kenara koydu. Yemek yememişti; bunu görmüştü. Daha sonra onu besleyecekti, ona bakma ihtiyacı itici bir güçtü. Ama önce dokunmalıydı, içindeki açlık tarif edemediği yeni bir şeydi.

Adam ceketini çıkarırken, kadın da onun ceketini çıkardı.

Kadın spor ayakkabılarını tekmeleyip elbisesini başının üzerinden yırtarak gömleğinin düğmelerini henüz üç kez iliklemişti. Sütyeni de bir kalp atışı sonra giysi yığınınına katıldı. Beyni durdu.

O . . .

Ağzı kurudu, yutkundu, kadın ona doğru yürürken gözlerini ondan alamadı, göğüsleri her adımda biraz daha zıplıyordu. Ona yaklaştığında durdu ve kendi göğüslerini sıkamak için ellerini kaldırdı, dudakları dolgunlaştı ve göz bebekleri büyüdü. "Ivan, dokunuşuna ihtiyacım var."

Ivan'ın başka bir talimata ihtiyacı yoktu.

Donmuş halinden sıyrılıp aralarındaki mesafeyi tek bir adımda kat etti ve onu kendine doğru çekti, bir eli ensesinde, diğeri sırtının alt kısmındaydı.

Kadın nefesini tuttuğunda, adam düşünmek için mücadele etti. "Çok mu sert davrandım?"

Değişken sevgilisi tek bir sıçrayışla bacaklarını beline dolamadan önce cevap olarak küçük bir hırlama duydu, pençeleri boğazını ısırırken omuzlarını hafifçe yoğurdu. Ivan'ın ereksiyonu artık taştan bir şeydi, neredeyse dayanılamayacak kadar sertti ama dudakları, dişleri, boğazını keşfeden ağzı onu uçurumun kenarına itmekle tehdit ediyordu.

"Kontrol bende değil," diye .

Vahşi gözleri onunkileri tutuyordu. "Ben de öyle." Bir yırtılma sesi, gömleği paramparça oldu.

Ivan kıyafetlerini korudu. Onlar önemliydi. Şu an hariç. Şimdi sadece çıplak olmak istiyordu. Soleil kendini onun çıplak bedenine yapıştırırken inledi.

bir eliyle kalçalarını avuçladı ve öpüşürken onları yatağa doğru götürdü.

Aklının mantıklı bir kısmı bu beceride muhtemelen teknik olarak çok kötü olduğunu biliyordu ama Soleil bunu umursamıyor gibiydi. Onu yuttu ve karşılığında o da onu yuttu ve tüm bu süre boyunca kalçaları sanki ona tırmanacakmış gibi kalçalarını kavradı. Ona binecekmiş gibi.

Soleil dudaklarını araladı, dudakları ıslanmıştı. "Tanrım, evet. Seni unutulana kadar sürmek istiyorum."

Bağları aracılığıyla başka bir transfer.

Bir elini saçlarının yumuşaklığına sokarak başını kendine doğru çekti ve ilk rauntta öğrendiği her şeyi kullanarak onu sert ve derin bir şekilde öptü. Dudaklarını hafifçe ısırıp omuzlarını ittiğinde, onu doğrudan yatağa bıraktı. Kadının ne istediğini biliyordu, bunu zihninde görebiliyordu. Vücudunun, teninin, erekte olmuş penisinin görüntüleri.

Kemerini çözmeye çalışırken elleri titriyordu. "Siktir." Ivan nadiren küfredirdi; bu kontrolle, disiplini sağlamakla ilgiliydi ama bugün hiç yoktu.

Soleil elleri ve dizleri üzerinde kalkıp yatakta emekleyerek önünde diz çöktüğünde, yüzü karnıyla göz hizasına geldiğinde nefes almayı unuttu. "*Lei.*" Elini tekrar kızın saçlarına sokarak, onun kontrolü ele almasına, kemerini çözmesine, fermuarını ereksiyonunun çelik gibi hatlarının üzerinden dikkatle indirmesine izin verdi.

Siyah, zihni karardı.

Adam tökezleyerek ondan uzaklaştığında, kadın boğazından hırıltıya benzer bir ses çıkardı. Ama ona yakın olup da kırılmadan duramazdı. Ve bunun bitmesini istemiyordu. Ayakkabılarını ve çoraplarını tekmeleyerek giysilerinden geriye kalanları yırttı.

Ereksiyonu dışarı çıkmış, ucu ıslanmıştı.

Soleil yataktan kalkmış ve o daha onun hareketini görmeden üzerine çıkmıştı.

Changeling.

Kedi.

Yere önce kendisi düşmesin diye kontrol ettiği bir taklayla onu yere indirirken, vücudunu onunkine sürttü, ereksiyonunu yakaladı.

Kalçalarının arasından, kaygan kıvrımlarının arasından kayıyordu. Ve onun kendi külotunu yırtmış olması gerektiğini fark etti.

Sırtı kamburlaştı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Kadının kalçalarını kavrayarak onu kendisine yaslanacak şekilde kaydırды. Sonra da "Al beni" dedi. Çünkü o onundu, ormandan çıktığı andan itibaren onun olmuştu.

İlkel gözler ama dudaklarını okşayan şefkatli parmaklar... Kadın uzatmadı. İkisi de ağırdan alma havasında değildi. Yavaşlık bugün canlarını yakabilirdi. Yerine geçerek adamın boğazına bir öpücük kondurdu... ve sonra onu aldı. Göğsünde ince pençe izleri bırakan vahşi bir sahiplenme ve vücudu erotik bir şekilde hareket ederken bile onu öperken saçlarının onları yumuşaklıkla koza gibi sarmasına neden olan tutkulu bir şefkatle.

Beyninin bu deneyimi işlemek için hiçbir yolu yoktu, bu yüzden sadece teslim oldu ve ona teslim oldu. Bedeniyle ve ruhuyla ona sahip olan kedisine. Ve omurgası kilitlendiğinde, tüm vücudu taşa dönüp milyonlarca parçalanmış yıldıza bölünmeden önce, onunla birlikte uçurumdan aşağı düştü, çığlığı yükseldi ve boynunun çizgisini ortaya çıkarmak için başı geriye atıldı.

Dudaklarının izini taşıyordu.

- - -

SOLEIL hâlâ hayatta olduğundan emin değildi. Birinin nabzını duyabiliyordu. Belki de kendininkiydi. Ya da belki de üzerinde yattığı adamın nabzıydı; adamın mürekkepli teni yastığı, elleri ise adamın üzerine yayılmıştı. Terden birbirlerine yapışmışlardı ve adamın eli kadının saçlarında, de poposundaydı.

Her ikisini de yapmaktan hoşlandığını fark etti. Bu onun için sorun değildi. Hoşuna gidiyordu. Hoşlanmasaydı bunu açıkça belli ederdi. Ve ona verdiği hafif çiziklere aldırıyor gibiydi. Şimdi parmaklarını üzerlerinde gezdiriyor, memnuniyetle gülümsüyordu, içindeki kedi kendini beğenmişti. "Seni işaretledim."

Altından gelen tek tepki bir gümbürtü oldu.

Tekrar gülümsedi ve pençeleriyle adamın göğsünü hafifçe yoğururken, eşi olan adamla tüm vücudunun temas etmesinin keyfini çıkardı. Of

Elbette öyleydi; bu konuda hiç şüphe yoktu. Ayrıca bağıın neden kendini tamamlamadığını da anlamıştı - çünkü Psy'si onu korumaya çalışıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, eğer ona tapmasaydı ona sinirlenirdi. Ayrıca şu anda zevk sarhoşuydu. Ayak parmakları bile kıvrılamıyordu, o kadar tembelce doymuşlardı ki.

Onun göğsünü tekrar öptü.

Parmaklarını kızın gezdirdi ve onları geriye doğru kıvırdı.

Tembelce poposunu okşarken, gözü az ötedeki beyaz bir parçaya takıldı. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu benim son külotumdu."

"Alışverişe gideceğiz." Sesi, Ivan Mercant'tan daha önce hiç duymadığı bir şekilde boğuk ve durgundu.

Utanmazca bir cinsel mücadelenin ardından onun nasıl görüldüğünü merak ederek, kendini oturur pozisyona getirdi, alt yarısı onun karnına yaslandı. Sonra sevgilisine baktı.

Mükemmel saçları nefis bir şekilde dağılmıştı, gözlerinin buz mavisi buğuluydu ve dudakları nazikçe morarmıştı. Öpücükle morarmıştı. Parmaklarını kendi dudaklarına dokundurarak gülümsedi. "Biz bir çiftiz." Ve bu, boynundaki çizikleri fark etmeden önceydi. Kedisinin sinsi olduğu doğrudu. Onu kimsenin fark edemeyeceği bir yere işaretlemişti.

Gözleri kızın yüzünden boğazına kayd.

"Ne?" dedi kadın.

"Ben de seni işaretledim."

Bu fikir hoşuna , bir ayna bulmak , ama onunla daha fazla birlikte olmak istiyordu, bu yüzden sinsice yaklaştı, böylece burun buruna geldiler, saçları bir omzunun üzerinden atılarak vücudunun bir tarafında toplandı. "Merhaba."

Elini kadının omurgasında gezdirdi. "Merhaba."

Birbirlerine baktılar ve oh, öpüşüyorlardı. Yavaşça ve yoğun bir odaklanmayla, sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi. Ve yoktu da, kaosun parçaları arasına sıkışmış zamanın bu anları için değil. Bu zaman onların ve Soleil, Ivan'ın tam psişik gücüne geri döndüğü anda önceliklerinin değişmek zorunda kalacağını farkındaydı.

O bir şifacıydı, onun önceliklerine bir itirazı yoktu. Bu insanların ona ihtiyacı vardı.

Ama o zaman henüz gelmemişti, bu yüzden suçluluk duymadan onu tekeline alabilirdi. Çok zayıf olmasına, kaburga ve kalça kemiklerinin dışarı çıkmasına, neredeyse hiç kıvrımı olmamasına rağmen, sanki daha önce hiç bu kadar güzel bir şeye dokunmamış gibi ona dokunurken, onu bereketli bir erotizmle öpebilirdi.

Bir de yara izleri vardı. Çocukken geçirdiğı kazadan kalan tanıdık yaralar dışında pek çok yara izi. Değışkenlerin iyileşme kabiliyetleri iyiydi ama o ağır yaralanmıştı ve vücudu enerjisini onu hayatta tutmaya yönlendirmişti. Yara izleri zamanla solacaktı ama henüz sert ve belirgindiler.

Baltanın sırtına saplandığı yer en deriniydi ama sayısız başka yer de vardı ve Ivan bunların hepsine vücudunun iz bırakmamış kısımlarına dokunduğı gibi dokunup okşadı. Sanki onu parça parça öğreniyormuş gibi.

Peki ya onun için ilk kez soyunduğunda ona nasıl bakmıştı? Adam onun göğüslerine takılmıştı, yara izleri umurunda bile değildi. Sadece ellerini onun üzerinde gezdirmek istemişti. Adamın vücudunda aşağı doğru ilerlerken dudakları kıvrıldı.

Çünkü Ivan onun bedenini daha önce de sevmişti, şimdi de seviyordu. Yüz yirmi yaşlarında, derisi yaşamla dikişli ve kemikleri artık eskisi gibi çalışmayan bir ihtiyar olduğunda onun kendisine aynı şekilde dokunduğunu hayal edebiliyordu. Ve o anı ve ondan önce gelenleri yaşayabileceklerini ne kadar da umuyordu.

Adamın tenine çizdiği kadın imgesini öperken, daha da aşağıya inmek için kıvrınacakken saçlarından nazikçe çekildiğini fark etti.

Başını kaldırarak, "Daha bitirmedim." dedi.

"Seni hayal ettiğın gibi tatmak istiyorum."

Soleil neden bahsettiğini sormak için dudaklarını ayırdı, ama sonra yukarı hareket etmek için kalçalarını sıktı ve anladı. Tüm vücudu ateşlendi. Düşüncelerinin yüzsüzlüğü karşısında kızardı, ama erkeğıyle yaramaz şeyler hayal etmek bir suç değildi.

"Bu bağı kontrol altına almamız gerekiyor," diye mırıldandı, yanakları .

Ivan elleriyle onun kalçalarını şekillendirdi. "Hayır, bu alandaki talimatları ve önerileri seviyorum." Sonra onu daha yukarı kaldırdı.

Ve iş ona direnmeye geldiğinde bir erişte kadar irade gücüne sahip olduğu için, gitti. Yukarı, yukarı. Ta ki adam onu yerinde tutmak için kalçalarını kavrayana ve tam da hayal ettiği gibi tadına bakana kadar.

Onu delirtti.

Bu teknik ya da karmaşıklıkla ilgili değildi. Hayır, Ivan Mercant'ın bu iş için duyduğu saf coşkuyla ilgiliydi. Sanki ona doyamıyormuş gibi diliyle ve dudaklarıyla onu keşfetti, detaylara gösterdiği dikkati tatlı bir şekilde sergiledi. Soleil inledi ve boşaldı.

Onu yaladı.

Sonra her şeye yeniden başladı; kalçasının iç kısmına şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra.

Tanrım, adam ölümcüldü.

Bölüm 41

Sevgili Rita Teyze,

Bir aydır Psy komşumla çıkıyorum ve işler fizikselleşmeye başladı. Ama sorun şu ki, o bir bakire. Bu konuda *iyiyim*, ama sanırım biraz kaybolmuş hissediyor, bu yüzden alevler yanmaya başladığında işleri durduruyor.

Sizce onu rahatlatmak için ne yapabilirim, çünkü gerçekten, gerçekten onun ateşli kemiklerine atlamak istiyorum. (Ona ten ayrıcalıklarını değiş tokuş etmek isteyip istemediğini sordum ve kesin bir evet cevabı aldım).

~Bare olmak isteyen kısrak

Bare olmak isteyen sevgili Mare,

İlk şey - sevgilinizin yetişmesine izin vermek için Orgasmsville'e giden bu ekspres treni yavaşlatmanız gerekebilir. Unutmayın, Psy dokunmayı daha yeni benimsemeye başladı.

İkinci olarak, *Vahşi Kadın*'ın güncel sayısını bir kenara bırakmanızı öneririm. O civarda. 27. sayfayı açtı. Bir şey değil.

~Rita Teyze

-*Wild Woman* dergisinin Ağustos 2083 sayısından: "Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistikasyon"

SOLEIL BATMIŞTI. Çünkü eğer bu Ivan Mercant'ın cinsel eğitimiye, kendisini kesinlikle öğretmen gibi hissetmiyordu. "Daha fazla değil." İkinci bir orgazmın ardından saçlarını çekiştirdi, iç kasları tekrar tekrar kasıldı.

Adam onu serbest bırakmadan önce kalçasına bir öpücük daha kondurdu, böylece kadın kıvrılarak adamın vücudunun üzerine yığılabildi. Sert ve hazır olan siki, kızın kalçasında bir ısı çizgisi oluşturdu.

"Ben buna hazırım," diye nefes nefese kalmayı başardı, "ama kaslarım erimiş gibi görünüyor."

Saçlarında büyük bir el, yüzünün yan tarafına bastırılmış bir öpücük, oturur pozisyona geçip onu yanına alırken her nefesinde Ivan'ın kokusu. Sonra bir şekilde ayağa kalktı ve onu kollarına aldı. Onun ne kadar iyi eğitilmiş olduğunu, kaslarının ne kadar keskin olduğunu unutup duruyordu.

Onu yatağa yatırarak üzerine indi ve *mmm*, bu pozisyon da hoşuna gitti. Adamın ağırlığı ona çok iyi geliyordu ve gözlerine bakıp ne kadar ileri gittiğini görebilmesi için gözleri tam oradaydı. Gözleri ağır ağır kapanmış, göz bebekleri büyümüş olan bu adam, dünyayı kendinden uzak tutan Ivan Mercant değildi.

Bu onun Ivan'ıydı.

Göğsünü avuçlayarak, "Önce içine girmem gerek," dedi. Sonra da parmaklarıyla onu keşfedebilmek için elini kullanarak kalçalarını ayırdı. Bir parmağını içine daldırdı, nefesini tuttu ve sikini içine sokmaya hazırlanmak için parmağını çekmeden önce.

Acele etmedi, ağırlığının ne kadarının onun üzerinde olduğuna dikkat etti. Onu acele ettirebilirdi, ama çok tembeldi ... ve onun kendisiyle ilgilenmesinden hoşlanıyordu. Bu ona değer verildiğini, istendiğini ve tapıldığını hissettiriyordu. Onun omuzlarını okşadı ve sevdi, ulaşabildiği her yere öpücükler bıraktı çünkü onun da aynı şekilde hissetmesini istiyordu.

Aletin küt başı kadının içine girdi.

İç çekti, zevkten titreyen bedeni onun etrafında dönüyordu. Tembel bedenini onu daha derine götürecek kadar hareket ettirdi, bacaklarını iki yana açtı ve dizlerini kaldırdı; etin ete, sıcaklığın sıcaklığına, vücutlarının ter ve zevke karıştığı muhteşem bir kayma oldu. Kabzasına kadar içine oturduktan sonra, basınç lezzetli bir şekilde yoğunlaştı, ürperdi, sonra tekrar göğsünü avuçladı.

Bu sefer damarlarında tatlı, sıcak bir bal gibi hissetti, daha yavaş ve daha derin bir yolculuk, ne kadar yavaş götürdükleri için samimiyet daha da arttı. Tüm öpücükler, tüm dokunuşlar. Birbirlerine neyin zevk verdiğini öğrendikçe birbirlerinin dudaklarına karşı fısıldaşmalar.

Daha sonra birbirlerine sarılmış, yüz yüze yattılar ve konuştular.

"Bana aileden bahset" dediğinde, herkesin ağabeyi olan çapa Canto'dan; kişisel kabilesinin her üyesiyle ilgilenmekten kendini alamayan empat Arwen'den; "eğitimdeki Ena" olan soğuk gözlü müzakereci Silver'dan; genç

Ailesinin dünyadan sakladığı üyeleri ve tabii ki güçlü büyükannesi hakkında.

Ve düşündü: *Kabul bile onları seviyor.* Açık ya da gizli, hayatında sevgi olması onu mutlu ediyordu. Aşk aşktı ve zihnin ve kalbin yollarını değiştirir, insana hayatın sadece acıdan ibaret olmadığını öğretirdi. Annesinin bile onu kendi kırık yollarıyla sevdiğini düşündü.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, "Sadece annemle karanlık değildi. En eski anılarımdan biri, ikimizin gece karanlığından sonra bir çocuk parkına gizlice girmemiz, ikimiz de zincir altına sürünürken kıkırdamamız. Sessizliğinin bu kadar kötü olması için Jax alıyor olmalıydı, ancak o sırada herhangi bir dış etki göstermiyordu.

"O gece beni salıncakta itti ve birlikte atlıkarıncada döndük. Daha sonra, orman jimnastiğinin bir tarafından diğerine tırmanırken beni fark etti. Sonrasında da yemek getirdiğini, piknik masasında oturup yiyip içtiğimizi ve sıcak bir yatakta uyuduğumu hatırlıyorum."

Soleil'in kalbi o genç kadın ve oğlu için acıyordu. "Jax'in içine nasıl düştüğünü biliyor musun?"

"Ondan gerçek bir bilgi almak çok zordu ve ben çok küçüktüm. Bana Mercant'tan başka bir soyadı söyleyip söylemediğini bile hatırlamıyorum - elimdeki tek ipucu, nereden geldiğini hatırlattığını söylediği bir yüzük, ama büyükannem bile Net'teki bir aileye kadar izini süremedi.

"Üzerinde gerçek bir amblem yok, sadece Net'in arşivlerindeki hiçbir şeyle uyuşmayan bir tür sallanan çizgi var. Büyüdüğümde ben de baktım. Annem bunu her zaman takardı, bu yüzden kökenleri hakkında yalan söylemediğinden eminim, ama aynı zamanda tam da bu nedenle aldığını düşünüyorum - çünkü izi sürülemezdi."

"Takmıyor musun?"

"Yanımda taşıyorum ama-" Adam doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksayınca, "Anlıyorum. Karmaşık bir durum." Yüzük bir anı parçası olduğu kadar bir acı sembolüydü de.

Ivan onun parmaklarını saçlarında gezdirmesine, kendisine sokulmasına izin verdi.

Birkaç dakika sonra, "Bir keresinde engereklerden oluşan bir ailede doğduğunu söylediğini hatırlıyorum. Jax onun için bir kaçıştı. O bunu bir isyan olarak görüyordu. Ben ise pes etmek olarak gördüm." Ses tonunda öfke yoktu, eski anılardan başka bir şey yoktu.

Nazik bir parmağıyla yüzündeki yara izini takip etti, tıpkı onun dövmelelerinden birini takip edebileceği gibi. Çünkü bu onun hayat hikâyesinin bir parçasıydı. "İnsan bir anneye ve Dönüşen bir babaya sahip olmak nasıl bir şeydi?" diye sordu.

"Benim normalim," diye fısıldadı. "Ocelot formumda onun üzerine atıldım ve o da ciyaktı, sonra karnımı ovar, yüzümü öper ve bana gelmiş geçmiş en şirin kedi yavrusu olduğumu söylerdi." Bu anı canımı yaktı ama çok da güzeldi.

"Bazen, gerçekten yaramaz bir yavru olduğunda beni yakalar ve gülmekten kendimi alamayana kadar karnımı gıdıklardı - gıdıklamayı severdim, çünkü havamda olmadığım zamanlarda asla yapmazdı ve babam bizi bulduğunda ikimiz de histerik bir şekilde güldüğümüz için o da her zaman gülerdi.

"Orada durup ikimize baktığını ve başını salladığını hâlâ hatırlıyorum." O günler en güzel günlerdi, anılarında bir tür sonsuz güneş ışığına doymuş günler.

"Babam bazen ocelot formunda, bazen de insan formunda uyurdu. Erken uyandığımda ikisini de bulabilirdim ve uyandırmak için üzerlerine atıldım." Yaramaz çocukluk maskaralıklarını hatırlayınca gülümsedi. "Hatırladığım tek şey, onları uyurken bulduğumda her zaman birbirlerine dokunduklarıydı; kızın eli adamın kürkündeydi ya da adamın kolları kıza sarılmıştı."

Ona yaptıkları yolculukları ve birlikte yaptıkları son yolculuğu anlattı. Araba yoldan çıkmış, çarpmanın etkisiyle babasını öldürmüş, annesini ağır yaralı ve kanlar içinde bırakmış, keskin yakıt kokusu havayı doldurmuş ve dışarıda fırtına rüzgarları uğuldamaya başlamıştı.

Annesinin ona bir patlama ihtimaline karşı nasıl dışarı çıkmasını söylediğini ve annesine yardım etmeye çalışırken Hinemoa Bijoux'nun hayatının sevgi dolu cıvıltısının ve parlayan yeteneğinin nasıl kayıp gittiğini hissettiğini. Uzun bir süre sonra yoldan geçen bir sürücünün onu arabanın yanında dilsiz, kanlar içinde ve yağmurdan sıırıslam olmuş bir halde nasıl bulduğunu.

Ivan onun sırtını okşadı ve ona sarıldı ve o da kelimeleri söylemeye dayanamadı.

Başka bir soru, başka bir cevap. Birbirimize başka bir bakış.

Ivan'la birlikte yatarken konuştukları o kadar çok şey vardı ki; DarkRiver ve Mercant, Psy ve Değişken, Lei ve Ivan'ı. Tüm dünya tek bir zaman parçası için mükemmeldi.

Bölüm 42

Bana kırıldığımı söylediler. Uçtuğumu söylediler.

-Sascha Duncan, kardinal E & sığınmacı (2079)

SOLEIL, sonunda işlerini hallettikten sonra onu DarkRiver HQ'ya geri götürürken Ivan'daki gerginliği HİSSEDEBİLİYORDU - iç çamaşırı da dahil olmak üzere bazı kıyafet alışverişlerini de içeriyordu. Tabii ki önce yıkamadan mahrem kıyafetlerini giymeyeceği için şu anda üzerinde iç çamaşırı yoktu.

Bu da elbisesinin içinden, kalçalarının arasındaki hassas yere doğru çok fazla hava akımı anlamına geliyordu. Çok hassas. En ufak bir üzüntü duymuyordu. Bu hassasiyete yol açan şeyin her bir anına bayılmıştı. Ama artık zamanları dolmuştu - Ivan tam psişik gücüne geri dönmemişti ama yavruların yanına dönmesi gerekiyordu; dönüşünden sonra bütün bir gün ortadan kaybolması için çok erkendi.

Kedisi onları umutsuzca özlüyordu.

Ivan'a, kendisine geri dönmesi için yeterli zaman tanımadan adaya ayak basmayacağına dair söz verdirmişti, böylece tehlikeli bir hal almadan önce onu oradan çıkarabilecekti. Onu bir daha asla böyle hareketsiz ve soğuk, zihni ve bedeni kalıcı bir ayrılık tehlikesi içinde görmek istemiyordu.

Tekrar deneyecek olması bile onu dehşete düşürüyordu ama bir şifacı olarak yardım etme dürtüsünü anlıyordu. Ve Ivan Mercant'ın bir kahraman olduğunu anlıyordu, ne kadar bunu asla ifade etmemiş olsa da; bu adam asla başkalarının hayatı pahasına kendini korumayı seçmezdi.

Koruyucu bir sahiplenme dalgasıyla ona baktı. Psysi soğukkanlı ve görünüyordu, oysa onun herhangi bir şey olduğunu biliyordu

Ama bunu içeri aldığı insanlarla yapardı. Beğendiği blazer ceket, bir öncekini parçaladığından beri gardırobunda bulunan başka bir siyah gömlekle eşleştirmiş, kot pantolon ve bot giymiş, saçlarını düzgünce taramış ve gözlerine aynalı güneş gözlüğü takmıştı.

Çantasını bir omzuna .

Kadının bir yanı yine onun kemiklerini kırmak isterken, diğer yanı bir gitar teli kadar gergindi. Ivan'ın sorunu onun yavruları görmeye gitme ihtiyacı ya da hatta ondan aldığı söz değildi. Hayır, sorunu olan şey onu kendi bölgesine geri götüremeyecek olmasıydı; çiftleşme bağları yarı yolda kalmış tuhaf bir şey olarak kaldığı için orada hoş karşılanması ciddi şüphe uyandırıyor. Bunu riske atabilirdi ama Soleil bunu yapmayacaktı, onun için çok şey ifade ediyordu.

Ama bir başka doyumsuz öpücükten sonra karargâha girmek için hamle yaptığında, kedisi ona karşı koydu. *Sertçe*. Hırlayacak kadar sert, isyan ve ihtiyaç her damar ve arterde kıvılcımlanıyordu.

Serin erkek parmakları aynı anda bileğinin üzerine kapandı ve ona bakmak için başını geriye çevirdiğinde Ivan'ın güneş gözlüklerini çıkarmış olduğunu ve gözlerinin simsiyah olduğunu gördü. Parmakları gerildi, çenesi çalıştı, ceketinin kumaşı omuzlarında gerildi. "Seni serbest bırakmak için savaşıyorum." Bir bıçak gibi keskin çıkmıştı.

Pençelerini çoktan çıkarmıştı, ona saldırabilirdi ama bunun bir anlamı olmazdı. Bu tek taraflı bir şey değildi. Kedisi de onu bırakmaya hazır değildi, onu tutma ihtiyacı şiddetli bir dürtüydü.

Zihninde parıldayan gümüş bir ağ, iplikler bugün sert ve kesici, bir hücreye dönüşmeye hazır. Ivan'ın kendisi için öngördüğü gelecek, yabancıları kurtarmak için hayatını tehlikeye atan, ailesine sadakati mutlak olan ... ve Soleil için her şeyi yapabilecek bu adamı vahşileştirecek kadar acımasız kalkanların arkasına hapsedilmiş zihni.

Ivan Mercant'ın severken sınır tanımadığını içten içe anlıyordu.

Kedisi proto-kafesin korkunç görüntüsünü parçalayarak ona doğru çekiştirdi, ta ki elini bırakabileceği kadar yaklaşıp kadar. "Lucas'la konuşma vakti geldi."

Gözleri henüz mürekkep karası olan Ivan, "Bu normal değil," dedi. Çenesi çalışıyordu. "Yeteneğim Sanırım seni ipleriyle sardı."

"Tutunmak karşılıklı bir şey," dedi. "Bununla nasıl başa çıkacağımızı bulalım. Çünkü *ne* yavrulardan ne de senden ayrılmayı reddediyorum."

Karargâha girdiler.

Resepsiyon görevlisi, Ivan'ı gördükten sonra solan kocaman bir gülümsemeye sahip, ince yapılı genç bir Asyalı adamdı. "Aramam gerekecek." İçeri girdiklerinde ayağa kalkmıştı, şimdi de telsize uzandı.

Ancak onu harekete geçiremeden koridordan tanıdık bir figür geldi. Soleil'in sokakta gördüğü kızıl saçlı dominant, bu kez kucağında bir çocukla, kumral saçlı, ten rengi şortlu ve lacivert polo yaka tişörtlü bir bebek, omzunda derin bir uykuya dalmıştı, başı boynuna dönüktü ve minik bir eli göğsüne kıvrılmıştı.

İyi yıkanmış mavi bir kot pantolon giymiş, beline beyaz bir tişört bağlamış, ayak bileğine kırmızı bir bot giymiş ve saçlarını düzgün bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı. Üzerindeki kıvrak kaslar kıvrımların ve vadilerin üzerinden akıyordu, yırtıcı bir hayvan olduğu gözleri olan herkes için aşikârdı.

Aynı derecede bariz olan bir diğer şey de onun çarpıcı olmasıydı; öyle bir çarpmaydı ki bu, bir erkeğin yıldızlar görmesine neden olacak türden bir çarpmaydı. "Ben hallederim Aaron," dedi gücüne güvenen, duruşuna ve esnemesine gerek olmayan bir dominantın sert sıcaklığıyla.

Genç resepsiyonist ayağa kalktı ve Soleil ancak o zaman tetikte olduğunu fark etti. İnce olabilirdi ama baskın biriydi, muhtemelen tam eğitilmiş bir askerdi. Elbette DarkRiver'in resepsiyonunda kolayca alt edilebilecek biri olmazdı.

"Adım Mercy," dedi kızıl saçlı kadın. "Nöbetçi. Aaron küçük bir güvenlik ekibinden sorumlu genç bir asker - gelecek yıl üst rütbelere geçtiğinde onu özleyecekler ama Aaron sırf yaşı yüzünden geride tutulamayacak kadar zeki. Aaron, Ivan Mercant'ı tanıyorsun." Gözlerinde eğlence vardı. "Soleil yeni şifacımız, Yariela'dan eğitim aldı."

Nöbetçinin övgüsü karşısında yüzü kızaran Aaron elini kaldırdı. "Merhaba. Duke ile arkadaşız. Her zaman sizin nasıl ön saflarda olduğunuzdan, insanlara yardım etmek için nasıl savaştığınızdan ve mücadele ettiğinizden bahsediyor. Hiçbir zaman

bir şifacının ne kadar cesur olabileceğini biliyordu, ta ki senin darbe üstüne darbe alıp devam ettiğini görene kadar."

Soleil'in genç askerle pek işi olmamıştı, bu yüzden Duke'un onu böyle onurla hatırladığını bilmek ... önemliydi. Boğazındaki yumruyu yutarak, "Seninle tanışmak çok güzel Aaron. Duke'u gördüğümde daha sıkı sarılmam gerekecek."

Aaron gülümsedi ve Ivan'a başıyla selam verdi. "Seni şehrin her yerinde takip ettim. Şimdi garip hissediyorum. Kusura bakma dostum."

"İşim buydu," dedi Ivan. "Alınmak yok."

Aaron yerine otururken Mercy parmaklarını Soleil'in yanağında gezdirerek beklenmedik şekilde nazik bir karşılama yaptı. "Luc'u görmeye mi geldin?"

Soleil başıyla onayladığında Mercy onları yukarı çıkarmaya başladı. Mercy'nin dış görünüşündeki samimiyetine rağmen Ivan, DarkRiver'ın en ölümcül üyelerinden birinin huzurunda olduğunun farkında olarak gardını aldı. Koruması gereken yavruları olan dominantlar ölümcüldür ve araştırmasına göre Mercy Smith zaten başlangıçta ölümcüldü.

"Seni benim küçük holiganımla tanıştırdım," dedi çocuğun sırtını sıvazlayarak, "ama sonunda uykuya ihtiyacı olmadığını söyleyip benimle tartıştıktan sonra uyuyakaldı. Daha bir yaşını bile doldurmamış bir bebeğin tartışabileceğini düşünmezsiniz ama Ace belli ki şeytani genlerini benden ve kardeşlerimden almış."

Oğlunun başının tepesine kondurduğu öpücükte gizlenmemiş bir şefkat vardı. Bu görüntü Ivan'ın karnının daha az pastoral anılarla sıkışmasına neden oldu. Annesi de onu zaman zaman bu şekilde öpmüştü ama o sırada kelimeleri geveliyor, zihni çoktan kristal çiçeğin yapraklarında geziniyordu.

"Çok sevimli," diye fısıldadı Soleil onun yanından, kalbi yumuşaklık ve empatiden oluşan şifacısı.

"Bebek bakıcılığı mı teklif ediyorsun?" Kötü kedi eğlencesi. "Uyarı kelimesi -Üç kişilik bir paketin parçası olarak geliyor. İki erkek ve bir kız. Hepsi de yukarıda bahsedilen iblis genlerinden tam pay almış. Zavallı babalarının başına geleceklerden haberi yoktu."

"Üçüzler mi?" Soleil'in ağzından çıkan tek kelime bir nefes alıştı. Sonra başını hafifçe eğerek, "Yemin ederim ikinizden de kurt kokusu alabiliyorum. Öyle ki

derin . . . *Oh*. Zavallı babam bir kurt."

Ivan bu haber karşısında o kadar şaşırmamıştı. Mercy Smith'in SnowDancer kurtlarından biriyle çiftleştiğini biliyordu. Bu, iki sürüyü birbirine bağlayan bir başka bağdı. Kucağındaki çocuk, ülkedeki en güçlü sürüler ittifakının bir halkasıydı.

Büyükannesinin onların ilgisini çekmesine şaşmamalı.

Ivan üst katın kapısını açmak için öne doğru eğildiğinde Mercy'den gülümseyen bir "Teşekkürler" cevabı aldı. Bunu sürü tarafından kabul edildiğine dair bir işaret olarak algılamadı.

Kapının hemen arkasındaki alan, bir dizi iş istasyonunun bulunduğu açık planlı bir alandı. O anda birkaçı boştu, ancak şok edici beyaz-sarı saçları bir adam bir çizim masasında çalışıyordu, iki kadın bir beyaz tahtanın önünde durmuş karmaşık bir yerleşim planına benzeyen bir şeyi çözüyordu, diğer birkaç paket arkadaşı ise bilgisayar istasyonlarında oturuyordu.

Ivan araştırmalarından bazılarını tanıdı.

Her biri Soleil'e bir selam ya da bir hoş geldin gülümsemesi attı.

Kedisinin mutluluğu aralarındaki bağda yankılandı. Çünkü sürüsüyle birlikteydi. Ailesiyle birlikteydi. Bir kıskançlık ya da haset bıçağı bekledi, örümceğin korkunç kabuğunun içinde esnemesini bekledi ama gelmedi. Çünkü yalnız olmanın ne demek olduğunu biliyordu; en karanlık yanı bile Soleil'e sürünün bağlarını çok görmüyordu.

Ama Soleil'in dostça gülümsediği yerde, Ivan dar gözlerle bakıyordu. Düşmanca değillerdi. Daha çok kafası karışmıştı. Çünkü kediler var olmaması gereken bir bağ hissediyorlardı, Soleil'i güvende tutmak istiyorsa koparması gereken bir bağ... ama onun gitmesine izin verebileceğini sanmıyordu. Bir daha asla gitmesine izin veremezdi.

Sikeyim.

"Tanışmalar sonra!" Mercy odadakilere seslendi, sonra Soleil'e döndü. "Luc'un yarım saat içinde bir saha ziyareti için ayrılması gerekiyor, bu yüzden onu o saatten önce yakalamalıyız."

Başını odanın diğer ucundaki açık ofis kapısından içeri eğen Mercy, "Luc, yeni şifacımızın senin ilgine ihtiyacı var. Oh, ve onun

Lord Hazretleri, kendisinin, Belle'in ve Micah'nın Naya ile oynamak için buraya gelmek istediklerini bildirdi. Yarın mümkün mü?"

Soleil'in eli Ivan'ın elini sıktı. Ivan ona baktığında yüzünde şaşkın bir ifade gördü. "Ne oldu?" diye mırıldandı nefesinin altından, bu sırada Mercy, Lucas'ın söylediği bir şeye gülüyordu, sesi Ivan tarafından duyulmuyordu ama alçak bir gümbürtü gibiydi.

"Bunca yıldır bir kez olsun," diye fısıldadı Soleil, "bir SkyElm dominantının alfamızla bu kadar rahat konuştuğunu görmemiştim. Bir arkadaş ve eşit olarak." Kocaman gözler, titrek bir gülümseme. "Yeni sürüm hakkında öğrenmem gereken çok şey var Ivan."

Mercy cevap vermeden önce onlara döndü. "İçeri girin. Ben kaçan yavruyu geri götürmek ve diğer yavrulara bakmak için kreşe gidiyorum."

"Pupcubs?" Soleil ellerini yanaklarına bastırdı, titrek gülümsemesi yerini saf bir sevince bıraktı. "Üçüzlere yavru mu diyorsun? Bununla başa çıkamam."

Mercy kıkırdayarak uyuyan oğlunun sırtını okşadı. "Yerleştikten sonra bir ara gel. Huzur vaat edemem ama küçük serserilerin seni entrikalarına çekerken büyüleyici olacaklarına söz verebilirim."

Sonra o gitmiş ve Lucas'ın ofisine girmişlerdi, Ivan mahremiyeti sağlamak için kapıyı arkalarından kapatmıştı.

Alfa'nın ofisinde bir masa, açılabilen büyük bir pencere ve renkli boyayla yapılmış çerçeveli el izleri de dahil olmak üzere çeşitli eşyaların bulunduğu raflar vardı. El izlerinin büyüklüğünden bunların bir çocuğa ait olduğu anlaşılıyordu. Mercy'nin az önce bahsettiği Naya'nın kızı.

Lucas masasının önünde durmak için hareketlenmişti. Kollarını tişörtlü göğsünün üzerinde kavuşturarak masasına yaslandı. Siyah tişörtü ve solmuş mavi kot pantolonuyla ona baktığınızda büyük bir inşaat şirketinin etkin CEO'su olduğunu asla anlayamazdınız.

"Yani," diye mırıldandı, panter yeşili gözleri birinden diğerine giderken, "siz ikiniz çiftleşmeyi tamamladınız . . . Ya da onun gibi bir şey. Hâlâ kapalı

ama koku bağları artık o kadar derinlere işlemiş ki hiçbir duş onları temizleyemeyecek."

Ivan'ın karanlık kalbi sessiz ve vahşi bir zaferle kükredi. Kız *onun* olmuştu. Bu zaferle savaşıarak, kendini onu ortaya koymaya zorladı. "Kusurlu bir beyin yapısına sahibim," dedi ve Soleil'den alçak bir hırıltı kopardı. "Böyle bir bağın normalde nasıl işleyeceğini etkiliyor olabilir."

Lucas'ın gözleri soğumadı, yüz ifadesini okumak zordu. "Biliyor musun," diye mırıldandı, "bir keresinde başka bir Psy bana kusurlu, kusurlu olduklarını söylemişti. Yanıldıkları ortaya çıktı."

"Yanılmıyorum." Ivan yüzü mosmor olana kadar öyle olmasını dileyebilirdi ama bunu kanıtlayacak beyin taramaları vardı. "Annemin beni taşıırken Jax'i kullanmasından kaynaklanan hasar."

Lucas'ın gözbebekleri parladı. "Anlaşıldı," dedi dikkatini Soleil'e çevirmeden önce. "Şifacı olan sensin. Ne hissediyorsun?"

"O benim." Açık sözlü, tartışmacı, hiçbir şekilde itaatkâr değil. "Sadece inatçı ve fedakâr davranıyor."

"*Lei.*" Onun bu noktada asla boyun eğmeyeceğini bildiğinden, alfasına döndü. "Bana bağlı olması onun için güvenli değil. Onu serbest bıraktırdım" - kelimeler ağzından döküldü- "ama bu bağ benim görebileceğim bir bağ değil."

Lucas çenesini ovuşturdu. "Arkadaşım bana Dönüşen şifacıların psişik yetenekleri olduğunu söyledi ama bu Psy Gradyanı'nda ölçülemeyen ve normal Psy duyuları tarafından görülemeyen bir tür psişik yetenek."

Bu, Ivan'ın Soleil ile geçirdiği süre boyunca öğrendiği her şeye uyuyordu.

"Aramızdaki bağ gerçek." Soleil alfasının bakışlarını tuttu, cesareti kırılmamıştı.

"Nattie ve Razi ile birlikte olmam gerekiyor ama aynı zamanda Ivan'la da birlikte olmam gerekiyor. Sürü bölgesine gelmesine izin verilmesini istiyorum."

Boyunu dikleştiren Lucas kollarını açarak ellerini kalçalarına koydu. "Dostlar birbirlerine ihanet etmez," dedi.

Bu bir soru değildi ama Ivan yine de cevap verdi. "Soleil'e ihanet etmektense kendi boğazımı keserim ve o DarkRiver'a sadık. Sürüyü tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum. Soleil bir şifacı. Eşleri kaçınılmaz olarak koruyucudur." Soleil, Ivan'ın yanında kollarını kıpırdattı. "Ahem."

Alfası başını salladı. "Bu kendini koruyamayacağın anlamına gelmez ama insanların yaralandığı bir durumda kendini koruyamazsın. İlk içgüdün yardım etmek olacaktır. Ivan'ınki ise sana zarar vermeye çalışan herkesin kafasını uçurmak olacak."

Ivan, Lucas Hunter'ı sevdiğine karar verdi; adam onu anlıyordu.

Zihninin içinde Soleil'in kedisi huysuzca oturuyordu çünkü alfanın haksız olmadığını çok iyi biliyordu.

Lucas Soleil'e, "Sana Yariela'ya, Salvador'a ve iki yavruya yakın bir hava alanı tahsis edildi," dedi, "ve onlar benim önceliğim olmalı." Ivan'a bir bakış attı. "Çocukların yanında güvende misin?"

Ivan kafasının içinde kambur bir şekilde oturan örümceği düşündü. "Şu anda hareketlerim üzerinde tam kontrole sahibim ve hiçbir çocuğa zarar vermedim. Ama bir uyarı olmadan dengemi bozabilirim."

"Saçmalık," dedi Soleil, kendisini nasıl gördüğüne o kadar kızmıştı ki alfasının önünde kendini unutmuştu.

Lucas kaşını kaldırmak dışında bir tepki vermedi. Monroe'dan çok daha tehlikeli olabilirdi ama varlığı bin kat daha istikrarlıydı. Soleil bu adamın hiçbir zaman kontrolden çıkmadığını hissediyordu; sürünün sakın kalbi, diğer herkesi dengeleyen kişiydi.

Sadece kokusu bile kedisini rahatlatmaya yetmişti ve daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştı. Hayatında ilk kez, Dönüşenler iyi bir alfaya sahip olduklarını söylediklerinde bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Az önce düşündüğünün aksine, bunun kişilikle, bir alfanın girişken ya da sessiz, kahkahalarla dolu ya da arada sırada gülümsemeye daha meyilli olmasıyla ilgili olmadığını fark etti. Önemli olan, ne olursa olsun merkez olma becerileriydi.

Ve bu kalple ilgiliydi.

Monroe'nun kalbi küçük, kıskanç bir şeydi.

Lucas'ınki sürünün her bir üyesini kucaklayacak kadar genişti ve buna onun gibi sürüye dahil olmuş başıboşlar da dahildi. Artık ondan biriydi, DarkRiver'in bir kedisiydi.

"Savunmasızların güvenliği için," dedi hemen o anda, "sizi orman bölgemizin en ucundaki bir sığınağa naklettireceğim. Bunun anlamı bir

yavruları ziyaret etmek için otuz dakikalık bir koşu."

Soleil ona sarılmak istedi. Öyle de yaptı. "Teşekkür ederim."

Onu saran sıcak kollar, gücü elinde tutmak için zalim olmaya gerek duymayan bu adam tarafından özgürce verilen şefkat.

Ayrıldıktan sonra, "Şimdi size yeri vereceğim," dedi. "Siz ikiniz oraya kendiniz gidebilirsiniz. Sürüden kimseyle görüşmek konusunda bir kısıtlama yok ama Ivan kontrolünden emin olana kadar sadece sen, Soleil, bölgenin derinliklerine gidebilirsin. Aksi takdirde, onlar size gelmek zorunda."

"Elbette." Soleil, Ivan'ın herhangi bir şekilde tehdit oluşturduğuna inanmıyordu ama Lucas'ın ona olan inancını kırmak da istemiyordu; özellikle de Ivan kendisi hakkında en kötüsünü düşünmeye kararlıyken. Şu anda bile acımasız gölgelerin, Ivan'ın parıldayan alev öpücüğü gümüşünü bastırmakla tehdit ettiğini hissediyordu. "Güveniniz için teşekkür ederim."

Yavaş bir gülümseme. "Seni içimde hissediyorum, DarkRiver'in şifacısı," diye mırıldandı. "Özüne kadar kim olduğunu biliyorum."

Lucas bir sonraki sözlerini Ivan'a yöneltti. "Büyükannenle konuştum. O da bir alfa ve güçlü bir çocuk ve torun topluluğu yetiştirmiş. Ena bana ailenizin düşman değil müttefik olmak istediğine dair söz verdi."

Ivan, "Büyükannem yalan söylemez, hele de böyle açık açık konuşurken," dedi ve Soleil onun bu sözleriyle irkildi.

Soleil'i şaşırtan bir şekilde Lucas kıkırdadı. "Ben bir kediye Ivan. Küçük açıklıklardan kayarak geçmeyi ve avını uyarmadan öldürmeyi çok iyi bilirim. Ama yüz yüze, avcı avcıya, safsata yok. Biz sadece gerçek derilerimizi giyeriz." Doğruldu. "Büyükannenin Valentin'e neden bu kadar hayran olduğunu anlıyorum."

Bakışları bir kez daha Soleil'e yöneldi, o yeşil gözler onu içine çekti. Ve onun durumunu, sağlığını değerlendirdiğini düşündü. Hiçbir şey söylemeyip sadece onlara sığınağın yerini öğrenmeye gittiğinde, durumu halledebileceğine karar verdiğini biliyordu.

Alfa'sının ona olan güveni o kadar çok şey ifade ediyordu ki, kedisi en iyi şekilde bunalmış bir halde boğazını kapatmakla tehdit ediyordu.

Az önce onu çileden çıkaran Psy sessiz bir teselli için elini sıktı.

Bölüm 43

Son taramalar beyninizde herhangi bir değişiklik olmadığını gösterse de, etkilenen bölgede yoğunlaşan nöral aktivite seviyelerinin artmasından endişe duyuyorum.

-Dr. Jamal Raul'dan Ivan Mercant'a (18 Haziran 2083)

SOLEIL, kreşe hızlı bir ziyarette bulunduğu sırada otoparktan getirdiği arabada yalnız kaldıkları anda Ivan'ın üzerine yürüdü. "Beynin kusurlu değil!" dedi. "Farklılık kusur anlamına gelmez."

Yumuşak bir hareketle karargâhtan uzaklaştı. "Beynimin bir kısmı tam anlamıyla şekilsiz." Yabancılarla karşı kullandığından farklı, buz kaplı bir ses tonuydu bu - kız, bunun kızgın öfkeye karşı bir kalkan olduğundan emindi. "Bunu yumuşatmanın, silmenin ya da değiştirmenin bir yolu yok. Bu benim kim ve ne olduğumun silinmez bir parçası."

Soleil yüzündeki yaraya dokunarak, "Benim yaralarım da öyle," dedi. "Bu beni kusurlu mu yapıyor?"

Arabayı manuel sürüş moduna geçirdi ve kontrollerden birini sertçe geri çekti. "Hiçbir şey aynı değil." Sesi titremiyordu, çenesi titanyum kadar sertti ve zihninin içinde gümüş alevden bir ağ parıldıyordu.

Adamın dinleyecek hali yoktu.

Boşuna kedi olmamış, diye düşündü Lucas dairesinin yakınındaki bir yükleme alanına park edip birkaç eşyasını almak için arabadan atlarken. Lucas'ın da söylediği gibi, kediler küçük boşluklardan gizlice geçmeyi ve kilitli yerlere girmenin yeni yollarını bulmayı iyi bilirdi. O da bu kilitli kapıdan geçmenin bir yolunu bulacaktı.

Elinde bir spor çantasıyla apartmandan çıkarken, Tanrım, çok güzel ve sinir bozucu biri, diye düşündü. Sokağın karşısındaki bir kadın ona *bakmak* için yürümeyi bıraktığında hiç şaşırmamıştı. Tabii ki adam, ardında bıraktığı soğuk katliamdan habersizdi.

Çantasını kızın eşyalarıyla birlikte arkaya bıraktıktan sonra sürücü koltuğundaki yerine döndü. Sessizce kaldırımından uzaklaştı. Bu kesinlikle onun her zamanki kontrolü değildi. Bu, sıkı sıkıya kontrol altına alınmış bir öfkeydi.

Göğsünden gelen bir hırıltıyla koltuğuna geri yerleşti. Sonra aralarındaki bağı dürttü. Ivan tıslayarak nefes aldı, ana yola çıkarken elleri direksiyonda sıkılaştı.

Yüksek hızda aşağıya inerlerken, "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı.

"Bağımızı test ediyoruz. Sorunun nerede olduğunu görmem gerek." Sorunun *tam olarak* nerede olduğunu biliyordu; sorun onun sadece bunu kabul etmesini değil, bu bağı hiçbir yere gitmediğini ve kendisinin de buna teslim olabileceğini kabul etmesini sağlamaktı.

O zamana kadar, görmezden gelemesin diye kızdırmaktan mutluluk duyuyordu. Evet, o bir kedi idi.

Ivan gözlerini tekrar yola dikmeden önce hızlıca bir bakış attı. "Hayır, onu kesmenin bir yolunu bulmalısın." Taş gibi bir emir. "Benim zihnim başkalarının zihinlerini kurutmak için yaratıldı. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı? Senin olduğun her şeyi, olma potansiyeline sahip olduğun her şeyi alabilirim."

Nefes alış veriş biraz düzensizdi. "Bugün gördüğün o küçük çocuk mu? Mercy'nin yavrusu mu? Kuzenlerimin küçüklerinden biri, korumam gereken biriydi, zihninin kontrolünü hiçbir uyarıda bulunmadan ele geçirdiğimde o kadar küçüktü. Kim ne yaparsa yapsın, bir gün uyanamadı. Uyanamazdı. Çünkü örümcek onu avucunun içine almıştı ve sadece beslenmeyi biliyordu!"

Ona hırladı, gerçekten hırladı, hayatı boyunca daha önce hiç kimseye yapmadığı bir şekilde. "O zamanlar sen de çocuktun! Neler olup bittiğinden haberi olmayan bir çocuk!" Parmağıyla işaret etti. "Ve söyleyebileceğim kadarıyla, bu ilişkide kimseyi emen sen değilsin. Beni hayatta tutmak için senin enerjini alan *bendim*."

Uzun dakikalar boyunca cevap vermedi. Cevap verdiğinde ise ses tonundaki isteksiz kabulleniş, buzdan duvardaki ilk çatlaktı. "Bağımız beklenmedik bir şekilde işliyor gibi görünüyor." Sert sözler. "Bu örümceğin seni ele geçiremeyeceği anlamına gelmiyor - bunu karargâhın dışında da yaptı. Güç ipleri, kontrol ipleri. Bunu asla unutma."

"Beni kontrol altında tuttuğunu sanıyorsan kendini kandırıyorsun," dedi sadece öfke içeren bir kahkaha atarak. "Ve tatlım, eğer kendini kontrol edebilseydin, ayakkabımı yerdim!" Soleil, kendisine doğasının her zerresini kızdıracak şekilde davranmaya devam ederken ona karşı nazik olacak durumda değildi.

Şefkate, ilgiye ve sevgiye daha fazla ihtiyaç duyan bir adam tanımamıştı. Vermek için sonsuz miktarda sahip olduğu her şey. Yine de onu sevmesine izin vermek yerine, aralarındaki bağı koparmasını isteyip durdu, her fırsatta onu reddetti. Bu onu kızdırdığı kadar incitiyordu da. Artık canına tak etmişti! Kedisi burnunu havaya kaldırdı, her iki parçası da sertçe diğer yöne bakıyordu.

İki dakika sessizlikten sonra Ivan, "Yalnızlıktan, sessizlikten memnun olduğumu sanıyordum ama senin sessizliğinden hoşlanmıyorum," dedi. Uzanarak elini onunkinin üzerine kapadı.

Parmaklarını açarak onun parmaklarının arasından geçirdi. Ne kadar çileden çıkmış olursa olsun, onun zeytin dalını geri çevirmek onu aşıyordu. Sadece bu şekilde yaratıldığı için değil -vücudundaki her hücreyle ve her zaman için sevmek-, aynı zamanda onun içindeki ihtiyacı hissedebildiği için.

Ivan ailesini seviyordu ve ondan öğrendiğine göre onlar da Ivan'ı seviyordu ama içlerinden sadece biri - empat- bunu bu şekilde ifade edebilirdi. Ama insanlar bir kişiyi ancak kendilerinin sevilmesine izin verdikleri kadar sevebilirlerdi.

Ve Ivan, diye düşündü, kendisini sadece bu kadar sevmelerine izin vermişti, daha fazla değil. Onun için çok kötüydü - eğer onunla birlikte olursa, bakılmaya, tapılmaya, onun olmaya zorunda kalacaktı.

"Sessizliğim sadece bir ya da iki dakika sürer," diye mırıldandı, ona kendisini incitmek için kullanabileceği bir silah verdi - ama bunu yapmayacağından emindi. Onun Ivan'ı değil. "En kızgın anımda bile, bana elini uzatırsan

Orada. Ve eğer acı çektiğinde ve teselliye *ihtiyacın* olduğunda bana ulaşmazsan, seni ısırırım."

Bir duraksamanın ardından, "Bundan çok emin gibisin" dedi.

"Öyleyim. Eğer beni dışlamak niyetindeysen, bu düşüncenden hemen kurtul."

"Seni asla görmezden gelemem Lei," dedi o yoğun Ivan Mercant odağıyla. "Senin yanındayken tek gördüğüm sensin. Bir yıldız gibisin, çok parlaksın. Elimde olsa seni sonsuza dek yanımda tutardım." Elini direksiyon simidinin üzerinde kemik beyazlığında bir gerginliğe doğru esnetti. "Artık biliyorsun. O yolun sonunda iyi bir şey olmasa bile seni bana bağlı tutacak bir canavarım ben."

Cildi sıcak ve kedisi yüzeyde olan Soleil, "Bu sana bağlı değil. Bana bağlı. Bir erkek ve bir kadın arasındaki çiftleşme dansında kararı kadın verir."

Ivan'dan keskin bir bakış. Bunu bilmediğini, bu ilkel dansın nasıl işlediğini anlamadığını fark etti.

"İnsanlar," diye devam etti, "hayatım boyunca benim adıma kararlar verdiler. Ailem beni de yanlarına alarak dolaşmaya karar verdi ve bir kez bile bana yazları ya da okul dönemlerini bir sürünün içinde geçirmek isteyip istemediğimi sormadılar."

Soleil annesini ve babasını iliklerine kadar sevmiştii ama o bir şifacı olarak doğmuştu, sürünün kollarını içinde sürekli bir açlık nabzı atana kadar arzulamıştı, normal olmadığını fark etmediği bir kemirme. Onları *asla* kalıcı olarak terk etmezdi ama bir sürüde geçirdiği kısa süreler bile onu çocukken anlamadığı şekillerde iyileştirirdi.

Kendisi ve ailesi dost bir sürüye yaklaşıp kalacak yer isteyebilirdi. DarkRiver'ın nasıl yönetildiğini gördüğünden, çok sayıda sürünün -belki de çoğunun- iki müzmin yalnızın bebek şifacı kızına ev sahipliği yapmaya açık olacağını biliyordu.

"Sonra, ailem öldükten sonra," dedi, "yetkililer büyükbabamın yanına yerleştirilmeme karar verdi, bana tamamen yabancı olan ve sevimli, sanatçı annemden varlığının her zerresiyle nefret eden bu adam. Aynı adam benim SkyElm'de dışlanmış biri olarak büyümeme karar verdi."

Soleil öbür dünyaya inanırdı ve annesinin o öbür dünyada büyükbabasının canına okuma şansı bulmuş olmasını umuyordu. Hinemoa Bijoux, çok sevdiği kızına yaptığı muamele yüzünden onu mahvederdi. Kederli genç Soleil sık sık böyle bir yüzleşmeyi hayal etmiş ve bundan büyük zevk almıştı.

"Bütün bunlarla işim bitti," dedi şimdi, gözleri bu çok cesur ve yürekli adamın kusursuz profilindeydi, keşke o da görebilseydi. "Geleceğime karar verecek tek kişi benim. Ve ben senin olmaya karar verdim."

- - -

ivan konuşamıyordu.

En son böylesine inatçı bir yoğunlukla sahiplenildiğinde, bu büyükannesi tarafından olmuştu ve bu aileye hoş geldin demektir. Bu, hayatında ilk ve tek kez kişisel düzeyde sahiplenilişiydi. Öylesine inatçı bir sahiplenmeyle sahiplenilmişti ki, kedinin pençelerini zihninde hissedebiliyor, onu tutuyor, kopmaya çalışması için cesaretlendiriyordu.

"Lei." Sesi, zayıflayan kalkanları gibi çatlak, kaba ve kırık kenarlarla dolu çıktı.

"Aması yok." Ses tonunda ocelot'tan bir iz, gürleyen bir bas vardı. "Olabilecek bir şey yüzünden aramızdaki bağı koparmak, bizi başlamadan bitirmek istiyorsun."

Çenesi çalışıyordu. "Kalkanlarım başarısız oluyor. Bu bir varsayım değil, gerçek. Örümcek çoktan Kaos Ağı'ndaki birçok zihni ele geçirdi. Nerede oldukları ve nasıl kapana kısıldıkları yüzünden onları ölüme mahkûm etmeden bırakamıyorum ama bağlantılar ne kadar uzun sürerse örümcek o kadar güçleniyor."

Çarpık gücünün büyüdüğünü, gerildiğini ve saldırmaya hazırlandığını hissedebiliyordu. "Bu bir olup olmama meselesi değil, ne zaman ele geçireceği meselesi ve ben o yaratığa dönüşmeyi reddediyorum, ama daha da fazlası, seni de yanımda götürmeyi *reddediyorum*."

"Tamam, yeteneğin ortaya çıkarsa bununla başa çıkmak için tüm olası seçenekleri düşünüp düşünmediğini bir kenara bırakalım ve duruma farklı bir gözle bakalım," dedi Soleil, onu hemen temkinli yapan makul bir ses tonuyla. "Ya yarın büyük bir deprem olursa ve ben bir yarığa düşüp boynumu kırarsam? Bum! Soleil Bijoux Garcia'nın sonu."

Eğer bu kadar deneyimli bir sürücü olmasaydı, hareketleri neredeyse otomatikleşmiş bir şekilde cırtlak bir fren yaparak durabilirdi. "Neden bahsediyorsun sen?" diye sorarken kalbi güm güm atıyordu.

Soleil onun sorusuna cevap vermek yerine, "Annemle babam, birbirleriyle geçirdikleri on iki yılın, aşkla dolu yılların ardından, hiçbir uyarıda bulunmadan öldüler," dedi. Sesi titriyordu. "Geleceğin ne getireceğini bilme şansımız yok ama bugünümüzü nasıl yaşayacağımızı seçme şansımız var.

"Ne olursa olsun, seninle kendi hayatımı yaşamayı seçiyorum." Kadında tereddüt yoktu, aralarındaki bağda şarkı söyleyen derin bir bağlılıktan başka bir şey yoktu. "*Güvende* olmak istemiyorum, Ivan. Eşim olan adamla birlikte olmak istiyorum çünkü sen hayatımın en büyük armağanısın, bulacağımı hiç düşünmediğim tek armağan."

Titreyen bir nefes. "Mesele şu ki, seçimini senden çalamayacağımı yeni fark ettim. Bu beni, bana bunu yapanlar kadar kötü yapar. Eğer beni gerçekten istemiyorsan, aramızdaki bağı koparmak için elimden geleni yapacağım - mümkün mü bilmiyorum ama deneyeceğim.

"Ama Ivan?" Kürkünün en *ince* dokunuşu içini okşadı. "Sakın beni kurtaracağını düşünerek bunu yapmaya cüret etme. Çünkü kurtaramayacaksın. Bunun için artık çok geç. Tanıştığımız gün de çok geçti." Şimdi titreme yok, tutkulu bir inançtan başka bir şey yok.

"Sen benim eşimsin. Seni kaybetmek beni mahveder. Sensiz bir ömür geçirmektense seninle tek bir mükemmel gün geçirmeyi tercih ederim." Duyguları sesini sertleştirdi ama devam etti. "Benden sadece beni istemiyorsan bağı koparmamı iste."

"Benimle yaşamayı seç Ivan. Benimle sınırlar ve kalkanlar olmadan sevmeyi seç, bu ister tek bir gün, ister bir yıl, isterse onlarca yıl olsun."

İkinci kez, onun sözlerini ondan çalmıştı. Söylediklerinin, yaptığı seçimin büyüklüğünden bunalan adam arabayı sürmeye devam etti ama artık onu anladığı için elini onunkinin içinde tuttuğundan emin oldu ve hala orada, hala onun yanında olduğunu, sadece düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylemek için elini sıktı.

Birbirlerine kenetlenmiş ellerini kaldırarak onun parmak eklemlerini öptü ve *ondan* yapmasını istediği seçimin ağırlığıyla dolu bir sessizlik içinde yollarına devam ettiler. Birinin ondan istediği en zor şeydi bu... Çünkü bu, uçurum çağırdığında, kollarında onunla birlikte düşeceği, onu da kendisiyle birlikte kâbusa götüreceği anlamına geliyordu.

Bölüm 44

Nzxt: Birden ona kadar olan ölçekte, en sinir bozucu şekil değiştiren türü hangisidir? CC2:

Kargaşa çıkarmaya çalışıyorsun, Nzxt. Ben karışmıyorum.

Vixen79: Çünkü sen bir pandasın, CC. Hepimizden çok daha zen. Kurtlara oy veriyorum.

Nzxt: Disqualified. Sadece son kurt erkek kızgınsın. Ben kediler diyorum. Hiç bir kediği görmezden gelmeye çalıştın mı? (a) ya umursamazlar ya da (b) görmezden gelinmeyi reddederler. Asla kazanamazsın.

CC2: Sen bir kediyle çıkmıyor muydun? Kaplan, değil mi?

Vixen79: Ooooh, *BOSTED!* Hileci bir pantolon olduğun için diskalifiye edildin! Sanırım bu *sizin* türünüzün en sinir bozucu olduğu anlamına geliyor!

-Forum of *Wild Woman* dergisi

SOLEIL Ivan'a BASKI YAPMIYORDU. Onun inatçı kafasını seviyordu ve eşinin işleri kendi zaman çizelgesinde halletmesi gereken bir adam olduğunu öğrenmeye başlamıştı. Bu yüzden ona bunu verecekti. Ve onu sevmeye devam edecekti.

Elbette, onu reddetmeye kalkarsa, ikisine de yalan söylemesine izin vermezdi. Aralarındaki bağ sayesinde ona olan bağlılığını hissedebildiğinin farkında değil miydi? Bu çelikten, buzdan ve alevle öpülmüş gümüşten bir şeydi. Eğer onu sevmediğini söylemeye kalkarsa, yüzüne karşı ona yalancı diyecekti.

Eğer sözünü tutar mıydı? Evet.

Bu onu o kadar çok parçaya ayıracaktı ki, bir daha asla tam olarak düzelemeyecekti ama onun seçimini kimsenin onurlandırmadığı gibi onurlandıracaktı. Düşüncesi bile acı veriyordu ama kendi tavsiyesine uydu ve sorun çıkarmadı, bunun yerine yanında eşinin olduğu ve yeni evlerine giden yolda yemyeşil bir ormanda yürüdükleri bu güzel günde yaşamayı seçti.

Lucas'ın onlara verdiği GPS koordinatlarını telefonundan takip ederek kendini devasa bir sekoyanın yayılan dallarının gölgesinde bulduğunda ayakları yaprakların üzerinde çıtırdıyordu.

Ağacın kollarının katıksız güzelliği karşısında nefesi kesildi; bir yandan gölge ve koruma şemsiyesi sağlarken, bir yandan da güneşin görkemli iplikçikler halinde görünmesine izin veriyordu. Gövdesi o kadar genişti ki, onu çevrelemek için on ya da daha fazla insan gerekirdi.

Kulübeyi fark etmesi bir dakikasını aldı. SkyElm'deki her şeyden çok daha yükseğe tünemişti. Ocelotlar doğaları gereği karada yaşarlardı ama yerden yüksekte bir kulübe güvenlik açısından mantıklıydı. Ancak SkyElm bu yükseklikleri, kulübe içindeki birinin yerdeki bir sürü arkadaşıyla kolayca konuşabileceği bir seviyede tutmuştu.

Bu burada işe yaramaz. İnsanın bağırması ve en iyisini umması gerekirdi. Tanrım, çok güzeldi, yüksek dallardan birine sağlam bir şekilde yerleştirilmişti ve açıkça bir kedi tarafından ulaşılacak üzere tasarlanmıştı. Yine de aceleyle düzenlenmiş bir ip merdiveni vardı ve yer seviyesine yakın olacak şekilde açılmıştı.

Sürüsünden ona bir hediye, diye düşündü, kalbi doluydu. Çünkü kedi olmayan bir eşi vardı. "Yükseklikleri sever misin?" diye sordu yanındaki Psy'ye, yeni yaşam koşullarından pek de emin olmadığını belli eden bir ifadeyle etrafına bakınan Psy'ye.

"Takım elbise giydiğimde oraya nasıl tırmanacağım?" havalı bir soruydu.

Güldü, onunla birlikte sevinmişti. "O kadar da kötü olmayacak," dedi eğilip onun çenesini öptükten sonra. "Şeyler sadece geceleri seni yemek için ortaya çıkar."

Kahkaha yok, dikkati etraflarındaki boşlukta. "Hoşuma gitti." Sessiz kelimeler, eli sanki onunla birlikte olup da ona dokunmadan edemezmiş gibi kızın belini okşamak için kayıyordu.

Kedisi ona sokulmak isterken utangaçlaştı. Dürtüsüne boyun eğdiğinde, sanki bir orman gökyüzünün altında ona sokulması tamamen doğalmış gibi kolunu onun etrafında kıvırdı.

"Kedilerin de uzayı sevdiğini hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı Ivan. "Böyle bir sürüye uyum sağlayabilirim. Kendimi yabancı gibi hissetmezdim."

Soleil, onun eşi olarak yanında yürüdüğü bir geleceği düşündüğünü gösteren bu işaret karşısında biraz zıplamak istedi. "Hadi, gidip içeri bakalım."

Ivan ip merdivene yaklaştıklarında, "Sanırım DarkRiver güvenlik çemberini genişletmeden önceki zamanlardan kalma eski bir güvenlik kulesi olmalı," dedi. "Neden bu kadar yüksek olduğunu açıklıyor."

"İşte bu yüzden sen güvenlik dehasısın ve ben bir kediyim. !"

Çocukken olsa, kıyafetlerini umursamadan hemen o yer değiştirirdi ama elbisesini - Ivan'ın ona hediye ettiği elbiseyi - mahvedemeyecek kadar çok seviyordu. Bu yüzden elbisesini, ayakkabılarını ve sutyenini çıkardı. Külot konusunda endişelenmek zorunda olmamak ne kadar da rahat, diye düşündü sırtarak. Ivan nefesini içine çektiğinde onun orada durmuş kendisini izlediğini fark etti ve gözleri buzdan alevler gibiydi. Gülümseyerek ve sevinçle çıplak ayaklarıyla ona doğru ilerledi; güneş ışığı ve gölgenin dokunduğu teni, bağlanmamış saçları sırtını okşuyordu. Kendini destekleyerek Ona doğru yaklaştı, boğazını ısırdı ve oraya bir öpücük kondurdu.

Elleri aşağı kayarak daha önce gösterdiği aynı içten zevkle kalçalarını sıktı. Bu onu bir kez daha şok etmişti, hem de en iyi şekilde. Dışarıdan sofistike görünen Psy'nin cinsel zevklerinde bu kadar açık sözlü olması hoşuna gitmişti.

Soleil temas karşısında ürperdi ama dikkatleri dağılmadan önce geri çekildi. "Aerie'yi görmek istiyorum!" Bir ışık yağmuru içinde yer değiştirdi, kedisi kısa sürede tüylerini sallayarak yerine oturdu.

Elbette onu daha önce de görmüştü ama yine de onun için süsleniyor, kulaklarının kemerini, kuyruğunun gücünü, işaretlerinin güneş ışığında nasıl görüldüğünü gösteriyordu.

Elini kızın sırtında gezdirmek için çömeldiğinde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Kız onun altında sıvı gibi akıyor, ona tam olarak şunu gösteriyordu

Okşanmak ve sevilme istediği ve bu haliyle onun yanına kıvrılıp sadece kendisini okşamasına izin vereceği geceler olacağını biliyordu. Çünkü o değışkendi, kedi de insan kadar onun bir parçasıydı.

Ancak gözleri ağırlaşmak üzereyken geri çekildi ve ağaca doğru sıçradı. Dibe vardığında arkasına baktı ve bekledi. Mesajı alınca koşarak ip merdivene gitti ve elini başının üstündeki basamağa koydu.

Sonra ona baktı ve bir kaşını kaldırdı.

İçten içe gülererek, her iki tarafı da ondan çok memnun, ağaca atladı ve en tepeye doğru koştu. Ocelotlar yeri tercih etseler de, en iyileriyle bile tırmanabilirlerdi.

Elbette onu yendi ama kalbini elinde tutan bu adam çok hızlıydı. Kendini yerden yüksek verandaya sıvı kolaylığıyla çekti; çift olarak evlerini keşfedebilmeleri için beklediği yere.

Sonra kedi ve insan birlikte girdiler.

Zihninin insan kısmı yüzeye çıktı, kedi içsel şeylerle o kadar ilgilenmiyordu. Yerde bir dizi büyük ve renkli minder dururken, pencerelerde taraklı beyaz kumaştan güzel perdeler asılıydı. Kafasını küçük yatak odasına soktuğunda, kenarlarında minik yeşil yapraklar olan beyaz basit bir yatak örtüsü olan büyük bir futon tarzı yatak gördü.

El örgüsü bir battaniye, yumuşak bir nane yeşili rengine, altta katlanmış bir şekilde duruyordu ve onu kokladığında inledi. Yariela'nın kokusunu taşıyordu. Akıl hocası bunu örmüştü ve DarkRiver'dan biri Soleil'i evinde karşılaşın diye buraya taşımak için çaba sarf etmişti.

"Sorun nedir?" Ivan onun yanına çömelmiş, elini sırtına koymuştu.

Bir pençesiyle battaniyeyi okşadı, zihninde Yariela'nın görüntüsü canlandı ve sevgi kanına karıştı.

"Seni seviyor." Ivan'ın görüntüyü algıladığını, duygularının derinliğini anladığını fark etti.

Ayaklarını yeniden bulup keşfetmeye devam edene kadar onu okşadı.

Boş duvarlara ve tek bir saksı bitkisi dışında hiçbir şey bulunmayan kitap raflarına dikkat edince, aerie'nin sadece bir noktaya kadar döşenmiş olduğunu fark etti. Burada kendisini ve Ivan'ı rahat ettirecek kadar eşya vardı ama sanki başka biri onlar için dekore etmiş gibi hissettirecek kadar değil.

Aerie'deki en kişisel şey Yariela'nın yeni eve taşınma hediyesiydi.

Havada bir kıpırtı, Ivan kitaplığa doğru ilerliyor. Elini pantolonunun cebine sokarak bir şey çıkardı ve rafa koydu. Merakla yatağın üzerinden atlayarak Ivan'ın yanına geldi... ve kafasını kaldırıp ona verdiği kedi saksısının saksı bitkisinin yanında durduğunu gördü.

Oh, o harikaydı. Ve sinsi. Araba sürerken üzerinde değildi, o yüzden arabadan indikten sonra gerinirken çantasından almış olmalıydı.

Ev, evde olduğunu söylüyordu.

Soleil'in kedi kalbi ağrıyordu. Ona saldıracaktı ama biraz sonra. Şimdilik, mekanın geri kalanına burnunu sokmaya giderken vücudunu onun bacaklarına sürttü.

Oturma odasından dışarı taşan bir mutfak alanı, aerie'nin hemen arkasına yerleştirilmiş sıhhi tesisatlar keşfetti ve yatak odasındaki pencerenin yanındaki bir masanın atladığında, mekana bir oda daha ekleyecek hızlıca çizilmiş bir plan gördü.

Yanında ikinci bir taslak duruyordu: aynı ağacın dibinde küçük bir kulübe, tam iletişim için kablolu olacağı ve en ufak bir ziyaretçi belirtisinde aerie'ye bir uyarı gönderecek dokunmatik aktif bir kapı ve zemine sahip olacağı notu ile.

Başını yana eğerek bu tuhaflığı düşündü... sonra da bir duygu seli içinde anladı. Sürüsü ona, eğer bu sığınağı severse burayı kendisinin yapabileceğini söylüyordu. Hoş karşılandığı, yavrularının, Yariela'nın ve tüm sürü arkadaşlarının onu ziyaret edebileceği, isterlerse bir gece kalabileceği bir evi, gerçek bir yuvası olabilirdi.

Kulübe, henüz o kadar yükseğe tırmanamayan bebekler ve bu tüneğe bağlanmak istemeyen yaşlı kediler için olacaktı ... ve bir şifacı olduğu için, evinin herkes tarafından erişilebilir olması gerekiyordu. Özellikle de telsizleri kullanamayan yaralı sürü arkadaşları için.

Tamsyn ve Nathan'ın bu yüzden pansiyonda yaşamadıklarını fark etti. Belki Soleil de bir gün aynı seçimi yapacaktı ama şimdilik kendisine sunulan bu seçeneği seviyordu; yukarıda bir kulübe ve aşağıda özel olarak yapılandırılmış bir kabin. Ama en çok da, onu sonsuza dek kalbini kırabilecek kadar çok korumak isteyen eşi için bir sığınak haline getirebileceği bir yere sahip olmayı seviyordu.

- - -

İvan bir şehir yaratıyordu. Evet, kendi alanını seviyordu ama bunu şehirlerin ortasında, dışarıdaki hayatın sürekli vızıltısı içinde yapmayı seviyordu. Bir şehirde doğmuştu, bir şehirde büyümüşü ve Deniz Evi'nde büyükannesiyile kaldığı zamanlar gibi daha izole durumlarda zaman geçirmiş olsa da, bu onun doğal ortamı değildi.

Yani gökyüzündeki bu ağaç ev onu rahatsız etmeli, teninde kaşıntıyan bir palto gibi hissettirmeliydi. Ama öyle olmadı. Oturma odasında dolaşırken, eğilip oturma işlevi gören büyük minderlere bakarken, sonra sadece üç tarafında korkuluklar olan verandaya geçerken, içindeki gerginliğin eriyip gittiğini fark etti.

Ağaç yapraklarının hışırtısı, rüzgârın hafifçe esişi, güneş ışığının bulutların arasından süzülüşü, hepsi olağanüstü güzellikteydi. Ama duyduğu memnuniyetin bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. O anda yatak odasını keşfetmekte olan şık kediyle bir ilgisi vardı.

Onu duyabiliyordu çünkü sessiz olmak için hiç çaba sarf etmiyordu ve kapı aralığında belirmeden önce bile kedi formundan çıktığını biliyordu, gözlerinde bir gülümsemeyle cırlıçıplak bir tanrıça.

Bir kalp atışında, memnuniyet vahşi bir açlığa dönüştü. Ceketini içeride çoktan çıkarmıştı, böyle bir engeli yoktu. Ona doğru yürürken gömleğinin düğmelerini kısmen açtı, başının üzerinden çıkardı ve verandaya bıraktı, ayakkabılarını tekmeledi, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı.

Öpüşmek, bunun ham samimiyeti, hâlâ çok yeniydi ve yine de varlığı için çok hayatiydi. Onu kollarıyla sardı, bu yürekli ve çelik kadını,

Onu uzun ve derin öptü, inleyene kadar içine çekti, küçük pençeleri sırtına battı.

Elini sırtının geniş çizgisinden aşağıdaki kıvrımlara doğru okşadı. Hâlâ çok zayıftı ama hiç de kırılgan değildi, gücü cesaret ve metanetten geliyordu. Bu yüzden hiçbir şey saklamadı. Hiçbir şeyi geri tutamazdı. İçindeki çalkantılı fırtınanın öfkesiyle öptü onu.

Çevik elleri belinde, parmakları kemerinin tokasını çözüyor, kot pantolonunu indiriyor, fermuarını açıyordu. Kız parmaklarını onun etrafında birleştirdiğinde tüm göğsü . Hâlâ başka birinin ellerinin vücudunda, hele de en mahrem yerinde olmasına alışkın değildi. Nazikçe sıktı, sonra elini aşağı kaydırды ve sonra tekrar yukarı kaydırды.

Ivan'ın kontrolü, dibinden darbe almış bir cam duvar gibi paramparça oldu, çatlaklar hiçbir şeyin durduramayacağı bir hızla dışarı doğru yayıldı. Zihni ihtiyaçla, açgözlülükle, açlıkla bulanıklaşmıştı ama bunu durdurmak istemiyordu. Bir elini kızın boğazına kapatarak, başparmağının ucuyla dolgun alt dudaklarını okşadı. "Yatak odası."

Kız titrerken, adam ellerini sadece üzerinde kalan giysileri çıkaracak kadar uzun süre kızın üzerinden çekti. İş biter bitmez kollarına geri döndü, küçük pençeleri omurgasını aşağı yukarı okşuyor ve boğazını emmek için eğildiğinde göğsünde bir mırıltı gürlüyordu.

Çünkü sevgilisi insan ya da Psy değildi, Dönüşen'di.

Onu geriye doğru itti, yalayıp tadına bakarken ve öperken bile onu yatak odasına götürdü. Ona, gözlerindeki kıvılcıma ve kendisinde bile iyilik görebilecek kadar yumuşak kalbine sahip şifacısına asla doyamayacaktı. Onu hayatın kendisine tercih etmişti.

Sensiz bir ömür geçirmektense seninle tek bir mükemmel gün geçirmeyi tercih ederim.

Onu kucağına alıp özenle alçak yatağa yatırırken bile bu sözler zihninde dönüp duruyordu. Gözleri ocelot gibiydi, alaca, altın rengi ve vahşi. Dudakları kıvrıldı, dört ayağının üzerine kalktı, sonra dizlerinin üzerine çökerek avuçlarını adamın kalçalarında gezdirdi.

Yatakta ona katılabilmek için onu geri itmeye çalıştı ama aklında olan bu değildi. Tek bir sert kelime ısırdı, buna hazır değildi

Ağzının ereksiyonunun başına kapanması, sıcak ıslaklık, emme. Doğrudan beynine gitti, içinde patlayan hisler sinir dokusunu eritmekle tehdit eden şiddetli patlamalar halindeydi.

Kontrole her şeyden çok değer verirdi ama bu Soleil'di. Onun eşi.

Saçlarını avuçlayarak, onu akıl sağlığının sınırına sürüklerken ve daha fazlasını, daha fazlasını talep ederken vücudunu yerinde tuttu. Omurganın dibindeki sıkı düğümün amansız bir güçle dışa doğru itildiğini ve içinde serbest kalmanın başladığını hissettiğinde, sözsüz bir uyarıda bulunmayı başardı.

Eşi pençeleriyle kalçalarını yoğurdu ve son bir kez daha sertçe emdi.

Bölüm 45

Je t'aime ... mi corazón. Seni ve küçük Leilei'mizi sevebildiğim için çok şanslıyım. Görüşürüz.
.. in-

-Hinemoa Bijoux

IVAN sırtüstü yatıyordu, göğsü kabarmış ve alnındaki minik tüyler nemlenmişti. Kalbinin Mach hızında attığından oldukça emindi.

Soleil onun yanında yüzüstü uzanmış, bacaklarını tekmeliyor ve ona hayatında gördüğü en memnun gülümsemeyi sunuyordu. Sanki kendinden memnunmuş gibi. Bu tam anlamıyla bir kedi ifadesiydi ve adam buna bayılıyordu. Bu tür terimlerle düşünmeye alışık bir adam değildi, ama uygun olan tek şey buydu.

Kendinden çok emin ve mutluydu. Onu böyle görmek hoşuna gidiyordu.

Kadın göğsüne bir öpücük kondurup ayağa kalktığı anda, adam onun elini tuttu.

Omzunun üzerinden bakarak, "Sadece bir bardak su alıyorum," dedi. Hınzırca bir sırıtış. "Ağzımda biraz tuzlu bir şey var."

Yanaklarında bir sıcaklık hissedince elini bıraktı. Ona gülümsemek istedi çünkü içinde hissettiği şey, bu derin sıcaklık, gülümsemelere ve kahkahalara dair bir şeydi. Ama nasıl gülümseyeceğini bilmiyordu, bunu hayatında hiç yapmamıştı. Lei'sinin ona öğretebileceğini düşündü. Birlikte oldukları sürece her şey mümkündü. Ona sadece bir ay öncesini sorsanız, yatakta cinsel açıdan doyuma ulaşmış bir halde yataken, güzeller güzeli bir kadınla karşılaşacağı bu günü asla hayal edemezdi.

çıplak bir kadın evlerinin etrafında dolanıyordu.

Onun dönmesini beklerken oturur pozisyona geçtiğinde, zihninin arabada yaptıkları konuşmaya, dünyasının eksenini değiştiren konuşmaya geri döndüğünü fark etti.

İnsanlar hayatım boyunca benim adıma karar verdiler.

Sakin beni kurtaracağını düşünerek bunu yapmaya kalkma.

Sensiz bir ömür geçirmektense seninle tek bir mükemmel gün geçirmeyi tercih ederim.

"Mükemmel bir gün," diye fısıldadı ve Soleil ile geçirdiği bu günü hiçbir şeye değişmeyeceğini düşündü, bir ömre bile.

Tam o sırada elinde onun için bir bardak suyla odaya geri döndü. Başını her zamanki gibi yana eğerek, "Ne oldu?" diye sordu.

Kadının uzattığı bardağı aldı ama içmek yerine yatağın yanına koydu. "Anlıyorum."

"Ne, mi vida?" Yanında dizlerinin üzerine oturmuş, saçları omuzlarına koyu bir yağmur gibi dökülürken, parmaklarını hiç ihtiyaç duymadığını bildiği ama şimdi arzuladığı bir şefkatle onunkilerin arasında gezdirdi.

"Seninle geçirdiğim bu günü sensiz geçen bir ömürle dengelesem, bu gün o kadar büyük bir farkla kazanır ki, bu bir yarışma bile sayılmaz." Onunla birlikte olduğu adam, onun en iyisi olan bir Ivan'dı. Onsuz içi boş olurdu. Tıpkı onun da onsuz olacağı gibi.

Onun için bu kadar önemli olduğunu kabul etmek dehşet verici bir şeydi. Ama gerçek buydu. Bunu onun her dokunuşunda, her bakışında, kedisinin teninin içinde nasıl gezindiğinde ve onunla birlikte olmaktan duyduğu büyük mutlulukta hissediyordu. Yıldızlar kadar parlak, Lei'si kadar güneş ışığı dolu bir şeydi bu.

Gözbebekleri iri ve koyu renkti, gözbebeklerinin vahşi alacasına karşı, Soleil titreyen parmaklarını onun yanağına doğru kaldırdı. "Evet?" diye fısıldadı.

Başını çevirerek onun avucunu öptü. "Evet."

Ve tüm dünyası titredi, ince bir şekilde hizalanmamış olan şeyler mükemmel çizgiler haline geldi.

"Oh," diye fısıldadı Soleil, gözleri ıslaktı. "Oh, işte buradasın."

Onu kollarının arasına aldı. "Her zaman için." İkisi için her zaman ne kadar uzun olursa olsun. Çünkü artık birlikte düşeceklerdi, çiftleşme bağı her yönden tamamlanmıştı.

SOLEIL, Ivan'ın artık koşulsuz, herhangi bir kalkan olmaksızın kendisine ait olduğunu bilmenin etkisiyle hâlâ biraz titriyordu ama bu mutlu bir titreyişti ve daha da mutlu olmak üzereydi.

Salvador yavruları ona getiriyordu. Ziyaret edebilmek için Natal ve Razi'nin nerede olduğunu sormak üzere Tamsyn'i aradığında, onların Salvador'la birlikte eve gittiklerini ve Tamsyn'in bahsetmesinden sonra yeni aerie'sini gördükleri için çok heyecanlandıklarını öğrenmişti.

Bu yüzden Soleil Salvador'u onları getirmesi için davet etti. Sal ile telefonda yeniden bir araya geldikleri için ağladıktan sonra, "Nazik bir paket arkadaşı kileri erzakla doldurmuş - bulup teşekkür etmem gereken sayısız insan var - bu yüzden kurabiye yapmak için ihtiyacım olan her şeye sahibim. Siz gelene kadar hazır olurlar."

Ivan'la birlikte, şefkatli dokunuşlarla ve ikisini de saran bağın şaşkınlığıyla dolu hızlı bir duş aldıktan sonra, Ivan eşyalarını almak için arabaya giderken o da kıyafetlerini alıp pişirmeye koyuldu.

Yerli bitki örtüsünü korumak için sürünün araçlara izin verilen yerlerle ilgili kuralları vardı, bu yüzden onun için gidiş-dönüş yirmi dakikalık bir yolculuktu. Ya da öyle olmalıydı - belli ki bir kısmını koşturmak karar vermişti, çünkü on beş dakikadan kısa bir sürede geri dönmüştü, kurabiyeleri duvara yerleştirilmiş güneş enerjili eko-fırında patlattığı sırada çantalarla verandaya vurdu.

"Kedi olmadığına emin misin?" dedi gülerek, adam bir elinde alışveriş çantası, diğerinde sırt çantası, bir omzuna rahatça asılmış sırt çantasıyla içeri girdiğinde.

"Kedi ya da Mercant, görebildiğim kadarıyla pek bir fark yok. Sinsilik kanımızda var." Yüzünde gülümseme yoktu ama çiftleşme bağında bunu hissedebiliyordu ve bu onun içinde küçük bir mutluluk baloncuydu. Ufukta beliren kasvetli bulutlara bakmayı reddederek sarıldığı mutluluk.

En son sorduğunda Ivan ertesi gün sabah erkenden tam psişik güce ulaşacağını söylemişti. Bu noktada Kaos Ağı'na geri dönecek ve yeteneğini kullanmak zorunda kalacak, bu da üzerindeki kontrolünü daha da aşındıracaktı.

"Ivan?" dedi, çantaları bıraktıktan sonra yatak odasından çıktığında.

Telefonundan başını kaldırdı. "Özür dilerim, Canto'dan gelen mesajda araştırdığımız bir güvenlik sorunuyla ilgili güncelleme var. Acil değil." Telefonu elinden bırakıp omzunu, kadının ikinci kurabiye tabakasını hazırladığı tezgâhın ucundaki duvara yasladı. "Ne oldu?"

"Büyükanneniz örümcek dediğiniz şeye karşı kalkanlarınızı oluşturmanıza yardım etti, değil mi?"

"Evet, ama artık çalışmıyorlar - ya da sadece sınırlı bir kapasitede çalışıyorlar."

Soleil kurabiye hamuru toplarını düzleştirmek için bir çatal kullandı. "Aşağı yukarı yirmi yıl oldu. Neden onunla tekrar konuşmuyorsun? Belki yeni fikirleri vardır."

Adam sessiz kalınca başını kaldırıp baktı. "Kafes planını asla kabul etmeyeceği için bunu yapmak istemediğini biliyorum ama o gemi çoktan uzaya yelken açtı. Eşin de bunu kabul etmeyecek." Elindeki çatalı ona doğru salladı. "Büyükannenin öfkesi konusunda korkak davranmanın bir anlamı yok."

Gözlerini kısarak ona doğru yürüdü ... ve tıpkı yaramazlık yapan bir yavruya yaptığı gibi kulağını sertçe ısırdı. Ciyaklayarak onu çatala dürtmekle tehdit etti. Adam kızın arkasına geçip onu kollarıyla sardıktan sonra kendi kollarını da hafifçe iki yanına sıkıştırırken kıza ulaşmamayı başardı.

"Sözünü geri al," diye mırıldandı kulağına, sesin gürültüsü ayak parmaklarının yerdeki tahtaya kıvrılmasına neden oldu.

"Hayır."

Onu gıdıkladı.

"Hey!" Bu hiç adil değil! Nasıl gıdıklanacağını bilmemesi gerekiyordu! Ama bir şekilde öğrenmişti ve kadın buna dayanamadı. Kıkırdayarak elindeki çatalı tezgaha düşürdü ve "Teslim oluyorum!" dedi.

"Ve?"

"Ve sen de tavuk değilsin." Başını çevirerek adamın çenesini okşadı, kedisi onunla oynadığı için o kadar mutluydu ki şu anda her şeyi yapmasına izin verebilirdi. "Gıdıklamayı nereden öğrendin?"

"Bana annenin seni nasıl gıdıkladığını anlattığında o anıyı bir anlığına yakaladım."

Elbette bunu hatırlamıştı, çünkü onunla ilgili her şeyi hatırlıyordu. Şimdi onu arkasından tutarak yüzünü onunkinin yan tarafına sürtüyordu. "Bir konuda haklısın, durum değişti. Büyükannele konuşacağım. Sen de onunla tanışabilirsin."

Karnında kelebekler uçuşuyordu. "Ben hazırım." Hayır, değildi ama başarana kadar numara yapacaktı.

Beş dakika sonra Ivan ona toplantıyı o akşam saat altı buçuğa, Salvador'un yavrularla birlikte eve döneceği saate ayarladığını söyledi. Sal ona önceden Yariela'yla yemek yiyeceklerine söz verdiklerini, bu yüzden yemeğe kalmayacaklarını söylemişti.

"Yariela seni davet edeceğini söyledi," dedi, ses tonunda bir gülümseme vardı, "ama sonra bunun eşinle birlikte yeni sığınağındaki ilk gecen olacağını duydu ve yavrularla benim çok uzun süre kalmamamızı söyledi." Bir sürü arkadaşının sevgiyle alay eden tonu.

Hepsi de bir sürünün üyesi olmanın büyük dokusunun parçası olan bu küçük etkileşimleri ne kadar da özlemişti. "Bir şeyler duymaktan bahsetmişken," dedi sırayla, "randevun nasıldı, hmm?"

Salvador'un yüzünün kızardığı sesinden anlaşılıyordu. "Buraya geldiğimde sana her şeyi anlatacağım."

O zaman çok erken geldi ve Soleil hâlâ külotu olmadığını fark edince irkildi. İlgili paketi yırtarak açtı, en ince çifti seçti ve sonra onları elde yıkamak için banyoya koştu. Bir ara, telefonla konuşmakta olan Ivan ne yaptığını görmek için yanına geldi. "Neden," dedi, "bunları kurutmak için saç kurutma makinesi kullanıyorsun?"

Uzun düz çubuğu bir elinde tuttuğu dantelli külotun üzerinde gezdirdi. "Çünkü ıslak külot giymek istemiyorum!"

"Dönüşenlerin çıplaklıktan rahatsız olmadıklarını sanıyordum."

"Sal ve yavrular için endişelenmiyorum ama hemen ardından büyükannele görmeye gideceğiz ve onunla iç çamaşırsız buluşmayacağım!"

Üzerini değiştirdiği kısa kollu, rahat siyah gömleğinin üzerine kollarını kavuşturarak kapı pervazına yaslandı. "Büyükanne çok yetenekli bir kadındır,

ama x-ray görüşü yok."

"Fark etmez." O aptal şeyin kurumasını diledi; Ivan'ın neden olduğu şehvetli bir füğ sırasında satın aldığı lanet olası bir dantel parçasıydı. "*Ben* bilirim."

"Ona gardırobunda bir arıza olduğunu söyledim."

Başı boynunun üzerinde dönmeye başladı. "*Ne!*" Sonra bunu hissetti, Ivan Mercant'ın onunla alay ettiği çiftleşme bağındaki dalgalanmayı.

Kurutma makinesini ona doğrulttu. "Seni alacağım. Daha sonra. Bu lanet külotları kuruttuktan sonra."

Birileri, bir yerlerde ona merhamet etmişti ve yavrularıyla buluşmak için ağaçtan inmek zorunda kaldığında dantel rahatça giyilebilecek kadar kurumuştur. Ivan çoktan oradaydı, onun için kurabiyeleri ve kapalı bir şişe soğutulmuş sütü getirmişti. Daha sonra ikinci bir koşu yaparak bardakları ve piknik battaniyesini almış o sırada çoktan sermişti.

-Külotu da aşağı inmiş.

Gözleri doğrudan kadının kalçalarının arasındaki noktaya gitti. Elmacık kemiklerinde ısı parladı. "*Uslu dur.*"

Gülümsemedi ama gözleri ısındı ve bunu tekrar hissetti, çiftleşme bağındaki o dalgalanma ona Ivan Mercant'ın bir gün güleceğini söylüyordu. içinde hınzırlık vardı ama henüz bunu dışarıya nasıl göstereceğini bilmiyordu.

Tek ihtiyaçları olan zamandı.

Sertçe yutkunarak sağ tarafa baktı. "Onları duyabiliyorum." Yavrular küçük heyecanlı hışırtılarla ona doğru koşarken Salvador'un adımları daha ölçülü ve sakindi.

İşte oradaydılar, iki minik ocelot onu tekrar görmek için o kadar heyecanlıydılar ki hemen kollarına atladılar. Gülerek onların küçük, sıcak bedenlerini öpüp kucakladı ve başlarının üzerinden Salvador'un bakışlarıyla buluştu. Sürü arkadaşı insan formunda gelmişti, omzuna bir çanta asmıştı.

Koyu tenli, orta boylu, tıknaz yapılı, evrendeki en yumuşak kahverengi gözlere sahipti ve o anda ıslanmışlardı. "Leilei, gerçekten sensin," diye fısıldadı, çantayı yana bırakıp ona sarıldı, yavrular mutlu bir şekilde aralarında sıkışmıştı.

Kedisi onu görmekten, kokusunu almaktan o kadar mutluydu ki içinde bir  ı lık attı. Yer değiştirmek istiyordu ama bunu yapmak için yavrularını bırakmak istemiyordu ve üzerinde, iki seçenek arasında karar verirken fikrini sorduğu Ivan'ın seçtiği yeni ve güzel bir elbise vardı.

Her şey harika bir şekilde çok fazlaydı.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Salvador'un gözleri hemen ağacın yanında sessizce duran Ivan'a kaydı. " z r dilerim. Kabalık ettim." G zya larını sildi, gözleri tanımadığı bir dominantla yüz yüze gelen bir itaatkâr gibi utangaç bir şekilde Ivan'inkilerden uzaklaştı. "Merhaba demeliydim."

"Ailemin kayıp bir  yesi için de aynı şeyi yapardım," dedi Ivan, bu tür ba ların ne anlama gelebileceğini anlayan arkadaşı. "Ben Ivan'ım. Sen de Salvador olmalısın."

Soleil, Ivan'ın dokunmayı sevmedi ini bilse de, Salvador'un elini sıkabilmesi için elini uzattı; dokunmaya meyilli bir  ekil de i tiren rahatlatmak için tasarlanmış nazik bir tanışma. İvan'ın el sıkı masının gücünü Sal'inkine göre ayarlayaca ını sormadan biliyordu.

Bazı insanlar bunu manipülasyon olarak görebilirdi ama Soleil e ini tanıyordu. Bunu, ailesinin bir  yesi olan Salvador'un Ivan'ın yanında kendini rahat hissetmesi için yapmıştı. Çünkü bu Soleil için önemliydi. . . ve Ivan Mercant özünde bir koruyucu, bu etiketi asla kendine yakı tırmayacak bir kahraman olduğu için.

Bu temas Salvador'u gülümsetti, vücudu hemen daha rahatladı.

Yavrular aynı anda onun kollarından a a ı atladılar ve tırmanmaya çalışmadan önce ağacın etrafında ko tular. Elbette çok k   klerdi ama maskaralıkları onu ve Salvador'u güldürüyordu.

Sal'ın ona, onun da Sal'a soraca ı pek çok soru vardı. Ivan'a baktığında, Ivan hafifçe ba ını salladı ve söze gerek duymadan yavrulara göz kulak olacağını söyledi. Çiftleşme ba ı aracılığıyla ona bir sevgi dalgası göndererek, SkyElm tarihinin en karanlık zamanında yavruları korumak için hayatını tehlikeye atan sürüsünün nazik ve cesur üyesine odaklanmasına izin verdi.

O ve Sal birkaç dakikadır sohbet ediyorlardı ki yavruların sessizli ini fark etti; Ivan'ın çömelmiş olduğunu görmek için ba ını çevirdi

İki yavru da önündeydi. Gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı ve o da bu ilgiye aynı şekilde karşılık veriyordu. Razi tereddütle bir patisini dizine koyup arka ayakları üzerinde yükseldiğinde, bir eliyle onu göğsüne doğru çekti.

Nattie dışarıda kalmamak için Ivan'ın dizine atladı, ardından bir ocelot yavrusunun sıvı akışkanlığıyla omzuna tırmandı. Yerleştiği yerde kuyruğunu Ivan'ın göğsüne doğru salladı. Bu sırada Razi onun çenesini yalıyor ve boğazını ısırmaya çalışıyordu. Ivan onu büyük bir dikkatle geri çekti, sonra bakışlarını ona dikti ve burnunu ısırıyormuş gibi yapmadan önce başını salladı.

Razi mutlu bir ses çıkardı ve Nattie de öyle - ikisi savaşı "kazanmak" için onun üzerine çullanmadan hemen önce. Ivan onların kıpır kıpır, oyuncu bedenlerini kolaylıkla idare ederken onlara oyun oynama özgürlüğü verdi.

"O iyi bir adam." Salvador'un sözleri sessiz ama etkiliydi. "Onca insan arasından senin bir Psy ile çiftleştiğini duyduğumda, bunu hayal bile edemezdin. Ama şimdi görüyorum ki ..." Soleil'e doğru eğildi. "Senin kokunu taşıdığı için ona gittiler ama kim olduğu için onunla oynuyorlar."

Soleil'in kalbi o anın güzelliğine zar zor dayanabildi. Soğuk gözlü Psy'sinin, durumun kontrolünü hiç kaybetmeden iki ocelot yavrusunun üzerine tırmanmasına izin verdiği bu anı her zaman hatırlayacaktı. "Harika bir baba olacak." Bu çok derin bir bilgiydi, ilkel bir şeydi.

Bu kesinlik, takip eden neşeli zaman boyunca daha da arttı. Yavrular kurabiyeleri yemek için oturduklarında insan formlarına dönüştüler ve Salvador ikisine de çantada getirdiği zeytin yeşili küçük tulumları giydirdi.

"Aksi takdirde," dedi, "ormana kaçıp kesikler ve ısırıklarla geri dönecekler." Parmağını Razi'nin düğmeli burnunun altında salladı; Razi'nin teni krem rengindeydi ve ipeksi siyah saçları omuzlarına kadar uzanan bir tarzda kesilmiş ve kahverengi gözlerinin üzerine saçaklanmıştı. "Bazı yavrular insan derilerinin yavru postları kadar sert olmadığını unutmuş gibi görünüyor."

Razi kıkırdayarak ona sarılırken, Nattie, annesinden miras kalan yeşilimsi ela gözleri ve siyah bukleli saçlarıyla

Zengin kahverengi tenine karşı, zaten yarısını yediği kurabiyenin etrafında sırttı. Ivan'ın yanına yaslandı, Ivan'ın kollarından biri arkasına destek oldu.

Eşinin gözleriyle karşılaştığında, o çarpıcı buzdan bakışlarda acı verici derecede savunmasız bir ifade yakaladı - ama bunun yanında şiddetli bir koruyuculuk da vardı.

Ivan Mercant sadece harika bir baba olmakla kalmaz, sürüdeki yavruların hayran olduğu bir dominant olurdu. Çünkü hem onların küçük kalplerini incitmemek için gereken nezakete hem de yavrulara kendilerini güvende hissetmelerini sağlayan sınırları vererek disiplini koruyacak güce sahipti.

Soleil onun kendisine ait olduğuna inanamıyordu.

Kedisi, çok geç olmadan onu yakaladığı için kendinden memnun bir şekilde tüylerini kabarttı. Ve Soleil bu kez öğleden sonra güneşinin altında, sadece bu mutluluğun tadını çıkarmasına izin verdi. Karanlık bekleyebilirdi.

Bölüm 46

Büyükannem pek çok şeydir. Her şeyden önce ailemiz için bir savaşçıdır.

-Canto Mercant'tan Payal Rao'ya

ENA durumların üstesinden gelmeye alışkındı ama bunun olacağını hiç tahmin etmemişti. "Her zamanki gibi Ivan," dedi yanında oturup fırtınalı denizlere bakan şık siyah kediye.

Ona verdiği mesaj basitti: *Büyükanne, seni eşimle tanıştırmak istiyorum. Ayrıca seninle yeteneğim hakkında konuşmam gerekiyor.*

"Eşi." Çayından son bir yudum aldı, sonra narin çay fincanını bir kenara koydu. "Arwen ve Genara son günlerde San Francisco'da olmalarına rağmen bu konuda hiçbir şey duymadım." Kedi kuyruğunu kıpırdattığında içini çekti. "Evet, Arwen bu tür konularda bir kasadır ve Genara'nın da başka işleri vardı. O yüzden gidip Ivan'ın kalkanlarını indirmesini sağlayan bu kadını görmeme izin verin."

Çiftleşme ömür boyu sürerdi, bu yüzden Ivan'ın eşi ona layık olmayan biriye Ena'nın bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Yine de Ena'nın pek çok konuda yapabileceği çok şey vardı. Konu ailesini korumaya yönelik eylemlere geldiğinde ahlaki çizgileri en iyi ihtimalle griydi. Ve Ivan. . onu her zaman diğerlerinden daha fazla koruması gerektiğini hissetmişti. Tabii ki korumayı hiç kabul etmeyen kişi o oldu.

Arkasındaki havada bir kıpırtı.

Döndüğünde, beş-iki yaşlarında, kum saati kıvrımlarına sahip bir kadın gördü - Sessizlik altında aşağılanan kıvrımlar, ancak bu kadın onları soğukkanlı bir irade ve cerrahın neşterine boyun eğmeyi eşit derecede çelik bir şekilde reddetmişti. Özel dikim ve geniş paçalı bir pantolon giymişti.

İçine krem rengi bir bluz bluzun düğmelerini boyundan ve manşetlerden iliklemişti. Kadının koyu renk saçları geriye doğru düzgün bir şekilde toplanmıştı, makyajı teninin sıcak kahverengisine karşı kusursuzdu.

"Payal. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Payal Rao, sunucu, İktidar Koalisyonu üyesi ve büyük bir iş imparatorluğunun CEO'su, güçlü ve meşgul bir kadındı. Normalde Ena bu görüşmeyi diğer aile ışınlayıcılarından biri müsait olana kadar erteleyebilirdi ama Ivan onu çok nadiren çağırıyordu ve o çağırdığında her zaman cevap vereceğine dair kendine söz vermişti.

"Sorun değil büyükanne." Payal'ın gözlerinde, ilk karşılaşmalarından bu yana geçen sürede artan bir parlaklık vardı; Ena bu parlaklığın en büyük torunu Canto'da da yankılandığını gördü. O ve Payal birbirlerine yürekten bağlanmışlardı.

"Canto onun için casusluk yapmamı söyledi," dedi Payal, hiçbir şeyi ele vermeyen kısaltılmış tarzıyla. "DarkRiver bölgesine neden ışınlanmanız gerektiği hakkında hiçbir fikri yok ve bu onu o kadar rahatsız ediyor ki şu anda sıfırdan kruvasan pişiriyor."

Ena, Canto'nun nişanlısını bir başka torunu gibi görmeye başlamıştı ve onu çok seviyordu; dış dünyaya karşı o kadar uzun süre kalkan tutmanın ne demek olduğunu herkesten daha iyi anlıyordu ki, bu artık otomatik hale gelmişti. Şu anda Payal'a bakan hiç kimse onun Canto için öleceğini ve onun için öldüreceğini tahmin edemezdi.

"Biz de aynı durumdayız," dedi Payal'a. "Görünüşe göre Ivan çiftleşmiş."

Payal bir kez göz kırptı. "DarkRiver bölgesinde mi?"

"Aynen öyle." Ena, zengin kahverengi tuniğinin üzerine yumuşak deve tüyü renginde hafif bir gece paltosu ve aynı renkte sade, dökümlü bir pantolon giydi; her zaman taktığı yadigâr yakut kolyesi karnının üst kısmında tanıdık bir ağırlık oluşturuyordu. "Lucas Hunter'ın sürüsünün Psy ve insan üyeleri olduğu biliniyor, bu yüzden bir Dönüşen olmayabilir."

Ellerini paltosunun ceplerine soktu. "Eğer öyleyse Valentin'i ben de beklemiyordum" -gerçekten çok büyük bir anlayış- "ve gelecek ay bir hafta sonu ayı ininde kalacağım." Ena sık sık torunlarının ilerleyen yaşlarında onu huzursuz etmek için komplo kurup kurmadıklarını merak ederdi.

"Beklenmedik şeylerden bahsetmişken," dedi, "düğün planları nasıl ilerliyor? Canto müzisyenlerden bahsetti."

Payal'ın gülümsemesi baş döndürücü bir şafak vaktiydi. "Geleneksel tabla çalgıcıları," dedi elleriyle düz davulları işaret ederek. "Canto'nun düğün salonuna girişini onlar duyuracak."

Evet, Ena'nın torunları onun son yıllarını en hafif tabirle ilginç kılıyordu.

"Sen ve Magdalene düğün lehengası alışverişi için hâlâ müsait misiniz?" Payal ses tonu düzgün bir şekilde sordu.

Ama Ena, engereklerle dolu bir çukurda büyümüş olan bu kadının içindeki ihtiyacı hissetmişti. Ena'nın klanının aksine, aile Payal için hiçbir zaman güvenli bir yer olmamıştı. Onursal bir Merkant olarak kabul edilmenin ne anlama geldiğini henüz içselleştirmemişti; buna varsayılan olarak gelen sadakat de dahildi.

"Ben olsam kaçırmazdım," dedi Ena. "Magdalene düğün dekorunuz için renk düzeni kombinasyonlarından oluşan portföyünü paylaştı mı?"

Payal'ın gözleri büyüdü. "Hayır."

"Ah, aceleci davranmış olabilirim. Hediyesini sunduğunda şaşırmış gibi davran. Ve bilin ki bu hediye, onun planlarından birini kullanmanızı beklemeden veriyor. O sadece işin içinde olmak istiyor."

Canto, çirkin çocukluğunda istemeden oynadığı rol için annesini uzun zaman önce affetmiş olsa da, Ena, Münevver'in içinde derinlerde bir suçluluk düğümü taşımaya devam ettiğini biliyordu. Ena, Canto'yu Payal'la bu kadar mutlu görmenin kızının içindeki o korkunç düğümü yumuşatacağını umuyordu.

"Genel planlamayı devralmak isteyeceğine inanıyor musunuz?" Payal, sert CEO'da pek kimsenin görmediği bir nezaketle sordu. "Canto ve ben işin içinde olmaya devam ederiz ama bu sayede ağır yönetim yükü omuzlarımızdan kalkar."

Ena, çocukluğunun şeytani kurtulacak kadar güçlü bir empati kapasitesine sahip olan bu kadına, "Sanırım kendisine sorulmasını bir onur olarak görecektir," dedi.

"Ona ulaşacağım." Payal saatine baktı. "Vakit geldi."

Ena ışınlanmaya hazır olduğunu belirttiğinde Payal bir elini onun omzuna koydu. Bir anlık uzaysal yönelim bozukluğunun ardından Ena kendini

Büyük bir ağacın yayılan dallarının altında duruyordu, gökyüzü dünyanın bu bölgesinde akşamın erken saatlerinin altın ve turuncu renkleriyle kaplıydı ve yer yaprak döküntüleriyle doluydu.

Her tarafta daha fazla ağaç onları çevreliyordu, ancak yaşlı gövdeleri arasında bolca boşluk vardı, tüm alan gölgelikten aşağı yağın dağınık ışıkla sıcaktı.

Ivan ona verilen ışınlanma kilidinin onu DarkRiver'in ormanlık bölgesinin en ucundaki bir noktaya getireceğini söylemişti - ışınlanma noktasını oluşturan en yakın ağacın dalında asılı karmaşık bir amblemdi. Bunu çıkarırsanız burası diğer binlercesinden ayırt edilemeyen bir orman parçasından ibaret kalırdı.

Ena kutsal mekâna davet edilmemeyi aşağılama olarak algılamadı. Bu yeni bir çiftleşmeydi, Ivan'ın sürüde nasıl karşılandığını Ena henüz bilmiyordu. Ayılar Gümüş'ü neşeyle "çalmış", sonra da tüm sürülerini Paralı Askerlere açmış ve onlara aile demişlerdi.

Leoparlar ayı değildi ama Lucas Hunter, Valentin Nikolaev'den çok farklı bir alfabaydı. Leopar alfası ona alışılmadık ölçüde kendi ailesinin üyelerini hatırlatıyordu. Gözlerindeki parıltı, yüzeyin altında sinsice dolaşan şeyler hissi.

Ağaçlarda bir kıpırdanma oldu, Ivan uzun boylu, siyah saçlarını iki basit tarakla yüzünden ayırmış, güzel oval yüzünün bir tarafında yara izi olan bir kadınla el ele ilerliyordu. Yara izini rahatlıkla taşıyordu, gözlerinin sıcaklığı ve gülümsemesinin derinliği onun hakkında en çarpıcı şeylerdi.

Ena şaşırtıcı bir aşinalık anıyla sarsıldı.

"Büyükanne, geldiğin için teşekkür ederim," dedi Ivan. "Payal, seni tekrar görmek çok güzel."

"Böyle birçok buluşmayı dört gözle bekliyorum," dedi Payal ve Ivan'ın yanındaki kadına başıyla selam verdi. "İkinizle de. Büyükannenizle özel olarak konuşabilmeniz için şimdi yanınızdan ayrılıyorum." Ena'ya, Ena eve dönmek ister istemez geri döneceğini telepatiyle bildirdikten sonra dışarı ışınlandı.

Ivan, eşine dönmeden önce Ena'nın bakışlarını kendi solgunluğuyla karşıladı. "Soleil, bu benim büyükannem."

"Ivan bana senden ilk bahsettiğinden beri bu anı bekliyordum," dedi Soleil. "Seninle tanıştığım için çok mutluyum, Büyükanne." İfadesinde açık bir hayranlık ve sıcaklık vardı, görünürde tek bir kalkan ya da kendini koruma içgüdüğü yoktu.

Ena iç geçirdi. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum Soleil," dedi Ivan'ın çiftleştığı şifacıya.

Torununu telepatiyle gönderdiğinin, *Arwen'le sıkı dost olacaklarının ve kendimize daha iyi bakmamız için hepimizin peşine düşeceklerinin farkında mısınız?*

Ivan'ın gözlerinde sessiz bir neşe, ruhunda hiçbir zaman geliştiremediği huzuru ona getireceğini umduğu ince bir yumuşama vardı.

"Şifacı mısın?" dedi Soleil'e, tahminini doğrulamak için.

Soleil'in kahkahası gün ışığıydı, Ena'yı tıpkı Arwen'in kaçabileceğini düşündüğünde onu arkadan kollarıyla sardığı gibi sarıyordu. Empati sahibi torunu Ena'yı değiştirmişti, hepsini değiştirmişti ve Soleil'in de aynısını yapacağını düşünüyordu. Şifacıların, hayatın bir gerçeği haline gelene kadar sevmenin bir yolu vardı, tene ve ruha yerleşen basit bir kabullenme.

"O kadar belli mi?" Soleil, Ena'nın Valentin Silver'a bakarken gördüğü ilkel sahiplenme duygusunun aynısını taşıyan bir bakışla Ivan'a baktı.

Şifacı olabilirdi ama aynı zamanda eşyle birlikte yırtıcı bir şekil değiştirendi.

Ena'ya döndüğünde gözleri artık insan değildi. "Ivan hayatında sen olduğun için çok şanslı, büyükanne. Onu bir çocukken sevdiğin için teşekkür ederim, böylece beni bir erkek olarak sevebilecek yüreğe sahip oldu."

Sadece bir şifacı, Sessizliği kusursuz olması gereken acımasız bir anaerkil olan Ena Mercant'a böyle bir şey söyleyebilirdi. Gerçekten. Torunları ona bunu yapmaya nasıl devam etti?

"Gel," dedi, "yürüyelim ve birbirimizi tanıyalım."

İkili konuşurken Ivan sessiz kaldı ve Ena Soleil hakkında daha fazla şey öğrendikçe, bu kadının çelik gibi bir omurgası olduğunu daha iyi anlamaya başladı.

Elbette biliyordu; hiçbir zayıf iradeli yaratık, Ivan'ın gölgeler içinde bir yaşamdan daha değerli olduğunu kabul etmeyi reddetmesini kıramazdı.

Ve Ivan'ın yeteneği hakkında konuşmaya başladıklarında ona bahsettiği de bu gölgelerdi. Ivan ona kalkanlarının parçalandığından bahsetmişti ama Ivan durumun bu kadar kötü olduğunu fark etmemişti. "Affedersiniz?" dedi Ivan ona psişik kafesle ilgili planlarını anlatırken, sesi buz gibiydi.

"Merak etme büyükanne," diye mırıldandı Soleil, kollarını kavuşturmuş ve kedi gözlerini kısmıştı. "Ona bunun bir seçenek olmadığını zaten söyledim."

Ena, Soleil'i zaten onaylamamış olsaydı, o anda işareti geçirdi. Karşısındaki zayıf kadın, Ivan'ın güvenliği söz konusu olduğunda oyun oynamıyordu. "Bana kalkanları göster," dedi Ena.

Sonraki yirmi dakikayı her teknik detayın üzerinden geçerek geçirdiler. Sorun şu ki, Ivan olası tüm seçenekleri düşünmüş, test etmiş ve işe yaramayacaklarını onaylamış gibi görünüyordu.

Ena'nın kalbi ağzında gümbürdüyor, zihni annesinin ölümünden sonra götürüldüğü steril odadan onu çıkarırken küçük ve soğuk elini tuttuğu anıyla doluyordu. O çok sessiz, hasarlı çocuk, sonunda mutluluğu bulan cesur ve sadakatli bir adam olmuştu.

Ena şimdi onu hayal kırıklığına uğratmayı reddediyordu.

Ama Ena Mercant bile, Ivan ve Soleil'i ormanda bıraktıktan saatler sonra, gecenin en karanlık kısmında fark etti, olmayan bir cevabı sihirle bulamazdı. Dünyada hiç kimse Ivan'ınki gibi bir beyne sahip değildi ve sorun kalkanlarının yapısında ya da karmaşıklığında değildi. Sorun, yeteneğinin *herhangi bir* kalkanın kontrol edebileceğinin çok ötesinde bir hızla şekil değiştiriyor olmasıydı.

Sanki örümcek adını verdiği güç, Ivan'ın ve diğer herkesin kalkanlarını delmek için *tasarlanmış* gibiydi. Ama böyle bir sinirsel tasarım Psy dünyasında hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ivan onu kendi tarafından kontrol edebilseydi, karanlık bir güç olsa da yine de bir güç olabilirdi. Ama Ivan onu hiçbir zaman kontrol edememişti... bu yüzden serbest kaldığında, hedeflerinden herhangi biri kadar onu da saracaktı.

Ena, bu kez sorunu çözemeyebileceğinin, ailesinden birini kurtaramayabileceğinin farkına vararak koşar adımlarla ilerlerken, deniz kayalara çarparak evinin altına çöktü.

Bölüm 47

DNA izinin başarısız olmasının çok küçük bir ihtimali var çünkü söz konusu DNA sınıflandırılmış. Ben bu ihtimali %0,1'in altında görüyorum çünkü Konsey'in üst yapısına girecek kadar yüksek oranda sınıflandırılmış DNA parçalarından bahsediyoruz. Bu kişiler ailevi bağlantılarını sıkı sıkıya korurlar. Ailesi istemedikçe kimse ortadan kaybolmaz ve bu durumlarda da ortadan kaybolma nihai olur. , ancak bizim bile bu sınıflandırılmış grupların küçük bir kısmına ulaşacak bağlantılarımız yok, bu yüzden %0,1'lik şansın ihmal edilebilecek kadar düşük olduğunu umalım.

-Rufus Mercant (2071)

Dışarıdaki dünya henüz karanlıkken IVAN kuşlarla birlikte uyandı. Soleil ona doğru kıvrılmıştı, eli kalbinin üzerindeydi ve bedeni yaşamla sıcacıktı. Ama içinde giderek büyüyen bir ürperti yayılıyordu.

İçindeki gizli bir parça büyükannesinin düşünmediği bir cevabı olmasını ummuştı ama dün gitmeden önce bakışlarında gerçeği görmüştü. Gece boyunca uyumayacağını, bir çözüm bulmak için tüm bağlantılarını kullanacağını biliyordu ama büyükannesi bile düzeltilemez olanı düzeltemezdi.

Yanında bir kıpırtı, Soleil esniyor ve yüzünü onun göğsüne sürtüyordu. "Saat daha erken." Bu çok kedice bir yakınmaydı, zihninin içinde yaşayan kedi bununla huysuzlanıyordu.

Boynunun arkasına masaj yaptı, saçları parmaklarının altında ipeksi ve gürdü. "Vakit geldi, Lei'm." Psişik rezervuarı tam doluluğa ulaşmıştı. "ChaosNet'e dönmem gerekiyor."

Soleil uzun bir süre hareketsiz kaldıktan sonra dirseğinin üzerine kalkıp ona baktı. "Önce ye," diye mırıldandı, gözleri bugün neyi riske attığının bilgisiyle kararmıştı. "Mümkün olduğunca güçlü gir."

Başını salladı, öpmek için onu aşağı çekti. Geceleyin bedenleriyle yeniden sevmişlerdi ve onunla evlerinde uzanabileceği, onu öpüp okşayabileceği ve sevebileceği başka bir şafağın gelmesini umuyordu. Ama bugün ikisi de o öpücükten sonra, onu gelecek göreve hazırlamak için ayağa kalktılar.

Kahvaltılarını verandada, oturma odalarından sızan ışığın altında yaptılar. Çünkü kuşlar uyanıkken, güneş doğmaktan çok uzaktı. Daha sonra Soleil başını onun omzuna koydu, eli onunkine kilitlendi ve "Unutma, her aşamada seni çıkarmak için burada olacağım. Sadece çiftleşme bağı aracılığıyla beni ara. Bağımızın tamamlandığını şimdi duyacağım, bundan eminim."

Ivan sığınaklarına girmeyi, yataklarına uzanmayı düşünmüştü ama şimdi farklı bir seçim yaptı. "Buradan içeri gireceğim, ağaçlar ve kuşlarla çevrili." Dönüp ona baktı. "Burayı seviyorsun."

Bakışlarını onunkilere çevirdi, kendi bakışları sert ve vahşiydi. "Seni seviyorum, Ivan Mercant. O Bokböceklerinin kışına tekme basacaksın." Sert bir öpücük. "Sana sırtın için bir yastık getireceğim ve eğer bir şeylerin ters gittiğini , seni dışarı çıkaracağım."

"Biliyorum." Onun kendisine olan sevgisini ve korkusunu varlığının her hücrelerinde hissediyordu. Her ne olursa olsun, her ikisini de etkileyecek olsa da, kendisi için en ufak bir korku duymuyor gibiydi. "Te amo, ma chérie, bugün, yarın ve her zaman."

Onun çocukluğunun sevgi dolu karışık dilini kullanması karşısında sertçe yutkundu. "Geri dön Ivan. Ama dönemezsen, nereye gidersen git seninle yürüyeceğim."

Onun sözlerini kendisiyle birlikte KaosNet'e taşıdı. Onun içinde görünmeyen ama eve giden yolu gösterdiğini bildiği bir çekiş vardı. Böylece kaotik yıldırım adasına aklında tek bir hedefle adım attı: onu çökertmenin bir yolunu bulmak ve böylece içindeki zihinlerin PsyNet'e yeniden entegre olmasını sağlamak.

Daha şimdiden, son ziyaretinden bu yana olan farkı görebiliyordu: bazı zihinler donuklaşmıştı ve bunların sadece komada değil, beyinlerinin yaşamla ölüm arasında gidip geldiği kritik bir durumda olan, düşüşte olan insanlar olduğunu biliyordu.

Önündeki acıyı görmezden gelmek zordu - pragmatikti, ölümü kaçınılmaz olarak görmeyi uzun zaman önce öğrenmişti - ama bu insanlar bu sahada oynamayı seçmemişlerdi, izinsiz olarak bu sahaya çekilmişlerdi. Başka birinin oyununda piyon haline getirilmişlerdi, Soleil'inki gibi seçimleri ellerinden alınmıştı.

Ancak tepkisi ne olursa olsun, dikkatini onlara yardım etmek için başka yöne çeviremezdi; böyle bir eylem psişik rezervlerini tüketir, onu ilk ziyaretinden sonra olduğu yere geri koyardı. Kendisine verilen görevi tamamlayıp adayı yerle bir edebilirse çok daha iyi bir iş yapmış olacaktı.

İçeri girmeden önce Krychek'e söylemişti, böylece diğer adam çeşitli hastaneleri alarma geçirebilirdi, çünkü hastaları bağlantı kesildiği anda kalp durması ya da başka felaket belirtileri gösterebilirdi. Sağlık görevlilerinin, hasta beş saniye içinde stabil hale gelmediği sürece hayat kurtarıcı önlemlere *müdahale etmemeleri* konusunda uyarılmaları gerekiyordu.

Sağlıklı bir Psy zihninin PsyNet'in devasa yayılımına yeniden bağlanması için bunun sadece yarısı kadar bir süreye ihtiyacı olmalıdır. Aradaki herhangi bir müdahale süreci ciddi şekilde bozan sinirsel bozulmalara neden olabilir.

Krychek hastanelerin bu tür talimatlar için hazırda beklediğini ve bunun bugün olacağına dair telepatik bir uyarı gönderdiğini doğrulamıştı. Şimdi Ivan'ın tek yapması gereken Kaos Ağı'nı kasıtlı olarak parçalamaktır.

Onları öldürmeden çapaları bir şekilde çıkararak temeli çökertmeye çalışacaktı ama PsyNet'te bir çapayı tanımlamanın hiçbir yolu yoktu. Canto dün gece kuzenini arayıp konuştuğunda bunu onun için doğrulamıştı.

Ivan'ın her zaman bir operasyon için planları vardı ama bugün bir plan olamazdı. Burası fazla kaotikti, fazla bilinmezdi. Sistemde ölümcül bir açık bulunduğu anda anlık hareket etmek zorunda kalacaktı.

Bu düşünceyle psişik alanda hızla ilerlemeye ve mümkün olduğunca çok veri toplamaya başladı. Tüm yıldırımlardan kaçınamazdı - psişik alan onlarla doluyken olmazdı - ama yine de

herhangi bir büyük darbe. Etrafındaki manzara çarpık ve yavaştı, ağdaki veriler o kadar parçalanmıştı ki hiçbir işe yaramıyordu.

Bu yüzden ChaosNet'in her santimetresinden gelen yankıyı algılaması uzun zaman aldı: *Scarab. Kraliçe. Scarab. Kraliçe. Scarab. Kraliçe.*

Sonsuz bir döngü içinde tekrar ve tekrar ve tekrar. Takıntılı ve zorlayıcı ve rasyonel değil. Fiziksel düzlemde kendilerini rasyonel olarak göstermeyi başarsalar bile, zihinleri bir dürtü sisi içinde kaybolmuştu.

Kraliçelerine karşı zorlama.

Daha önceki şüphelerine rağmen Ivan'ın elinde bunun Mimar olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Bugüne kadar Mimar'ın tüm eylemleri son derece rasyoneldi; uzun vadeli bir oyun oynamışlardı. Ve bu oyunu o kadar iyi oynamışlardı ki ailesi bile onların maskesini düşürmeyi başaramamıştı.

İleride şimşekler çaktıran bir zihin aniden bir ışık ve enerji süpernovası halinde patladı ve Ivan'ın zihnini acımasız bir güçle sarstı. Sadece kalkanları titanyum olduğu için hayatta kalabildi. Ancak toz duman dağıldığında, bir zamanlar var olan Bokböceği'nden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Yine o yankı: *Scarab. Kraliçe. Scarab. Kraliçe. Scarab. Kraliçe.*

Bunu yapan, Bok Böceklerini kullanarak PsyNet'i bozan oydu. Çünkü dünya eşit bir oyun alanı değildi. Bazı insanların daha fazla gücü, daha fazla karizması vardı. Örneğin Büyükanne Ivan'ı kötü yapmak isteseydi, yapabilirdi: Ivan aileye geldiğinde ağır hasar görmüş bir çocuktü, Ena ise onun kurtarıcısıydı. Çok az bir çabayla onu kendi itaatkâr gölgesinden başka bir şeye dönüştüremezdi.

Kraliçe onları ağına yakaladığında bu Bokböcekleri de zarar görmüş olacaktı. Ama bu sadece karizma ve zamanlama olamazdı. Bokböcekleri, beyinleri Sessizliğin onlara dayattığı zinciri kırdığında çok güçlüydüler; kendilerinden daha az güçlü olanlara uzun zaman önce boyun eğdirirlerdi.

Ivan fiziksel düzlemde tıslayarak nefes aldı: diğer Bokböceklerini kontrol edebilecek kadar güçlü bir Bokböceği tam bir kâbus olurdu. Bu kişi Kaleb Krychek'ten bile daha güçlü olabilirdi ve bu da Dünya'da cehenneme yol açabilirdi.

Tam o sırada siyah bir şimşekten önemli bir darbe aldı, titredi ama omuz silkti. Ancak dahili güç ölçeri bir kez daha düştü. Burada ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar çok darbe alacak ve adayı nasıl çökerteceğini bulduğunda sahip olacağı güç o kadar azalacaktı.

Tek merhamet, içindeki örümceğin sessiz ve hareketsiz kalmasıydı. Çiftleşme bağının onu sakinleştirdiğini umabilirdi ama o daha iyisini biliyordu. Gücü her an sarılabilir ve saldırabilirdi. Soleil'in kedisi nasıl saldırabilirse, o kedi de kıpırdamadan, tetikte oturuyordu.

İçgüdülerine güvenerek merkeze doğru ilerlemeye başladı. Bu ada yeni bir yapıydı ve PsyNet' psişik ağırlığına benzer bir şey taşımıyordu. Sahip olduğu denge ne ise, çekirdekten geliyor olmalıydı, aksi takdirde kendi üzerine katlanacak, bir uçtaki ağırlık diğerinden daha fazla olacaktı.

Buna karşılık PsyNet o kadar büyüktü ki gerçek bir merkezi yoktu. Her bireyin konumuna göre farklıydı. Ada buna kıyasla çok küçüktü. Diğer her şeyin aktığı merkezi bir noktası olması mantıklıydı.

Diğerlerinden daha parlak bir zihin, saygı gösterdikleri Kraliçe'yi bulmayı umuyordu ama merkez olması gerektiğinden emin olduğu yere ulaştığında, iç pusulası ona şu anda herhangi bir taraftaki sahilin çoğundan eşit uzaklıkta olduğunu söylüyordu, hiçbir şey görmedi.

Orada kelimenin tam anlamıyla *hiçbir şey* yoktu.

Tek bir zihin bile yoktu, sadece sonsuz karanlık. Ivan hiçbir şeyi olduğu gibi etmediği için daha da yaklaştı, daha da yaklaştı. İşte o zaman bu bölgeden hiçbir şimşegin geçmediğini, bölgenin bir kasırganın gözü gibi ürkütücü bir şekilde durgun olduğunu fark etti.

Kalkan mı?

Ama ölü bölgede ilerlerken hiç sorun yaşamıyordu... ve işte o zaman onu aşağıya doğru çekmeye çalışan ince bir çekim hissetti. Aslında psişik alanda aşağı ya da yukarı diye bir şey yoktu ama beyni bunu böyle anlamlandırıyordu: bir şey onu çekiyor, enerjisini çekmeye çalışıyordu.

Bu bir obruk değildi. Hayır, bu çok daha incelikli bir şeydi. Etrafındaki ölü psişik bölgenin tüm zihinlerden oluştuğunu hemen anladı.

enerjisini çoktan emmişti.

Beyninin merkezinde soğuk bir farkındalık, tanıdık olana dair ürpertici bir his. Arkadaşı gibi bir kedi olsaydı, bunu koku terimleriyle ifade ederdi: sanki tanıdığı bir şeyin kokusunu almış gibiydi, yabancı olmayan psişik bir varlık, daha ziyade ona o kadar benziyordu ki ... aileden biri gibi hissettiriyordu.

Midesi bulandı.

İçindeki örümceğin kıpırdanmaya başladığını hissederek psişik alanı kendi enerjisiyle titreştirdi. Bu, alevle fırçalanmış gümüşü bir dalgaydı, onun bakışları için ışıltılı ve güçlüydü ama diğer herkes için görünmezdi.

Zihninin içindeki kedi, parıldayan gümüş iplikleri pençeledi.

Arkadaşından bu gücün *herkes* için görünmez olmadığına dair bir hatırlatma.

Karanlık tarafından emilmeden önce tüm alanı aydınlatıyordu ama her şeyin karardığı andan hemen önce bir fotoğraf çekmişti. Ve gördüğü şey, merkezinde şişmiş bir canavarın oturduğu, yayılan siyah bir örümcek ağıydı.

İçindeki bağda sert bir çekiş. Psişik alanda hissettiği gerçek bir ısırik - tıpkı soğuk, siyah, örümcekli bir elin zihnini kazıdığı gibi. Gözlerini açtığında Soleil'in gözlerini devekuşu gibi açmış ona baktığını gördü.

"Beni ısırdın mı?"

"Uyanmıyordun," dedi, parmakları boynunun yan tarafındaydı. "Ve nabzın zayıflamaya başlamıştı. Sadece bir ısırikti, derini delmedi."

Parmaklarını boynunun diğer tarafına doğru kaldırdı, hâlâ o ısıriğin, o vahşiliğin yankısını hissedebiliyordu. "Geri dönmek zorundayım."

"Zayıfsın," diye karşı çıktı Soleil. "Ellerin titriyor. Bak!" Adamın ellerinden birini kaldırdı.

"Elinizdeki tüm besin poşetlerini bana getirin," dedi Ivan, kadının bileklerini kavrayarak. "Orada başka bir örümcek var Lei ve o insanları öldürüyor. Fazla zamanları kaldığını sanmıyorum. Geri dönmek zorundayım."

Korkudan gözleri alev alev yanarken, yine de ayağa kalktı ve ihtiyacı olan şeyleri toplamak için içeri koştu. Bu arada Ivan da bir saldırı planı hazırladı. Bunun için tek bir şansı vardı. O lanet örümcek çok büyük bir güçle şişirilmişti.

Bu da kara ağının o adada çok sayıda zihni ele geçirmiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

Soleil bir bardak, bir sürahi su ve elbisesinin cepleri paket arkadaşlarının kilerde stokladığı besin poşetleriyle dolu olarak döndüğünde, "Kendisine Bokböceği Kraliçesi diyor," dedi.

Aşırı dozda besin alarak yeniden enerji toplamak hiç de iyi bir fikir değildi. Ortaya çıkan çarpışma kalbini durdurabilirdi ama Ivan bir gün daha beklerse tüm o insanlar ölecekti. Sadece bu da değil, şişmiş örümcek o zaman daha da *fazla* güce sahip olacaktı - PsyNet'in başka bir parçasını yakalayıp emecek kadar g .

Ve ardında bıraktığı her  l  Ağ parçasıyla, daha büyük ve daha büyük parçaları "yiyebilecek" hale geliyordu. Tek başına bırakıldığında, PsyNet'in tamamını kurumuş parça parça yok edebileceği düşünülebilirdi.

Beş poşeti bir bardağa boşalttı, içti ve Soleil'den bir tane daha karıştırmasını istedi. "Kendimi durdurmazsam d n şeceğim canavar o." Kendisini tıpkı onun gibi şişmiş bir örümcek olarak hayal etti, ele geçirdiği herkesin savunmasız zihinlerinin üzerine eğilmişti.

 ld rd ğ  herkesi.

Soleil'in eli yanağında. "Seninleyim," diye fısıldadı. "Ne olursa olsun. Her zaman ve sonsuza kadar ve tekrar."

Kendine bir anlık huzur verdi ve dudaklarını onun avucuna çevirdi.

Bölüm 48

Ager'ın hayati değerleri tahmin edilenden daha hızlı kötüleşmeye başladı. Tamamen sinirsel bir kapanmanın eşiğinde olduklarını bildirmekten üzüntü duyuyorum. En kötüsüne hazırlanmalısınız.

-Dr. Lee Luang'dan Ager Li'nin tıbbi vekaletini taşıyan Payal Rao'ya

SCARAB KRALİÇESİ uyuşukluktan uyandı ve bir saniye önce hissettiği güzel ve güçlü gücü yakalamak için yavaşça psişik elini uzattı. Ona gelen gücün çoğu donuktu, hatta Bok Böcekleri bile onu başarısızlığa uğratıyordu. Bu deney için yanlış olanları seçmişti, zayıf olanları seçmişti.

Büyük bir sorun değildi. Bir dahaki sefere daha iyi seçimler yapacaktı. Ama bu ağda gücü nefes kesici bir yumruk olan biri vardı. Sadece bu da değil, kendi frekansıyla aynı frekansta - eğer onu alırsa, kendi gücünü bir kat artıracağını biliyordu.

Temas kurduğu anda uyuşuk nabızı hızlandı ... ama sonra güç kayboldu, iz bırakmadan yanıp sönererek yok oldu. Patlayan bir Bokböceği miydi? Ne bir enkaz ne de psişik toz görmüştü. Ama öyle olmalıydı, çünkü kimsenin bu adayı kendi isteğiyle terk edemeyeceğinden emin olmuştu.

İç çekti. Tüm o saf gücü kaybetmek ne büyük bir acıydı. Kendisinininkine o kadar benzeyen bir güçtü ki, onunkiyle sorunsuzca birleşebilirdi.

Güç sisi içinde bir anlık netlik.

Çocuklarından biri onun gibi olmaya başlamış olabilir miydi? Saltanatına karşı gelişen bir tehdit mi?

Yine de ağındaki reseptörleri kullanarak kendi alanını araştırdığında, kendisine benzeyen hiç kimseyi bulamadı. Türünün tek örneği olarak kaldı.

bir anomaliden başka bir şey değil.

Her şeyin yolunda gittiğine kanaat getirince tekrar sakinleşmeye başladı. İçindeki başka bir parça, güçle çok ağırlaştığı, artık bir kobra hızıyla saldıramayacağı uyarısını verdi ama uyarıyı kapattı. Hızlı olmasına gerek yoktu, burada olmazdı. Burası onun eğitim alanı ve psişik deposuydu.

Burada beslenirdi. Hiçbir şey kalmayana kadar beslenecekti.

Ve ortaya çıktığında, dünyanın daha önce görmediği bir güç olacaktı.

Bölüm 49

Örümcek, örümcek, benim güzel örümceğim.
Ağın çok parlak ve ipeğin çok güçlü. Örümcek,
örümcek, seni görüyorum.

-Norah Mercant (d. bilinmiyor, ö. 2059)

IVAN, Bokböceği Kraliçesi'nin ölüm alanının eşliğinde kalmaya dikkat etti. Son seferinde yaşadıklarına bakılırsa, onu sersemlikten çıkarmak için yaklaşması gerekiyordu ve onun hareketsiz, yarı uykuda kalmasına ihtiyacı vardı.

Onunla teke tek dövüşemeyecek kadar güçlüydü. Kurbanlarından çaldığı ve biriktirdiği enerji miktarıyla, tek bir hareketle onun zihnini kırabilir, sonra da onu bütün olarak yutabilirdi.

Tek vuruş.

Elindeki tek şey buydu. Kontrolünün iplerini kesmek için tek bir girişim. Kendi deneyimlerinden, ağının bir ipliğinin aniden kopmasının bir yara anlamına geldiğini biliyordu. Büyükanne, diğer çocuklara ağını ördüğü zaman onu yanlışlıkla yaraladığında dehşete düşmüştü; ona gelmiş, kabus ağını görebilmesi için tüm kalkanlarını indirmişti.

Onun için hâlâ görünmezdi. Bugün Bokböceği Kraliçesi'yle yaşadığı deneyim ona sadece başka bir doğal olarak diğer bir örümceğin ağını görebileceğini söylemişti. Büyükannesi ile içgüdüsel bir bağ kurması gerekmişti, çekirdek-zihin-çekirdek-zihin. Daha sonra ondan ipleri kesmesini istemişti. Yansımalarının ne olabileceğini kontrol ettikten ve belirgin bir sorun bulamadıktan sonra, tek bir tanesini dikkatlice kesmişti.

Ivan'ın kriz geçirmesine neden olmuş, vücudu acıyla sarsılmıştı.

Bilinci yerine geldiğinde ve tekrar stabil olduğunda, geri kalanını yapmasını istemişti. Reddetmişti. "Sana zarar *vermeyeceğim*. Başka bir yol buluruz."

Diğer yol Ivan'ın bunu kendi başına yapmayı öğrenmesiydi. Eğer ipliği koparırsa, bu ona zarar vermezdi. Bu mantıklıydı. Örümcek ölü ağırlık olarak gördüğü birine bağlanmak istemezdi, öncelikli ve tek amacı beslenmekti. Ölüler onun işine yaramazdı.

Teorisine göre Bokböceği Kraliçesi'nin çok sayıda ipliğini koparırsa, bu onu fiziksel düzlemde sarsıntılara yol açacaktı. En iyi senaryo, onun bu ağdan düşmesi ve ağın kendiliğinden çökmesi olurdu; çünkü o, ağın merkezi, onu bir arada tutan çekirdek gibi görünüyordu.

En kötü ihtimalle yaralı ve acı içindeydi ama yine de Kaos Ağı'na tutunmayı başarabilirdi. Bu durumda Ivan onu öldürmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. En basit cevap aynı zamanda en ölümcül olanıydı; onu ağına bağlayacak ve emerek kurutacaktı. Ancak sahip olduğu güç miktarı Ivan'ın zihnini aşırı yükleyecek ve onu öldürecekti.

Kill Soleil.

Öfke içini soğuk bir ateşle yaktı ama içindeki kedi boyun eğmedi, arkadaşının cesareti sonsuzdu. Bunu yapacaklardı, çünkü hiçbir şey yapmamak bu ağdaki herkesi ölüme mahkûm etmek anlamına gelecekti. Ve örümcek bununla yetinmeyecekti. PsyNet'in tamamını emene kadar beslenecek, beslenecek ve beslenecekti.

Zihninin içinde, Ivan'ın kendi örümceği açgözlü ve aç bir şekilde uzanıyordu. Tüm o zihinleri, tüm o gücü istiyordu. Ve yetişkin hayatında ilk kez, Ivan onu serbest bırakacak ve bittiğinde onu kontrol altına alabileceğini umacaktı.

Pürüzlü bir nefes, sessiz bir
nefes verme. Vakit gelmişti.

Amaçlarına en iyi nasıl ulaşabileceğini düşünmüş, ağını Bokböceği Kraliçesi'nin üzerine ve etrafına yaymaya karar vermişti. Ağını her zaman sert ve kesici olarak hayal etmişti, bu yüzden her bir ipliği jilet keskinliğinde hayal etmek için çok az çaba sarf etti.

Fiziksel dünyada nefesini tutarak, Soleil'in elinin onunkine sıkıca kenetlendiğinin farkında olarak, ağını ölü bölgeye yaydı.

Yavaşça, yavaşça, Ivan.

Ağın kenarlarını zihinleri hissetmeye başladığı noktaya kadar dışarı doğru itti, sonra durdu, çünkü amacı bu zihinlerden hiçbirine zarar vermek değildi, hatta Bokböceklerine ait olanlara bile. Kontrolden çıkmış olabilirlerdi ama Kraliçelerinden koparıldıklarında kötü olmayabilirlerdi.

Sonra eşi yanında, içinde, jiletli ağını doğrudan Bokböceği Kraliçesi'nin ağının üzerine bıraktı.

Psişik çılgılığı o kadar deliciydi ki kulaklarını kanattı.

Acıdan dişlerini sıkarak, mümkün olduğunca çok ipi kestiğinden emin olmak için hızlıca bir kontrol yaptı ... ve her birini kopardığını gördü. Kraliçe ölü bölgede mahsur kalmış, sayısız yaradan kan kaybediyor, tüm ipleri etrafında gevşek bir şekilde sallanıyordu.

Gümüşi ağının ışığı altında izlerken bile kıvrılıp ölmeye başladılar ... ve o gitmişti. Kendini kurtarmak için ağdan tamamen ayrılmıştı. Ivan sadece onun ölmüş olmasını umabilirdi ama onu takip edemezdi; ağının ve kendisinin ölümcül karmaşasından kaçarken, kendini yarattığı adadan ayırmış, muhtemelen PsyNet'in başka bir bölümüne bağlanmıştı.

Merkez gitti, ada patlamaya başladı.

Bu burada bitmeliydi, Ivan'ın planı eşsiz bir başarıydı. -yeteneğini kontrol altında tutmayı bile başarmıştı- ama zihinlerin patlamanın midesine doğru kaydığını gördükçe dehşete kapıldı. Örümcek artık onları tutsak etmediği için zihinlerinin kendini koruma mekanizmaları devreye girdiğinden, hepsi sinek gibi dışarı fırlıyor olmalıydı.

Bu yok edilmiş psişik ada çok daha büyük ve nispeten istikrarlı bir psişik ağın *merkezinde* bulunuyordu. Tehlikeden kurtulmaları ve Psişik Ağa geri bağlanmaları için bilinçli bir düşünce bile gerekmemeliydi.

Yine de hiçbiri bunu yapmıyordu.

"Çok zayıflar," dedi fiziksel düzlemde. "Kendilerini özgür bırakamayacak kadar zayıflar." Nadir birkaçı dışında hiçbirine bağlı değilken, bunu onlar için de yapamazdı. Onları bile serbest bırakamayacağını, hayatta kalamayacaklarını gördü. Zihinleri neredeyse düz çizgideydi ve onları bu ağdan çıkarırsa psişik bir ağla yeniden bağlantı kurma kapasiteleri yoktu.

Sadece düşerlerdi.

"Tut onları, Ivan." Kulağına karşı yumuşak bir mırıltı, zihninde kırılanları tutmak için açılan kolların hissi.

Çünkü eşi bir şifacıydı.

Değildi. O bir örümcekti. "Onları öldüreceğim." Acıyla bükülmüş bir şekilde çıktı.

"Henüz ölmedin. Ve onlar ölecekler."

Soleil'i de kendisiyle birlikte uçuruma gönderdiğini bilerek, örümcek üzerindeki son tasmaını da . Ağının iplikleri her yöne doğru fırladı, artık sert ve kesici değil, yumuşak ve narin olan parıldayan bir şeydi. Serbest düşüşteki zihinleri yakalamak için daha iyiydi. Zihin üstüne zihin, zihin üstüne zihin... Kaos Ağı alevle öpüşen gümüş bir ağla parıldayınca ve Ivan merkezdeki örümcek oluncaya kadar.

Her şeye rağmen dönüştüğü şey için acı içinde kıvranıyordu ama henüz işi bitmemişti. Hâlâ sistemde bulunan Bokböceği zihinleri kaosa neden olmaya devam ediyordu. Bu yüzden, kaotik enerjileri örümcek ağı tarafından kontrol altına alınana ve bu ağın kayma akışları sonunda sessiz ve huzurlu hale gelene kadar etraflarına daha fazla ağ attı.

Örümcek üzerindeki kontrolünün ne kadar süreceğini bilmeden, hapsolmuş zihinleri güçlendirmeye yardımcı olması umuduyla psişik enerjisini ağın çizgileri boyunca serbest bıraktı. Ağ gümüş bir ateşle yandı. Ve Ivan'ın gücü tükendi, kendi bedeni ve Soleil'inki birbirine doğru yığılırken Psişik duyuları körleşti.

Bölüm 50

Kırmızı! Kırmızı! Kırmızı! Kırmızı! Kırmızı!

-Öncelikli tıbbi alarm: hasta-Ager Lii

SCARAB KRALİÇESİ hala fiziksel ağzından çıkan bir çığlıkla yeryüzüne düştü. Muazzam bir güce sahip olan zihni PsyNet'e çaba harcamadan yeniden bağlandı ama bedeni kontrolünden çıkmıştı.

Ofis koltuğundan düşerek yerde şiddetle sarsıldı, kolları ve bacakları ağır masanın ve sandalyenin kenarlarına çarptı. Çarpmanın şiddetiyle bir bileği kırıldı. Ağzından, kulaklarından ve burnundan kan damlıyordu.

Başka herhangi bir varlık olsa, beynindeki elektrik sinyalleri bozulduğu için ölürdü. Ama Bokböceği Kraliçesi beklenmedik durumlar için plan yapmıştı. Tüm bu olanlar boyunca, zihninin küçük bir bölümünü her zaman ayrı ve korunaklı tutmuştu, bu bölüm onun arıza emniyetiydi. Şimdi o arıza emniyeti kontrolü ele aldı ve durumu değerlendirdi.

Vücudundaki ve zihnindeki hasar ağırdı, ağının aniden kopması sisteminde büyük bir şoka neden olmuştu. Bırakın onu etkilemeyi, başka hiç kimse ağını *görememeliydi* bile. Ama etkilemişlerdi. Ve o da sonuçlarına katlanmak zorunda kaldı.

Vücudu organ organ iflas ediyordu ama beyni zedelenmiş olsa da, tüm enerjisini onu korumaya sadece beyninin hayatta kalması için gerekli olanları hayatta tutarsa kurtulabilirdi.

"Efendim!" Bir kapı gürültüyle açıldı, ayak sesleri ona doğru koşuyordu.

Yanında diz çöken adam genç, güçlü ve yakışıklıydı. Cinsiyet onun için önemli değildi. O bunun ötesindeydi. Ve adam da onunkilerden biriydi.

Kendini tamamen ona teslim eden Scarab. Onu alabilir, bilincini onunkinin üzerine koyabilirdi.

Hayır, dedi en istikrarlı kısmı. Yaptığımız şeyi yapmak için bu beyin yapısına ihtiyacımız var. Beyni bir ağ oluşturmak için tasarlanmadı ve bu yolları var edemeyiz, onu daha güçlü hale getiremeyiz. Onun sınırlarıyla sınırlı kalacağız.

O anladı.

Bunu yaparken önce üst uzuvlarını, sonra alt uzuvlarını, sonra midesini ve sindirim organlarını ve daha fazlasını feda etti, ta ki geriye sadece beyin, sistemindeki kanı pompalayan kalbi, akciğerleri ve otonom sistemi kalana kadar. Nefes alabiliyordu, kalbi atıyordu ve beyin yaşıyordu ama bir daha asla yürüyemeyecekti.

Vücudunun kapatılan bölgelerindeki kaslar ve hücreler, enerji çekiminin gücü altında çoktan körelmeye ve ölmeye başlamıştı. Bunun geri dönüşü olmayacaktı. Ancak bu kadar çok güç biriktirmemiş olsaydı, bu kadar sert önlemler bile işe yaramazdı.

"Tam ... tıbbi ... acil durum," diye soluk soluğa çocuğuna seslendi.

"Ekibe haber verdim," dedi. "Otuz saniye içinde burada olacaklar. Dayanın efendim." Kendi kanında boğulmaması için onu yan çevirdi. Akıllıca bir karardı; ilerleyen zamanlarda ondan sık sık yararlanacaktı.

"Yirmi saniye! Efendim!" Sesi bulanıktı, duymak zordu. "Efendim!"

Artık gereksiz enerji kalmadı. Kalp mi akciğerler mi? İkisi de kısmen kapatıldı, böylece beynine oksijen gitmesine yetecek kadar kaldı. Eğer beyin oksijensiz kalırsa, bu felaket bir hasara yol açabilir.

"Sadece on saniye daha, efendim! Geliyorlar!"

Kalbi durdu, ciğerleri de onu takip etti.

Beyni son kapatma işlemlerine başladı.

Bölüm 51

Mercy, en yakın sen varsın. *Git hadi.*

-Lucas'tan Mercy'ye

Yine yıldızlardan yapılmıştı, onun Lei'si. Eşi. Ve onun ağının, pek çok zihni toplayan bu ağın merkezinde duruyordu. Onun kendisini, çekirdekdeki şişmiş örümceği görmesini istemiyordu ama kadın onun elini tuttu ve onu kâbusun çekirdeğine götürdü.

"Bak, Ivan," dedi ve işaret etti.

Görmek istemedi, bakmak istemedi. Ama dudaklarını onun yanağına bastırmak için eğildi ve "Lütfen, benim için" diye fısıldadı.

Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. O da baktı.

Aşağıda kamburlaşmış bir örümcek yoktu ama alan boş da değildi. Ağın merkezinde ... vardı. "Bu bir kalp." Alev alev yanan ve Ivan'ın kalp atışlarıyla aynı anda pompalanan kocaman gümüş bir kalp.

Gözlerini açtığı anda Soleil'in gözlerinin de açık olduğunu gördü, kedisi altın sarısı ve vahşi gözbebeklerinin arasından ona bakıyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar memnun bir şekilde ona baktı, ikisi yataklarında yüz yüze gelmişlerdi.

Beyninin güvenlik uzmanı kısmı harekete geçti. "Yatakta nasılsınız? Dışarıdaydık."

Soleil'in bakışları alevlenirken bile yataktan kalkmak için döndü ... ve inledi, tüm vücudu bir at tarafından ezilmiş gibi hissediyordu. Kızgın bir at. İşte o zaman psişik gücünü yapay olarak artırmak için aldığı tüm besinleri hatırladı.

Daha kötü hissetmesi gerekirdi. Uyanık ve işlevsel olması bir mucizeydi.

Hayır, bir mucize değildi, Soleil'e dönüp baktığında fark etti. Daha kötü durumda değildi çünkü arkadaşı tepkinin bir kısmını almıştı. Yavaşça doğruldu, bir yanağında uyku çizgileri ve yüz ifadesinde bir çekingenlik vardı. "Ah," dedi, "her yerim ağrıyor. Ve şu *anda* gidip bir hanımefendi gibi davranmam gerekiyor."

Beyni onun ne demek istediğini anlamadan önce kız, aerie'nin sıhhi tesisat bölümündeydi. Bu onu, kendisinin de o tesisleri kullanması gerektiğini fark etmesi için uyardı. Ama gıcırdayan bedenini ayağa kaldırması o kadar uzun sürdü ki Soleil o sırada dışarıdaydı. Tehdit altında olsalardı, o yüz yaşındaki bir kaplumbağa kadar hızlı hareket ederken tehditlerin içeri girmek için bolca zamanı olacağına karar vererek, yapılması gerekeni yapmak için içeri girdi.

Daha sonra ellerini yıkadı, ardından yüzüne soğuk su çarptı. Islaklığı silip dışarı çıktığında biraz daha iyi hareket ediyor ve kendini daha uyanık hissediyordu. Soleil yatak odalarının bir duvarında asılı duran aynanın önünde durmuş, yavaş elleriyle saçlarını düzeltiyordu. Onu izlerken telepatik bir tarama yaptı.

Bunu hemen yapmamış olması ona ikisinin ne kadar kötü bir darbe aldığını gösteriyordu. Dokunduğu ilk zihin değişkendi ve onun için anlaşılmazdı... ama onun Lucas Hunter'a ait olduğunu hemen anlamıştı. Çünkü Soleil alfasını tanıyordu ve bu bilgiyi aralarındaki bağ sayesinde onunla paylaşmıştı.

Bir sonraki zihin Psy idi ve Arwen'inki gibi "hissediyordu" ama Arwen değildi. Ondan sonra Büyükanne'yi buldu, onun yankısı beyninde kalıcı olarak yer etmişti. Bu zihni takip etti. Arwen'inki. Evet, bu kesinlikle kuzeniydi. Ve ne kuzeni ne de büyükannesi çok uzakta değildi. Aslına bakılırsa, aerie'nin hemen altında olduklarını düşünüyordu.

DarkRiver bölgesinin *içinde*.

İşte o zaman kimliğini tahmin edemeyeceği kadar donuk bir zihne çarptı ve dışarı çıkıp verandanın parmaklıklarına baktı. "Lei," diye mırıldandı, onun keskin kulaklarının bunu algılayacağını biliyordu, "Kaleb Krychek aşağıda Lucas'la birlikte, 'ın eşi olarak tanıdığım bir kadın, Sascha Duncan, büyükanmem ve Arwen. Sanırım herkes bu kadar."

O da parmaklıkların üzerinden bakmadan önce yumuşak ayak sesleri duydu. "Tahmin et ne oldu?" dedi. "Telefonuma baktım. Yarınmış. Yani, yere yığıldığımızdan beri yarın."

Ivan onun ifadesini PsyNet'te iki kez kontrol etti. "Otuz iki saattir dışarıdayız."

Soleil esnemedен önce birbirlerine baktılar. "Açlıktan ölmeme şaşmamalı." Ona yaslanırken elini cebine attı ve bir enerji barı çıkardı. "İşte, mutfaktan bunlardan birkaç tane aldım."

Bir kolunu gevşekçe kadının beline dolayan adam bir tanesini içine çekti, sonra kadın bir tanesini bitirince bir tane daha çekti ve şöyle dedi: "Havalandırmada Lucas, Mercy ve Tammy'nin yanı sıra iki bilinmeyen kişinin kokusunu aldım. En azından biri leopar kokmuyordu ama senin ve büyükannenin taşıdığı bir kokuya sahipti. Sanırım kuzenin olabilir?"

Ivan başını salladı. "Büyükannemin buraya tırmandığını göremiyorum."

"Ben olsam buna güvenmezdim, vida mía." Yanağına bir öpücük kondurdu, ona sadece şefkatle dokunması bile canının çektiği bir şeydi. "Büyükannen sevdiği insanlar söz konusu olduğunda bir güçtür."

Ivan buna itiraz edemezdi. "Aşağı inelim mi?"

Soleil başını salladı. "Ama önce-" Yüzünü ellerinin arasına alarak, dünyası dönene kadar onu öptü. "Hayattayız."

Kendini tutmaya çalıştığı kara dehşet dalgası üzerine çöktü. "ChaosNet'e bakmak istemiyorum. Şimdiye kadar sayısız insanı öldürmüş olmalıyım."

Bir elini kolundan aşağı kaydıran Soleil, parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Bu bir örümcek değil, hatırladın mı? Bu bir kalp, tutan bir merkez. Tıpkı bir alfa gibi. Sen kimseye zarar vermedin."

Sesindeki güven bir öpücük gibiydi.

"Ben bir şifacıyım," diye fısıldadı. "Birini öldürüyor olsaydın bilirdim. Bak, Ivan."

Bağırsaklarını sıkarak Kaos Ağı'nda gözlerini açtı. Ama artık kaos yoktu. Örümcek ağına sardığı tüm zihinler sarılı kalmıştı. Canlı, işlevsel ama kaotik enerji yayamıyorlardı. Diğer zihinlere gelince...

Nefesini içine çekti ve Soleil'in gözlerinin içine baktı. "Herkes hayatta. Daha güçlü. Tam güçte değil ama daha güçlü." Artık sönme tehlikesi yok. "Ben de aynıyım. Tam güce yakın değilim ama ne güçten düştüm ne de şiştim."

Soleil alnını onunkine bastırarak, daha önce ona söylediği sözleri tekrarladı. "Sen tutan merkezsin. Enerji senden beslenir, sonra gerektiğinde ağa geri döner. Bu mükemmel bir kapalı sistem, tıpkı bir sürü gibi. Hepiniz iyileştiğinizde, inanılmaz derecede sağlıklı bir sistem olacak."

"Yapamam..." Nefes verdi, alınları henüz birbirine değiyordu ve nefesleri birbirine karışıyordu. "Tüm bunları anlamak için zamana ihtiyacım var." Yutucu bir canavara dönüşmediğini kabul etmek; bu onun için kavrayamayacağı kadar büyük bir şeydi. "Hadi gidip herkesle konuşalım."

Bu kez birlikte aşağı indiler, Ivan önce indi, Soleil de onun üstünden aşağı indi. İnişe başlamadan önce ona sırtarak, "Elbisemin üstüne bakma," diye emretti.

"Tutamayacağım sözler vermem," dedi ama işin aslı, onun güvenliği için daha çok endişeleniyordu. Her zamanki vahşi zarafetinin yakınında bile değildi, vücudu henüz titriyordu.

Aşağı indiklerinde ona sessizce "Ağın içindesin," dedi. "Görünürde değilsin ama orada olduğunu biliyorum."

"Tabii ki. Biz çiftleştik." Ayakları ormanın zeminine değdiğinde çiftleşme bağı aracılığıyla göz kamaştırıcı bir gülümseme hissetti.

Aşağı inerken onun belini kavradı ve dönmeden önce ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin oldu; Arwen'in ona çarpmasıyla neredeyse yere yuvarlanıyordu. Kollarını kuzenine doladı, Lucas'ın gülümseyen Soleil'i kendi kollarıyla sardığının farkındaydı.

"Hey," dedi kuzeninin sırtında bir el gezdirerek, Ivan'a bakmak ödüksüz bir egzersizken bile her zaman önemseyen bu adam, "Ben iyiyim. Hayatta ve hasarsızım."

Arwen geri çekildiğinde titriyordu, her zamanki gibi mükemmel olan saçları dağılmış ve gözleri ağlamış gibi kızarmıştı. "PsyNet'ten, aile ağımızdan kayboldun. Öldüğünü sanmıştım."

Kolunu kuzeninin boynuna dolayan Ivan onu bir kez daha kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Bunun için özür dilerim. İşler planladığım gibi gitmedi." Bu kez onu bıraktığında Arwen kenara çekildi, böylece Ena Ivan'a doğru yürüyebildi.

"Ona hayatta olduğunu söylediğimde bana inanmadı. Gözlerini sana dikmekte ısrar etti." Parmaklarını çenesine hafifçe dokundurdu. "İtiraf etmeliyim ki benim de şüphelerim vardı."

Bu, Ena'nın korkuyu kabul etmeye en çok yaklaştığı andı ama Ivan'ın büyükannesinin büyük eylemlerine ya da açıklamalarına ihtiyacı yoktu. Onun için ne ifade ettiğini çok iyi biliyordu. Soleil yanına geldiğinde içgüdüsel olarak elini uzatarak, "Ne olduğundan tam olarak emin değilim," dedi.

Parmakları onunkilere dokundu, kedisi onun zihnindeydi.

"Sen PsyNet'ten kaybolduğun anda Lucas'la bağlantı kurdum," dedi büyükannesi ona. "Seninle olan kan bağı sayesinde çoktan şiddetli bir etki hissetmişti Soleil ve nöbetçilerinden birini senin aerie'ne yönlendirmişti. O sırada sana en yakın kişi oydu."

Arwen titreyen elini onun saçlarının arasından geçirdi. "Nöbetçi ikinizin de hayatta olduğunu ve nefes aldığını ama başka türlü tepki vermediğinizi doğruladı, olan başka bir sürü arkadaşının yardımıyla sizi içeri soktu ve sonra Lucas gelmemiz gerektiğini söyledi." Sallantılı bir sırtış. "Leoparlarla savaştık zorunda kalsam bile yine de gelirdim."

"Empatlar." Lucas Hunter kaşlarını çatı. "Kendiniz için bir tehdiisiniz. Leoparlarım sizi canlı canlı yedi."

Yanıdaki kardinal gözlü kadın - oldukça ünlü bir şekilde güçlerine uyanan ilk Sessiz empat- güldü. "Söylediği tek kelimeyi bile dinleme, Arwen. Bir E'yi incitmeye cüret eden herkesin boynunu kırar."

Konuşmaya başka bir ses karıştı, gece yarısı kalbi kadar siyah, güçlü ve soğuk bir ses. "Adaya insanların bir kısmı komadan uyandı."

Ivan, oluşan kaba çembere katılmış olan Kaleb Krychek'e doğru baktı. Arwen hâlâ onun yanında duruyordu, omzu Ivan'ın omzuna değiyordu ve bu dokunuş Ivan'ı fazlasıyla rahatlatmıştı. Daha önce hiç

Arwen'e zarar vermek istiyordu ve Ivan'ın ağlarından aniden kaybolması onu mahvedecekti.

Ena Arwen'in yanında, Krycek onun yanında, Lucas Hunter ise Krycek'in yanında, eşi Soleil ile onun arasında duruyordu. Ivan, Krycek'in DarkRiver bölgesine nasıl ya da neden girebildiği hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama burada rahattı, resmi siyah bir takım elbise giymesine rağmen gölgelik altında rahatça durmasından bu anlaşıyordu.

"Aralarında konuşan var mı?" Ivan sordu.

"Evet. Onlara göre, göremedikleri bir merkezden akıyor gibi görünen benzersiz bir biyolojik geri besleme döngüsüne sahip istikrarlı bir psişik ağın içindeler." Bir kaşını kaldırdı. "Bunun sen olduğunu varsayıyorum."

Ivan başıyla onayladı. "Çapalar mı? Ager Lii?" Onsuz hiçbir şeyin var olamayacağı temel.

"Yaşıyor ve farkında; ancak adadaki diğer dört As'ın en az ikisinde Bokböceği Sendromu olduğu anlaşıyor."

Bu en kötü haberdı, A Ataması sayılar açısından zaten kritikti.

"Ager Lii sendromdan muzdarip değil," diye açıkladı Kaleb. "Yeni ağın istikrarlı olduğunu ve Alt Tabaka' ana kısmıyla bağlantısının açılıyor gibi göründüğünü doğruladılar. Yani ada üst seviyede PsyNet'in geri kalanından ayrı kalsa da, aynı temeller üzerinde duruyor. Çapa enerjisinden yoksun kalmayacak."

Ivan adanın psişik ağının çalışmaktan da öte olduğunu fark edince yavaşça nefes verdi. *Çok iyi* işliyordu. "Bunun mekanizmasını size açıklayamam."

"Çok basit," dedi Soleil onun yanından. "Tıpkı Lucas gibi senin de sürü bağları kurma ve sürdürme kapasiten var. Her sürü arkadaşını zihninin bir köşesinde hissedebiliyorsun, değil mi Luc?"

Lucas başını eğdi. "Bundan bahsetmişken, otuz iki saat öncesine göre bilincimde çok daha fazla kalp atışı var. Sürünün üyeleri hakkında sahip olduğum kadar güçlü bir farkındalığa sahip değilim ama orada olduklarını biliyorum. Görüş alanımın çok uzağında bir insan ağı var."

Soleil'in ağzı yuvarlak bir O çıkarırken, Ivan sadece alfaya baktı.

"Görünüşe göre kan bağıımız iki grubu birbirine bağlamış." Lucas kollarını kavuşturmuş, bacaklarını açmıştı.

"Psy, insan, Dönüşen," diye mırıldandı Sascha. "PsyNet'te her zaman ihtiyaç duyulan şey buydu, bir enerji üçlüsü. Soleil, Yariela annenin insan olduğundan bahsetmişti?"

Soleil başını salladı.

"Sürü enerjisi de Soleil aracılığıyla Psy ağını besliyor olmalı. Her üç ırktan da üyelerimiz var." Sascha kaşlarını çatı. "Ama Lucas sevgilim, herhangi bir boşalma hissetmiyor musun?"

"Hayır."

"Psişik bir ağın dengelenmesi için gereken tek şey Dönüşen ve insan enerjilerinin *varlığı* olabilir." Sascha'nın gülümsemesi sıcak bir şeydi. "Çözülmesi gereken büyüleyici bir bulmaca olacak. Sonra görüşürüz. Şu anda ikiniz de açıktan ölüyor olmalısınız -Tammy nihayet bir saat önce yüzeye çıkmaya başladığınızı hissettiğinde dinlenmeyi kabul etti ama sizi beslememiz için bize kesin talimatlar bıraktı."

"Yani." Ena'nın yumuşak sesiyle Lucas büyük bir yiyecek sepetini ortaya çıkardı. "Üçlünün içinde mükemmel bir şekilde dengelenmiş bir ada yaratmayı başardın." Sesinde Ivan'ın gurur duyduğunu belli eden bir ton vardı.

Sonraki sözleri telepatikti, sadece onun içindi: *Sen asla örümcek olmadın, Ivan. Sen bir ağın kalbi olmak için doğmuşsun. Bunu en başında anlayamadığım için pişmanım.*

Krychek ellerini pantolonunun ceplerine sokarken bu sözler Ivan'ın kafasında çınladı. "Beyninin türünün tek örneği olması çok kötü." Gözleri yıldızlarla simsiyah parlıyordu. "Bu sorunumuz için mükemmel bir çözüm olurdu, PsyNet'i parçalamaya yönelik önceki planlarla ilgili tüm sorunlarımızı silerdi."

"Benimki gibi en az bir zihin daha var," diye işaret etti Ivan, aklında şişmiş siyah bir kabuk görüntüsüyle. "Adayı yaratan orijinal örümcek."

"Hayır," dedi Kaleb. "Benzer ama aynı değil - gücü hortumladı, doğru mu? Ancak siz bir yeniden dağıtım merkezi olarak hareket ediyorsunuz."

Ena kıpırdandı. "Ivan'ın yaptıklarından hâlâ bir şeyler öğrenebiliriz. Bu çerçeveye dayalı bir ağ oluşturmamız mümkün."

Kaleb bir cevap mırıldandı, Ena cevap verdi ama Ivan artık dinlemiyordu.

Ivan hayatı boyunca yeteneğinin bir lanet olduğuna inanmıştı. Bunun bir avantaj olarak konuşulduğunu duymak... evet, alışması epey zaman alacaktı ama Sascha ona kocaman bir çikolatalı kek uzatırken Soleil'in sırttığını görünce hiçbir şeyin imkânsız olmadığını anladı.

Sevdi ve sevildi, hiç aklına gelmeyecek kelimelerdi bunlar.

"Korlar o kadar sıcak ki onları hissedebiliyorum," diye mırıldandı Arwen onun yanından. "Seni tüm varlığıyla seviyor."

Soleil dönüp elindeki keki gülerek ona doğru sallarken Ivan, "Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

Bölüm 52

Ivan, az önce DNA'nla ilgili bir eşleşme buldum. Rufus Amca ve ben istediğin gibi otomatik arka plan araştırmasını sürdürdük - bu ilk kez bir eşleşme oldu. Detayları sana gönderiyorum, ama tam bir eşleşme gibi görünüyor - bu adam muhtemelen senin baban. O bir insan, ikametgahının yakınlarında işlenen bir cinayetin şüphelisi olarak sistemde görüldü. Uygulama, belirli bir yarıçap içindeki tüm yetişkin erkekleri test etti. Hemen aklandı ve DNA'sı kayıtlardan silinmeye başlandı, ancak otomasyon onu önce yakaladı. Kayıtları yedekledim ve buraya ekliyorum, böylece teyit etmek için kendi karşılaştırma araştırmanızı yapabilirsiniz.

-Canto Mercant'tan Ivan Mercant'a (9 Ekim 2083)

"MUTLU SONLAR insan ve değişen peri masalları içindir."

"Bu yönünü seviyorum," dedi Soleil, "çok pozitifsin." Arkadaşının karanlık bakışını görmezden gelerek onun elini tuttu. "Ne olursa olsun, baban kim olursa olsun, bu seni değiştirmez. Sen benim Ivan'ımsın, cesur, sadık ve yatakta ciddi hareketleri olan."

Dudakları hafifçe kıvrılırken Ivan parmaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Canto onun sabıka kaydının izini sürebildi - yıllar içinde uyuşturucu nedeniyle birçok küçük baskın geçirmiş. Yetkililerin gerektiği gibi DNA'sını aldığına dair bir işaret yok. Yoğun vardiya, kayda geçmeden önce kaybedilen örnek, bunun birçok nedeni olabilir. Ama" -bir an durakladı- "son on yılda tutuklanmamış ya da ceza almamış."

Toplanmamış saçlarını kulağının arkasına atan Soleil, sokağın karşısındaki yemyeşil çimenlik alanın ötesindeki huzurevine baktı. "Uyuşturucu alamayacak kadar hasta olduğunu mu düşünüyorsun? DNA taramasına sadece şekil olarak mı yakalandı?"

"Mantıklı olan bu." Ivan'ın baba DNA'sının donörünün ikamet ettiği yapı eskiydi ama düzenli bir şekilde muhafaza ediliyordu ve kendine ait gerçek bir arazisi olmasa da, DarkRiver tarafından sürünün şehre olan bağlılığının bir parçası olarak korunan büyük bir parkın hemen karşısında yer alıyordu.

Yemyeşil bir büyüme ve vahşi renklerin olduğu bir yer.

"Onu burada, şimdi evim dediğim yere bu kadar yakın bir yerde bulmam tuhaf."

"Sen tuhaf diyorsun, ben kader diyorum." Soleil ona doğru eğildi, kulaklarındaki metal ve mücevherlerin güzel düşüşü müzikal bir ses çıkarıyordu. "Tıpkı sen aynı derecede çılgın kurt arkadaşlarınla o çılgın kursu benim bir hevesle bavulumu toplayıp Melati'yi ziyarete gitmemin kader olduğu gibi. Seni bulmam gerekiyordu."

Ivan kadere inandığından emin değildi ama Lei'sine inanıyordu. Hayatın sürprizleri arasında yol alırken yanında hayal edebileceği başka kimse yoktu çünkü çiftleşmelerinden bu yana geçen iki ay içinde bunlardan çok olmuştu. Bu sadece sonuncusuydu.

"Eğer bir huzurevinde kalman gerekiyorsa," diye mırıldandı Soleil, elbisesinin koyu eflatun rengi ceketinin kotuna karşı canlıydı, "bu o kadar da kötü değil." Ancak ses tonu şüpheliydi.

Çünkü bu türden en lüks konutlar bile bir Dönüşen'in ruhunu ezebilirdi - bu yüzden sürülerin yaşlılarına ve bakıma ihtiyacı olan diğerlerine bakmak için kendi yöntemleri vardı. Soleil asla ruhunu besleyen ormanlardan uzak kalmayacaktı.

"Psy'lar yaşlılarıyla ne yaparlar?" diye sordu, ona verdiği küpelerdeki parlak taşlar güneş ışığında dans ediyordu.

"Sessizlik altında, artık topluma katkıda bulunamayacak insanlar ortadan kayboldu." Kız nefesini içine çektiğinde elini sıktı. "Benim ailemde öyle değil. Büyükanne halkını bırakmaz, hatırladın mı?"

"Eğer , büyükanne evlenme teklif ederdim. Ciddiyim."

Büyükannesine bu kadar hayran olmasıyla eğlenen ve Ena'nın ona gösterdiği ilgiden son derece memnun olan adam, "Sana söylemeyi unuttum. Arwen bizi yarın akşam yemeğe davet etti. Ayısı yemek yapıyor."

"Ayılar," dedi Soleil kaşlarını çatarak. "Büyüleyici baş belaları. Biliyorsun Valentin sürekli benden ona nasıl ekstra ayı olunacağını öğretmemi istiyor.

Sinsi mi?" Ses tonunda şimdi kakhaha var. "Geçen ona sinsilik konusunda zaten bir derecesi olduğunu söyledim - Silver'ı kendisiyle çiftleşmesi için kandırdı, değil mi? O kadar güldü ki neredeyse sandalyesinden düşecekti."

Ivan kuzeninin iri yarı, küstah arkadaşının tam da bunu yaptığını hayal edebiliyordu. Tıpkı kedi arkadaşının da böyle bir espri yaptığını hayal edebildiği gibi. Ne gariptir ki, kediler ve ayılar birbirlerinden hoşlanıyorlardı - belki de çok farklı oldukları için. Her biri diğerini sonsuz bir hayranlık kaynağı olarak görüyordu.

Ivan'ın ailesine gelince, DarkRiver'da hoş karşılanmışlardı. Coşkulu ayı tarzında değil, ama daha az samimi olmayan bir kedi inceliğiyle. Grup etkinliklerine davet edilmelerinde, inşaata ilgi duyan genç bir Mercant'ın şu anda DarkRiver Genel Merkezi'nde staj yapıyor olmasında ve Sascha ile Lucas'ın Arwen'in yavrularına bakmasına izin vermesinde inkar edilemez bir şekilde bu vardı.

İkincisi tam bir felaketti, Arwen disiplin konusunda gezegendeki en kötü bebek bakıcısıydı. Naya onunla saklambaç oynamıştı -saklamaya vurgu yapıyordu- ta ki yenilgiyi kabul edene ve kendini ortaya çıkarırsa akşam yemeğinde çikolatalı kek yiyeceğine söz verene *kadar*. Daha sonra, yuvarlak karınlı minik bir kara panter olan Arwen'in üzerinde uyuyakalana kadar çizgi film izlemesine izin vermişti.

Elbette, Arwen artık Naya'nın en sevdiği bebek bakıcısıydı.

Ivan'ın büyükannesine gelince, son aylarda hayata yeni bir soluk getiren Yariela ile beklenmedik bir dostluk kurmuştu.

Ena'nın bir fincan çay eşliğinde onu ziyaret etmesi alışılmadık bir şey değildi.

Ivan bundan bahsettiğinde Ena, "O kadar da farklı değiliz, Ivan," demişti. "Yariela kalbini koluna takar, benim kalbim ise çelikle güçlendirilmiş ve buzla barikatlanmıştır, ama ikimiz de bakımımız altındakilerin peşinden gelen herkesi deşeriz. O bunun için ağlardı. Ben ağlamazdım. Düşmanlarımız hala ölü gibi olurdu."

Ivan da sürüde dostluklar kurmuştu; Mercy'nin sakın ve ayakları yere basan kurt arkadaşı ve nöbetçi Vaughn da buna dâhildi. Ivan henüz gülmeyi öğrenmemiş olabilirdi ama kedilerin mizah anlayışını anlıyor, sinsi zekâlarını ve hınzır esprilerini seviyordu.

Hayatındaki bir diğ er büyük değişim de Jax satıcılarıyla nasıl başa çıktığıyla ilgiliydi. Soleil'in birini öldürdüğünde bunu aralarındaki bağ aracılığıyla hissedeceğini, yumuşak şifacı kalbinin acımasız darbe üstüne acımasız darbe aldığını keşfettiğinden beri, çöpleri temizlemek için DarkRiver ve yetkililerle birlikte çalışmaya başlamıştı.

O kadar tatmin edici değildi ama işini görüyordu ve onun dünyası olan bu kadını koruyordu.

Bugün kolunu onunkine doladı, bileklerindeki bilezikler güzel bir renk karmaşası oluşturuyordu ve başını kaldırıp baktı. "Hazır mısınız?"

Çenesini sıkarak kısa bir baş selamı verdi. *Bu sadece çok uzun süredir açık olan bir kapıyı kapatmak*, dedi kendi kendine. *Birkaç dakika içinde girip çıkacağım ve genetik mirasım ile ilgili sorularım yanıtlanmış olacak.*

Geniş ve sığ basamakları sessizce çıkarak kilitli  n kapıya ulaştılar. Bir taraftaki tabelada ziyaretçilerden dahili telefonu kullanarak resepsiyonla irtibata geçmeleri ve içeri girdiklerinde "artık kendilerini koruyamayan sakinleri korumak" için kapıyı arkalarından kapattıklarından emin olmaları isteniyordu.

Aramayı yapan Soleil'di. "Merhaba, Tabor Novak'ı görmeye geldik."

Yanıt nazik ama sertti. " alışırken ziyaretçi kabul etmememiz gerekiyor. Maalesef standart kural."

Ivan'ın eli Soleil'in elinin üzerinde sarsılarak sıkıştı.

"Ah," dedi ona gözlerini kocaman açarak baktıktan sonra. " z r dilerim. Bize burada ikamet ettiği söylendi."

Resepsiyonist bir an durakladı, sonra güldü. "Ah canım, görünüşe göre bir yanlış anlaşılma olmuş. Kendisi burada ikamet ediyor, ama *bir* sakin değil. Kendisi yatılı bakım personelimizden biri. Bir saniye bekle, tatlım." Tıklama sesi. "Programa göre otuz dakika sonra molaya çıkacak. O kadar bekleyebilir misin?"

"Evet. Burada bekleyelim mi?"

"Neden parka gitmiyorsunuz? Tabor genelde orada mola verir zaten. Ona seninle yaşlı meşe ağacının altında buluşmasını söylerim. Bekle, kimin ziyarete geldiğini söylemeliyim?"

Göğsünde ezilmiş taşlar, sesinde Ivan, "Bir zamanlar annemi tanıyordu. Adı Norah'tı."

"Oh, ne güzel. Ben ona söylerim. Yarım saat sonra." Resepsiyonist kapattı.

O ve Soleil sessizce parka doğru yürüdüler. Ağacı bulmak zor olmadı - parkın girişinin sağ tarafını domine ediyordu, altında büyük bir ahşap koltuk vardı.

Soleil otururken, Ivan kafesteki bir kaplan gibi volta atıyordu.

İşleri daha iyi hale getirmek için bir şeyler, herhangi bir şey söylemek istedi ama bunu daha iyi hale getirmenin bir yolu olmadığını biliyordu. Babasıyla konuşmak zorundaydı, bu bilgiyle ne yapacağını bulmalıydı.

Tek yapabildiği onun yanında olmaktı.

Adam nihayet volta atmayı bıraktığında "Hey, sen," diye mırıldandı. Ayağa kalkarak kollarını ona doladı. Her zamanki gibi o da hemen kollarını ona doladı, yanağı saçlarını okşadı.

Başka kelime yok. Sadece bu dokunuş, bu sıcaklık.

Ta ki başını kaldırına ve kadın anlayana kadar. Bir adım uzaklaşarak, "Ben biraz yürüyeceğim, siz de konuşabilirsiniz," dedi.

"Hayır." Adam onun bileğini kavradı. "Kal."

Bu sessiz banliyö sokağındaki en tehlikeli yırtıcı olan bu adamın korktuğunu neredeyse düşünebiliyordu. Şefkatle dolup taşan kadın, eli hâlâ bileğinde olan adamın yanında durmak için yana kaydı ve mavi önlüklü bir adamın onlara doğru yürümesini izledi.

Ivan'ın çok ince ve çok daha yaşlı bir versiyonunu görmek gibiydi - zor bir hayat yaşamış ama aynı zamanda gülmüş bir Ivan. Yüzü çizgilerle kaplıydı ve ellerinin arkasında bir dizi yara izi vardı; tıpkı vücutlarını takıntılı bir şekilde kurcalayan bağımlılarda olduğu gibi. Tabor Novak ellerini seçtiği için şanslıydı.

Birçoğu yüzüne saldırdı.

Ivan'ın babası olan adam gelip Ivan'ın karşısında durdu ve tanıdık buz mavisi gözleriyle ona baktı. Gözleri Ivan'ınkilerden daha yumuşaktı, daha az deliciydi ama gözlerinin şekli, burnu, tüm yüz hatlarının bir araya gelişi ... akraba olduklarına şüphe yoktu.

"Norah'nın oğlu mu?" Duygu yüklü gözler, beklenmedik bir şekilde sığ ve kısık bir ses.

Ses kutusu hasarı teşhisi koydu. Muhtemelen tedavi edilmemiş bir yaralanmadan.

"Evet. DNA testine göre sen benim babamsın."

Tabor'un ifadesinde şok yoktu. Ivan'ın kendi yüzünün genç aynasında bu gerçeği çoktan gördüğü belliydi. "Annen hayatta mı?" Bir umut fısıltısı.

"Hayır."

Titreyen Tabor, ipleri kesilmiş bir kukla gibi bankın üzerine yığıldı, elleri yıllar boyunca binlerce el tarafından yumuşatılmış ahşabın kenarını kavradı. "Tanrım, o çok güzeldi." Törpülenerek çıktı. "Yavru bir köpek gibiydim, onun için her şeyi yapardım. Benden tek istediği 'döllenme'ydi - böyle ifade ederdi."

Hıçkırık gibi bir kahkaha da olabilirdi. "Çok heyecanlandım, şansımın yaver gideceğini düşündüm, ama o fiziksel bir şey istemedi, sadece ... şey, bilirsin işte." Düzensiz bir nefes verdi, başını kaldırdı. "Sonraki aylarda seçtiğim zehrin içinde kayboldum ve onu hatırlayacak, arayacak kadar kendime geldiğimde o bizim takıldığımız yerlerden gitmişti."

Ivan, Soleil'in yanında taştan bir heykeldi.

"Ama onu hatırlıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

"Norah unutulmazdı." Hüzün, sesinde öyle bir hüzün vardı ki. İki elini gri ipliklerle ağırlaşmış siyah saçlarının arasından geçirerek bir kez daha Ivan'a baktı. "Bir oğlum var. Benim bir oğlum var." Bu kez sesindeki titreme keder değil, sevinçti. "O zehir çukurundan çıktıktan sonra iyi bir hayatım olduğunu sanıyordum ama milyonlarca kat daha iyi olabileceğini hiç tahmin etmemiştim."

Ivan, Tabor'un gözlerindeki ıslak parıltıya tepki vermedi ama konuştu. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Sanki Tabor bunca yıldır bu hikâyeyi anlatmak için bekliyormuş gibiydi çünkü ağzını açtı ve konuşmaya başladı. Canlı mavi gözleri olan ve vahşi bir özgürlük içinde yaşanmış bir hayatın hayallerini kuran güzel bir Psy kadını ve yetişkinliğe adım atmaya fırsat bulamadan hayat tarafından parçalanmış genç bir insan. Hayali bir huzur sağlayan uyuşturuculardan ve onların sunduğu yalancı seraplarda kaybolan aylardan, sonra da yıllardan.

"Nasıl dışarı çıktın?" Soleil sordu.

"Gerçekten hastalandım, bağımlılara yardım eden bir Human Alliance grubu tarafından alındı. Beni sağlığıma kavuşturdular ve bu uzun bir süreçti, beni bağımlılıktan kurtarmayı başardılar. Çok uzun zamandır ilk kez düşünebiliyordum ve bundan *nefret ediyordum*."

Gülümsedi, keder insan suretine bürünmüştü. "Uyuşturucu kullanmaya başladım çünkü net görmek istemiyordum, çocukluğumun çirkinliğini hatırlamak istemiyordum. Kliniği terk edip o hayata geri dönebilirdim ama klinikten sorumlu kadın -çok zeki bir kadındı- başka birinin bakımına yardım ederek onlara borcumu ödemem gerektiğini söyledi ve bu kişi genç bir çocuktu, belki on altı yaşındaydı. Onu gördüm ve bir zamanlar bulunduğum yerde olduğunu anladım."

Omuz silkti. "Onu bırakamazdım. Onun için daha iyi bir hayat istedim. Bu yüzden kaldım. O iyileştikten sonra başka birine baktım... Sonra bir yıl geçti ve yardımcı olarak bir yeterlilik almaya yetecek kadar saatim oldu ve işte buradayım. İnsanlarla ilgilenmeyi, onlara yardım etmeyi sevdiğim ortaya çıktı."

Soleil nedenini anlayabiliyordu; Tabor'da Ivan'ı konuşması, kendini paylaşması için zorlamadığı anlamına gelen bir sabır vardı. Bu adam ruhun yaralarını anlıyordu ve insanların sadece konuşmak istediklerinde konuşacaklarını biliyordu.

Ve Ivan konuşmak istemedi.

Tabor'un molası sona erdiğinde ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Geldiğiniz ve bana Norah'dan bir parçanın kaldığını gösterdiğiniz için teşekkür ederim. O bir hediye idi, sanatını asla yapamayan bir sanatçıydı. Ama o sizi yarattı. Lütfen bunu asla unutma." Yutkundu. "Seni tekrar görmek isterim. Sana çağrı kodumu verebilirim."

Ivan başıyla onaylayınca, Tabor gitmeden önce onlara verdi. "Eskiden şehir duvarlarının dibine bu küçük çizimleri yapardı. Her yerdeler, köşelere ve gölgelere gizlenmişler. Bugün bile onları arıyorum, muhtemelen hiç gitmediğini bildiğim şehirlerde bile."

Omuzları içe doğru çökmüş bir halde uzaklaşmaya başlarken Ivan, "Onun sanatına dair hiçbir anım yok," dedi.

Tabor döndü ve biraz yalpaladı. "Hiç fotoğrafım yok ama onları hatırlıyorum. İstersen sana anlatabilirim?" Sözlerinde sessiz bir yalvarış vardı.

"Buna minnettar olurum." Cebini karıştıran Ivan annesinin yüzüğünü çıkardı. "Sana bununla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Sadece bir aile yüzüğüydü." Tabor havadaki oymanın girdaplı şeklinin izini sürdü. "Aile adlarının S'si."

Tabor'un dikkatini çektiğine göre, Soleil benzerliği görebiliyordu. Son derece stilize ama mevcuttu.

"Kimsenin özleyeceği bir yüzük değil," diye devam etti Tabor. "Hatırlanacak bir yüzük değil. Yüzüğü nereden geldiğini kendine hatırlatmak için aldığını söyledi; böylece asla geri dönmek istemeyecekti."

Soleil, bir sonraki soruyu sorup sormamayı tartışırken Ivan'ın hareketsizliğini hissedebiliyordu, annesi ve ailesi hakkındaki bilgi eksikliğinin boyutuna ihanet ediyordu. Ama sonra Tabor kararı onun elinden aldı.

"Scott," dedi ani bir gülümsemeyle. "İşte buydu. Bir keresinde, ikimiz de ayıkken, Scott olduğunu söyledi, ben de ona İskoç eteği olup olmadığını sordum, çok güldü ve hayır, o tür bir İskoç değil dedi. İki T'li bir İskoç. Ama bunu biliyor olmalısın."

"Teşekkür ederim, Tabor." Ivan'ın sesini okumak zordu. "Annemi hatırladığın için. Aramızda başka bir buluşma ayarlamak için arayacağım."

Omuzlarını kaldıran Tabor, titrek bir gülümsemenin ardından işine geri dönmek için yoluna devam etti.

"Bence uzun boylu, esmer ve sessiz olmak biraz genetik olabilir," diye şaka yaptı Soleil, ama bir sanatçının bir yalanı yaşamak zorunda kalması fikri boğazını düğümledi. Norah'nın seçimlerinin çocuğunu çok kötü etkilediği gerçeğini değiştirmiyordu ama Soleil ona sempati duymaktan kendini alamıyordu. Soleil'in şifacı olmasına izin verilmeseydi, bu onu kesinlikle çıldırtırdı.

Ivan ona konuşur gibi bir bakış attı ama sonraki sözleri dikkatinin başka bir konuda olduğunu açıkça ortaya koydu. "Scott yeterince yaygın bir soyadı."

"Doğru. Ama ünlü bir Psy Scott ailesi var, değil mi? Hatırlıyorum-oh- adı neydi?" Parmaklarını şıklattı. "Shoshanna Scott, Konsey Üyesi. Onu bazen haber telsizlerinde görürdüm. Ama kocası da bir Scott'tı, değil mi? İsmi onun muydu?"

Ivan başını sallamadan önce PsyNet'i araştırdı. "Hayır, onun adı. Adam daha büyüktü ama kızın soyu daha prestijliydi, bu yüzden onun adını aldı.

siyasi bir birim olarak çalışmaya karar verdiklerinde."

Soleil kaşlarını çatarak, "Eğer doğru hatırlıyorsam, o da seninle ve annenle aynı renge sahipti," dedi. "Mavi gözler, koyu saçlar, açık ten. Bir bağlantı olup olmadığını kontrol etmekte bir sakınca görüyor musun?"

"Hayır." Ivan yüzüğü kaydırıldı. "Bakalım DNA profilini bulabilecek miyiz?"

"Spies R Us aktif!" Adam sert bir ses tonuyla, "Ayılarla konuşmayı kes," dediğinde hiç pişmanlık duymadan sırtıttı. "Kötü örnek oluyorlar."

Hâlâ sırtıyordu, göz kapaklarının üzerindeki parıltılar yanaklarına toz halinde düşmüştü, dudaklarını adamın çenesine bastırdı. Adam , tepki vermedi... sadece biraz eğildi, böylece ona daha kolay ulaşabilecekti.

Ve kalbi yeniden eridi.

"Te amo, Ivan Mercant," dedi ona. "Sonsuza dek ve her zaman ve tekrar."

Kendisinininkine bakan öldürücü mavi gözler, onu alev alev gümüşle kaplayacak kadar büyük bir aşk ... ve sadece onun bilebileceği kadar ince bir gülümseme. "Sonsuza kadar ve her zaman ve tekrar, Soleil Bijoux Garcia."

Re□ elations

Kaleb, bir parça sınıflandırılmış bilgi talebim var

-Ena Mercant'tan Kaleb Krychek'e

KALEB KRYCHEK Deniz Evi'nin dibine vuran okyanusa bakarken, Ena sağındaki koltukta oturmuş, bir fincan bitki çayını dudaklarına götürüyordu. "Emin misin?" diye sordu ona.

"Bize verdiğiniz DNA izini kullanarak araştırmayı yaptık."

Kaleb bu çıktıyı Konsey'in eski bir tıbbi arşivinden almıştı; Konsey üyelerinin kimliklerinin çeşitli erişim gereklilikleri için doğrulanması amacıyla bu tür şeyler burada tutuluyordu. "Aralarındaki ilişki nedir?"

"Shoshanna Scott'ın genetiği Ivan'ınkiyle öyle bir düzeyde kesişiyor ki, muhtemelen onun teyzesi." Ena bombayı zarif bir zarafetle patlattı. "Araştırmalarımız ayrıca yirmi dokuz yaşında öldüğü belirtilen bir N. Scott'ı da ortaya çıkardı. İlginçtir ki Shoshanna, kız kardeşinin doğumundan on iki yıl sonra sahneye çıkmış, bu da aile biriminin büyük kız kardeşin varis olmak için uygun olmadığına karar verdiğine işaret ediyor olabilir."

"İskoçlar genetik çizgileriyle son derece gurur duyuyorlar." Kaleb, genetiklerinin "saflığı" söz konusu olduğunda onların her zaman Ağ'daki en acımasızlardan biri olduğunu düşünmüştü.

"Aynen öyle," diye onayladı Ena. "Shoshanna'nın kız kardeşi hakkında ölüm tarihi olarak belirtilen tarihten sonra hiçbir şey bulamadık ama Ivan'ın babası Norah'ın Ivan'a hamile kaldığında en az otuz yaşında olduğunu doğruladı. Yirmi dokuz yaşında aile ağacından silinmiş olabilir ama İskoçlar dışında ölmemişti."

Kaleb Konsey zamanında Psy'ların böyle olduğunu düşündü. Sorunlar öylece ortadan kayboluyordu. "Ivan'ın annesi hayatta kaldığına göre son derece zeki olmalı." İskoçlar sorunlu bir üyenin icabına bakmak için kesinlikle bir ölüm mangası gönderirdi.

"Öyle görünüyor." Ena elindeki fincanı tabağına bıraktı. "Kendisine daha uygun başka bir aileye iltica etmek yerine uyuşturucuyu seçmesi ne yazık."

Fincanı ve tabağı yanındaki sehpanın üzerine koyarak, "Ivan bu bilgi konusunda size karşı şeffaf olmam için bana izin verdi. DNA bağlantısının doğrulanmasıyla birlikte, Bokböceği Kraliçesi'nin ya Shoshanna Scott ya da başka bir yakın kan bağı olduğundan emin oldu.

"Psişik rezonansın doğrudan ailevi bir bağlantı olamayacak kadar güçlü olduğunu ve yarışta çok fazla İskoç olmadığını söylüyor. Bu küçük bir soy. Shoshanna'nın bir kızı var, değil mi?"

"Yetiştirmeyi seçtiği bir çocuk değil." Shoshanna'nın gebe kalma anlaşmasını sadece Henry'yle yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak kabul ettiğini hissediyordu; kendi gücüne odaklanmış, genetik bir miras bırakma konusunda hiç endişeli görünmemişti. "Kızın Henry'nin aile grubunun bir üyesi olarak yetiştirildiğine inanıyorum. Daha yirmi üç yaşında bile değil."

"Bazılarının çocuklarını el üstünde tutması, diğerlerinin ise onları satranç tahtasındaki taşlardan başka bir şey olarak görmemesi ne tuhaf."

Bir de asla çocuk sahibi olmaması gereken canavarlar vardı, diye düşündü Kaleb. "Bunun bir Scott olma olasılığına dair bir gösterge elde etmek yeterince kolay olmalı - anladığım kadarıyla Ivan ilgili kişiye önemli ölçüde zarar vermiş. İyileşmeye yakın olmamaları için yeterince önemli."

"Geri dönüşü bekleyeceğim."

Kaleb'in öğrendiği haber en hafif tabiriyle beklenmedikti. Ertesi gün Ena'ya "Tüm kaynaklara göre Shoshanna ölmüş," dedi. "Ailesinin genetik bir hastalığın sonucu olarak açıkladığı feci sinir yetmezliği. Cesedi çoktan yakılmış ve sözünü ettiğimiz kızı

-Auden Scott- şu anda yetkili." "Onun hakkında gerçek bir bilgim yok."

"Bu toplantıdan önce ben de bilmiyordum. Ya gözlerden uzak tutuldu ya da gözlerden uzak kalmaya özen gösterdi."

Kaleb, Henry'nin aristokrat erkeksi yüz hatlarının daha yumuşak ve yuvarlak hale getirildiği abanoz tenli bir yüze bakan o yoğun mavi gözleri düşündü ve içgüdülerinin harekete geçtiğini hissetti. Duru güzelliğine rağmen Auden'da alışılmadık bir şeyler vardı; fiziksel olarak soyunun anne tarafından sadece boyunu ve gözlerini miras almıştı ama diğer her yönden Shoshanna'nın soyundan geliyordu.

Bir kobra kadar soğuk ve göz kırpmayan.

"Shoshanna'nın öldüğüne inanıyor muyuz?" Ena kucağındaki kara kediyi sevdi.

"İskoçlar söz konusu olduğunda hiçbir şeye inanmam ama Shoshanna mecbur kalmadıkça güçten vazgeçecek bir kadın değil." Konsey Üyesi olarak pozisyonunu korumak için sonuna kadar mücadele etmişti.

"Yine de Mercant ağı onun adını dinlemeye devam etsin. Bir fısıltı bile olsa bilmek istiyorum." Bu bir emir değil, bir ricaydı; Kaleb Ena'ya emir vermekten daha iyisini biliyordu ve bunu yapmak için hiçbir zorlama hissetmiyordu.

Onlarınki eşitlerin ittifakıydı.

Ena dönüp ona bakmadan önce, "Dinleyeceğiz," diye mırıldandı. "Yanılmamıza izin ver, Kaleb. Shoshanna'nın havadaki toz olduğunu, PsyNet'in artık onun kötülüğünün tehdidi altında olmadığını umalım."

Kaleb umuda hiç inanmamıştı ama Sahara, karanlıkta onun ışığı olan kadın inanıyordu. Bu yüzden Sahara'nın her ikisi için de inanmasına izin verirken, kendisi de açıkta saklanan ve gölgelerde sürünen kötülüğü izliyordu.

Bu bir savaştı ve Bokböcekleri daha ilk atışlarını yapmışlardı.

- - -

Yerin derinliklerinde, Scott'ın uzak bir kalesinde, makineler bip sesi çıkarıyor ve uğulduyor, etten bir yardımcıdan başka bir şey olmayan bir bedende bir beyni canlı tutuyordu. Hastanın gözleri kapalıydı, yüzü huzurlu görünüyordu ama sinirsel aktivitesi ekranda aniden yükseliyor, büyük dalgalanmalar ve düşüşler gösteriyordu.

O uyurken, PsyNet'ten neredeyse duyulmayan bir fısıltı yayıldı: *Scarab.*
Kraliçe. Scarab. Kraliçe. Anne. Bekliyoruz.

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı **Nalini Singh** yazma konusunda tutkulu. Çin'in çölleri, Japonya'nın tapınakları ve Antarktika'nın donmuş manzaraları kadar uzaklara seyahat etmiş olsa da, onu en çok büyüleyen şey hayal gücünün yolculuğu. Bir yazar olarak hayallerinin peşinden gidebildiği için çok mutlu.

Archangel's Sun, *Archangel's War* ve *Archangel's Prophecy*'yi de içeren Guild Hunter serisinin yazarıdır. Ayrıca *Last Guard*, *Alpha Night* ve *Wolf Rain* gibi Psy-Changeling romanlarının ve *A Madness of Sunshine* ve *Quiet in Her Bones* adlı bağımsız romanların da yazarıdır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.